^tvUlLUVI

Rachel Abbott

İÂİ

ALTIN

KİTAPLAR

Olivia Brookes çocuklarının ve kocasının kaybolduğunu bildirin, i için polisi aradığında onları bir daha asla göremeyeceği 11 **ı l« korkuyordu. Korkması için de çok geçerli nedenleri vardı, (,'ütıl Olivia'mn yaşadığı ilk trajedi bu değildi.**

Şimdi, iki yıl sonra Başmüfettiş Tom Douglas'a bir kez daha I ' aileyi soruşturma görevi verilmişti, ama bu defa ortadan kaybol.n Olivia'ydı. Bütün bulgular o sabah kadının evinde olduğunu gösterse de arabasının garajda, anahtarların da mutfak masasının **üstünde oluşu akla cinayet şüphesini getiriyordu.**

Polis başlatmak istediği soruşturma için aileyle ilgili ne bir fotoğr.ıl ne bir telefon ne bir bilgisayar kaydı bulamayınca iş içinden çıkılın;u bir hal almıştı.

Ve tüm bunlar akla şu soruyu getiriyordu: Yoksa geçmişi Olivia'mn peşini bırakmamış mıydı?

"Rachel Abbott sizi gece yanlarına kadar uyutmuyor. Tam her şeyi çözdüğünüzü düşündüğünüz anda bambaşka bir yola giriyorsunuz. Ve bir kez daha düşünmeye başlıyorsunuz. "

Suspense Magazine

"Abbott, sırlar, aldatmalar ve şaşırtmacalarla kördüğüm olmuş bir ağ yaratm ış. "

Booklist

"Saf deha: mükemmel bir başyapıt!!"

Love Books

KİTABIN ORIJINAL ADI

SLEEP TIGHT

YAYIN HAKLARI

© RACH EL ABBOTT AKÇALI TELİF HAKLARI A)ANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ

KAPAK UYGU LAMA

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BAS KI

1. BASIM/ŞUBAT 2016/IST AN BUL ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ MATBAASI

BU KİTABIN HERTÜRLÜ YAYIN HAKLARI FİKİRVE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE ALTIN KİTAPLAR YAYI NEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2123 -2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinlcitaplar.com.tr

info@altinkitaplar.com.tr

rf

İYİ UYKULAR

SEVGİLİM

Rachel Abbott

Türkçesi **Süleyman Genç**

Giriş

İçi hıncahınç dolu gürültülü bardan çıkarken gülümseyen kız, hâlâ kulaklarında çınlayan kahkaha sesleriyle ağır kapıyı güçlükle açınca buz gibi soğuk hava içeri hücum etti. Dönüp geride kalanlara, "İyi geceler!" diye bağırdı. Çoğu önlerindeki bira bardaklarıyla ya da anlatılmakta olan komik hikâyenin bazı bölümlerini vurgulamak için, dinlemek isteyenlere abartılı el kol hareketleriyle hikâyeyi anlatıyorlardı.

Kapı, kızın arkasından çarparak kapandığında içeriden sızan sarı ışığı ve eğlenen gençlerin keyifli seslerini de bıçak gibi kesmişti. Her yanım karanlık gece sarmış, ani sessizlik bir yumruk gibi onu sarsmıştı. Bir an öyle hareketsizce durdu.

Kışın ürpertici soğuğunda titreyince atkısını boynuna sarıp üşümemek için kollarını göğsünde kavuşturarak büzüldü. Gece gezmelerinde giymek için manto almak zorundaydı. Giyimi konusundaki bu tizliğini fark edince gülümsemeden edemedi. Sonra kendine evinin sadece on beş dakikalık bir mesafede olduğunu hatırlattı; yani hızlı yürürse çok geçmeden ısınırdı.

Barın kapısının tekrar açılmasıyla her yanı saran sessizlik bir anlık da olsa dağıldı; içeriden gelen kehribar rengi ışık ıslak kaldırımlarda parıldadı. Sıcacık bardan gelen gürültülü müzik sesinin arasında birinin ona seslendiğini sandı; ne var ki kapı hızla kapanınca her yanı bir kez daha sessizlik kaplamıştı.

Birkaç kişi Manchester'm bu kısmında sokaklarda telaşla koşturuyor, evlerine giden ara sokaklarda gözden kayboluyordu. Berbat hava ve erken gelen soğuk, insanları bu gece evlerinde oturmaya zorlamış gibiydi, bu yüzden onları kimse suçlayamazdı.

Birkaç metre ötede bir çift durup öpüşmeye başladı; kız kollarını çocuğun boynuna dolamış, parmak uçlarında yükselip bedenini çocuğunkine sıkıca

bastırmıştı; onlar için hava daha sıcak olmalıydı. Çifte bakarken yüzünde bir tebessüm belirdi; âşık olmanın ne muhteşem bir his olduğunu düşündü. Erkek arkadaşıyla beraber yaşamaya başlamışlardı ve hayatı boyunca bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

Ana yolla kesişen kavşağa varınca yaya geçidinde bekledi. Pek trafik yoktu ama yine de Manchester'a gidiş gelişi sağlayan ana yollardan biri olduğu için tamamen boş sayılmazdı.

Birkaç araç da geçip yol boşalınca hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçerek diğer tarafta, rezidanslarm ve modern evlerin uzağındaki tenha sokakların arasından evine doğru yürümeye devam etti. Victoria Dönemi bir ev buldukları için çok heyecanlıydı -viran görünmesine karşın tamir etmeye çalışıyorlardı. Her şeyden öte daireleri, orada bulunan evlere mahremiyet hissi veren iki yanı çok güzel, huzur verici ağaçlarla sıralı bir yoldaydı.

İlk yola saptı. Sağındaki küçük oyun parkı genelde çocuklarla dolu olurdu ama gecenin bu vaktinde ıssızdı; parktaki tek hareketlilik, hafifçe ve sessizce sallanan tek bir daldan geliyordu.

Düz ayakkabıları kaldırımda çok az ses çıkarıyordu; içinde dünyanın geri kalanından kopmuşçasına garip bir his vardı. Göz ucuyla yanlarından geçtiği evlerin pencerelerine baktı; ancak çoğu yüksek çitlerin ardında kaldığı için görülmüyordu ve görebildikleri sadece sokak lambasının yansıttığı evrenin terk edilmiş görüntüsüydü. Nedense tek başına olmadığı hissi içini kapladı. Onu buna inandıran sadece tek bir an -yere sürüyen bir ayak sesi, bir an gözüne ilişen karanlık bir gölge- değildi. Büsbütün farklı bir şeydi. Bu, birinin bakışlarının adeta sırtını delercesine üzerinde olduğu hissiydi.

Vücudu kaskatı kesilmeye başladı; her bir sinir ucu sızlıyordu. Acaba koşmalı mıydı? Yoksa bu arkasındaki adamın peşinden gelerek onu yakalaması için fırsat mı vermiş olurdu? Birinin evine doğru mu sapmalıydı yoksa? Ama o daha kapıya ulaşamadan adam ona yetişebilirdi. Acaba adamın farkında değilmiş gibi yapsa daha mı iyi olurdu? Şayet dönüp bakarsa bu adamın tepkisini hızlandırır mıydı? Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Adamın orada olduğuna inanıyordu. Yalnızca, ne kadar yakınında olduğunu bilmiyordu.

Düşünmeden hızlıca başını çevirdi. Sokak boştu. Adam arkasında değil miydi?

Oralarda bir yerdeydi, bundan emindi. Göz ucuyla parkın diğer tarafına doğru bakıp sallanan dalı akima getirdi. Adam şu an karanlık, yürüyüş yolunun iki yanı boyunca uzanan çalılıkların arkasına gizlenmiş halde, hemen yanında yürüyor olabilirdi.

Aniden gecenin erken saatlerinden bir görüntüyü anımsadı. Bardaki onca kahkaha ve eğlencenin arasında kendini huzursuz hissettiği tek bir an olmuştu. Oturduğu taburede, sırtının birkaç santim ötesinde dikilmiş, tanımadığı bir adamın saldırgan varlığıyla karşılaşacağından neredeyse emin bir şekilde hızla olduğu yerde dönmüştü. Ne var ki hiç kimse bakmıyordu; ortada kimsecikler yoktu. Her şeyi bir kenara bırakıp akşamın keyfini çıkarmak istese de hissettiği huzursuzluk peşini bırakmıyordu.

Biraz ötesi parkın girişiydi. Şayet adam parktaysa ve onu yakalamaya gelecekse bu işi yapacağı yer işte orasıydı. Bir plan yapmak için artık sadece saniyeler kalmıştı. Endişelenmesini gerektiren bir şey yokmuş gibi davranacak ve kapının sürgüsünü çektiği anda koşmaya başlayacaktı. Ve eğer mecbur kalırsa da çığlık atacaktı.

İki adım sonra parkın kapısına varmış olacaktı. Kollarını iki yanma sarkıttı. Hemen ötede evine giden yolun köşesini görebiliyordu; ne var ki orası çok daha karanlıktı. Çok sevdiği ağaçların kalın gövdelerinin gölgeleri daracık kaldırıma düşüyor, katran karası renkte dalları gecenin karanlığıyla birbirine karışıp gökyüzünde kayboluyordu.

Bir, iki ve *koş!*

Parkın açık kapısında göz ucuyla bile olsa etrafına bakmaya cesaret edememişti, ayaklarının kaldırıma çarparken çıkardığı sesten ve soluğunun sesinden onu takip eden biri varsa da duyamazdı.

Köşeyi dönmesine on metre kalmıştı. Neredeyse varmıştı, neredeyse evindeydi, neredeyse güvendeydi.

Kara ağaçların sonuncusunun arkasından karanlık bir siluet belirdi; bacaklarını genişçe açmış, hiç kıpırdamadan kızı yakalamayı bekliyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Olivia

1

Acı acı çalan kapı zilinin evin kasvetli sessizliğini dağıtmasıyla odanın içinde adım atmayı kestim. İçime anlam veremediğim bir umut ışığı doğmuştu. Bu Robert olabilir miydi? Anahtarlarını mı unutmuştu yoksa? Ama öyle olmadığını biliyordum. Kapıyı çalanın kim olduğunu gayet iyi biliyordum.

Gelen polisti; buradaydılar, çünkü onları ben aramıştım.

Ne olmuş olabileceğini bilmem gerekirdi. Robert'm, kelimeler dışında her şekilde bana anlattıklarından daha iyi anlamam gerekirdi. Çocuklarımla birlikte gittiğinden bu yana üç saat geçmişti ve bedenimdeki her bir kemik, her bir kas onların kaybıyla acıyordu.

Çocuklarım nerede?

Kaza mı olmuştu yoksa? *Lütfen, olmasın.*

Bu düşünce bir yumruk gibi suratıma indi; gözlerimi kapattığımda çocuklarımın görüntüleri belirdi gözlerimin önünde. Çılgın bir sürücü tarafından yoldan çıkarılarak uçurumdan aşağı yuvarlanmış haldeki arabanın arka koltuğunda kendilerini birilerinin bulmalarını bekliyorlardı. Almlarındaki kanları görebiliyor, sırf hayatta olduklarını bilmek için zihnimde çığlıklarını dinliyordum. Ama arabanın açık camından içeri giren kuş seslerinden başka hiçbir şey duymuyordum. Bu görüntüde Robert'ı göremiyorum.

Bu imgeler kadar korkunç ve berbat olan, aslında kaza geçirdiklerine inanmayışımdı. Yüreğimin derinliklerinde başka bir şey olabileceğini hissediyordum. Çok daha meşum bir şey.

Kapıyı açtığımda karşımda, kurşun geçirmez yeleği ve kısa kollu gömleğiyle yapılı ve yetkin görünen, geniş omuzlu genç bir polis memuru duruyordu. Bana neler soracağını biliyordum; bu işleri biliyordum. Tıpkı, geçen seferki gibi olacaktı.

Acaba polis kim olduğumu biliyor muydu? Bu gece onları arayan Olivia Brookes'un, yedi yıl önce erkek arkadaşı kaybolduğu için arayan Olivia Hunt'la aynı kişi olduğunu biliyor muydu? Bu bir şeyi değiştirir miydi?

Geçen onca yıldan sonra bile hâlâ o korkunç geceyle ilgili kâbuslar görüyor, her

gece buz gibi soğuk terle sırılsıklam halde uyanıyordum. Erkek arkadaşım arayıp laboratuvardan çıktığını ve kısa süre içinde benimle buluşacağını söylemişti. Ev, yürüme mesafesindeydi; fakat iki saat geçmesine rağmen hâlâ gelmemişti. Meraktan deliye dönmüştüm. Bebeğime sıkıca yapışıp, "Babacığın çok yakında evde olacak canım," diye ona fısıldadığımı hatırlıyorum. Jasmine, beni anlayamazdı. Kızım o sırada sadece iki aylıktı. Yine de ona yalan söyledim. Dan bir daha eve dönmemiş ve ben onu bir daha hiç görmemiştim.

O gece hissettiğim korkudan, sevgilim Dan'in başına neler gelmiş olabileceğine kafa patlatarak geçen saatlerden daha feci hiçbir şey olamaz sanırdım.

Ama yanılmışım, bu kez çok daha kötüydü. Dehşet, karnımda, başımda ve göğsümde acı vererek zıplayan sert bir top gibiydi.

Polis memuru elbette ayrıntıları öğrenmek istiyordu. Neden bu kadar kaygılandığımı anlamak istiyordu. Çocuklar babalarıyla birlikteydiler, yani kesinlikle merak edilecek bir durum yoktu. Kocamın cep telefonunu aramayı denemiş miydim? Buna cevap vermem gerektiğini hiç sanmıyorum.

Robert saat altıda evden çıkmıştı. Çocukları dışarıda pizza yemeye götürmek istediğini söylemişti. Ben de onlarla gidecektim; gel gör ki onlarla biraz yalnız zaman geçirme konusunda ısrarlı davranmıştı. Tanrım, bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama dediği hoşuma gitmişti. Onun için neler hissettiğimi hesaba katınca, bunun, artık birlikte olmayacağımız zaman için iyi bir alıştırma olacağını düşünmüştüm. Bu yüzden gitmelerine izin verdim.

İlk saat her şey yolundaydı. Dönmelerini beklemiyordum ve kendimi meşgul edecek bir şeyler bulmuştum. Robert'm öyle her pizzayı yemeyeceğini biliyordum; çocuklar yattıktan sonra akşam yemeğini benimle yalnız yemek isterdi. Bu yüzden çocukları dışarı çıkardığı için teşekkür niyetine en sevdiklerinden acı biberli pizza hazırlamaya başladım.

Aklıma gelen her şeyi yapıp oturma odasına döndüm ama bu, öylesine boşluk hissi veriyordu ki. Uyudukları zaman dışında çocuklarımdan hiç ayrılmamıştım en azından birinden bile. Jasmine elbette okuldaydı ama Freddie yalnızca iki yaşındaydı, bu yüzden tüm gün benimle birlikteydi; Bili ise sabahları kreşteydi.

Ev, sanki içinden tüm hava çekilip geriye sadece soğuk, sessiz bir ıssızlık katmışçasına bomboştu. Oturma odasına farklı bir gözle bakınca ne kadar izole edilmiş bir mekân yaratmış olduğumuzu fark ettim. Ne göze çarpacak bir renk

ne de bir eşya vardı; ne çocuklardan birinin fotoğrafı ne de bir anlık hevesle satın alınmış süs eşyası. Tabloların her biri uyandırdıkları hisler için değil yalnızca çevrelerine uyum sağladıkları ve her bir aksesuvar kusursuz bir denge yaratmak için boyutlarına göre seçilmişti. Ve elbette Robert bu odada oyuncak olmasından hoşlanmıyordu.

Burada kim yaşıyor?

Herhangi biri olabilir. Belki de Robert için bu dekor, turuncu duvarlarla zümrüt yeşili örtülerin yan yana mutlu bir şekilde yaşıyormuş gibi göründüğü evimde çok uzun süre yaşamanın kaçınılmaz bir sonucuydu. Ama o renkler etrafa neşe saçıyordu. *Bu*

oda size ne anlatıyor?

Hiçbir şey.

Polis memurunun sorduğu tüm sorulara cevap vermiştim. Robert'm yemekten sonra çocukları aile ya da arkadaş ziyaretine götürmeyeceğine çoktan karar kılmıştık. Ne Robert'm ailesi vardı ne de benim ailem. Annem ve babam yıllar önce, Jaz bebekken ölmüşlerdi ve Robert ise babasını hiç tanımamıştı. Annesi, o daha çocukken ölmüştü; kardeşimiz de yoktu. Bunlar birer seçim değil; acımasız gerçeklerdi.

Fakat çocuklarla birlikte görmeye gitmiş olabileceği tek bir arkadaşını bile hatırlamayışımı nasıl izah edebilirdim? Nasıl bu kadar herkesten kopuk yaşamaya başlamıştık?

Gerçi nedenini biliyordum. Robert, beni sadece kendisi için istiyordu. Beni kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Çocukları bensiz dışarıya çıkartmak istediğinde yanlış bir şey olduğunu anlamam gerekirdi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Söylediklerine kulak vermiş olsaydım, onu gerçekten dinleseydim, çok geç olmadan tüm bunları durdurabilirdim.

"Olivia," demişti. "Bir babanın çocuklarını dışarıda pizza yemeye götürmesinde garip karşılanacak bir şey yok, değil mi? Nihayetinde bazı babalar çocuklarına her daim sadece kendi başlarına bakıyorlar."

Robert, bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Nasıl hissedeceğimi tahmin etmiş miydi? Eğer bu Robert'tan başkası olsaydı, belki -sadece belki- onu terk edebileceğimi kabullenmiş olduğunu ve kendi başına idare edebileceğini kanıtlamaya çalıştığını düşünebilirdim. Fakat bu başkası değildi. Bu Robert'tı ve hiçbir şey basit, açık olmazdı.

Nerede olabileceklerini açıklayan olası her senaryoyu zihnimde iyice tartmıştım ve her biri içimi dehşetle kaplamıştı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: çocuklarımın bir yerlerde yaralı halde uzandıkları resim mi yoksa diğer korkum mu? Kelimelere dökmeye dahi cesaret edemediğim diğer korkum.

2

Şu an saat on biri geçti. Freddie'nin sımsıcak bedenini kucağıma alıp o tatlı kokusunu içime çekeli beş saat oldu. Onun şaşkın olduğu düşüncesine katlanamıyorum. Ve Billy. Uyuması gerekiyor. Yorgunken huysuz olur. Ve canım Jasmine'im şimdiye dek annesiyle evde olmak isteyecektir; çok uzakta olmamı hiç sevmez ve yedi yaşında bir çocuğa göre çok daha olgundur.

Robert onları sağ salim eve getirirse ayrılmaya dair tüm o aptal fikirlerimi unutacağım. Çocuklarım zarar görmediği sürece dikkatli bir şekilde yaşamayı öğreneceğim.

Onları eve getir, Robert.

Polisler, tıpkı Dan'i kaybettiğimde yaptıkları gibi, sanki çocuklarımı ben bir yere saklamışım gibi evi arıyorlardı. Dışarıda kapıları çalıyor, komşuları uyandırıyorlardı. Ne görmüşlerdi? Ne biliyorlardı?

Şimdi daha çok polis geliyor. Bu defa dedektifler.

Düşüncelerimi bir ses böldü. "Bayan Brookes?" Başımı kaldırıp benden daha yaşlı olmayan bir kadının nazik gözlerine baktım; ama daha yaşlıca olmalıydı, zira herkes ona hanımefendi diye hitap ediyordu.

"Size Olivia diye hitap etmemin bir sakıncası var mı? Benim adım Philippa. Maalesef civardaki tüm pizzacıları aradık ve hiç kimse kocanızı ve çocuklarınızı gördüğünü hatırlamıyor."

"Belki fikir değiştirip pizza yemek yerine başka bir yere gitmişlerdir. Böyle

yapmış olabilirler, olmaz mı?" Bunun doğru olmadığını hepimiz biliyorduk.

"Sen neden onlarla gitmedin, Olivia?"

Buna nasıl cevap verebilirdim ki? Bilmiyorum. Robert daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Sebebini bilmeme rağmen kendimi bir şeyler uydurmak zorunda hissettim.

"Robert yorgun göründüğümü ve biraz dinlenmemin iyi olacağını düşündü. Yardım etmeye çalışıyordu."

"Stresli bir işiniz mi var? Bu yüzden mi yorgundunuz? Yoksa çocuklar biraz yaramazlık mı yaptılar?"

Bu kadın çocuklarıma zarar verdiğimi mi düşünüyor?

"Çok iyi çocuklardır, sizi temin ederim öyleler. Ayrıca çalışmıyorum. Çocuklara ve Robert'a bakarken yeterince çalışıyorum."

Jasmine doğmadan önceki birkaç aylık tecrübemden başka gerçek anlamda hiç çalışmamıştım. Doğum iznim bitmeden Robert bana evlenme teklif etmiş ve artık çalışmamı istememişti. Evde olmamı, ona bakmamı istiyordu ve bu benim için de uygundu. Oysa şimdi neden bunu kabul ettiğimi bilmiyordum. Neden kendi kararımla hiç kimse olmayı kabul etmiştim?

Sorular art arda geliyordu; ama ben çığlık atarak; "*Saçma sapan sorular sormayı kesin. Çocuklarımı bulun!"* demek istiyordum.

"Senden böyle bir şey istediğim için üzgünüm Olivia ama memurlarımdan biriyle üst kata çıkman mümkün mü? Çocuklara ait eksik bir şey var mı kontrol etmek istiyoruz. Kıyafet, en sevdiği oyuncaklar, kitaplar... Bilirsin, bu tür şeyler işte."

Ne? Bir süre kadının yüzüne tek kelime etmeden baktım. *Neden bir şey eksik olsun ki?*

Kendimi zorlayarak koltuktan kalktım; bacaklarım ağırlığımı taşımakta zorlandıkça kendimi üç kat daha yaşlı hissediyordum. Akıllarından ne geçtiğini bilmiyordum ama bu çok saçmaydı. *Neden bir şey eksik olsun ki?* Bu düşünce beynimde dönüp duruyordu.

Dedektiflerden biri beni üst kata kadar izledi, bu adamı hatırlıyordum ama nereden bilmiyordum. Hem ne fark ederdi ki? Jasmine'in odasından başlamaya karar verdim; derli toplu olacağını biliyordum, böylelikle her şeyin olması gereken yerde olduğunu anlamak kolay olacaktı.

Yatağın başına gidip örtüyü kaldırdım; Jaz'in bez bebeği Lottie'yi yastığın üstünde bulacağımı umuyordum. Ama orada değildi. Yorganı tersyüz ettim. *Lottie nerede?* Jaz, yedi yaşındayken bile Lottie'nin yatağında olmasını çok severdi; ama oyuncak bebek orada yoktu. Istırap içinde polise baktım, o ise sadece beni izliyor, tek kelime etmiyordu.

Ağır adımlarla gardıroba yaklaştım. Kapağını açmak içimden gelmiyordu. Fakat polis hâlâ beni seyrediyordu. Öylesine kapağın kolunu tuttum; sanki yavaşça yapmak sonucu değiştirecekmiş gibi. Jasmine'in pembe sırt çantası rafta değildi. Birden vahşi bir hayvan gibi boş elbise askılarını ileri geri ittim; çekmeceleri hızla sonuna kadar açtım.

"Hayımıiur!" diye feryat ettim; iki hecelik kelimeyi ne kadar uzattığımı hatırlamıyorum. *Kızımın kıyafetleri nerede?*

Merdivenlerden yukarı apar topar koşan ayak seslerini duyabiliyordum; çok geçmeden Philippa kapıda belirdi. Yanıma gelip kolumu tuttu. Soru sormasına gerek yoktu, yüzümden olan biteni anlayabilirdi. Şimdiye dek kendime itiraf etmeye çekiniyordum ama artık gerçekle yüzleşmek zorundaydım.

Robert çocuklarımı kaçırmıştı.

17 İyi Uykular Sevgilim / F: 2

3

Tom Douglas bitkin bir şekilde masasından kalktı, kollarını başının üstüne koyup gerindi. Polis Müdürü James Sinclair'in sağlık nedenlerinden ötürü erken emekli olduğundan beri Metropolitan Polis Teşkilatı'nda hiçbir şey eskisi gibi değildi. Yeni adam iyiydi ama Tom'a göre fazlasıyla sayılara takılan biriydi. Üstüne üstlük bu sadece bütçeyi katı bir şekilde yönettiğinden de değildi. Bu, onun çalışma şekliydi. Tom'a göre, yeni polis müdürü sanki sihirli bir formül veya önceden belirlenmiş kriterlere uyarak rakamlarla çözmek istiyor gibiydi.

Tom aslında Metropolitan Polis Teşkilatındaki işi, kızı Lucy'ye yakın olabilmek

için almıştı. Eski karısı Kate boşandıktan sonra tası tarağı toplayıp Londra'ya taşınmış ve Tom da ardından gitmişti. Bu, pek çok açıdan hayalindeki işti ama Londra'da onu cezbedecek başka bir şey yoktu. Kate yeni ilişkisi de bittikten sonra Lucy'yi kuzeybatıya geri götürmüştü, yani bir kez daha Tom'u oraya bağlayan hiçbir şey kalmamıştı; Lucy'yi özlüyordu.

Koltuğunun arkasına asılı deri ceketini kapıp anahtarlarını masadan aldı. Bu geç vakitte birkaç yaşam belirtisi vardı; buna karşın ruhsuz dairesinin çekiciliği tam anlamıyla cezbedici olmasa da biraz uyuması ve bir şeyler yemesi gerekiyordu. En azından yemek yapmaktan hâlâ keyif alıyordu. Fazlasıyla gecikmiş bu akşam yemeği için neler hazırlayabileceğini düşünmeye başladı.

Masasının lambasını kapatırken telefonu çaldı. Ahizeye bir an sinirle baktı; ama cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu, çalan bir telefona direnmeyi hiçbir zaman başaramamıştı.

"Başmüfettiş Douglas."

"Tom, seni bulabildiğime çok sevindim. Ben Philippa Stanley. Eğer bir dakikan varsa biraz bilginin çok yardımı olur."

Kadın ismini söylediği anda Tom bunun uzun bir görüşme olacağını anlamıştı; bu yüzden sandalyesini çekti, ceketini ve anahtarlarını tekrar masanın üstüne bırakıp oturdu. Tom, Manchester'dan ayrılmadan önce Philippa, onun ekibinde müfettişti ve kariyer basamaklarını hızla çıkarak kısa sürede Tom'la aynı rütbeye, başmüfettişliğe terfi etmişti. Onun için durmak yoktu.

"Merhaba, Philippa. Sesini duymak ne güzel! Senin için ne yapabilirim?"

"Biraz eski bir dava için hafızanı zorlamana ihtiyacım var, aslına bakarsan yedi yıllık. Anlaşılan Polis Memuru Ryan Tip-pettsTe eve gidiyormuşsunuz ve erkek arkadaşının kaybolduğunu bildiren Olivia Hunt adında bir kadınla ilgilenmek üzere dönmüşsünüz."

Tom, Philippa'yla samimi şekilde eski günler sohbeti olmayacağını biliyordu, Philippa için her şey işti. Tom, onu gözünün önünde canlandırabiliyordu. Şüphesiz her zamanki üniformasını giyiyordu: açık yakalı, ancak çok fazla göğüs dekoltesi olmayan beyaz bir bluz, donanma mavisi tek renk etek ve zarif, ancak makul, annesinin hanımefendi ayakkabısı diyeceği türden ayakkabılar. Kısa siyah saçları, parlak ve kulaklarının arkasına atılmış; hafif bir ruj dışında

makyajsız. Philippa her zaman kusursuz biçimde düzgün giyimli ve kadınsı görünürdü; buna karşın sahip olması muhtemel tüm cinsel cazibe, otoriter tavırları altında silinip yok olmuştu.

"Tuhaf ama gayet iyi hatırlıyorum, evet. Kadının adını unutmuştum. Unutamadığım ise ağlamayı kesmeyen küçük bir bebeği vardı ve erkek arkadaşının başına bir şey geldiği konusunda oldukça inatçıydı. Ryan kaybolan gencin Müslüman olduğunu öğrendiğinde sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi davranmıştı. Ona göre adamı arka sokaklardan birinde dayak yemiş halde bulacağımız kesindi, ki tabii öyle bir şey olmadı. Ryan'a tavrından dolayı hak ettiği fırçayı atıp kızdan özür dilemiştim. Ne bilmek istiyorsun?"

"Kız hakkındaki izlenimini merak etmiştim."

"Neden? Ne oldu ki?" diye sordu Tom. Bu, uzun zaman önceydi ve kayıtlarda tüm ayrıntılar vardır; ama Philippa öyle nedensiz yere sormazdı.

"Sonra söyleyeceğim fakat şu an için düşüncelerini etkilemek istemiyorum. Bana hatırladıklarını anlat, ben de neden bilmek istediğimi söylerim. Bu arada Ryan'la bu konu hakkında konuşmayı denedim. Bu saçma kararı kimin verdiğini Tanrı bilse de Ryan şu anda başmüfettiş. Kabul görmemiş dehası konusunda aşırı abartılı bir fikri var; yine de her zamanki gibi hâlâ işe yaramazın biri. Senin görüşünü almamın daha iyi olacağını düşündüm."

Tom, Philippa'nın belli belirsiz iltifatlarla onu eleştirip eleştirmediğinden emin olamamıştı; yine de bunu duymazdan gelmeye karar verdi, zira bu, sadece o gece yaşananlardan değil, ayrıca daha sonra olanlardan dolayı da öyle koşturmaca içerisinde unutabileceği bir dava değildi.

"Dediğim gibi kadınla ilk kez erkek arkadaşı, sanırım İranlı bir delikanlıydı- eve gelmediği için aradığında karşılaştım. Gerçi, vakit çok geç değildi, bu yüzden çocuğun bir barda sızıp kaldığını ve kısa bir süre sonra mahcup bir halde çıkıp geleceğini düşünmüştük. Fakat kız, sevgilisinin Müslüman olduğu için alkol kullanmadığını söyledi. Bu yüzden bu seçeneğin mümkün olmadığını biliyordu. Çocuğu kayıp olarak bildirdik ama işi biraz daha irdelemeye başlayınca kredi kartında birkaç hareketlilik olduğunu fark ettik. Manchester'dan Londra'ya bir tren bileti almış ve o gece ilerleyen vakitlerde Avusturalya'ya uçak bileti ayırtmış. Kıza bir de kısa mesaj göndermiş; galiba üzgün olduğunu söylüyormuş. Heathrow civarında bir yerden gönderilmiş. Bunu kontrol edersin. Uçağa

yetişememiş diye hatırlıyor gibiyim ama esnek bilet almış, yani istediği vakitte gidebilirdi. Olivia çocuktan haber aldığı anda davayı sürdürmek için neden kalmamıştı."

"Hepsi elimizdeki kayıtlarla örtüşüyor. Hafızan gayet iyiymiş Tom."

"Şey," diye cevap verdi Tom gülerek. "Kızın dosyası birkaç ay sonra tekrar önüme çıkmamış olsaydı bu kadar net hatırlar mıydım bilemiyorum. Sonra neler olduğunu biliyorsun sanırım?"

"Dosyayı okudum ama sen yine de anlat."

Tom duraksadı. Olivia Hunt gözünün önüne geldi -kızı soruşturma fikri gülünç- bir o kadar da kaçınılmazdı- gözyaşlarıy-la çizgi çizgi olmuş yüzündeki perişan kimsesizlik bakışı.

"Dairesini satmıştı ve sanırım istediğinden değil de mecburiyetten gidip ailesiyle birlikte yaşayacaktı. Her neyse, taşınacağı gün eşyalarını taşımak için kiraladıkları kamyonla babasının evine gelmesini bekliyormuş. Ama babası bir türlü gelmek bilmeyince neden geciktiğini öğrenmek için ailesinin evine gitmiş. Annesini ve babasını yatakta ölü halde bulmuş. Sonradan ortaya çıktı ki arızalı su ısıtıcısı ve tıkalı hava girişinden kaynaklanan karbonmonoksit zehirlenmesi ölümlerine neden olmuş. Olayı araştırdık ve Olivia'yı çok yakından inceledik. Birkaç aylık bir zaman dilimi içinde önce sevgilisini sonra ailesini kaybetmesi tuhaftan biraz daha öte görünüyordu -erkek arkadaşının daire için hatırı sayılır bir depozito yatırmış olması ve kızın ailesinin mirasındaki tek vâris oluşu işi daha da tuhaflaştırıyordu. Yabancılar Bürosu çocuğun ailesinin izini sürmeyi denemişti, sanırım adı Dan'di."

"Danush Jahander," diye araya girdi Philippa.

"Evet, oydu. Ailesinin çocuktan haberi olup olmadığını öğrenmek istemişler. İngiltere ve İran arasındaki ilişkiler kolay değildi; bu yüzden olumlu ya da olumsuz bir şey bulabildiklerini pek sanmıyorum. Olivia zaten şoktaydı; zira sevgilisi onu minicik bebeğiyle yüz üstü bırakmıştı; ama asıl ailesi öldüğünde tamamen paramparça olmuştu. Babasının emniyet saplantısı olduğunu ve böylesi bir kazanın hiç mantıklı gelmediğini söylemişti."

"Ama ne ona ne de bir başkasına karşı hiçbir şey kanıtlanmadı."

"Doğru," dedi Tom. "Yalnızca trajik bir kaza gibi görünüyordu. Olivia büsbütün perişan vaziyetteydi. Tam da o sabah evin satışını tamamlamıştı; ailesinin evinde kalamazdı, istemiyordu da. Düşünmesi gereken bir çocuğu da vardı; ama evi ondan satın alan adamın orada kalmaya devam etmesine izin verdiğini hatırlıyor gibiyim. Adamın kalacağı başka bir yer varmış, sanırım bu yüzden Olivia'nın geri taşınmasına izin vermiş. Ama adamla ilgili pek bir şey hatırlayamıyorum."

"Adı Robert Brookes'muş. Sonunda Olivia'yla evlendi."

"Hah, desene yaşananlardan iyi bir şey de çıktı," dedi Tom gülümseyerek. "Ama bu bilgilerin hepsi dosyalarda var. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ne düşündüğünü öğrenmem gerekiyor. Kanıtların ne söylediğini değil, senin Olivia hakkındaki düşüncelerini: ona ne kadar güvendin ve sence rol yapmada ne kadar iyi?"

"Pekâlâ ama bana nedenini söylemek zorundasın."

"Çünkü şu an onunla birlikteyim. Bu kez kaybolan kocası Robert Brookes ve üç çocuğu.

4

Robert hakkında bilgi istiyorlar; ilişkimizi anlamak için. Bunu daha kendime bile açıklayamazken onlara nasıl izah edebilirim ki? Tek bildiğim hayatımın berbat bir döneminde Robert'ın beni her şeyden kurtarmış olduğu. Önce Dan'i kaybetmiştim ve yalnızca iki ay sonra annemi ve babamı kaybettim. Öldüler. İkisi de.

Robert hayatıma girmemiş olsaydı ne yapardım bilmiyorum. O sırada benim için tamamen bir yabancıydı. Sadece evimi satın almış bir adamdı ama her nasılsa neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi ve beni hayatımın en kötü döneminden çıkarıp aldı.

Dan gittiğinde günlerce uyurgezer bir halde dolaştım. Zihnimdeki keşmekeş bulutunun arasından geçebilen tek fikir Dan'le birlikte yaşadığımız evi satmak zorunda oluşumdu. Tek başıma o evi idare edemezdim ve her bir köşesi bana, Dan'i hatırlatıyordu: eskiciden ve garaj satışlarından aldığımız mobilyalar, sırf bedava olduğu için mutfakta kullandığımız soluk pembe boya... Her köşede bir anı vardı. Ne var ki başka seçeneğim yoktu. Jaz'le birlikte annemin ve babamın

evine dönmek zorundaydık ve onları ne kadar çok seversem seveyim bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Buz gibi soğuk bir günde Robert daireye taşınmak için geldiğinde ben hâlâ her yanı kolilerle dolu salonda, bebek arabasındaki Jaz'in yanında dikiliyor, babamın gelmesini bekliyordum. Sonradan öğrenmiştim ki babamı bir daha hiç göremeyecektim.

Robert sonrasında ne yapılması gerektiğini biliyormuş gibi görünen tek insandı. Evde kalmama izin vermiş, kendisi birkaç ay daha eski evinde kalmıştı. Benden başımı sokacak başka bir yer bulmaya dair tek kelime duymayıp nihayet eve taşınmak zorunda kalınca bize bir oda vermişti. Hatta benim için cenaze işleriyle ve ailemin bungalovunun satışıyla ilgilenmişti.

Minnettar olmam gerektiğini biliyorum, öyleyim de. O sırada Robert olmadan tüm bunlarla nasıl başa çıkardım bilmiyordum, öte yandan bitmek bilmeyen sessiz övgü ve bizim için tüm yaptıklarının bilinmesi talepleri yorucu olmuştu.

Ve sürekli beni gözlüyor, bana bakıyordu. Çocuklar komiklik yaptığında ve beni güldürdüklerinde bile onları izlemiyordu. Gözleri hep üstümdeydi, ben gülümsediğimde o da gülümsüyordu. Eğer odadan çıkarsam gidişimi izliyordu. Dik bakışlarını hissedebiliyordum. Ve döndüğümde sanki bakışlarını hiç oradan ayırmamışçasına hâlâ kapıya bakıyor oluyordu.

İşte bu yüzden arkadaşımız yoktu. Diğer çiftler arasına karışmaya çalıştığım ender birkaç anda ise Robert'm bakışları üzerimden hiç ayrılmıyordu. Bir kadınla konuşacak olsam ne söylediğimi merak ediyordu, eve dönerken her bir kelimenin hesabını verene dek sorgulama çilesini çekmek zorundaydım. Bir adamla konuşacak olsam birkaç saniye içinde hemen yanımda bitiyordu.

Yıllar içinde ilk kez Sophie'yi özlüyordum. Sophie hayatımda sahip olduğum, bir kız kardeşe en yakın kişiydi; gözlerinin, kahkahası eksik olmayan yüzünün capcanlı hatırası parlak, beyaz ışık gibi bir an zihnimde belirip bir saniye içinde yok oldu.

Sophie'yle tanıştığımda beni kendi dünyasına çekmiş, her şey daha eğlenceli olmuştu; hayat bizim için maceraydı. Ebediyen arkadaş kalacağımıza ciddi ciddi inanmıştım; ama Sophie'nin tek istediği orduya katılmaktı. Üniversiteden ayrıldıktan sonra birkaç hafta içinde eğitime başlamak üzere Sandhurst'tan gitmişti. Birdenbire artık günlük hayatımın bir parçası olmaktan çıkmıştı ve bir

daha hiç kimse onun yerini dolduramamıştı.

İşte buradayım, yalnız ve aklımda tek bir düşünceyle!

Çocuklarım nerede?

Polisin endişesinin giderek arttığım hissedebiliyordum. Sabah olmuştu ve dün geceden beri hiçbir ilerleme kaydedileme-mişti. Bedenimdeki titremeyi engelleyemiyordum. Ellerim yapış yapış ve sarsaktı; fincanı tutamamaktan korktuğum için birileri kahve ya da çay uzattığında her seferinde reddetmek zorunda kaldım. Odanın havasında bir değişiklik vardı. Çok daha telaşlı; çocuklarım için ciddi ciddi endişelendiklerini biliyordum.

Philippa anayollardaki kameraları kontrol ettiklerini bana söylemişti. İlk yirmi dört saatin ne kadar önemli olduğunu biliyordum; yine de Philippa bunu bana tekrar hatırlatmayacak kadar nazikti.

Çocuklarımın bazı kıyafetlerinin kayıp olduğunu fark ettiklerinde bana pasaportlarla ilgili sorular sormaya başlamışlardı. Robert'ın çocukları kaçırıp saçma bir vesayet mücadelesinin parçası olarak yurtdışma çıkardığını düşündüklerinin farkmday-dım. Ne var ki çocukların da benim gibi pasaportu yoktu. Egzotik tatil mekânlarına gitmezdik. Kuzey Galler açıklarında bir ada olan Anglesey'yi severdik. Sadece birkaç saatlik araba yolculuğu uzaklığındaydı ve çevresindeki yolları biliyorduk.

Philippa yeniden gelip yanıma oturdu. Bunu yaptığında kaygılanıyor, hep kötü haber verecek sanıyordum.

"Olivia sanırım basma çocuklarla ilgili bilgi vermenin zamanı geldi. Babalarıyla birlikte olduklarının farkındayım ama izlerini bulmayı başaramadık. Dün gece bize üçünün bir fotoğrafını vermiştin, bizim için birkaç fotoğraf daha bulabilir misin, lütfen? Toplu fotoğrafların yanında tek tek fotoğrafları da olursa daha iyi olur."

Bacaklarımın beni taşıyabileceğini umarak doğruldum; büfeye gidip fotoğrafların olduğu kutuyu çıkardım. Fotoğraflara bakmaya dayanabileceğimden emin değildim; çünkü fotoğraflarına baktığımda tek gördüğüm sadece acıydı. Bir kaza olmuş olsaydı, birileri onları şimdiye dek bulmuş olurdu elbette. Belki de çocuklarım bir yerlerde beni istiyorlardı, neden orada olmadığımı merak ediyorlardı. Ama neden böyle düşünüyorum ki? Bunun

kaza olmadığını biliyordum.

Kutuyu yemek masasına götürüyordum ki özensizce katlanıp yere bırakılan bir paltoya sarsak, dikkatsiz halimle takıldım. Tam zamanında düşmeden kolumdan tutuldu; bu sırada fotoğraflar dört bir yana saçılmıştı.

Kolumu tutan adamı artık hatırladım. İlkin çıkaramamıştım ama Dan'in eve gelmediği o gece gelen polislerden biriydi. İçlerinden hiç hazzetmediğim; sanki Dan evde saklanıyormuş gibi yatakların altını ve gardıropları arayandı. Sanırım hepsi takip ettikleri prosedürün bir parçasıydı. Philippa, ona seslenene kadar adını hatırlayamamıştım. "Başmüfettiş Tippetts, o senin palton mu?"

Tippetts. Şimdi her şey yerli yerine oturdu. İsminde rahatsız edici bir şey vardı; ayrıca sivri burnu, pörtlek gözleriyle yüzü fareye benziyordu. O burada olmasa kesinlikle kendimi daha iyi hissederdim.

Bakışlarımı adamın yüzünden yerdeki dağınıklığa çevirdim. Önemsiz olsa da neredeyse yere yığılmama yetecek kadar etkiliydi; düşmemek için koltuğun arkasına tutundum. Yerdeki döküntü arasında çocuklarımın fotoğrafları bana gülümsüyordu.

En üstteki Danush'un fotoğrafıydı. Bunca zamandır onun fotoğrafına bakmamaya gayret etmiştim; yüzünün her bir ayrıntısını bir çırpıda mideye indirircesine zihnime işlerken nefesim boğazımda düğümlenmişti. Yakasının hemen altına kadar uzanan kıvırcık, siyah saçları geriye taranmıştı, koyu kahverengi gözleri yüzündeki kahkahayla ışık saçıyordu; kalın dudakları, yukarıdan kenarı parlak tokalı gazeteci çocuk şapkası takan açık mavi gözlü, uzun sarı saçlı genç, güzel bir kıza gülümsüyordu.

Philippa önce bana baktı, sonra tekrar fotoğrafa.

"Bu sen misin?" Sesindeki hayret ifadesini zorlukla bastıra-bilmişti. Evet, o bendim.

O sıralar birazcık şapka takıntım vardı ve Sophie'yi de takması için ikna etmeye uğraşırdım. Hatta ona en sevdiğim siyah fötr şapkamı ödünç vermeyi bile önermiştim; ne var ki Sophie takacağı tek şapkanın, o da mecburen, asker kepi olacağını söylemişti.

O an birden Robert'ın Sophie'yle hiç tanışmadığı gibi Liv'le de tanışmadığını

fark ettim. O sadece Olivia'yla, benim makul, sıradan halimle tanışmıştı.

Dan'in fotoğrafına baktım. Şu an karşısında duran insan için ne düşünürdü acaba? Saçlarım hâlâ uzundu, gerçi göz alıcı sarı renk yerini tatlı bir açık kahverengiye bırakmıştı. En parlak, en canlı renkleri seçme saplantım, tehlike ve heyecan tutkumla birlikte kaybolmuştu. Sophie'yle çılgın şeyler yapardık; genelde Dan neşeyle bizi izlerdi. Ama artık her şeyden elimi eteğimi çekip sıradan biri olmuşum. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Kendimi nasıl böyle kaybetmiştim?

Zihnimin derinliklerinden cılız bir ses çocuklarım geri gelirse -yok, hayır, geri geldikleri *zaman*- o kişiye dönüşmem gerektiğini söylüyordu. Kendimi yeniden keşfetmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Belki de Robert hiç de hayal gücünden yoksun, yavan biri değildi.

Danush'un fotoğrafını pantolonumun cebine soktum. Robert eve geldiğinde görmek isteyeceği bir fotoğraf olduğunu hiç sanmıyordum. Çünkü eve gelecek, gelmeli!

Uyuyabildiğime inanamıyordum. Oturma odası konuşan insanlarla dolu olmasına rağmen, uzanmak için yatak odasına gitmeyi kabul etmemiştim. Ama sanırım bitkinlik galip gelmiş olmalı. Belki sadece bedenim daha fazla gerginliği kaldıramamıştır.

Odada yağdırılan talimat seslerine uyandım. Birdenbire ağır, yavaş, endişeyle bastırılmış ses tonlarının yerini artmış heyecan hissi almıştı.

"Basın toplantısını iptal edin. Onlara hiçbir şey söylemeyin, daha sonra bilgi veririz."

Uyandığımı fark ettiklerini sanmıyorum ama telaş hissi, uykunun üzerimde kalan son zerrelerini de silkip atmama neden oldu. İçimdeki ıssız boşluk, ancak umut olduğuna inanabileceğim tuhaf bir duyguyla dolmaya başladı. Kendimi zorlayarak oturdum. Philippa fark etmişti; odadaki herkese "sessiz olun" bakışı fırlattı. Diğerleri işareti anlayıp odadan çıkarken Philippa gelip yanıma oturdu.

"Olivia bazı güzel haberlerimiz var. Kocanın arabası Kuzey Galler'deki kameralara takılmış ve görünüşe göre çocukların da onunla birlikte arabadaymış. Birkaç saat önce görülmüşler, o zamandan beri kocanı görmedik fakat yerel polise aratıyoruz."

İlk düşüncem rahatlamaydı. Hayattaydılar. Tanrı'ya şükür. Sonra birden bıçak saplanmış gibi hissettim. Ah hayır, Robert.

"Neredeymiş? Kuzey Galler'in neresinde? O olduğuna emin misiniz?" sesimdeki paniği Philippa'nın fark ettiğini biliyordum ama sükûnetini bozmamıştı.

"Menai Köprüsü'nden Anglesey'ye doğru geçiyormuş. Ve kesinlikle onun arabası. Nereye gidebileceği hakkında bir fikrin var mı? O zamandan beri kameralara hiç yakalanmamış ve bu çok olağandışı."

Endişeyle yüzüme bakıyordu.

"Yan yollara sapmıştır," dedim. "Diğer yollar çok daha ilginçken anayollara saplanıp kalmanın hata olduğunu söylerdi her zaman," dedim. Sormak zorundaydım. Kendimi zapt edemiyordum. "Kameralara bir daha yakalanmadan Holyhead kadar uzağa gidebilir mi sence?"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Feribot limanı aklına geldi, değil mi?" Philippa, bana doğru eğilip elimi tuttu. "Dert etme. Tüm feribotların ayrıntılarını kontrol eden adamlarımız var. Robert'm İrlanda'ya girmek için pasaporta ihtiyacı olmayacaktır ama yine de bir kimlik göstermesi gerekecek. Şimdiye dek onun ismiyle bir rezervasyon yapılmamış."

Kısmen yüzü bana dönecek şekilde vücudunu kırk beş derece çevirdi. Beynimi delip geçen uyarı zillerine değil, Philippa'ya bakmaya odaklandım.

"Bana söylemediğin şey ne, Olivia?" diye sordu. "Nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?"

DıiÎsiiiKvlerimi engelleyebilseydim daha güvenli olurdu; ama şimdi Anglesey'ye ilk gittiğimiz zamanki hatıralarımla yüzleşmek zorundayım. Robert hepimizi South Stack Deniz Fe-neri'ne, Holyhead'in batısına götürmüştü. Orada, ayakta engin denizi seyretmiştik, soğuk rüzgâr saçlarımı arkaya savuruyordu. Buna bayılmıştım. Kendini çok canlı hissettiriyordu. Gözümü kırpmadan devasa dalgalara dalıp gitmiş, onların aşağımızdaki kayalara çarpışlarını dinliyordum. Düşüncelerim milyonlarca kilometre uzaktaydı, ki Robert senenin başında bir adamın aynı kayalıklardan atlayarak intihar ettiğini söylemişti.

"Burası ölmek için mükemmel bir yer," demişti.

Gayet net hatırlıyordum. Yüzümde allak bullak bir ifadeyle dönüp ona bakmıştım; fakat uzun bir süre aşağıdaki çalkantılı sulara gözünü dikmiş bakıyordu.

"Hayatımda sen olmazsan geleceğim yer işte burası," demişti. "Burası seni hatırlamak için güzel bir yer olacaktır. Sensiz bir hayata katlanamayacağımı gayet iyi biliyorsun, değil mi?"

Ama ben hâlâ buradayım. Bir süredir onu terk etmeyi düşündüğümü tahmin etmiş olabilir miydi? Edemezdi. Edebilmesinin imkânı yoktu. Gözlerimi kapatıp içimdeki paniği bastırmaya çalıştım.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlenmişti, koltuğa kıvrılıp acımı bastırmak ve bu anıyı zihnimden koparıp atmak için elimden geleni yapmaya çabalıyordum.

5

Bekleyiş, hiçbir şey yapamamanın çaresizliği ve belirsizliği dayanılır gibi değil. Philippa'ya, o beni götürmese bile Ang-lesey'ye gitmeme izin vermesi için yalvarmıştım; ama o, yerel polisin soruşturmayı yapmasının en iyisi olacağı konusunda diretmişti. Polisler bölgeyi biliyorlardı. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey Philippa'mn fikrini ya da öfkesini değiştirmeyecek gibi görünüyordu; benimse mağlup gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye devam ediyordu. Sırılsıklam olmuş mendili gözlerimin üstüne kapatıp odadaki sesleri zihnimden uzaklaştırarak çocuklarımın yüzlerini düşündüm. Bana dönmeleri için can atıyor, duyamayacakları teskin edici, güven veren kelimeler fısıldıyordum.

Boğazımda düğümlenen hıçkırık seslerinin arasında belli belirsiz şekilde bir değişiklik işittim. Bu defa farklıydı. Kısa, net talimatlar ya da belli amacı olan direktifler değildi. Adeta derin bir iç çekişle odanın içindeki tüm soluk dışarı verilmiş gibiydi. Bu, kederden mi, gerginlikten mi yoksa büsbütün farklı bir şeyden iç çekiş miydi, anlayamamıştım.

Koltuğun diğer ucunun çöktüğünü hissettim. Biri oraya oturmuştu, yüzümü kapatan ıslak saçlarımı geri atıyor, bir ses duyuyor ama sözcükleri anlamakta zorlanıyordum.

"Onları bulduk Olivia. Kocan, çocukların, hepsi güvendeler. Yoldalar, eve geliyorlar. Hepsi iyi."

Philippa'nın sesindeki tebessümü duyabiliyordum; onu mutlu eden bir şeyin olmasından memnundu ama kelimelerini özümsemem birkaç dakikamı aldı.

"Ne?" diye sordum titrek bir şekilde. "Neredelermiş? Hepsinin iyi olduğuna emin misiniz?"

Philippa uzanıp elimi tuttu, güven verircesine sıktı.

"Anglesey'de bir pansiyonda bulunmuşlar. •Kocanın söylediğine göre sık sık kaldığınız bir yermiş." Philippa dikkatle bana baktı. "Ve kesinlikle gayet iyiler. Endişe etmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

Çocuklarımın incinmediği ve bana gelmekte oldukları gerçeği dışında herhangi bir ayrıntıyı tamamen özümsememe fırsat bulamadan Başmüfettiş Tippetts'in çantasını toplamaya koyulduğunu fark ettim. Diğerleri çoktan gitmiş gibi görünüyordu, yalnızca Philippa ve Tippetts buradaydılar.

Gidiyorlar mı? Robert döndüğünde tek başıma olmayı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Panik içinde etrafa bakındım. Philippa zihnimi okumuş gibiydi.

"Endişelenme Olivia. Başmüfettiş Tippetts, kocan eve dönene dek burada kalacak."

Dehşetle gözlerimi ona diktim. Bu adamdan en ufak bir em-pati hissi alamıyordum, onu burada istemiyordum.

"Siz kalamaz mısınız?" diye sordum çaresizce.

Philippa bakışlarını benden Başmüfettiş Tippetts'e çevirdi. Kadının şaşırdığını görebiliyor, bunun alt rütbeli bir memurun yapması gereken bir iş olduğu hissini anlayabiliyordum; ama şu anda Philippa, benim için bir arkadaşa en yakın kişiydi. Hafif, zorlukla fark edilen bir iç çekti.

"Şey, eve sadece kedim ve birkaç saat uyku için gidecektim. Devam et Ryan. Sen git." Bana döndü. "Pekâlâ Olivia. Bir yere gitmiyorum. Burada, seninle kalacağım."

Ona baktım; gözlerim delirmişim gibi görünüyor olmalıydı. Allak bullak olmuştum, kaybolmuş gibiydim ama iyi olmaları hepsini unutturucasma içimi ferahlatmıştı.

"Üst kata çıkıp çabucak yüzünü gözünü yıkamaya ne dersin? Böylece çocukların seni bu kadar üzgün halde görmez/' dedi nazikçe.

Tanrım, korkunç görünüyor olmalıydım. Saçlarım düğüm düğüm olmuş, adeta çalı süpürgesine dönmüştü.

Bacaklarım hâlâ sarsaktı; Philippa doğrulmama yardım edip beni merdivenlerin yanına kadar götürdü.

"Toparlanabilecek misin?" diye sordu. Fakat toparlanmak zorundaydım. Çocuklarım eve dönmeden gücümü toplamam gerekiyordu.

Kendimi tırabzanlara tutunup çekercesine üst kata çıktım, banyoya girdim. Aynadaki yansımama gözüm ilişmişti. Kıpkırmızı gözler, yanlarından akıp dağılmış siyah rimeller, kızarmış yanaklar...

Ağlamam henüz bitmemişti. Klozetin üstüne oturup rahatlamanın verdiği gevşemeyle hıçkırıklara boğuldum. *Tanrım, sana şükürler olsun.*

Robert ne yapmıştı böyle? Aklından ne geçiyordu?

Artık ağlamıyordum. Kalktım ve kendime çekidüzen vermeye başladım. Dişlerimi fırçaladım, saçımı taradım ve nadiren kullandığım fondötenle yüzümdeki kızarıklıkları kapatmaya çalıştım. Kıpkırmızı gözlerimi hiçbir şey kapatamazdı ama belki çocukların fark etmesini engellerdi.

Sonraki bir saati koltuğun kenarında, bacaklarım birbirine dolanmış, ellerim kenetlenmiş halde oturarak geçirdim. Ellerimi sıkıyor, büküyor, ovuyordum. Sanki hareket etmeden duramıyordum.

Sonra gelen arabanın sesini işittik. Döndükçe duvarın karşısındaki solgun ışıklı yolu aydınlatan farları gördük.

Koltuktan uçarcasına fırlayıp kapıyı hızla açtım.

Robert kollarını açmış, eve gelen yoldan bana doğru koşuyordu. Bana bağırdığını belli belirsiz duyuyordum. Fakat yanından geçtim. O an ona ayıracak vaktim yoktu.

Sadece çocuklarıma kavuşmak istiyordum.

6

Çocuklarımı bırakmak istemiyordum. Hepsinin bir odada, yanlarına hiç kimse yaklaşamayacak şekilde kapının karşısında, benimle birlikte yerde uzanmasını istiyordum.

İki oğlumun uyurlarken yüzlerindeki o masum güzelliklerine hayran hayran bakarak her birinin sıcacık alnına hafif bir öpücük kondurdum. Sonra usul usul Jasmine'in odasına süzüldüm. O, yanlış giden bir şeyler olduğunun farkındaydı; çünkü telaşla arabaya koşup çocuklarımın bedenlerine sıkıca sarıldığımda ne kadar uğraşsam da gözyaşlarıma engel olamamıştım. Ama neyse ki artık uykuya dalmak üzereydi ve Lottie'yi yanağına yapıştırmıştı.

Jasmine'in yatağının kenarında dizüstü eğildim, yüzünün önüne dökülmüş saçlarını elimle usulca geri taradım. "İyi uykular canım," diye fısıldadım.

Bir ses duymamıştım ama izlenmekte olduğumu biliyordum. Başımı çevirdim. Merdiven spotlarının sırtını aydınlattığı Robert'm siluetini gördüm. Yüzü karanlıkta kalıyordu ama gülümsediğini biliyordum. Döndü, ayak seslerinden Philippa'nın hâlâ beklemekte olduğu alt kata indiğini işittim. Hiç istemesem de ardından gitmek zorunda olduğumu biliyordum.

Philippa her zamanki nazik tavrıyla, hâlâ sorular sormaya devam ediyordu ve soruların pek çoğu bana yöneltilmiş gibiydi.

33 İyi Uykular Sevgilim / F: 3

"Olivia, kocan hafta sonu için çocukları götüreceğini senin bildiğini söylüyor. Unutmuş olabilir misin?"

Robert, benim sağlığım için endişe ediyormuşçasma kaygılı bir yüzle koltukta yanıma oturmayı deneyince kalkıp uzaklaştım. Ona bakmaya dahi katlanamıyordum.

Sanki rezil davranışımdan dolayı özür dilemesi gerekiyor-muşçasına sadece mahcup bir ifade olarak tarif edilebilecek şekilde Philippa'ya baktı.

"Unutmadım. Robert, onları pizza yemeğe götüreceğini söyledi." Her bir heceyi gıcırdattığım dişlerimin arasında vurguladım.

"Sevgilim," dedi Robert, bana doğru hareketlenip koltuğumun kolçağına otururken. Eliyle saçımı taradı. Eline vurup uzaklaştırmak istiyordum ama bunun beni daha da kaçık göstereceğinden korkarak vazgeçtim. "Çocukların çantalarını sen hazırladın. Hatırlamıyor musun? İki yaşında bir çocuğun neye ihtiyacı olacağını ben nereden bileyim ki?"

Robert'ı kenara itememiştim ama bir kez daha yerimden fırlayıp hiç kullanmadığımız sahte şöminenin önünde dikildim. Şimdiye dek yaşadığım korku ve panik, bir hiddet topuna dönüşmüştü. Olduğum yerde dönüp öfkeyle ona baktım; elimi yüzüne doğru sallayıp her bir kelimemin sonuna adeta noktalama işareti koyarcasına işaretparmağımı batırır gibi ileri doğru sallıyordum.

"Hepiniz *öldünüz* sandım." Sesim çatallaşmış, düşündüğümden çok daha güçsüz çıkmıştı. "Bunu nasıl yaparsın, Robert? Nasıl yaparsın?"

Robert, Philippa'ya, "Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?" dercesine bakıyordu.

Kısa bir süre sonra Philippa gitmeye karar verdi. Robert, onun mantosunu almaya gittiğinde Philippa elimi sıkıca tutup sessizce konuşmaya başladı.

"Olivia, seni endişelendiren bir şey olursa, bana bu numaradan ulaşabilirsin. Çekinmeden ara." Uzattığı kartı Robert odaya girmeden çabucak cebime sokuşturdum. Kartı görecek olursa benden alacağını biliyordum.

Robert, Philippa'yı kapıya kadar geçirdi. Oturma odasına döndüğünde kendirden memnun görünüyor, gülümsüyordu.

Hep akıllı biri olduğumu düşünmüşümdür, oysa belli ki yeterince akıllı değilmişim. Akıllı olan Robert'tı ve kısa öfke patlamam yavaş yavaş tükenip yerini korkuya bırakıyordu. Kendi kocamın yapabileceklerinden korkuyordum.

"Bunu niye yaptın, Robert?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen. Sesimdeki titremeyi ben bile fark edebiliyordum. Robert paniğin getirdiği adrenalinin -öfkemle birlikte- yok olduğunu anlayacaktı.

Korkuyordum, gözlerindeki tatmin duygusunu görebiliyordum.

"Ne yapmışım? Çocuklarımı birkaç günlüğüne götürdüm sadece. Nasıl olup da

unutmuş olabileceğini anlayamıyorum." Şaşırmış bakışı yapmayı denedi ama kanmadığımı anlamıştı.

Yüzümü ondan yana çevirdim. Ona bakmaya katlanamıyor-dum. Konuşmaya başladığımda sesim bir fısıltıdan farksız çıkıyordu.

"Unutmayla ilgisi olmadığını sen de biliyorsun. Birkaç günlüğüne gitmek asla yapacağın iş değil. Kahrolası pizza yemek için dışarı çıkmıştınız."

Aynadan onu izliyordum, ağzının kenarının belli belirsiz yukarı doğru kıvrıldığını görebiliyordum. Şiddet bana hiçbir zaman doğal gelmemiştir ama bir silahım olsaydı yemin ederim onu oracıkta öldürürdüm.

Ellerini omuzlarıma uzattı, bana dokunmasından kendimi ancak sakınmıştım. Beni kendine doğru çevirip sanki yalanlarına inanmamı sağlayacakmış gibi gözlerimin içine baktı.

"Pizza yemeye filan çıkmamıştım. Bunu biliyorsun." Başını yana eğip doğruca bana baktı. "Merak ediyorum da boşanmış bir kadın böyle mi hisseder? Çocukları babalarıyla her gittiklerinde ne yaptıkları ya da nereye gittikleri hakkında kadının hiçbir fikri olmaz. Her yerde olabilirler. Bir düşünsene."

Çocuklar gibi ellerimle kulaklarımı kapattım. Söylediklerini duymak istemiyordum. Odadan çıkmak istiyordum ama kapıyla aramda o vardı ve hâlâ konuşuyordu, onun için dünyadaki tek önemli şey olduğumdan bahsediyordu.

Bana doğru yaklaştı, ellerini uzatıp kollarımdan tuttu ve kendine doğru çekti. Karşı koymayı denemedim. O kadar yakındık ki cildindeki tüm gözenekleri görebiliyordum.

Kulağıma fısıldamak için bana doğru eğildi, nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum. "Eğer beni terk edecek olursan Olivia../"

İKİNCİ BÖLÜM

İki yıl sonra

7

Cuma

Tom Douglas, ekibinin son başarılarını kutladıkları bara girdiğinde içerisi uğultuluydu. Bu curcuna içerisinde sesleri birbirinden ayırt etmek imkânsızdı, ama gürültü bir kutlama için olunca farklı bir his veriyordu. İnsanlar olabildiğince bağırıyor, çok daha hızlı konuşuyor ve acayip bir kahkaha tufanı genel şamatayla harmanlanıyordu. Ne var ki bu, bir kutlama gecesiydi.

Tom, polis teşkilatından istifa ettikten sonra kısa süren bir izin yapmıştı ve döneli henüz birkaç ay olmuştu ve bu yeni işini çok seviyordu. Uğraşması gerekeceğini bildiği göze çarpan birkaç istisna dışında iyi bir ekip devralmıştı. Onlara da çok uzun süre katlanamazdı, ancak büyük bir davayı sonlandırmaya bu kadar yaklaşmışken karışıklığa neden olmak büyük bir hata olurdu. Ve bugün hepsine değmişti. İki yıllık zorlu bir mücadele -ki çoğu o ekibe katılmadan önceydi- bir seri tecavüzcüyü tutuklamak için gereken kesin delillere nihayet ulaşmalarıyla sonuçlanmıştı.

Barda insanları yara yara ilerlemeye çalışırken bir yandan da dünyanın her köşesinde "İçki isteyen var mı?" anlamına gelen bir işaretle elini yukarı kaldırıp soruyordu. Birkaç kadeh yükseldi, işaretparmaklarıyla gösterdikleri bardakların tazelenmesinin iyi olacağını ima ettiler. Tom barmene döndü.

"Kredi kartımı sana verebilir miyim, böylece sen de içkileri tazelemeye devam edersin?" diye sordu.

Tom'un parasının olduğu sır değildi, gerçi, tüm parasının kardeşinden kaldığından çoğu kişi habersizdi. Ekibi bu içkileri hak ediyordu ve Tom birkaç tur içkiye parası yettiği için gayet memnundu. Hepsi çok çalışmıştı ve kurbanlarını bıçak zoruyla alıkoyup, ellerinde tek bir kanıt parçası olmadığı için polise de baş kaldıran o piç kurusu uzunca bir süre çukuru boylamıştı. Manchester'm artık daha güvenli bir yer olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Öyleydi de ancak genel gidişatta bunun çok büyük bir farklılık yaratacağını sanacak kadar ahmak değildi. Bunca suç arasında her zaman yapılması gereken bir sürü iş vardı.

Kafasından bir saat daha orada takılıp sonra gitmeyi planlıyordu. Ekibinin çoğu o yanlarındayken hatırı sayılır şekilde rahatlardı, ancak ondan çekinen -muhtemelen ukala Ryan haricinde- daha genç ve kıdemsiz olanlar o gittiğinde çok daha iyi vakit geçirirlerdi. Zaten o dâ Leo'ya uğrayıp uğramama konusunda kararsızdı. Epey zaman geçmişti ve ikisi de ilişkilerindeki bariz çıkmazı aşma konusunda yeterince hazır görünmüyorlardı. Görünüşe göre Tom'un hatası

olacak gibiydi ve bu ilk değildi.

Leonora Harris. Tom'un hayatının neşesi ve kederi. Onunla tanışalı neredeyse bir yıl olmuştu ve hep yakınlaşacaklarını ummuştu. Cheshire'da Leo'nun kız kardeşinin yanmdaki kulübeyi satın aldığında yeni bir ilişkiye başlamak aklının ucundan bile geçmiyordu. İşin aslı bu öncelikler listesinin en sonundaydı. Ne var ki Leo diğer kadınlardan o kadar farklıydı ki. Ok gibi dosdoğru ve ıstırap verse de alabildiğine dürüst. Çetin bir çocukluk geçirmişti ve hâlâ babasının ilgisizliğinin yarasını taşıyordu. Tüm erkekleri kendinden bir adım uzakta tuttuğunu gayet açık bir şekilde belirtmişti, ancak Tom bu kuralın istisnası olmayı umuyordu.

Leo'da özel bir şey vardı. Uzun ve narin bedeninde, umarsız zarafetiyle eşsiz bir tarza sahipti. Hassaslığını, hafif katı tavırlarının ardında gizlemeye çalışıyordu, ama Tom buna hiç kanma-mıştı.

Leo'ya yakınlaşmanın kolay olmayacağını biliyordu ama ona karşı daima dürüst ve saygılı davranarak tüm hayatı boyunca erkeklere karşı kurduğu engelleri aşabileceğini ümit ediyordu. Her şeye rağmen Leo zor biriydi. Sanki onunlayken iki adım ileri, bir adım geri durumu söz konusuydu -gerçi Tom bazen tam aksini düşünüyor, hep gerilediğini hissediyordu. Leo, onu görmek, onunla olmak istiyor gibi görünüyordu ama birdenbire engelleri yükseliyor, Tom'u öteye itip üst üste haftalarca izini kaybettiriyordu. Tom, Leo'nun onu sınayıp sınamadığını bilmiyordu; fakat öyle olduğundan şüpheleniyordu. Bu ne kadar daha böyle devam edecekti?

Leo en başından "ilişki istemediğini" gayet net biçimde belirtmişti. Seks bir yere kadardı ve Tom bunun onları bir çift yapacağını düşünmemeliydi. Ayrıca bir kez oldu diye bir daha olacağını da...

Tom derin bir iç çekti. O, ilişkileri olup olmadığını bilmeden, daima diğer tarafın kurallarına göre yaşayamazdı. Leo her şeyi kendi kurallarına göre yapmıyordu ama Tom ile birlikte oldukları anda kendisinin kaybolacağını biliyordu. O sadece, aklıselimin Leo'nun kaygılandığı tam kıyısında tutunmaya çalışıyordu ve ona bu kadar yakm olmak, Tom'un düşüşü olacaktı.

"Efendim!" Arkadan gelen bu seslenme Tom'u titretip derin düşüncelerden sıyırdı. Döndü, ekibinin kutlama için kadeh kaldırdığım gördü. Büyük bira kadehini bardan alıp selama karşılık verdi. "Şerefe!" diye hep bir ağızdan

bağırdılar. Bu iyi gelmişti. Leo'yu zihninden şimdilik çıkaracak ve belki de bu gece onu görmeye gitmeyecekti. Oyunlarla uğraşmak onun tarzı değildi. Ancak arayıp dışarıda kutlamada olduğunu söylerse Leo'nun da aklı onda kalmazdı. "Aramana gerek yoktu. Gelmeyince meşgul olduğunu düşünürdüm," diyecekti Leo sırf iki taraf için de hiçbir zorunluluk olmadığını ona bildirmek için. *Lanet kadın.*

Telefonunun cebinde titreştiğini hissetti. Lanet kadınlardan söz etmişken işte bir diğeri patronu Polis Müdürü Philippa Stanley. Philippa, Tom'un emrinde çalıştığı o yıllardan bu yana çok daha ciddileşmiş, işkolikliğin sınırında gezinir olmuş ve art arda terfiler almıştı. Tom şu an iyi bir iş çıkardıkları için ekibini tebrik etmek amacıyla aradığını düşünmek isterdi ama bu pek olası değildi. Philippa bunu resmi bir şekilde yapar, ama bu amaçla asla onu bir barda eğlenirken aramazdı.

Telefonu kulağına götürürken Philippa'nın söyleyeceği tek bir kelimeyi bile işitemeyeceğini biliyordu.

"Biraz bekle Philippa. Dışarı çıkayım, burası biraz gürültülü."

Tom bira bardağını tekrar tezgâhın üstüne koydu. Öyle bira düşkünü biri değildi, bu yüzden yarım bıraktığı bardak onun için büyük kayıp sayılmazdı; öte yandan bir kadeh kırmızı şarap ısmarlamanın da itibarı için pek iyi olacağını hiç sanmıyordu. Bedava içkiler için tezgâha hücum eden grubu zorlukla yararak nihayet dışarı çıkıp kaldırıma ulaşmayı başardı.

"Kusura bakma Philippa. içeride kutlama devam ediyor, seni duyamıyordum."

"Şimdi duyabiliyor musun?" dedi Philippa kutlama bahsini tamamen duymazdan gelerek.

"Evet, gayet net. Senin için ne yapabilirim?"

"Sanırım, elimizde bir kayıp vakası var. Risk değerlendirmesi yapmak üzere birini gönderdik ama içi doldurulmuş gibi görünen ve bir köşede duran çavuşa sahip olmanın avantajlarından biri de çok derin bir hafızasının olması. Bu yüzden vaka daha sisteme girmeden bu işi bana yazmış." Philippa duraksadı; Tom lafını daha bitirmediğini bildiğinden bekledi. "Birkaç yıl evvel Londra'da, eskilerden bir kız için seni aramıştım, hatırladın mı? Hani şu İranlı sevgilisi ortadan kaybolan, sonra da ailesi ölen?"

"Hatırlıyorum, evet. Kocası çocuklarını bir yere götürmüş ve eve gelmemişti. Doğru mu? Bana bir e-posta atıp hepsinin sağ salim geri döndüklerini bildirdiğini hatırlar gibiyim. Şimdi ne olmuş?" diye sordu Tom. Philippa'nm eski bir dava için öyle durduk yere onu aramayacağını biliyordu.

"Bu defa kocası bir iş seyahatinden dönmüş ve kadının kaybolduğunu iddia ediyor. Ve de çocuklarının."

Yok artık! Bu ailenin nesi var böyle? Tom elini kaldırıp saçlarının arasından geçirdi.

"Peki, bu defa gerçek mi? Zira önceden aslında hiç kimse kaybolmamıştı, değil mi? Hepimiz etrafta aptal hödükler gibi dolanıp sonunda her şeyin bir açıklaması olduğunu görmüştük." Tom biraz durakladı. "Olivia'mn hayatı sanki bir dizi ortadan kaybolmadan başka bir şey değilmiş gibi görünüyor ama bana daha çok bir dizi iletişim sonunu gibi geliyor. Bu defa sen ne düşünüyorsun? Sanırım yine aptalca bir oyun olduğuna inanmıyorsun yoksa beni aramazdın. Sesin endişeli gibi."

Telefonun diğer ucundan derin bir iç çekme sesi duyuldu. Soruşturmanın bu noktasında polis müdürünün normalde canını sıkan bir şey olmazdı ama Tom, Philippa'nm kaygılı olduğunu anlayabiliyordu.

"Philippa?" diye üsteledi cevap için.

"Kontrol etmek için giden polis memuruna göre çok tuhaf bir durum. Olivia'mn arabası garajdaymış, çantası da mutfakta. Eğer öylece kalkıp gittiyse bir cüzdan, kıyafet ya da çocuklarına ait herhangi bir şey almamıştır. Yanına hiçbir şey almadan hiç kimse evi terk etmez, bu yüzden ne düşüneceğimi bilmiyorum. Adamımız -galiba Memur Mitchell'di- tabii hâlâ olay yerinde. Temel araştırmayı yapmış ama durumu değerlendirmek için daha kıdemli birini oraya göndermemiz gerek."

"Kadın ne zamandan beri kayıp?"

"Kocası bilmiyor. Kadının bugün erken vakitlerde evde olduğundan emin olduğunu iddia ediyor ama öğleden sonra eve döndüğünde diğerleri yokmuş. Şu an saat on, adam sekiz civarı bize haber vermiş. En küçük çocukları sadece dört yaşında, bu yüzden kocası, karısının çocuğu bu vakte kadar dışarıda dolaş-tıracağma inanmıyor. Öte yandan kadm, kocasının yarına kadar eve döneceğini

beklemiyormuş, yani hiçbir şey de çıkmayabilir."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun." Bu soru değildi, Tom cevabı Philippa'nın sesinden anlamıştı.

"Son seferinde kocası çocuklarla birlikte eve gelmediğinde kadının söylediği bir şey. Geçmişi yüzünden olaya dahil olmuş, kadınla şahsen konuşmuştum. Aym cümleyi defalarca tekrar edip duruyordu: *"O bunu yapmaz. Bana kocamın bunu yapmayacağını söyle."*

"Neyi yapmazdı?" diye sordu Tom.

"Bilmiyorum. Onu söylemedi. Ama her neyse kadım deliye çevirecek kadar korkutuyordu. Sana karşı dürüst olacağım Tom; kadının o cümleyi söylerken yüzündeki dehşet ifadesi o zamandan beri gözümün önünden gitmiyor."

8

Tom tekrar tıkış tıkış bara girdi, gözleri Becky Robinson'ı arıyordu. Birkaç hafta önce Becky'nin Greater Manchester Polis Teşkilatı'na müfettişlik için terfi başvurusunda bulunduğunu öğrendiğinde sevinçten havalara uçmuştu ama onu gördüğünde aynı derecede mutlu olmamıştı. Becky aşırı derecede zayıflamış gözleri adeta içine çökmüştü. Tom, Becky'ye neden bu kadar zayıfladığını sormak istiyordu. Çünkü her ne olmuşsa ona feci bir darbe indirdiği muhakkaktı.

Tom Londra'da, Becky henüz çavuşken onunla birlikte çalışmaktan keyif almıştı; kızı zeki ve öngörü sahibi biri olarak görmüştü ki bu davada tam da ihtiyacı olan özellikler bunlardı. Ama sorunlarının üstesinden geldiğinden emin olmak zorundaydı.

Becky ekibin geri kalanıyla birlikte elinde içinde portakal suyuna benzeyen bir bardakla duruyordu; gülümsüyor olmasına karşın gözleri boş ve donuktu. Tom elini kaldırıp işaret etti; Becky ve diğer birkaç kişi dönüp Tom'a baktı. Tom, kıza başıyla onu takip etmesini işaret etti. Becky dönüp rahatlamışçasına bardağı en yakın masanın üstüne bıraktı. Amirlerinin işaret ettiği kişinin kendileri olmadığına hiç kimse üzülmüş gibi değildi.

"Efendim?" dedi Becky siyah gözlerini Tom'a çevirerek.

"Elimizde bir dosya var Becky. Bir kadın üç çocuğuyla birlikte kayıp. Ben

içkilerin parasını ödeyeyim, yolda seni bilgilendiririm. Senin için de uygun mu?"

"Sorun değil. Arabayı benim kullanmamı ister misiniz?" diye sordu Becky, Tom eliyle barmenden hesap istediği sırada.

Tom hâlâ Londra'da Becky'nin direksiyon başında olduğu birkaç gerilim dolu yolculuğu unutmamıştı. "Nazik bir teklif ama hayır, teşekkürler. Benim arabaya gel, işimiz bittiğinde biriyle seni evine gönderirim."

Yolun karşısındaki otoparka doğru tek söz etmeden yürüdüler. Tom arabanın kumandasına dokunup kapıları açtı ve motoru çalıştırıp ikisi de emniyet kemerlerini takana kadar konuşmadı. Göz ucuyla yana baktı ama Becky doğruca ileri doğru bakıyor, belli ki göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Bu eski Becky'nin mizacına hiç uygun değildi.

"Becky, Manchester'a gelip çalışmak için başvurduğunda ne kadar sevindiğimi biliyorsun ve işe kabul edildiğinde çok daha fazla mutlu olmuştum. Rekabet çok fazlaydı ve ikimizin de bildiği gibi şu sıralar tayin olmak kolay değil. Ama bu halin ne? Sanki sen, sen değilsin; dediğime gücenme ama sanki biri midene bir yumruk indirmiş gibi görünüyorsun."

"Çok sağ ol," dedi Becky fakat en azından tebessümünde bir parça parıltı vardı; Tom, kızın omuzlarındaki ağırlığın birazcık olsun hafiflediğini hissedebiliyordu. "Yine de iyiyim. Londra'dan uzaklaştığım için çok mutluyum ve bu konudan gerçekten söz etmek istemiyorum. Size bile. Şayet işimi etkileyecek olursa rica ederim, lütfen bana söyleyin efendim, aksi takdirde bundan tekrar bahsetmesek olmaz mı? Burada başka hiç kimse önceki halimi bilmiyor, bu yüzden muhtemelen her zaman böyle zavallı bir pisliğin teki olarak göründüğümü düşünüyorlar. Bu şekilde kalmasını tercih ederim."

Tom yavaşça başını salladı; arabayı otoparktan çıkarıp Bro-okes'ların evine doğru sürmeye başladı. Bu hissi biliyordu; eğer Becky, ona anlatmak istemiyorsa o da konuyu uzatmayacaktı.

"Pekâlâ, umarım ne zaman istersen benimle konuşabileceğinin farkındasındır. Bilirsin, bir lafı iki kez tekrarlamam. Ayrıca, bu arada, biz bize kaldığımızda bana sadece Tom demen yeterli. Bana karşı bu kadar resmi olmana gerek yok."

"Tamamdır, anladım. Peki, bana şimdi dosyayı anlatacak mısın?" diye sordu Becky, o eski hafif arsız halinin geri geldiğini görerek.

Tom araba kullanırken bir yandan da Robert Brookes'un iki yıl önceki kayboluşu hakkında Philippa'nm ona anlatmış olduğu her şeyi Becky'ye aktardı. Sonra aşağı yukarı yedi yıl önce Olivia Brookes'la ilk karşılaşmasındaki izlenimlerini hatırında kaldığı kadarıyla ekledi.

"O zaman sezgilerimin bana daha fazlasının olduğunu söylediğini hatırlıyorum ama tam olarak neler olduğu aklıma gelmiyor. Ryan'la birlikteydim ve o da sadece standart sorular soruyor, bir gariplik olduğunda daha derine inmeyi denemiyordu bile."

"Ryan derken *bizim* Ryan'dan mı bahsediyorsun; Ryan Tip-petts'ten mi yani?"

Tom başıyla onayladı.

"Of, yok artık, zavallı kızcağız."

Becky'nin Ryan'ın notunu vermesi belli ki çok zamanını almamıştı.

"Peki, daha sonra kızın erkek arkadaşına ne oldu dersin?" diye sordu Becky.

"Hiçbir fikrim yok. En son yurtdışına gitmek için bir rezervasyon yaptığına dair bilgi edinmiştik, bu yüzden ülkeden ayrıldığını düşünebiliriz."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Olivia'mn sevgilisinin ortadan kaybolması karşısında perişan olduğunu söylemek, kızın o sıralar yaşadığı sarsıntıyı ve korkuyu ifade etmekte yetersiz kalacaktı. Sevgilisi tarafından kucağında yeni doğmuş bebeğiyle terk edilen her kadının kederli olması beklenen bir durumdu ama Tom'a kız da bundan çok daha fazlası varmış gibi görünmüştü.

"Bu sadece başlangıçtı," diye devam etti Tom. "İki ay sonra kızın hem annesi hem de babası öldü ve cesetlerini bulan da oydu."

Olivia'nın kendini kaybetmiş halde çığlıklar atarak bunun kaza olamayacağını tekrarladığı hali Tom'un gözünün önüne geldi. Ne var ki ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar herhangi bir suç unsuru bulamamışlardı. Kayıp erkek arkadaştan bile şüphelen-mişlerdi. Olivia'nın sevgilisi o sırada mühendislikte doktora yapıyordu ve belki -ama sadece belki- her şeyi sigortadan tazminat alabilmek için yapmış olabilirdi.

"O halde doğru anladıysam erkek arkadaşı onu terk etmiş. Ailesi ölü bulunuyor.

Müstakbel koca onu kurtarmaya geliyor. Yedi yıl sonra o da çocuklarla aniden tüyüyor. Kadın, adamın gittiği yer konusunda yalan söylediğini söylüyor, o zaman kadın ne düşünüyor? Kocasının çocukları *kaçırdığım mı?"*

"Bilmiyorum. Philippa durumda bir acayiplik olduğunu düşünüyor."

"Öyleyse adamın kaçırma planı iki yıl önce başarısızlıkla sonuçlanmışsa bu ikinci teşebbüsü mü?"

Tom kaşlarını dikkatle çatıp göz ucuyla Becky'ye baktı. "Devam et."

"Şey, adam gerçekten de iki yıl önce çocukları bu kadar çok istemişse bu defa karısını temelli olarak yolculayıp çocukları yeniden kaçırmış, bir yerlerde saklıyor olabilir. Bunu planlamak için iki yılı vardı sonuçta."

Tom'un telefonunun çalmasıyla konuşmalarına ara vermek zorunda kaldılar. Tom ekrana dokundu. Aracın içi Bluetooth hoparlörden gelen sesle doldu.

"Başmüfettiş Douglas?" Görevli çavuşun kaba sesiydi.

"Evet."

"Az önce Brookes'ların evinde, baba Robert Brookes'un yanındaki Memur Mitchell'den bir telefon geldi. Anladığım kadarıyla şu an oraya gidiyorsunuz?"

"Evet. On dakikaya orada oluruz. Sorun mu var?"

"Şey, olabilir. Tuhaf, en azından. Memur Mitchell kayıp kişi formunu dolduruyormuş ve Bay Brookes'tan çocukların birkaç fotoğrafını istemiş. Her zamanki şeyler işte. Söylediğine göre Bay Brookes birkaç tane getirmek için gitmiş ama fotoğraf kutusu boşmuş. Karısının, kutunun yerini değiştirmiş olabileceğini sanıp işleri kolaylaştırmak için bilgisayanndakilerden çıktı alacağını söylemiş. Orada da yokmuş, hatta orada daha önce olduklarına dair bir iz de yokmuş, çöp kutusunda bile. Hiçbir şey. Telefonunda da durum aynıymış. Karısının telefonunda da, bu arada karısının telefonu da hiç yanından ayırmadığı çantasındaymış. Bay Brookes'a göre evin içinde karısının ve çocuklardan herhangi birinin tek bir fotoğrafı yokmuş."

9

Becky, Tom'un bu gece onu da yanında götürmek istemesine çok sevinmişti. Bunun nedeni normalde asosyal biri olması değil, şu an etrafındakiler için normal olmaya çabalıyor olması ve hiç değilse Tom'un, onu "önceden" tanıyor olmasıydı. Şu sıralar Becky insanların hep ona bakıp işaret ettiklerini ve okul çocukları gibi ağızlarını elleriyle kapatıp gizli gizli fısıldaştıklarım hayal ediyordu.

Manchester'a geldiğinden beri tüm bu davranışların gerçekleştiğine dair en ufak bir işaret yoktu ama Londra'dan ayrılmadan önce haftalar boyunca hayat onun için böyle olmuş, bir ortama girdiğinde insanlar onun hakkında konuştukları için ya aniden susmuşlar ya da konuyu değiştirmişlerdi.

Kendini beğenmiş hayvan, diye düşünmeden edemedi. *Neden herkes seninle ilgilensin ki?* Ama nedenini pekâlâ biliyordu.

Arabayla Brookes'ların evinin önüne yanaştıklarında Becky' nin evle ilgili gözüne çarpan bir şey olmadı. Yılın en uzun gününe yaklaşsalar da güneş bir saat önce batmıştı, yine de hâlâ evin, iki yanında ağaçlar uzanan çok güzel bir yol üstünde, oldukça kıymetli bir mülk olduğunu anlamasına yetecek kadar aydınlıktı. Polis teşkilatına katıldığında bunun gibi evlerde yaşayan insanların da dertlerinin olduğunu öğrendiğinde hayrete düşmüştü. Londra'nın çetin semtlerinde büyüyen bir kız olarak sadece fakir insanların sorunlarının olduğu yanlış algısıyla yetişmişti. Ne kadar da yanılmıştı! Tek farkın, daha çok parası olanların sorunlarını, utanç duygularının ardına saklamaya eğilimli olduklarını anlaması biraz zaman almıştı.

Gerçi kaybolan çocuk olunca mahcubiyet denk olmuyordu. Becky, çocukların zarar görmüş olma ihtimalinin olduğu tüm davalardan her polisin nefret ettiğini biliyordu ve kendisi de bir istisna değildi. Hiçbir zaman dindar birisi olmamıştı, ancak bu tür durumlarda zihninden dualar ve yeminler arasında haç çıkarmayı tekrarlardı. *Çocuklar, her nerede olursanız olun sizi bulacağız.* Yalnızca bunun gerçekleşmesini umuyordu.

Bu düşünceleri Tom böldü.

"Pekâlâ, Becky. Duruma hâkim olmana yetecek kadar konuştuk. Girişi ben yaparım, sonra geri çekilir gözlerim. Sorgulamayı sen devralabilirsin. Şu an için pek mümkün görünmese de, kadın çocukları alıp arkadaşlarında kalmaya gitmiş

de olabilir; ama geçmişlerini göz önüne aldığımızda en ufak bir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Becky başını sallayıp kapıyı açtı, bu huzur dolu yola gelişlerine fazla dikkat çekmemek için arabanın kapısını yavaşça kapattı. Eve sapan yola park eden polis arabası, karşı komşu haricinde başka kimsenin görüş alanında değildi; Becky yine de bu aşamada 'yardımcı' olabilecekleri bir şey var mı diye kapıyı çalıp aslında sadece neler olup bittiğini öğrenmek için sürekli olay yerine gelen meraklılarla uğraşmak istemiyordu.

İkili ön kapıya doğru ilerlerken güvenlik projektörü yanmış; ancak onlar geçtikten sonra evin önünü aydınlatmıştı. Becky, Tom'a dönüp omuz silkti, parlak ışıktan kurtulduğu için memnundu bir yandan da ışığın bu halde ne işe yarayacağını merak etmekten kendini alamadı.

Tom, zile basınca kulak tırmalayan sesin evin içinde yankılandığım duydular. Becky'nin tanıyamadığı bir polis memuru kapıyı açtı; adamın gencecik yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi, belli ki tecrübesiz omuzlarındaki yükü kaldırabilecek kıdemli memurları karşısında görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Çelimsiz, genç bir çaylak gibi görünüyordu, sanki kendilerine yer bulmakta zorlanan uzun, sıska kolları ve bacakları vardı.

Genç polis onları oturma odasma götürdü; bir adam oturduğu kanepeden doğrulup konuşmadan sadece onlara bakıyordu. Gözlerini hafifçe kısarak Tom'un yüzüne odaklanmış gibiydi.

"Bay Brookes? Ben Başmüfettiş Tom Douglas, bu da meslektaşım Müfettiş Becky Robinson. Muhtemelen hatırlamıyorsunuz-dur ama daha önce tanışmıştık; karınızın ailesi öldüğünde. O sıralar müfettiştim."

Robert Brookes'un belli belirsiz bir sarsıntıyla gözlerinin açıldığı Becky'nin gözünden kaçmamıştı. Adam elini uzattı, Tom'la tokalaştılar. Becky'ye dönüp tokalaşma zahmetine girmeden başım sallamakla yetindi. Belli ki Becky böylesi alışılagelmiş bir nezaketi gerektirecek kadar önemli değildi.

Brookes, Tom'un yamnda ufak tefek ve silik gözüküyordu. Becky'nin amirinden biraz kısa ve dar omuzluydu. Kalın kaşlarının altındaki çökük gözleriyle fırlattığı bakışları Becky ve Tom arasmda gidip gelirken beyazlarına, masa lambasının odaya dağılan yumuşak ışığı yansıyordu. Becky avma atılmak için fırsat kollayan bir baykuş tarafmdan izleniyormuş gibi hissetti.

"Geldiğiniz için sağ olun," dedi Brookes. Adeta sonrasında ne yapacağını bir başkasmm söylemesine ihtiyacı varmış gibi dağılmış görünüyordu.

"Oturabilir miyiz?" diye sordu Tom koltuğu işaret ederek. Robert ise bacaklarının artık onu daha fazla taşıyamayacağından korkuyormuş gibi kendini tekrar koltuğun üstüne bıraktı. Becky kendine karşı koltukta yer bulmuş, Tom hemen yanmdaki sandalyeye oturmuştu.

"Bunların çoğunu Memur Mitchell'e zaten anlattığınızı biliyorum," diye başladı Tom, Brookes'un arkasında bir yerde eriyip kaybolmuş genç polis memuruna başını sallayarak. "Ama sizin için de sorun yoksa Müfettiş Robinson'la beraber, sırf kaygüarı-nızı daha iyi anlamak için, her şeyin üstünden bir daha geçmek isterim."

Robert Brookes bir şey demeden başını salladı. Tom göz ucuyla Becky'ye bakü.

"Karınızın sizin yarma kadar evde olacağınızı beklemediği için birkaç günlüğüne çocuklarınızı alıp bir yere gitmediğine kesinlikle emin misiniz?" diye sordu Becky sorgulamayı gayet düzgünce devralarak.

"Karım, bana söylemeden böyle bir şey yapmaz, ayrıca her gün onunla konuşuyordum, günde en az bir, genelde de iki kez. Buradaydı. Onunla daha bu sabah konuşmuştum."

'Tam olarak neredeydiniz Bay Brookes ve ne kadardır yoktunuz?"

"iki haftalığına Newcastle'da bir konferansa gittim, ilk hafta Olivia çocukları tatile götürmüştü ama geçen cumartesinden beri evdeydi. Yarma kadar dönmeyecektim ama ona sürpriz yapmak için bir gün erken gelmek istedim. Hatta şehir merkezinde durup çiçek ve şampanya bile almıştım. Karımın burada olacağını düşünüyordum."

Becky, Tom'un Robert Brookes'u izlediğini göz ucuyla görmüştü, amirinin gözüne bir şey takılıp takılmadığmı merak etti; zira o hiçbir şey fark etmemişti. Brookes onunla hiç göz göze gelmiyor, bakışları sürekli odanm içinde dolaşıyordu.

"Yani karınız bugün eve geleceğinizi bilmiyordu? Siz evde olmadığınız için bir arkadaşında kalmaya gitmiş olamaz mı? Tanıdığınız herkesi arayıp kontrol ettiğinizi tahmin edebiliyorum?" Robert Brookes'un yüzünde aniden belirip

kaybolan kızgınlık Becky'nin gözünden kaçmamıştı.

"Biz öyle bir şey yapmayız. Asla başka birilerinin evlerine gidip kalmayız. Bizim o tür bir arkadaşımız yok. Hem, karım şimdiye dek beni arardı. Planladığımız görüşme zamanı geçti. Her akşam saat dokuzda. Çoğu sabah da yedide, çocuklar kalkmadan önce. Sadece bir merhaba demek için."

"Karınızın burada olduğunu nereden biliyorsunuz efendim? Ev telefonunu mu arıyordunuz yoksa karınızın cep telefonunu mu?"

"Hiçbirini. FaceTime'den görüşüyorduk. Biraz Skype'a benziyor. İkimizin de dizüstü bilgisayarı var ve yüz yüze konuşmayı tercih ediyoruz. Karan, beni her zaman yatacağı zaman arardı, böylece sırtını yastığa dayamış halde onu yatağımızda hayal edebiliyordum. Bu bana evimizi hatırlatıyordu. İki yıl boyunca ben evde olmadığım zamanlar hiçbir aramayı kaçırmamıştı."

Becky, Brookes'un göz ucuyla Tom'a baktığını fark etti. Yüz ifadelerinin izlenmekte olduğunu anlamış olmalıydı ve bu onu huzursuz ediyordu. Genç kadın bu konuda kendini hep biraz kötü hissederdi. Adam endişeden aklını yitirmek üzere olabilirdi. Ama öte yandan...

"Bu sizin bilgisayarınız mı Bay Brookes?" diye sordu Becky, adamın yanında, koltuğun üstünde duran ince deri çantayı işaret ederek.

"Evet. Karım arar diye buraya getirmiştim. Defalarca ona ulaşmayı denedim. Ama aramayacak."

Tom Douglas konuşmayı bölerek araya girdi.

"Karınızın aramayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz, Bay Brookes?"

Robert Brookes başını geriye atıp gözlerini kısa bir süre kapattı. "Çünkü karımın bilgisayarı burada. Üst katta gardırobun alt kısmındaydı."

"Peki, bilgisayarı bulduğunuz zaman ne yaptınız?" diye sordu Becky.

"Şarja taktım. Şarjı bitmişti. Öylesine, düşünmeden yaptım işte. Karıma çoğu zaman bunun gibi basit işleri yapmasını hatırlatmak zorunda kalırdım." Bakışları Becky'nin başının hemen üstünde sabidendi ama Becky, adamın çok daha öteye,

kendinden başka hiç kimsenin göremeyeceği bir imgeye baktığını anlamıştı. O imgenin ne olduğunu bilmeyi o kadar çok istiyordu ki.

"Pekâlâ, devam edelim. Anladığımız kadarıyla karınız ve çocuklarınız gitmiş, ancak onlara ait başka hiçbir şey alınmamış. Herhangi bir en sevdikleri oyuncak, kenara konulmuş para, yedek telefon ya da seyrek kullanılan herhangi bir kredi kartı... hiçbir şey?"

"Yüce Tanrım!" diye patladı Robert. "Bunları daha kaç kez tekrarlamak zorundayım? Şu an karımı arıyor olmanız gerekiyordu, bana tüm bu şeyleri bir kez daha tekrar ettirmeniz değil! Kesinlikle eksik hiçbir şey yok. Karımın kenara sakladığı parası filan yoktu; o hiç para kazanmadı ki! Ayrıca her bir peninin nereye harcandığını bilirim ben. Çocukların tüm eşyaları burada ve karımın tek cep telefonu da içine ettiğim kol çantasında. Eksik bir şey yok. Hiçbir şey!"

Tabii bir kadın ve üç çocuk dışında. Ama Becky bunu söylemedi.

"Bunlar sizi sinirlendirdiği için özür dilerim Bay Brookes. Fakat her bir ayrıntıyı kontrol etmem gerekiyor. O halde size göre karınız onunla bu sabahki görüşmenizle bu öğleden sonra dört arasında kayboldu?"

"Evet." Robert'ın dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki konuşmaları güçlükle duyuluyordu.

"Karınız son zamanlarda olan herhangi bir gariplikten bahsetmiş miydi? Herhangi biri tarafından tehdit edildiğini hissetmiş miydi? Ya da çocuklar olağandışı herhangi bir şeyden söz etmişler miydi; takip ediliyorlar mıydı veya tanımadıkları herhangi biriyle konuşmuşlar mı?"

Robert önce Becky'ye sonra Tom'a baktı, sonra tekrar Becky'ye döndü.

"Karım bana bir şey söylemedi; eğer bir şey varsa da uzakta olduğum için endişelenmeyim diye bana söylenmemiştir.

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Becky.

"Somut bir şey değil, sadece son zamanlarda pek kendinde değildi. Birazcık gergin, sinirliydi. Ayrıca birkaç defa fısıldayarak Jasmine'e bir şeyler söylediğini işittim. Bu evde fısıldaşmalara müsaade etmem. Ayrılık çıkarttığına inanırım. Bu konuda karımı uyarmak zorunda kaldım."

Yok artık, diye düşündü Becky. Adam, karısını azarlamış gibi konuşuyordu. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Kadını cezalandıracak mıydı yoksa?

"Öyleyse karınızın bir sırrı olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, elbette sır değildi. Söylediklerimi başka taraflara çekmeyin. Sanırım karım ve Jasmine muhtemelen bir şeyden kaygılanıyorlardı. Karım uzağa gideceksem bilmemi istemezdi; çünkü bu konferansın ne kadar önemli olduğunu biliyordu, ayrıca onlar için endişelenirsem bu konferansa katılmayacağımı da biliyordu."

Becky telefonu o anda titremeye başlayınca irkildi, ardından izin isteyerek odadan çıktı.

- 10
- 17
- 26
- 32
- 43
- 53
- 64

10

Tom bu durumdan ne sonuç çıkarması gerektiğine henüz karar verememişti. Olivia yarına kadar kocasmm dönmesini beklemiyordu, ancak geçmişleri dikkate alındığında öylece çocuklarmı alıp bir yerlere gezmeye gidip Robert'a söylememiş olması çok daha olası görünüyordu. Belki bir arkadaşı onu arabasıyla almıştı ve eşyaları evde olmasına rağmen Tom mantıklı bir açıklaması olduğuna inanamıyordu. Bu çiftin yakasını dertler bırakmıyor gibiydi, gerçi Tom'un tecrübelerine göre bu nadiren tesadüf olurdu.

Şayet Olivia kaçırılmışsa, Memur Mitchell'in en başta verdiği bilgilere göre kadm, onu kaçıran kişinin eve girmesine izin vermiş olmalıydı, çünkü herhangi bir zorla girme izi ya da mücadele bulgusu bulunmuyordu.

"Pekâlâ, Bay Brookes, karınızın canım kimin ya da neyin sıktığı konusunda herhangi bir fikriniz yoksa biraz geriye dönelim. Onunla son konuşmanızdan bu yana olan biten her şeye geri dönelim. Lütfen tüm ayrıntılarıyla anlatın. Memur Mitchell not alacak."

Robert Brookes başını koltuğun yastığına yaslayıp ilham arı-yormuşçasına karşı duvardaki donuk tablolardan birine gözünü dikti. Tom, adamın başını hafifçe salladığını gördü. Sonra biraz öne doğru kaykılıp kollarım dizlerinin üstüne koydu.

"Karımla bu sabah konuştum, her zamanki gibi. Ona sürpriz yapmak için erken geleceğime dair en ufak bir ipucu vermedim.

Saat bir sularında Newcastle'dan ayrıldım ve doğruca eve gelmek üzere yola çıktım. Ayrıntılı bir şekilde anlatmamı istiyorsanız eğer; önce bir benzinciye gidip benzin aldım. Ardmdan bir üst sokaktaki çiçekçiye uğradım ve daha sonra bir şişe şarap, çocuklara çizgi roman almak için de birkaç dükkâna daha uğradım.

Robert parmaklarım saçlarının arasmdan geçirdi; saçları gerginlikten dik dik olmuştu.

"Saat dördü geçiyordu geldiğimde -bana inanmıyorsanız yolun karşısındaki her şeye burnunu sokan yaşlı moruğa da sorabilirsiniz, çünkü geldiğimi gördü. Kadm her zamanki gibi pencereden dışarı bakıyordu. Adı Bayan Preston. Hiçbir

şey gözünden kaçmaz."

Komşusundan bahsederken Robert'ın altdudağmı büzmesi Tom'un dikkatinden kaçmamıştı. O kadın kesinlikle konuşmaları gereken biriydi.

"Devam edin. Eve geldiğinizde ne buldunuz?"

Robert, ona anlamamış gibi baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Karınız burada değildi sanırım. Ne yaptınız? Birini aradınız mı? Herhangi bir şeyi kontrol ettiniz mi? Ayrıntılarıyla anlatın sadece lütfen."

Robert'ın yüzünde kırmızı noktacıklar oluştu. 'Tanrı aşkına bunların hepsini şuradaki arkadaşınıza anlatmıştım!" Başparmağıyla önemsemez şekilde omzunun üstünden diğer polisi işaret etti. "Neden tekrar etmem gerekiyor? Neden şu an dışarıda karımı aramıyorsunuz?"

"Arayacağız Bay Brookes, elbette nereden başlayacağımıza dair bir fikir edinirsek. İşte bu yüzden sizce de bir sakıncası yoksa her şeyi ayrıntılarıyla tekrar bana anlatmanız gerekiyor."

Robert gözlerini kapattı, dudaklarım birkaç saniye sımsıkı kapattıktan sonra konuşmasına devam etti.

"Eve girdim. Seslendim, cevap veren yoktu, gördüğünüz gibi." Son kelimelerini gerektiğinden fazla vurgulamıştı. Durdu, ancak öfke gösterisine Tom tepki vermeyince devam etti. "Olivia'mn kol çantası masanın üstündeydi. Çantayı boşalttım, her şey içindeydi. Cüzdam, banka kartı, telefonu... Lanet ev anah-tarlan bile oradaydı. Garaja baktım. Arabası oradaydı. Karım arabasını çok sever, onsuz bir yere gitmeyi aklının köşesinden dahi geçireceğini zannetmiyorum. Sonra arabadan valizimi almam gerektiğini hatırlayıp valizimi üst kata çıkardığımda karımın dizüstü bilgisayarını buldum. Tüm bildiklerim bu kadar. Karım bu sabah buradaydı ve şimdi gitmiş."

Ve bir kez olsun çocuklardan bahsetmedin, diye akimdan geçirdi Tom.

"Karınız normalde cuma günleri öğleden sonraları nasıl geçirirdi? Düzenli olarak yaptığı bir şey var mıydı? Yürüyerek mağazalara gittiği olur muydu ya da arkadaşlarıyla civarda kahve içmeye çıkar mıydı? Ayrıca çocuklar?"

"Çocuklar okuldaydı. Dersleri üç buçukta bitiyor, Olivia ya arabayla ya da yürüyerek onları alırdı. Takılabileceği kimse yoktu."

Robert Brookes konuşmayı bitirdiğinde salonun kapısı açıldı. Becky, adamın son cümlelerine yetişmiş gibiydi. Becky, Tom'a göz ucuyla baktı, Tom hafifçe başını salladı.

"Bay Brookes, kaybolan çocuk davalarında yaptığımız ilk şeylerden biri okullarıyla bağlantı kurmaktır. Bu işin pazartesiye kadar beklemeyeceğini düşündüğümüz için okul müdürüne ulaşıp müdire hanımla biraz konuştuk. Çocuklarınız bugün okulda değilmiş, öyle değil mi Bay Brookes?"

Tom, dikkatle Robert'ı izliyordu. Becky'nin anlattıklarının nereye varacağından Tom emin değildi ama Brookes'un yüzü fotoğraf karesi gibi hareketsiz kalmıştı. Yanağında bir kas seğirmeye başladı, elini oraya götürüp ovdu ama seğirme kesilmemişti.

"Okul müdiresi Bayan Stokes'a göre, siz ve karınız çocuklarınızı birkaç hafta önce okuldan almışsınız. Bundan sonra evde eğitim almalarına karar vermişsiniz. Okuldaki son günleri sömestr tatilinden Önceki cumaymış, yani iki hafta önce. Ve o zamandan beri onları gören ya da duyan olmamış."

Becky'nin açıklamalarından sonra Robert Brookes bir ona bir Tom'a bakmış, sonra tek kelime etmeden kalkıp odayı terk etmişti.

Tom, adamın odadan ayrılışını izledi, ona biraz zaman vermeye karar verdi. Ayrıca Becky'yle konuşması gerekiyordu.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Becky başını iki yana salladı. "Biraz tuhaf. Bayan Stokes'a göre Olivia Brookes çocukları okuldan aldığında ağlamaklı haldeymiş ve Bayan Stokes, onu fikrinden vazgeçirmek için elinden gelen her şeyi denemiş. Ancak Olivia, kocasının bu konuda çok kararlı olduğunu ve tüm evrakların imzalandığını söylemiş."

"Peki, müdire hanım çocuklarla ilgili bir şey söyledi mi, tavırları, herhangi bir istismar belirtisi ya da üstüne gidebileceğimiz herhangi bir şey?"

"Yok, iyi çocuklar olduğunu söyledi. Jasmine biraz sessizmiş ama diğer ikisi, o

yaşlardaki her çocuk gibiymiş -enerji dolu, yerinde duramayan ve sakar- kullandığı kelime tam olarak *taşkındı* sanıyorum."

"Ya ebeveynleri? Müdire hanımın onlar hakkındaki yorumu

ne?"

"Maalesef o da farklı bir hikâye. Anlaşılan Olivia Brookes'un son zamanlarda sorunları varmış. Birkaç kez çocukları okuldan almayı unutmuş. Her seferinde ona telefonla ulaşmaya çalışmışlar; fakat telefonuna hiç cevap vermemiş, bu yüzden Robert'ı aramak zorunda kalmışlar. Adam işinden çıkıp alelacele çocukları almaya gelmiş ve karısı adına Bayan Stokes'a türlü bahaneler söylemiş, ama hiçbiri kulağa inandırıcı gelmiyormuş."

"Peki, Olivia'mn bahanesi neymiş?"

"Yokmuş. Sadece karıştırdığını ve çocukları babasının alacağım sandığını söylemekle yetinmiş. Fakat adam bütün gün işte olduğu için bunu şimdiye kadar hiç yapmamış, bu mazeret ona biraz tuhaf gelmiş."

Duydukları Tom'un akima takılmıştı. Robert Brookes neden çocuklarını okuldan almak istemişti? Kaçırılmamaları için olabilir miydi? Ayrıca acaba Olivia'mn psikolojik sorunları mı vardı?

"Pekâlâ, Becky. Adamı buraya geri getirmemiz gerek."

"İyi ama bunu yapmadan önce Bayan Stokes, bana başka birkaç şey daha anlattı. O hafta müdire hanım, Olivia'yı ziyarete gitmiş. Çocukların eğitimine yardıma olsun diye bazı sınıf arkadaş lannın defterlerini bırakmak istemiş. Fakat evde kimse yokmuş, ki bu onu çileden çıkarmış. 'Evde eğitimin anlamı evde eğitimdir, tüm gün etrafta aylak aylak dolaşmak değil,' ya da buna benzer bir şey," dedi Becky cırtlak bir sesle. Tom, Becky'nin ses tonundan meslektaşının okul müdiresinin kaba bir taklidini yaptığını tahmin etmişti. "Her neyse, defterleri yolun karşısındaki komşuya bırakmış."

"İlginç ama Olivia alışverişe gitmiş ya da çocukları bir kültür gezisi için müzeye götürmüş olabilirdi."

"Doğru ama kitapları bıraktığı Bayan Stokes günlerdir evde kimseleri görmediğini söylemiş. Bu arada, müdire hanımdan okul fotoğrafçısının iletişim

bilgilerini almayı düşünüyorum. Evde çocukların hiç fotoğrafları yok."

"İyi düşünmüşsün." Tom, Becky'nin gözlerinde o her zamanki kıvücımm kısmen de olsa yeniden alevlendiğini görmekten mutlu olmuştu.

"Şey, iyi bir fikir olabilirdi ama boşunaymış. Anlaşılan Olivia Brookes iki yüdır çocuklarının fotoğraflarının çekilmemesini istemiş. Herhangi bir açıklama yapmamış. Sadece istemiyormuş. Yani, hâlâ elimizde hiç fotoğraf yok."

❖

Becky, Memur Mitchell'e gidip Robert Brookes'u bulmasını söylemişti, genç polis memuru da çok geçmeden Robert'm yatağında uzandığı haberini getirdi.

"Bir dakika içinde aşağı ineceğini söyledi efendim. Okulla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, çocukların okuldan alınmasıyla ve evde eğitimle ilgili hiçbir şey bilmediğini söylüyordu."

"Ona inandın mı?" diye sordu Becky.

"Bilmiyorum. Karşısındakinin gözlerine hiç bakmıyor, değil mi? Adamdan hiçbir şey anlayamadım. Üzgünüm efendim."

"Maalesef yalnız değilsin."

Üst kattan gelen kapmın kapanma sesiyle Robert'ın aşağı inmekte olduğunu tahmin ederek tekrar yerlerine geçip beklemeye başladılar. Robert Brookes odaya girip yeniden koltuğa yöneldi; yüzü solgundu, ancak elmacıkkemiklerinde tıpkı sinirlenince oluşan kızarıklık gibi kırmızılıklar vardı.

"Özür dilerim ama biraz zamana ihtiyacım vardı. Okuldan gelen habere ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Ben..."

"Sorun değil, Bay Brookes. Eminim o konuya sonra döneriz. Fakat şu an için karınızı ve çocuklarınızı nasıl bulabileceğimiz konusunda kafa yormamız gerekiyor. PIiç fotoğraflarının olmadığına emin misiniz?"

Becky, Robert Brookes'u dikkatle inceliyordu. Adam, büsbütün hayretler içerisinde kalmışçasına başmı iki yana salladı. Becky bunun gerçek mi olduğu yoksa adamın rol mü yaptığı konusunda kararsızdı.

"Evde fotoğraf olmasmdan hiç hoşlanmam. Göze hoş görünen birkaç sanat eseri tercihimdir." Robert duvarları süsleyen tabloları gösterdi. Gerçi Becky, "göze hoş görünen" ifadesiyle gördüklerini birbirine bağdaştırmakta zorlanıyordu.

"Eskiden Olivia'mn fotoğraflarım çekerdim ama o bundan hiç hoşlanmazdı. Neden bilmiyorum, kendi fotoğraflarından nefret ederdi. Karım çok güzeldi."

Becky sesini çıkarmadı fakat Tom'a göz ucuyla bakmadan edemedi. Acaba o da "güzeldi" derken geçmiş zamam kullandığım fark etmiş miydi? İkisi de Robert'm devam etmesini beklediler.

"Telefonlarımızda ve bilgisayarlarımızda fotoğrafımız var sanıyordum. Çekmecede de bir fotoğraf kutusu vardı, şimdi hiçbirini bulamıyorum. Üzgünüm ama onlara ne olduğunu bilmiyorum. Olivia ortadan kaldırmış olmalı."

Tom, fotoğraf sorununa çözüm bulmayı ne kadar çok istese de Robert'tan bu konuda daha fazla bir şey öğrenebileceğini zannetmiyordu, bu nedenle taktik değiştirmeye karar verdi.

"Karınızın kısa süre önce tatilde olduğunu söylediniz Bay Brookes, konferans için Nevvcastle'a gittiğinizin ilk haftası."

"Doğru. Her yıl birkaç kez gideriz, her defasında Anglesey'de aynı yere. Şey, bu tam olarak doğru sayılmaz. Hep aynı yere giderdik desem daha doğru, zira Olivia geçtiğimiz yıl ekim ayı için yer ayırtmayı denediğinde oranın kapandığını öğrendik; bu yüzden karım da başka bir yer buldu. Elbette yeni yeri internetten kontrol ettim, gördüğüm kadarıyla iyi bir yere benziyordu. Sorumlu birisi olup olmadığını anlamak için pansiyonun sahibesiyle görüştüm. Olivia'mn annesi ve babasına olanları düşününce başka birilerinin evinde kalmak konusunda şüphesiz daha tedbirli davranıyoruz. Bu yüzden güvenlik, alarmlar, bu tür şeyler hakkında kafamda soru işareti kalmasın istedim. Şahsen gitmeye zamanım yoktu; ancak temmuzda, okullar tatil olur olmaz tekrar gidecektik."

"Bana günler ve yer konusunda biraz daha ayrıntı verebilir misiniz? Böylece karınızın oraya gidip gitmediğini kontrol etmek için ev sahibesine telefon ettirebiliriz."

Robert bariz bir öfkeyle dudaklarını büzdü. "Elbette karım o kahrolası yerdeydi. Onunla konuştum. Nasıl bir yer olduğunu görebilmem için bilgisayarı çevirip odanın her yanını gösterdi. O içine ettiğimin penceresinden kumsalı bile

gösterdi. Karımın orada olduğuna dair *en ufak* bir şüphe yok."

Tom, adamın öfkesi karşısında hiç istifini bozmamıştı; Becky, Tom'un ona sürekli, bu küçük öfke nöbetlerinden sonra ortamı yumuşatmanın en iyi yolunun bunları görmezden gelmek olduğunu söylediğini hatırladı.

"Haklı olduğunuza eminim Bay Brookes, yine de bana biraz daha ayrıntı verebilir misiniz, lütfen? Memur Mitchell söylediklerinizi not alacak; böylece ev sahibesine ulaşıp birkaç şeyi kontrol edeceğiz."

Robert Brookes homurdanarak bilgileri verdikten sonra defterini kapattı. Memur Mitchell mutfağa doğru hareketlendi.

Tom öne doğru uzandı. "Bay Brookes, Müfetttiş Robinson, Bayan Stokes'la konuştuğunda müdire hanım, ona karınızın bazı sorunları olduğundan söz etmiş. Çocukları okuldan almayı unutmak gibi. Şimdi siz de karınızın çocukların kayıtlarını okuldan almak istediğini bilmediğinizi söylüyorsunuz. Bunu sormak zorunda olduğum için kusura bakmayın ama bu gece duyduğumuz her şeyin ışığında, karınızın herhangi bir akıl sağlığı sorunu olup olmadığını bilmem gerekiyor. Lütfen bize karşı dürüst olun. Bu, önemli."

Robert başını ellerinin arasına aldı; ama başını eğmeden önce Becky, adamın gözlerini yere indirdiğini ve omuzlarının utançtan çöktüğünü fark etmişti.

11

Tom zihninde bangır bangır çalan uyarı zillerini göz ardı edemezdi. Robert'm, Olivia'yla evliliklerinde herhangi bir sorunları olduğunu kabul etmeyeceğinden emindi; ama öte yandan Tom, Olivia'nm evi kendi isteğiyle mi terk ettiği yoksa bir suçun mağduru mu olduğunu değerlendirebilmesi için kadının ruhsal durumu hakkında bilgi edinmek zorundaydı.

Robert nihayet kendini toparlayıp birkaç konuda endişelendiğini ancak karısının sadece ara sıra biraz unutkan olduğunu söyleyerek Olivia'nın akıl sağlığıyla ilgili soruyu yanıtlamıştı. Olivia'nın yapması gerekenleri hatırlamasını kolaylaştırmak için birlikte stratejiler geliştirdiklerini söylemişti. Bunun anlamı çocukları bir yerlere götürüp sonra kelimenin gerçek anlamıyla kaybolmuş olabileceği miydi? Tom, Manchester ve Cheshire polisinin tetikte olduğunu ve tüm hastanelerin kontrol edildiğini biliyordu; yani durum buysa -ki öyle olmasını temenni ederdi- hepsinin çabucak bulunması işten değildi.

Tom, Becky'nin nazik irdelemesinin, Robert'm gözleri donuklaştıkça bir kulağından girip diğer kulağından çıktığını fark etti, belli ki Bay Brookes'un aklı tamamen farklı bir yerdeydi.

Tom'un akımı kurcalayan bir başka şey daha vardı. Ev oldukça düzenliydi. Burada üç çocuğun yaşadığı hesaba katıldığında neredeyse tertemizdi. Her şey sadece "zevk sahibi" kelimesiyle tanımlanabilecek gibi görünüyordu ve buna karşın kusursuzluğunda şahsilikten uzak bir şey vardı. O halde, eğer Olivia bu sabaha dek burada kalmışsa, her eşyanın üstünde incecik bir toz tabakası neden vardı?

Fotoğraf olmaması ciddi bir sorundu. Eğer sadece fotoğraf çektirmekten hoşlanmayan bir aileyseler bu mantıklıydı. Ne var ki eskiden bazı fotoğrafları olup da şimdi olmamasını izah etmek güçtü. Tom'un iki dizüstü bilgisayarı birine göstermesi gerekiyordu; Memur Mitchell pansiyon sahibesiyle konuşmayı bitirir bitirmez bu işi organize etmeye başlayabilirdi.

Tom'un zihninde bu düşünceler henüz geçmişti ki kapı açıldı ve Memur Mitchell başıyla ona mutfağa gelmesini işaret etti. Bir parça gergin görünüyordu. Tom, genç polisin uzun bir zamandır kendi başına kalmasına fırsat bulamadığını tahmin edebiliyordu. *Zavallı delikanlı.*

"Efendim, Galler'deki pansiyon sahibesiyle konuştum. Kadın, Bayan Brookes'un üç çocuğuyla birlikte bir hafta orada kaldığını ve cumartesi günü ayrıldığını doğruladı. Hepsinin gayet iyi göründüğünü ve yazın bir kez daha tatile gelmek için sabırsızlandıklarını söyledi."

"Tamam, sağ ol," diye yanıt verdi Tom. Gözleri, duvardaki büyükçe mantar panoya takılmıştı. Birkaç metre uzunluğundaki pano, bir iki tane raptiye haricinde tamamen boştu.

Memur Mitchell bir şeyler daha söylüyordu ki Tom, ona döndü.

"Kusura bakma, ne diyordun?"

"Diyordum ki pansiyonun sahibesine göre Bay Brookes, karısı oradayken bir kez uğramış. Kadın dedi ki," defterine aldığı notlara baktı. "Bay Brookes bu hafta geldiğinde onunla tanışa-madığıma çok üzüldüm. Telefonda görüştük elbette ama kapıyı tıklatıp bir merhaba dememesine kırıldım. Sabah ben kalktığımda gitmişti."

Tom, polise dikkatle baktı. "Kadının böyle dediğine emin misin?" Tom, soruyu sorduğuna pişman oldu; çünkü genç polisin eli ayağı birbirine dolanmış, panikle biraz daha diklenmiş ve uzun ince kolları kaskatı kesilmiş gibiydi.

"Evet efendim, eminim. Hepsini not almıştım."

"Ne işler dönüyor burada?" diye sordu Tom. Bu cevabını bilmediği ve sadece kendine yönelttiği bir soruydu. "Pekâlâ, Ang-lesey'deki yerel polisin pansiyon sahibesine ufak bir ziyarette bulunmasının zamanı geldi, ilk iş olarak kadını sorgulamaları lazım. Onlara kadının hafızasını zorlamalarını ve olabildiğince çok şey öğrenmeleri gerektiğini söyle, ne kadar saçma gelirse gelsin önemli değil. Ben içeri gidip Bay Brookes'la konuşacağım, bakalım bize neden yalan söylemiş. Yarın sabah erkenden komşularla görüşmemiz lazım. Prosedürü biliyor musun?"

Memur Mitchell hafifçe başını salladı.

"Aferin evlat başın sıkışırsa bize sorman yeterli. Tamam mı? Bir zamanlar hepimiz bu işte yeniydik, biliyorsun. Ayrıca sormak, eline yüzüne bulaştırmaktan daha iyidir."

Tom mantar pano boyunca ilerleyip panoyu dikkatle inceledi. Sonra başını çevirdi.

"Gelsene, şuna bakıp bana ne gördüğünü söyle."

Memur Mitchell bir an için şaşırmış gibiydi, sonra panonun sol üst köşesini işaret etti.

"Raptiyelerden birinde bir kâğıt parçası kalmış. Sanki bir şey sökülüp alınmış gibi."

"Aferin." Tom yere baktı. "Yerde de bir raptiye var," diye gösterdi. "Burada bir şey varmış. Peki, şimdi ne yapman gerekiyor?"

"Çöpü kontrol etmem mi?"

Tom başını salladı.

"Eline bir eldiven geçir, bakalım ne bulacaksın. Eğer Olivia Brookes ve üç çocuğu en azından bu sabaha dek tüm hafta boyunca buradalarsa çöpten bulacaklarını öğrenmek isterim."

Tom, genç polise olan güvenini göstermek için başını salladı; olduğu yerde dönüp kapıyı iterek mutfaktan oturma odasına geçti.

Becky hâlâ soru sormaya devam ediyordu; ne var ki akıntıya karşı kürek çekiyor gibiydi. Tom sorgulama işini devraldı. Robert'a şimdilik Anglesey'ye gidişi hakkında soru sormayacaktı. İçinde, neler öğrendiklerini fark ettiği anda Robert'm tamamen sessizliğe gömüleceğine dair bir his vardı.

"Bay Brookes, karınızın bilgisayarını alıp kontrol etmeliyiz. Sizin için bir sakıncası var mı? Eşinizin nerede olabileceğine dair bir ipucu elde etmemize yarayabilir. Sizinkini de almamız iyi olur, böylece görüşme kayıtlarınızı kontrol edebiliriz."

"Ne için? Kayıtlar sadece size karımı ne zaman aradığımı gösterecektir. Konuşmaları kaydetmiyorum."

"Karınızın sizinle nereden görüştüğünü kontrol edebiliriz."

Robert bezgin bir tavırla başını iki yana salladı.

"Karım *buradaydı.* Kendi yatak odamı ekranda görünce tanı-yamayacağımı mı düşünüyorsunuz?"

"Kayıtlar zaman aralığı belirlememize yardımcı olacak. Okul müdiresiyle konuşan komşunuz bütün hafta karınızın ortalarda görünmediğini söylemiş. Karınızla görüşmelerinizi ne zaman yaptınız, ekranda tam olarak neler gördünüz, sadece karınızın başının arkasında bir yastık mı yoksa daha fazlası mı?"

Robert ellerini kaldırıp başının üstüne koydu. Tom'a sanki gerçekten de başının üstünden buhar fışkırmasını önlemeye çalışıyormuş gibi görünmüştü.

"Bunu daha kaç kez tekrar etmem gerekiyor bilmiyorum. Karım *buradaydı, bizim* yatak odamızda, sırtına *bizim* yastıklarımızı dayayıp konuşuyordu. Burada, bu evde." Her kelimeyi tane tane vurgulayarak ve işaretparmağıyla üstüne basa basa konuşuyordu. "Ve sadece bugün değil, bu hafta boyunca lanet olası her bir gün. Sırf yolun karşısında her şeye burnunu sokan yaşlı moruğun teki karımı

görmemiş diye *burada* olmadığı anlamına gelmez! O kadın her gün zamanının büyük bölümünü pencere kenarında geçiriyor olabilir, ama yedi yirmi dört orada değil."

"Pekâlâ. Evde, Olivia'mn kullandığı başka bir bilgisayarın olup olmadığını söyler misiniz? Bir masaüstü bilgisayarı, mesela? Ya da çocuklarda internet bağlantısı olan herhangi bir cihaz var mı?"

Robert başını iki yana salladı. "Yalnızca kullandığı bilgisayar var, çocukların internet kullanmalarına karşıydık. Bilgisayarlarımıza yaklaşmalarına izin vermiyorduk."

Tom, okul ve ödevlerle ilgili bir karşılık vermemek için kendini tuttu. Bu, onu ilgilendirmezdi; öte yandan Brookes'larm en büyük kızından sadece birazcık büyük olan kendi kızı Lucy sürekli bilgisayar kullanıyordu. Tom, eski karısıyla birlikte kızlarına bilgisayar ve internetle ilgili uyarılarını yaptıklarını ama kullanmasını yasaklamanın, okulda sınıf arkadaşlarından geride kalmasına neden olacağını düşünüyordu.

"Öyleyse evde başka bilgisayar yok demektir," dedi Tom.

"Sadece çalışma odamda bir tane var ama karım onu kullanmazdı. Şifresi vardı."

"Bana gösterebilir misiniz?"

Robert iç geçirip koltuktan kalktı. Eğilip sehpanın üstünden bir anahtar destesi aldı ve öne geçip odadan çıktı. Robert anahtarı kilide sokarken, Tom göz ucuyla Becky'ye baktığında kaşlarının şaşkınlıktan çatıldığını fark etti.

"Bu kapıyı neden kilitli tutuyorsunuz Bay Brookes?" diye sordu Becky.

Robert soruya şaşırarak, "Nasıl yani!" dedi. "Çünkü burası çalışma odam. Çocukların içeri girmesini, bilgisayarıma dokunmalarını istemiyorum. Memur arkadaşınız için kapıyı açmıştım ama kapıyı ardımdan kilitlemek alışkanlık olmuş."

"Karınızda bu odanın anahtarı var mı?" diye sordu Tom, soruyu sorarken cevabı biliyordu sanki.

"Hayır, ihtiyacı yok. Burayı ben evdeyken temizler, ben evde yokken değil."

Tom, adeta bu tamamen normal bir şeymiş gibi başını salladı.

"Son bir sorum daha var Bay Brookes. "Geçtiğimiz iki hafta boyunca Newcastle'da olduğunuzu söylemiştiniz, doğru mu?"

"Evet, tabii ki doğru. Size zaten söylemiştim."

"Peki, öyleyse Anglesey'deki pansiyonun sahibesine göre geçtiğimiz hafta ortasında karınızı ziyaret etmenizi nasıl açıklarsınız?"

Robert aniden döndü.

"Ne dediniz?"

"Geçen hafta Anglesey'de çocuklarla birlikte tatilde olan karınızı gerçekten ziyaret edip etmediğinizi sordum."

"Hayır. Size demiştim. İki hafta boyunca Newcastle'da otelden hiç ayrılmadım. İşten başımı kaşıyacak vaktim yoktu, otelden ayrılmam imkânsızdı. İstediğinize sorabilirsiniz."

"Sorarız Bay Brookes. Teşekkürler."

Becky'ye göre hem pek çok şey öğrenmişler, hem de hiçbir şey öğrenememişler gibiydi. Robert Brookes'u konferansın yapıldığı yerden o sabah Olivia'yla görüşmesine kadar her şeyi sorarak yarım saat daha sorgulamışlar, ancak Robert'ın Nevvcastle'da olduğunu doğrulayacak kişi listesinden başka hiçbir şey elde edememişlerdi.

Becky göz ucuyla karşı koltukta, Robert Brookes'la birbirine iletişim bilgilerini veren Tom'a baktı. İki adamı bir kez daha kıyaslamaktan kendini alamadı. Tom'un sakin, rahat tavırları, Robert'ın davranışlarındaki gerginliği bir şekilde daha da ön plana çıkarıyordu. Adamın en ufak bir göz teması kurmadan bakışlarını sürekli Becky'yle Tom arasında dolaştırması en kibar tabirle rahatsız ediciydi.

Başını kapıdan uzatan memur Mitchell'in Tom'u rahatsız etmek istemediğini gören Becky, genç polisin ne bulduğunu öğrenmek için dışarı çıktı.

"Başmüfettiş Douglas benden çöpleri kontrol etmemi istemişti," dedi Mitchell.

"Mutfaktaki çöp kutusu boştu, kokusuna bakılırsa temizlenip dezenfekte edilmiş gibiydi. Bu yüzden ben de çöp konteynerine baktım. O da boştu, içinde sadece iki şey vardı: İçi boş bir John Lewis mağazası çantası ve bir de bu."

Memur Mitchell rulo yapılmış büyük bir kâğıdı açıp mutfak masasının üstüne yaydı.

"Sanırım önceden duvarda asılıydı, çünkü köşelerindeki yırtıklarla raptiyedeki kâğıt parçası uyuşuyor."

Becky çizelgeye baktı, birkaç fotoğrafını çekmenin doğru olduğunu düşünerek telefonunu çıkardı.

"Bir çeşit programa benziyor," dedi Memur Mitchell.

Bir çeşit program tanımlaması hafif kalırdı. Bu, iki metre uzunluğunda bir metrelik yüksekliğinde olan geçen ayın her bir gününü yarım saatlik aralıklarla gösteren bir çizelgeydi. Gelecek ay için de bir aylık boşluk vardı.

Becky eğilip çizelgeyi yakından inceledi. Ayrıntıların düzeyi şok ediciydi. "Öğleden sonra 3.20: Çocukları okuldan almaya gidiş. Öğleden sonra 3.40: Çocuklarla eve dönüş." Bu son gün için son kayıttı. Olivia'nın burada her gün yapacakları saati saatine işaretlenmişti. Çocuklara ait değildi, Becky orada bunun için, altına hatırlatma notlarının düzgünce iliştirildiği ayrı bir küçük tahta fark etmişti. Ne var ki bu kâğıt, Olivia'nın evden çıkışını ve tekrar eve dönüşünü ayrıntılı olarak gösteriyordu. Ayrıca Olivia'ya gelen tüm telefon çağrıları da, ne kadar abes olursa olsun listelenmişti. "Sabah 10.13: Telefon çağrısı. Yanlış numara." *Bu da neydi böyle?*

Robert'a karısının akıl sağlığı sorulduğunda Olivia'ya yardımcı olması için birlikte bir çözüm geliştirdiklerini söylemişti, ki bu karısının takip etmesi gereken ileriye dönük bir plan olduğunu akla getiriyordu. Öte yandan bu plan *Olivia'nın yapmayı planladıklarından* daha çok yapmak üzere oldukları ya da *yaptıkları* olarak görünüyordu. Kimi yerlerde 'Sainsbury'ye dönüyorum, yumurtaları unutmuşum," ya da "20 dakikaya dönerim," gibi sanki bir başkasına yazılmış mesajı andıran uyarılar vardı. Ve önceki gün çocuklarla okuldan döndüğünü yazmıştı. Oysa çocuklar okulda bile değillerdi.

Becky tabloya biraz daha dikkat kesildi. Girişlerde kurşunkalem, kırmızı ve mavi tükenmezkalem, hatta çocukların mum-boyaları bile kullanılmıştı. Ancak

son birkaç günle ilgili notlar aynı dolmakalemle yazılmıştı, ayrıca öncekilerle aynı elyazısı olduğundan da tam anlamıyla emin değildi. Bunu bir başkasına göstermesi gerekiyordu. Nitekim hiçbir şey de çıkmayabilirdi. Olivia bu notları günler önce yazmış olabilirdi. Öte yandan bu notları yazan Robeirt da olabilirdi.

12

Cumartesi

Robert sonu gelmeyen soruları ve cep telefonu sesleriyle herkesin evi boşaltmasından sonra on beş dakika daha bekledi. Hemen bir şişe su, arabasının anahtarları ve cüzdanını kaptığı gibi ön kapıdan çıktı. Projektör yanmıştı ama olması gerektiği gibi garaj yolunu aydınlatmak yerine doğruca yolun karşısında oturan Bayan Preston'm camını aydınlatıyordu. Nasıl olduysa bir şekilde ayarı bozulmuş olmalıydı. Robert karşıdaki yatak odası penceresinin arkasında duran gölgeyi görebiliyordu. Işığın, komşusunu alarma geçirdiğini ve şu an dikkatle onu izlemekte olduğunu biliyordu. Neyse neydi artık, kadın yarın bütün gördüklerini polise anlatacaktı; çünkü Robert yarın sokaktaki herkesin gözlerini açar açmaz sorguya çekileceklerinden emindi.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yola çıkmayı planlamıştı ama madem o her şeye burnunu sokan yaşlı moruk onu izliyordu, sırf o aptal kaltağı heyecandan kudurtmak için yolun sonuna dek lastik çekerek hızlanmaya niyetlenmişti ki yolun ilerisinde park etmiş bir araç gözüne çarptı. Normalde bu caddede olan bir araba değildi. Aracın kime ait olduğunu anlaması uzun sürmemişti. *Piç kurusu polisler.* Gaza hafifçe dokundu, lüks arabasının motorundan çıkan hafif motor sesiyle yavaşça ve neredeyse hiç ses çıkarmadan garaj yolundan çıktı. Takip edilecek olursa başka bir şey düşünmek zorunda kalacaktı.

M56 Otobam'na giden uzun, düz yola ulaştığında hayretler içinde kalsa da arkasında kimse yoktu. Şüphelerinde yanılmış olsa gerekti. Cumartesi gecesi saat birde yol bomboştu, onu izleyen bir arabayı kolayca fark ederdi.

Önünde birkaç saatlik bir araba yolculuğu vardı ve yorgun olmasına rağmen hiç uykusu yoktu. Çaba gerektirse de hız sınırını aşmamaya özen gösteriyordu. Bu gece gereksiz yere dikkat çekmeyi hiç istemiyordu. Birimlerin ne kadar sistemli çalıştıklarını bilmiyordu, eğer yine de, adı “izlenen kişiler" listesinde bir yerlere eklenmişse fark edilmek istemezdi. Gerçi fırtınalı bir geceydi. Öylesine güneşli bir günden sonra nereden geldiği belli olmayan şiddetli bir fırtına patlak vermiş,

ağaçları bir o yana bir bu yana sallıyordu.

Bu Allah'ın cezası sakin yolda gitmek istediği yere bir saat elli dakikada varmıştı. Sabah saat henüz üç olmadan kapı zilini çalmak -en azından istediği sonuca ulaşmak istiyorsa- uygunsuz olurdu. Bu işi doğru şekilde halletmek zorundaydı. Vaktinin gelmesini bekleyecek ve öfkesini kontrol altında tutacaktı. Pansiyonu işletenlerin, konukların kahvaltılarını hazırlamaya başlamak için makul bir saatte kalkmak zorunda olduklarını tahmin ediyordu; bu yüzden tek yapması gereken beklemekti. Gecenin bir yarısı buraya gelmek düşüncesizce olabilirdi ama bugün pansiyon sahibesiyle konuşan ilk kişinin kendisi olması gerekiyordu.

Gecenin bu vaktinde pansiyon kapkaranlıktı. Ön kapıya uzanan geniş bir garaj yolu vardı ve ana giriş, tek bir sokak lambası ile aydınlatılıyordu. Robert yıldızların aydınlattığı gökyüzünde siluet halinde görülen bacaları ve geleneksel gri kireçtaşı binalarda beyaz boyalı pencere çerçevelerini ancak seçebiliyordu.

Lüks arabasının yumuşak deri koltuğunu geri yatırıp uzandı ve gözlerini kapattı. Gel gör ki uyuyamıyordu. Tek görebildiği Olivia'yla tanıştığı günden bugüne kadar geçirdikleri zamanlardı.

Saatini beş dakikada bir kontrol ediyordu; zaman geçmiyor gibiydi. Aklından karısına ait tüm düşünceleri çıkarmaya çalıştı.

Ama mümkün değildi. Saat beş sularında kolları ve bacakları hareketsizlikten uyuşmaya başlamıştı. Öfkeden korkuya duygunun her türünü yaşıyordu. Arabadan çıkmak zorundaydı.

Arabanın kapısını açıp ittiği anda deniz havasının keskin kokusunu genzinde hissetti. Dalgaların usul usul kumları kucakladığını işitebiliyordu. Dönüp temmuz sabahının söken şafağında yıkanan kumsala baktı. Ardından bir kez daha baktı. Burada yanlış bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. Zihnen kendini silkeleyip düşüncelerini toparladı, yürümeye başlayıp küçük limandan uzaklaştı. Ağır adımlarla koyun diğer ucuna kadar yürüyüp denizi seyretmek için bir kayanın üstüne oturdu; düşünceleri adeta dalgaların gelgitiyle tutarlık içerisinde gelip gidiyordu. Serin sabah esintisi zihnindeki karışıklığı dağıtıp mantıklı düşünmesine yardımcı olur sanmış; fakat yanılmıştı.

Beş buçuk gibi nöbetine dönmesi gerektiği aklına geldi. Turuncu güneş, gölgeleri yavaş yavaş eritmeye başlarken ağır adımlarla geri dönmeye koyuldu.

Nihayet kapalı yatak odası perdeleri arasından sızan birkaç ışık görmüştü. Birileri kalkmıştı. Zaman hâlâ yerinde sayıyordu, perdelerin açılıp ışıkların kapatıldığını görebilmesi için tam yirmi dakika geride kalmıştı. Eve güven içinde yaklaşabileceğinden emin olmak için beş dakika daha bekledi. Arabanın kapısını iterek açtı ve ardından sessizce kapattı.

Evin arkasına, mutfak olduğunu düşündüğü yere doğru yürüdü. Pencere açıktı, içeride kısık sesle çalan radyoyu duyabiliyordu. Sunucu sıradaki şarkıyı anons ediyordu: Michael Buble. Yüzüne bir tebessüm yayılacak gibi oldu. Olivia, Michael Buble'den nefret eder müziğinin çok yavaş olduğunu söylerdi. Bugün Robert da ona hak vermişti.

Kızarmış beykm kokusu geliyordu, Robert o anda neredeyse yirmi dört saatten beri hiçbir şey yemediğini hatırladı. Bir gün önce eve dönerken yolda öğle yemeği için bile mola vermemişti. Yemek düşüncesi hafifçe midesinin bulanır gibi olmasına yol aç-inişti; ağzında birikip onu boğacakmış gibi hissettiren tükürüğü yuttu.

Arka kapıya üç kez sertçe tıkladı, içeriden sıcak bir Gal aksa-nıyla, "Geliyorum," diye seslenildiğini ve kadın kızartma tavasını ocaktan çekiyormuş gibi tava tıkırtısı duydu.

Robert kırışık gömleği ve tıraşsız yüzündeki kirli sakalıyla muhtemelen serseri gibi göründüğünü düşündü. Belki de bu iyi bir şeydi.

Kapıyı açan kadın tam da Robert'm zihninde canlandırdığı gibiydi. Muhtemelen altmışlı yaşlarının başındaydı ve yaşının gerektirdiği gibi görünüyordu. Öte yandan yüzünde, kendi dünyasında her şeyin yolunda olduğunu söyleyen rahat bir ifade vardı. Kırlaşmış saçları, kısacık kesilmişti; dudaklarında çok açık bir pembe ruj vardı. Sıcak bir şekilde gülümsedi ama Robert bu gülüşün ardında bir parça ihtiyat sezinlemişti.

"Günaydın," dedi kadın, sıcak karşılama havasını sürdürerek. "Senin için ne yapabilirim canım?"

Robert gülümseyerek karşılık verdi ve elini uzattı.

"Bayan Evans, ben Robert Brookes. İçeri gelebilir miyim? Sizinle karım hakkında konuşmak istiyordum."

13

“Ne?" Tom Douglas telefonda birilerine bağırmayı seven biri değildi ama ender de olsa ekibinde Ryan Tippetts gibi budalalar vardı. "Ryan, sen yerini aldığını söyleyene dek biz bekleyip sonra ayrıldık. Olivia Brookes ve çocuklarına ne olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok. Hepsi ölmüş ya da adam onları bir yerde gizliyor olabilir. Bu yüzden kadın eve gelebilir ya da adam evden çıkabilir diye senden gözünü o evden ayırmamanı istemiştim. Bunun neresini anlayamadm?"

Tom merakla Ryan'ın açıklamasını dinledi, ne var ki tek kelimesine bile inanmadı. Yolun sonunda, kendini araştırmaya mecbur hissettiği bir arbede? Hiç ihtimali yok. Büyük ihtimalle Ryan uyuyakalmıştı. Hem o zaman nasıl oluyor da garaj yolundaki Jaguar'ın orada olmadığını ancak şimdi -saatler sonra- fark ediyordu?

"Evet, adamın arabasını garaja sokmuş olabileceği ihtimalini ben de kabul ediyorum ama arabanın orada olmadığını fark ettiğin anda bunu kontrol etmek akima gelmedi mi? Bu aşamada Robert Brookes için resmi takip izni alamayız. Mantıklı olan adam evden ayrıldığında bizi haberdar etmen değil midir?"

Tom yaklaşık on saniye boyunca yeni bahaneler dinledikten sonra ofis kapısının dışından Becky'nin ona işaret ettiğini fark etti. Belli ki acilen söylemesi gereken bir şey vardı. Başmüfettiş Tippetts'i şimdilik yeterince dinlemişti.

"Ryan, o evi şahin gibi izle, anlıyor musun? Ve adam geri döndüğü anda bana haber ver, tabii geri dönerse." Tom dikkatle ahizeyi kapattı. İş hayatının başlarında telefonu sertçe kapatmanın kimseye bir faydasının olmadığını öğrenmişti; hem telefonun diğer ucundaki kişi bir tık sesinden, yani telefon normal bir şekilde kapatıldığında çıkan sesten fazlasını duymuyordu. Bu yüzden hayal kırıklığıyla sonuçlanan bir görüşmeden sonra ilk adım sükûnetini korumaktı. Derin bir nefes alıp başıyla Becky'ye içeri gelmesini işaret etti.

"Az önce Anglesey polisinden haber geldi," dedi Becky. "Sabah sekizde konuk evine, pansiyon ya da adı her neyse artık, gitmişler. Yeterince erken olduğunu sanıyorlarmış ama yanılmışlar. Bu sabah saat altı civarı Robert Brookes oraya uğramış."

Kahretsin. Onlara lazım olan tam da buydu: zıvanadan çıkmış ve olası delilleri ortadan kaldıran, suç olup olmadığı henüz belli olmayan bir konuda şüpheli biri. Eline geçirdiği anda Ryan'ı çarmıha gerecekti.

Becky hâlâ kapı eşiğinde dikiliyordu; Tom, ona oturmasını işaret etti. Becky'nin bugün biraz daha iyi görünmesi Tom'u memnun etmişti. Belki de yeni dosyanın heyecanı, artık her neyseler, şeytanlarının bir kısmından yakasını kurtarmasını sağlamıştı.

Becky öfkeyle omuz silkti. "Lanet olası tanıklar. Bazen onları ipe germek istiyorum. Polis, Bayan Evans'ın onlarla konuşurken gerçekten çok huzursuz göründüğünü, Robert Brookes'un geçen hafta karısını ziyaret etmesi konusunda yanıldığını söylemiş. Aslında kadın bu sabaha dek Robert Brookes'la hiç tanışmamış."

"O zaman ne diye bize adamın geçen hafta orada olduğunu söylemiş?"

"Kadın şimdi geçen hafta kafasının biraz karışık olduğunu söylüyor. Bir gece bir misafir gelmiş ve pansiyon sahibi gelenin Bay Brookes olduğuna o sırada eminmiş. Ama diğer pansiyonerlerin misafirlerinden biri olabilmesi mümkünmüş. Kadın, çok gelen giden olduğunu bu yüzden bazen karıştırdığını söylüyormuş."

Tom bir süre düşündü. "Yerel polisler kadına inanmış mı peki?"

"İnandıklarını pek sanmıyorum. Kadının kafasının karışık olduğunu ve bir an önce işine dönmek için sabırsızlandığını söylediler. Hikâyesini neden değiştirdiğini bulmak için kadını biraz zorlamayı denemişler, fakat sadece kadını üzdükleriyle kalmışlar. Kadın, Robert Brookes'u daha önce hiç görmediğinde ısrarcıymış, bizimkilerin de tek inandıkları nokta bu."

"Bana sorarsan inandıkları nokta gayet uygun. Brookes, kadına ne söylemiş? Dikkat çekici bir şey mi?"

"Pek değil. Olivia'mn uyuduğu odayı görmek istediğini söylemiş ama kadın odayı gösterdiğinde Robert Brookes sadece boş gözlerle yatağa baktıktan sonra pencerenin yanma gidip sahile bakmış. Kadın, adamın kumun rengiyle ilgili bir şeyler mırıldandığını söylemiş; ama adamın neden bahsettiğini anlamamış, çünkü kum, sadece kum rengiymiş işte. Hepsi bu. Hah, bir de Robert Brookes sürekli saatini kontrol ediyormuş. Büyük ihtimalle polisin gelmesinin an meselesi olduğunun farkındaydı, dün gece ona söylemiştik çünkü. Adamın şu an nerede olduğunu bilmiyoruz. Büyük ihtimalle eve dönüyordur ya da en azından öyle olmasını umuyoruz. Birine kameraları kontrol ettiriyorum, *A55* veya M56'da adamımızı görebilecek miyiz diye; ama Brookes'u kısa sürede

kameralarda göremezsek arama ağını genişletmemiz gerekecek."

"Gelişmelerden beni haberdar et. Robert Brookes geri döndüğü anda onunla konuşmak istiyorum." Tom hayal kırıklığını zihninden atmaya çalışıp koltuğuna yaslandı. "Tüm bunlardan sen ne anlam çıkarıyorsun Becky? Bana içinden geçenleri söyle."

Becky omuz silkti. "Bence Brookes gırtlağına kadar suçlu."

"Peki, suçu ne?"

"Emin değilim. Yine çocuklarını bir kez götürmüş olduğu gerçeğine dönüyorum, bu yüzden onlara bir şey yapıp Olivia'yı öldürmüş olabilir mi? Çocukların kayıtlarının okuldan silinmesi meselesi var ki adam bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor. Ve sonra çöpte bulduğumuz çizelge. Onun için doğru düzgün bir açıklama yapmadı değil mi? Daha çok adam sanki Olivia'mn yaptığı her hareketi not düşmüş gibi görünüyor."

Becky haklıydı. Böylesi ayrıntılı bir zaman çizelgesine neden ihtiyaç duyulduğu konusunda Robert'ı soru yağmuruna tutmuşlardı; fakat adam bunun, her ne kadar Tom nasıl olacağını anlaya-masa da Olivia'ya yardımcı olması için tasarlandığında diretmişti. Çizelge ayrıca Robert eve dönmeden kısa süre öncesine kadar Olivia'nın orada olduğu izlenimini uyandırıyordu; öte yandan çocukların okuldan alınmasıyla ilgili kayıtlar anlamsızdı.

"Midemi asıl bulandıran, o şeyin asıl amacı," dedi Becky nahoş bir şey yiyormuşçasma bir ifade takınarak. "Eğer sadece günlük olaylar için, bir şey unutmamak adına bir ajanda olsa makul olurdu. Ama her şeyi kapsıyor. Dürüst olmak gerekirse kadının ne zaman tuvalete gittiğinin yazmıyor olmasına çok şaşırdım. Sonra bir de kilitli çalışma odası var. O bilgisayara biraz daha ayrıntılı bakmamız gerek. Dün gece adam çok dikkatli bakmamızdan hiç hoşlanmamış gibiydi. İçimden bir ses karıkocanın birbirine güvenmediğini söylüyor."

"Ya kayıp çarşaf?" diye ekledi Tom. Ev arandığı sırada Memur Mitchell ebeveyn yatak odasındaki yatağın çarşafının olmadığını fark etmiş, bu yüzden çamaşır sepetini kontrol etmişti; fakat orada da hiçbir şey yoktu. Çamaşır ve kurutma makinesi de boştu. Elbette çarşaf yıkanıp yerine yerleştirilmiş de olabilirdi; ama yatağın kalanı yapıldığı için bu biraz tuhaf görünürdü.

Becky başını iki yana salladı. "Ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok ama

elbette onu da not ettik."

"Hastanelerden de bir haber yok anladığım kadarıyla. Yerel televizyonlardan da mı bir şey çıkmadı?"

"Yaya bir kadın ve üç çocuktan hiçbir iz yok, kadın arabasını almadığı için kontrol edebileceğimiz pek fazla şey yok. Olivia'nın cep telefonundaki son aramalara da baktık. Sıfır. Kadın telefonunu pek kullanmıyormuş gibi görünüyor."

Tom ellerini kenetleyip başının arkasına koydu.

"Robert Brookes, karısıyla her gün konuştuğunu ve karısının evde olduğunu söylüyor. Ama ben o evde günlerdir kimsenin olmadığını düşünüyorum. Eşyaların üstünde toz vardı; elbette temizlik kötü yapıldığından da olabilir. Fakat çöp kutularını dezenfekte eden biri tozları temizlemez mi? Daha da önemlisi çöp kutusunda hiç çöp yoktu. Çöp kamyonu salı günü geliyor, kaybolmalarından üç gün önce."

"Fark ettim, ben de buzdolabını kontrol ettim/' dedi Becky. "Son kullanma tarihi geçmiş hiçbir şey, süt bile yoktu. Ayrıca etrafta tek bir yiyecek bile bulamadık."

"Başka bir deyişle elimizde yalanlarla dolu bir zaman çizelgesi var; karısının cumaya kadar evde olduğuna dair Robert Brookes'un yeminleri var. Ama evde eksik olan hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yok." Tom yeniden öne doğru eğildi. "Bir kadın ve üç çocuk dışında elbette. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Becky kolunun altındaki kâğıt destesinden bir kâğıt çıkarıp Tom'a uzattı.

"Dosyayı takip etmek için bir soruşturma odası hazırlanıyor. Geçtiğimiz iki hafta içinde Olivia Brookes'u gören olmuş mu öğrenmek için komşularıyla görüşeceğiz. Biri, okul müdiresiyle biraz daha ayrıntılı konuşacak, sırf şu 'evde eğitim' zırvalığını daha iyi anlamamız için. Ve evdeki bilgisayarlara göz atacağız, üçüne de. Şimdilik elimizde sadece dizüstü bilgisayarlar var. Basma haber verdik, gerçi fotoğraf olmaması kötü. Şayet hâlâ hayattaysa ve sağlıklıysa bizimle irtibata geçmesi için, tabii tam bir gizlilik içinde olacağına dair Olivia'ya güvence vereceğiz. Çocuk partileri, okul gezileri ve bunun gibi şeylerden hiç kimsede çocukların fotoğrafı var mı, diye bulmaya çalışacağız. Anglesey'ye karısını ziyarete gitme konusunda yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Brookes'un kaldığı otelin kamera kayıtlarını, bilhassa da oto-parkmkini

inceleyecektik ama şu an için ilgisiz görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Yine de kontrol edilmesini istiyorum. Robert Brookes'a güvenmiyorum Becky. O adamda doğru olmayan bir şeyler var ama henüz bilmiyorum."

"Eğer benim teorim doğruysa ve adam, karısını öldürmüşse ya çiçekler ve diğer hediyeler? Tüm bunlar adamın eve döndüğünde karısını ve çocuklarını evde bulmayı umduğunu akla getiriyor, sence de öyle değil mi?"

"Öyle olmak zorunda değil." Tom, alternatif, çok daha meşum bir teori ortaya atmak üzereydi ki masasının üstündeki cep telefonu titredi. Zarif bir çalma sesinden daha çok dikkat çekici olan bu moda neden "sessiz mod" denildiğini merak ediyordu.

"Philippa, senin için ne yapabilirim?" diye sordu içten içe homurdanarak; çünkü amirinin bu dosyaya ilgisi hesaba katıldığında Ryan'ın dün geceki olağanüstü performansının şimdiye dek gün yüzüne çıkmış olduğuna emindi.

Fakat yanılıyordu.

"Birkaç yıl önce Robert Brookes, çocuklarını alıp şu tatile ya da aslında her nereyse oraya götürdüğünde haliyle raporumu olaylara dayanarak yazmıştım; ama o sırada yaşananlarda bir tuhaflık olduğunu düşünüp aile hakkmdaki izlenimlerimi yazdığım bir not iliştirmeye karar verdim, hatırladığım kadarıyla senin bana öğrettiğin güzel bir numaraydı."

Bu, Philippa'dan gelebilecek ender bir övgüydü; fakat Tom hiçbir şey demeyip kadının devam etmesine izin verdi.

"Şimdi işimize yarayabilecek birkaç şey yazmışım. Biri, karısının gözle görünür üzüntüsüne ve şaşkınlığına karşın Brookes'un halden anlar biri gibi görünmesine rağmen aslında halinden memnun gibi göründüğünü hissettiğim; İkincisi de okuldan öğrendiğimize göre Jasmine'in öz babasının adını bildiğini ve ondan tanıyormuş gibi söz ettiği gerçeği. Kız, babasından bahsederken sürekli şimdiki zamanı kullanıyordu. O sırada bunun üstünde pek durmadık, hâlâ bir anlamı olup olmadığımda bilmiyorum. Fakat hepimiz, dördünün birden arka bahçede gömülü olduğu fikrine saplanmadan önce bence Danush Jahander'in izini bulabilecek misin, diye bir baksan iyi olur."

14

"Amirimle yattım."

Becky nihayet içinde bulunduğu ruh halinin sebebini açıkladığında Tom küçük karton bardaktaki espressosundan bir yudum almak üzereydi. Bu anlamsız cümleden sonra Tom'un tek düşünebildiği, Becky'nin artık konuşmak için gereken cesareti yavaş yavaş toplamış olduğuydu.

Tom Douglas espressosundan ağız dolusu bir yudum alıp bekledi.

"İşte bu yüzden böyle rezil haldeyim. Kahrolası amirimle yattım," diye tekrarladı Becky sesi hafifçe titriyordu. Tom göz ucuyla ona bakınca Becky başını çevirdi, camdan dışarı bakıyordu.

Brookes'larm evinin biraz ötesinde, yolda park etmişler, Robert'ın eve dönmesini bekliyorlardı. M56 Otoyolu'ndan bu tarafa gelirken görülmüştü, bu yüzden adamın eve döndüğünden neredeyse eminlerdi ve geldiğinde hazırlıklı olmaya karar vermişlerdi. Beklerken ve yolda aldıkları "çok gerekli" espresso-yu içerlerken Olivia Brookes'un başına neler gelmiş olabileceği konusunda birkaç farklı fikir üzerinde kafa yoruyorlardı; gerçi Becky'nin bu konuda görüşü oldukça netleşmişti.

Tom, Becky'ye doğru dönmek için şoför koltuğunda hareketlendi. Onu dinlediğini Becky'nin bilmesini istiyordu. Derin bir nefes almışçasına Becky'nin omuzları yükselip indi; yüzünü

öne doğru çevirip gözlerini ön camdan ileriye doğru dikti. Tom, Becky'nin endişeli yüzüne baktı; genç dedektifin dudakları birbirine kenetlenmiş gibiydi.

"Böyle bir şey olduğunu az çok tahmin ediyordum," dedi Tom.

Becky aniden ona döndü. "Ne? Bir şey mi duydun? Sana biri mi söyledi?"

"Endişelenme, hiç kimse bana bir şey söylemedi. Neler olduğunu bana anlatmak ister misin? Mesela kim olduğuyla başlayabilirsin?"

Becky yüzünü yeniden cama çevirdi.

"Peter Hunter."

Polis müdürü, yok artık. İşte bu gerçekten iyiydi. Tom, Londra Polis Teşkilatı'nda çalışırken Peter Hunter, James Sinclair'in görevini devraldığından beri onun büyük bir hayranı olmamıştı. Peter iyi bir polisti, buna şüphe yoktu. Fakat suçlara, hesap tablosu üzerindeki birer madde muamelesi yapma takıntısının yanı sıra ellili yaşların ortalarında olmasına karşın hâlâ genç ve havalı olduğunu sanan türde bir adamdı. Sürekli en son şarkılarla son modaya uyarmış gibi davranır, öyle olmadığı gerçeğini tam olarak kavrayamazdı. Üstüne üstlük bir de trend olduğuna inandığı kelimeleri kullanmayı çok severdi ki Tom'un bakış açısına göre bu onu sadece gülünç duruma düşürüyordu. Etkileyici bir kariyeri Vardı; fakat ekibinin saygısını kuşkuya mahal vermeyen yetenekleriyle kazanmak yerine, görünüşe göre son zamanlarda tavırlarıyla sessizce alay eden ekibinin saygısını kaybediyordu. Genç bir memurla gönül ilişkisinin de hiç faydası dokunmayacaktı ve bunun sır olarak kalmayacağı da muhakkaktı.

Tom elbette bunların hiçbirini Becky'ye söylemedi.

"Onu sevdiğimi sanıyordum," diye devam etti Becky. "O kadar kibar, o kadar düşünceliydi ki. Sadece ayda üç ya da dört kez görüşebiliyorduk; ama izin günlerimde sürekli beni telefonla arardı. Harika hissetmemi sağlıyordu."

Tom gözlerini kapattı; içinde yükselen homurtuyu zapt etti. Peter Hunter'm evli olduğunu biliyordu. Karısıyla tanışmıştı ve kadın yeterince hoş görünüyordu; fakat buna rağmen Tom, Peter'm evlilik dışı ilişkisine biraz olsun şaşırmamıştı. Onu asıl şaşırtan Becky olmuştu.

"Aptallık ettiğimi biliyorum. Adamın evli olduğunu biliyordum, sanırım büyülenmiş gibiydim."

Becky bir süre sustu; Tom bunun söze başlaması için uygun zaman olabileceğini düşündü.

"Biliyorsun, onun gibi biri tarafından gözleri kamaşan ilk kişi sen değilsin. Eskiden beri zenginlik, güç ve biraz şöhret muazzam afrodizyaklar olarak ün salmıştır ve Peter kesinlikle güç sahibi biriydi. Söylediklerinden artık bittiği anlaşılıyor."

Becky zoraki bir kahkaha attı.

"Hem de nasıl. Karısı beni görmeye geldi."

Tom en çok kime acıması gerektiğine karar verememişti.

"Kadın bana, kocasının 'maalesef' aşırı sevgi bağımlısı olduğunu ve benim ne ilk ne de son olacağımı söyledi. Ona Peter'ı sevdiğimi söyledim, kadın, bana güldü. Aşkla hayranlığı birbirine karıştırdığımı, artık büyümem gerektiğini; aşkla ilgili düşüncelerimin mümkün olmadığını ve aşkın yalnızca tutkulu geceler ve çiçekler olmadığını söyledi. Genel olarak özeti buydu söylediklerinin."

Bayan Hunter haklıydı. İlişkiye romantizm hâkim olduğunda her şey o kadar kolaydı ki. Aklı birden Leo'ya, birlikte olmanın tam da onları birbirlerinden koparacak şey olduğu düşüncesiyle Tom'un ona yakınlaşmasından ödü kopan kadına kayıverdi. Tom, öte yandan, onu gardım indirmeye de zorlayamazdı; bu yüzden ya bekleyecek ya da yoluna devam edecekti. Düşüncelerini kendinden tekrar Becky'ye çevirdi; zira genç polis belli ki içini boşaltmak istiyordu.

"Kadına, ilk değilsem neden buna katlandığını sordum. Ne dedi biliyor musun? Bu zayıflığından ötürü kocasından tiksindiğini söyledi. Kocası, onun gözünde tam erkek bile değilmiş; karısını çok incitmiş. Ama sevgi birçok şey demekmiş ve kadın uzun zaman önce mükemmelliğin ulaşılması imkânsız bir şey olduğuna kanaat getirmiş. Bundan ne anlıyorsun şimdi?"

"Kadın haklı olabilir; benim, hayatımda mükemmelliği hiç tecrübe etmediğim kesin. Sen ettin mi? Hayatımız boyunca sevdiklerimiz bile mükemmel olmaktan o kadar uzaklar ki."

Becky cevap vermeyince Tom devam etti.

"Peter'la yaşadıklarınızın harika hissettirdiğine eminim; gizlilik zaten baştan çıkarıcı bir his. Ama birlikte olduğunuz o kısa vakitlerde her şey o kadar güzel ki. Fakat evde, o adam hükmedi-ci ya da ağzında yemek varken konuşan veya televizyon izlerken ayağındaki nasırları kazıyan ya da yatakta yellenen biri olabilir."

Bu hiç değilse, Becky'nin yüzünde bir tebessüm oluşturmuştu.

"Bazıları bu şeylerle birlikte yaşayabiliyor," diye devam etti Tom. "Bazıları da yapamıyor. Birinin, futbol kupalarını şöminenin üstüne koymasına izin vermiyor, diye karısından boşandığını biliyorum. Peter ve karısı birlikte iyi bir şekilde geçinip gidiyor olabilirler; belki karısı gündelik hayatta düşüncesizliği ve saygısızlığıyla sinirlerini altüst eden biriyle olmaktansa çapkınlıklarından dolayı

hakkında pek iyi düşünmediği biriyle yaşamayı tercih ediyor olabilir. Bilemiyoruz. Biz evliliklerinin içinde değiliz."

Becky başını öne eğdi. Tom, genç kadına düşünmesi için biraz zaman tanıdı.

"Sonuç ne peki?" diye sordu sonra.

"Temel olarak bana 'defolup gitmemi' söyledi. Ya başka bir pozisyon arayacaktım ya da kadın amcasıyla -ki kendisi polis müdürü oluyor- konuşup kariyerimin mahvolmasını izleyecekti. Bunu yapabilir miydi emin değilim ama artık bir önemi yoktu; çünkü Peter sadece mecbur kaldığında Çavuş Robinson olarak hitap etmesi dışında benimle bir daha hiç konuşmadı."

Tom, Becky'nin bunu kabullenmesinin ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu.

"Bir seferinde bir söz okumuştum," diye söze girdi. "Tam olarak nasıl başlıyordu emin değilim ama şöyle devam ediyordu: 'Biri karını elinden almaya çalışıyorsa en iyi intikam şekli almasına izin vermektir.' Cinsiyetleri değiştir, büyük ihtimalle sen ve Peter için de her şey böyle sonuçlanırdı. Karısının onu sepetlediğini ve Peter'm senin kapma geldiğini bir düşün. Sence bu ilişki ne kadar sürerdi?"

Tom, Becky'nin yüzüne bakınca bu durumda olacakları düşünüp zihninde tarttığını görebiliyordu. Zavallı kızcağızın hâlâ renginin soluk olduğunu görüyordu. "Bana anlattığın için sağ ol, Becky. Senin için çok zor olmalı; hâlâ onu özlüyor olmalısın."

Becky gözleri fal taşı gibi açılmış halde ona döndü. "Sence onu özlediğim için mi bu haldeyim?" Acı dolu bir kahkaha attı. "Yanılıyorsun. Pek çok nedenden ötürü harap vaziyette hissediyorum ama en çok kendimi suçluyorum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Beni içten içe yiyip bitiren de bu. Kendimi hep nazik, düşünceli biri olarak düşünürdüm; ama şimdi Ruth Hurıter'm beni duygusuz, binlerinin aklını çelen bir kaltak olarak gördüğüne eminim. Peki, hangimiz haklı?" Becky duraksadı. "Ve bir de kesinlikle başka bir izaha gerek bırakmayan o katıksız aptallığım var."

Tebessümü bu kez daha içtendi; Tom konuyu değiştirmek için uygun zamanın geldiğini düşündü. Becky'nin ona yaptığı itirafları hafife aldığını düşünmesini istemiyordu ama söyleyebileceği pek bir şey de kalmamıştı. Becky kendiyle barışmak zorundaydı.

Genç kadının espressosundan koca bir yudum alışını izledi. Becky'nin, yakasını hâlâ bırakmayan karanlık yerlerden zihnini kurtarma çabalarını adeta görebiliyordu.

"Riskli evliliklerden söz etmişken," dedi Becky. "Brookes'la konuşurken dün gece dikkatimi çeken son bir şey daha var. Adam sanki karısıyla konuşmak için çocukların olmadığı zamanları seçiyor gibi. Ya çocuklar uyanmadan önce ya da uyuduktan sonra. Ve bir de hepsinden önemlisi sürekli karısının bulunmasından bahsediyordu. Çocuklarından neredeyse hiç söz etmedi. Sen de fark ettin mi?"

"Kesinlikle."

"Son aşamada adamın önemsiyormuş gibi göründüğü çocuklar olduğuna göre bu biraz tuhaf gibi. Tabii çocukların nerede olduğunu bilmiyorsa, ki bu bizi benim teorime geri getiriyor."

Becky yüzünde muzip bir gülümseme emaresiyle Tom'a döndü; ama Tom cevap veremeden gözüne bir hareketlilik çarptı. Başını ön cama çevirdiğinde Robert'm Jaguar'ı bahçe kapısından içeri giriyordu.

"Dur biraz Becky. İşte adamımız geldi ve eğer yanılmıyorsam garaj yolunda onu takip eden bizim Başmüfettiş Tippetts," dedi Tom, artık boşalmış kahve bardağını ezip kâğıt poşete atarken. "Kahrolası Ryan'ın bir çam devirmesini bekleyemeyiz."

15

Sanki Anglesey'den dönüş yolculuğu oraya gidişten çok daha kısa sürmüş gibiydi. Tom eve dönmekte acele etmiyordu, çünkü polisin ters tepkisiyle yüzleşeceğini biliyordu. Ondan evden ayrılmamasını istememişlerdi ama Bayan EvansTa görüşüp sorular sormasını da hoş karşılamayacaklardı.

En azından pansiyon sahibesinin artık polisin bilmemesi gereken bir şeyi söylemeyeceğinden emindi. Kadının, ona anlattığı her şeyi başkalarına anlattığı takdirde neler olacağını bildiğinden emindi.

Ceketinin cebine hafifçe dokunup fotoğrafın kabarıklığını hissetti. Bayan Evans'ın ilan panosunda onca fotoğraf arasına sıkışmış haldeyken bunu fark etmesi büyük şanstı. Polisin o fotoğrafı bulmasını hiç istemezdi.

Robert garaj yoluna girdiğinde dikiz aynasına göz ucuyla baktı. Adamın biri arabasının arkasından koşarak geliyor, bir yandan da cep telefonuyla telaşlı bir şekilde konuşuyordu. Dün gece buraya gelen polislerden biri değildi; ama Robert yine de adamın polis olduğuna emindi. *Yine ne var?*

Robert arabanın kapısını açıp inmeye yeltendiği anda komşusunun bahçesinden gelen muazzam gürültü kulaklarını sağır edecek gibi oldu.

"Beyefendi, çok şükür döndünüz. Rica etsem eve girebilir miyiz?" diye bağırdı polis. "Sizinle konuşmam gerekiyor ve içeride konuşmayı yeğlerim, elbette sizin için bir sakıncası yoksa. Burası bayağı gürültülü."

Robert sabır dilercesine başmı yana eğdi. Komşusu garaj yolunu havalı kaldırım taşlarıyla döşemek üzere bu gürültülü aleti tutmak için bu haftayı mı seçmişti.

Verandadan geçip kapının önüne gelince cebinden bir tomar anahtar çıkardı, aralarından doğru olanı aramaya başladı. Biraz zaman kazanmaya çalışıyordu. Düşüncelerini toparlayıp bir açıklama yapmaya hazır olması gerekiyordu. Sonunda anahtarı deliğe sokup kapıyı açtı.

Polisi içeri davet etmek için başını tekrar verandaya çevirmişti ki üzerinde Olivia'mn adı yazılı küçük bir kutu gözüne çarptı.

"Bu da ne? Ne olduğunu, nasıl geldiğini biliyor musunuz?" diye sordu polise.

"Evet. Karşı komşunuz karınıza vermek için saklıyormuş. Çocuklarınızın okul müdiresi hafta başında bununla birlikte evinize uğramış. Bulamayınca bir not yazıp üstüne yapıştırdığı zarfın içine koymuş."

Robert eğilip kutuyu aldı. Okul malzemeleri şimdi onun nesine lazımdı? İçeri götürüp salona bıraktı. Mektubu kutudan koparıp cebine sokuşturdu. Tekrar polis memuruna döndü.

Kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını açarak dikildi. "Ne vardı?" dedi. Polis, adamın yaptığı şeyden ötürü özür dilemeyeceğinden adı gibi emindi.

"Bay Brookes, sizden bizi nereye gideceğiniz konusunda bilgilendirmeden evden ayrılmamanızı rica etmemiş miydik? Dün gece evde olmadığınızı fark ettiğimizde endişelendik."

"Tutuklu muyum yoksa?" Robert öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Bu goril ona ne yapacağını söylemeden önce zaten başında yeterince dert vardı.

"Gittiğini fark etmediğim ve nerede olduğunu bilmediğim için sayende iyi bir fırça yedim. Bunu bir daha yapma, tamam mı?"

Robert ise gülmemek için kendini zor tutuyordu, çünkü polis eşikte bekledikleri birkaç dakika içinde, önceki akşam gelen iki dedektifin, ayak sesleri o gürültülü makinenin yüzünden duyulmadığı için garaj yolundan geldiklerini ve son söylediği şeyleri işittiklerini fark etmemişti.

Öne doğru eğilip elinden geldiğince sessiz konuşan kadın dedektif olmuştu. "Teşekkürler Başmüfettiş Tippetts. Bundan sonrasıyla biz ilgileniriz."

Robert, genç memurun dediklerinin duyulmuş olmasına inanmak istemiyormuşçasma gözlerini kapattığını fark etti. Polis başını eğdi, döndü ve amirlerinden birinin bile gözlerine bakmadan evden çıkıp gitti.

"Bunun için kusura bakmayın beyefendi," dedi kadın dedektif hafifçe tebessüm ederek. "Gerçi Başmüfettiş Tippetts haklıydı Bay Brookes. Nerede olduğunuzu bilmeyi tercih ederiz. Haber getirmiş olabiliriz, yardımınıza ihtiyacımız olabilir. Sizinle konuşmamızı gerektirebilecek bir sürü sebep olabilir. Hem nerede olduğunuzu bilmediğimiz gibi telefonunuz da kapalıydı."

"O zaman neden beni takip ediyordunuz, izleniyor muyum?"

Kıdemli olan ilk defa konuştu.

"İzlenilen siz değilsiniz beyefendi. Eviniz. Karınızın dönüp dönmediğini bilmek istiyoruz."

Robert başını iki yana salladı.

"İyi, gördüğünüz gibi dönmemiş. Tamam mı?"

Tom Douglas, adamın yüzüne dikkatlice bakıyordu; Robert, adamın onu değerlendirmeye çalıştığını anlayabiliyordu.

"Gerçekten mi, beyefendi? Peki, karınızın dönmediğini nereden biliyorsunuz? Şu an sadece salonu görebiliyoruz, karınız mutfakta, oturma odasında veya yatak

odasında olabilir. Seslendiğinizi de duymadım. Siz duydunuz mu Müfettiş Robinson?"

Robert birden kanının çekildiğini hissetti. *Kahretsin. Bunu düşünmesi gerekirdi.*

Tom, Robert'ı dikkatle süzüyor, adamın ne kadar huzursuz olduğunu görebiliyordu. Tom Douglas, Robert'ın karısının ve çocuklarının burada olmayacağını bildiğine adı gibi emindi. Adam bunu nasıl bilebilirdi ki?

Adam hatasını konuşarak, konuyu Olivia'mn burada olmadığı gerçeğinden uzaklaştırarak kapatmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ, Anglesey'den yalancı olmadığım haberini almış-smızdır muhakkak. Bayan Evans, yerel polise de söylediğinden emin olduğum gibi yanılmış. Belki artık bana inanırsınız? Belki iki hafta önce buradan ayrıldığımdan beri karımı görmediğimi söylediğimde hikâyeme biraz olsun güvenirsiniz?"

Becky'nin müdahale edeceğini bilen Tom sesini çıkarmadı.

"Bu gibi davalarda her şeyi kontrol etmek zorunda olduğumuzu siz de takdir edersiniz. Herkesten şüphelenmek zorundayız. Bayan Evans, sizi daha önce hiç görmediğini teyit etti; bu yüzden karışıklık için özür dileriz beyefendi." Tom, Becky'nin özür dileyerek Robert'ı yumuşatmaya çalıştığının farkındaydı.

"İster inanın ister inanmayın, orada olmadığımı ben *biliyordum,* bu yüzden hiç karıştırmadım." Yüzündeki belli belirsiz tebessümü zafer hazzını gösteriyordu.

"Peki, Anglesey'ye neden gittiniz Bay Brookes?" diye sordu Tom. "Kayıp bir kadını ve üç çocuğunu araştırıyoruz ve olası şahitlerle görüşen birinin olması en iyi ihtimalle faydasız en kötü ihtimalle soruşturmaya zarar verici. Ailenizi bulmamızı *istemiyor* musunuz?"

Robert sarsılmış gibiydi. *İyi,* diye düşündü Tom. Öyle de olmalıydı zaten.

"Özür dilerim ama sadece pansiyon sahibesinin neden yalan söylediğini öğrenmek istemiştim. Bunda herhangi bir sakınca görmemiştim."

"Bir şey öğrenmek istediğinizde Müfettiş Robinson'a ya da bana sorun." Tom dediklerini Robert'ın hazmetmesi için bir süre bekledi. "Şimdi, karınızın başına bir şey geldiği sonucuna varmadan önce yapmamız gereken maddi durumunuzu

incelemek.

Karınızın ortadan kaybolup her şeyi ardında bırakmaya yetecek kadar parasının olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

Robert'm yüzünden rahatladığı belli oluyordu. Neredeyse bunu eğlenceli buluyormuşçasma keyifli görünüyordu. Tom nedense hiç şaşırmamıştı. Kilitli çalışma odası ve duvardaki çizelge göz önüne alındığında Robert Brookes'un kontrolün elinde olmasını çok sevdiğini anlamaya başlıyordu.

"Sanırım içeri girseniz daha iyi olacak," dedi Robert hafif bir nezaketle. "Bakın, tüm gece ayakta olduğumu biliyorsunuz, bu yüzden uyanık kalmak için biraz kahveye ihtiyacım olacak. Oturun, evi kontrol edin, istediğinizi yapın. Ben birkaç dakikaya gelirim."

Robert, Tom ve Becky'yi salonda bırakıp mutfağa gitti. Becky, Tom'a bakakalmıştı. Tom'un kaşları çatıktı.

"Bizden ailesini bulmamızı isteyen biri için hiç de işbirliğine yatkın biri değil, ne dersin?" dedi Becky.

"Evet ama bunun bir sürü sebebi olabilir. Adam, karısının öylece gidip onu terk ettiğini düşünüyorsa utançtan çaresizliğe kadar her türlü duyguyu yaşıyor olabilir. Kaçırıldıklarını düşünüyorsa korkuyor ya da onları daha iyi korumadığı için suçluluk hissediyor olabilir."

Becky başını salladı. "Ve eğer hepsini ya da sadece karısını öldürmüşse korku, suçluluk ve çaresizlik hissediyor olabilir."

Tom'un karşılık vermesine fırsat kalmadan mutfağın kapısı açıldı ve Robert herkesi oturma odasına götürdü. Hiçbiri oturmamıştı.

"Pekâlâ, ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Karınızın erişebildiği parayı öğrenmek istiyoruz: kredi kartları, banka hesapları ve bunun gibi şeyler. Elbette bunu biz de kontrol edebiliriz ama evde paranın nasıl idare edildiğini bize siz anlatırsanız daha iyi olur."

"O kolay iş. Maaşım bankada benim adıma bir hesaba yatar, ben de bunu evin tüm masrafları -ev kredisi, elektrik, do-ğalgaz gibi faturalar ve diğer tüm büyük

giderleri halletmek için kullanırım. Olivia faturalarla ilgilenir ve her ay hatırı sayılır bir tutar ödediğimizi tahmin edersiniz. Mutfak giderleri, çocukların ufak tefek ihtiyaçları için para yatırdığım ayrı bir banka hesabı. Olivia'mn da bu hesaba ait bir banka kartı var. Faturaları ödedikten sonra hesaptan ne kadar harcandığına, ne kadar kaldığına bakarız. Hesapta para kalmışsa sonraki aya devreder, yetmez de karıma daha fazlası lazım olursa üstüne ekleriz."

"Yakın zamanda hesabınızı kontrol ettiniz mi, Bay Brookes?" diye sordu Becky. Bu, sanki tamamen aptalca bir soruymuş gibi Robert üstdudağını hafifçe büktü.

"Tabii ki baktım. Daha dün kontrol ettim. Olağandışı bir şey yok. Anglesey'den nakit çekilmiş, muhtemelen dondurma ya da ıvır zıvır için, sonra da bu hafta Sainsbury'deki mağazadan. Tam da umduğum gibi. Bir kez de benzin alımı dışında başka hiçbir şey yok."

"Alışveriş hangi gün yapılmış?"

"Pazartesi. 78,03 sterlin harcanmış, eğer bilmek isterseniz."

"O hesap yiyecekler içinse karınız aklına esip kendine bir şey almak istediğinde - mesela yeni bir kıyafet- parayı nereden harcıyor?" diye sordu Becky.

Robert güldü.

"Olivia öyle akima eseni yapan biri değildir. O tür şeyleri internetten alır. Biraz araştırır, birkaç şey seçer, sonra eve geldiğimde benim kredi kartımdan işlemleri tamamlarız. Benim için de çocuklar için de aynı şekilde, tek istisna çocukların ayakkabılarıdır. Karım, ayakkabıların ayaklarına tam oturmasını ister. Olivia internetten alışverişe bayılır. Her şey geri gönderilebiliyor, böylelikle aldıklarını deneyip bana gösterir, sevmediği çıkarsa geri gönderir. Karımın nasıl biri olduğunu anlamıyorsunuz. O sorumluluktan nefret eder. Ben ona bakmayı severim, o da bana bakar."

Tüm bunlar Tom'a yalnızca daha fazla kontrol belirtisi olarak gelmişti, ama yargılamaması gerektiğinin de farkındaydı. Olivia

Brookes'un bazı sorunları varsa bile belki de hayatlarını sürdürebilme yöntemleri buydu.

"Bakın, eğer pintinin teki olduğumu düşünüyorsanız gidip karımın gardırobunu

kontrol edebilirsiniz." Robert kolunu yukarı kaldırıp işaretparmağıyla yatak odasını gösterdi. "Ağzına kadar elbise dolu. Pahalı markalar. Bazıları tasarımcılara ait. Makyaj çantasına bakın. Her şey Chanel ya da Dior. Hoş, pek fazla makyaj yapmaz ve buna ihtiyacı yok. Olivia'nın sahip olmadığı hiçbir şey yok. İstediği her şeye sahip."

Bir an için Tom, Robert'm gözlerinde sanki o odayı terk edip başka bir zamanda başka bir yerde dolaşıyormuşçasına uzaklara dalan bir bakış gördü. Gözkapakları biraz düşmüştü, yine de Tom, Robert'm gözlerinde pişmanlığı andıran bir şey yakalamıştı.

16

Tom hazırlanan soruşturma odasına girdiğinde, masalarının üstüne eğilmiş, telefonlarıyla yavaşça konuşan ya da meslektaşlarıyla bilgi alışverişinde bulunan onu aşkın insandan bir enerji uğultusu hissetmişti. Becky şimdiye dek ekibi bilgilendirmiş olmalıydı. Tom'un yokluğu, Becky'ye tüm desteğini verdiğini gösterecekti. Soruşturmanın günbegün takibi Becky'ye kalmıştı; öte yandan ailenin geçmişi dikkate alındığında Philippa Stanley'in nefesini ensesinde hisseden Tom'un da hıza ayak uydurması gerekiyordu.

Tom adeta saatlerdir çalışıyormuş gibi hissediyordu ama saat sadece sabahın on biriydi, içinde bugünün daha da kötüye gideceğine dair tuhaf bir his vardı. Becky'nin masasına giderken yanından geçtiklerine başıyla, "Günaydın," dedikten sonra kendine bir sandalye çekti.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu otururken.

"Basına bilgi verildi. Gazeteler için çok geç olsa da sabah haber bültenlerinin çoğu buna ayrıldı. Fakat bugün cumartesi, televizyondaki sabah haberlerine pek fazla kişinin dikkat edeceğini sanmıyorum. Birilerinin hafızasını harekete geçirebilir ama fotoğraf olmadan başarı şansı zayıf. Ev görüşmeleri devam ediyor ve teknisyenler dizüstü bilgisayarlarını inceliyor. Yaklaşık..." Becky saatine baktı. "Beş dakika içinde bize ilk bilgileri verecekler. Her ne kadar Olivia'yı kilitli kapıyla çalışma odasından uzak tutsa da Bay Brookes'un ev bilgisayarına da el koymamız gerekecek."

Tom, Olivia'nın kendi evinde bir odaya girmesinin yasak olması düşüncesine Becky'nin öfke duyduğunu ses tonundan anlayabiliyordu.

"Danush Jahander ile ilgili bir sonuca ulaşabildik mi?"

"Ah, pek net bir şey değil. İlk kaybolduğunda dosyasında kardeşi..." Becky bilgisayar ekranındaki metni kaydırdı. "Samir Jahander'le ilgili bir not vardı. Kardeşinin yerini belirlemek çok daha kolay oldu, çünkü doktormuş ve yılın büyük bölümünde Dubai'de yaşıyormuş. Fakat görünüşe göre ara sıra İran'da gönüllü olarak çalışarak birkaç hafta geçiriyor ve şu anda da orada."

"Yani çıkmaz sokak?"

"Bizi aramasını rica ettiğimiz bir mesaj bıraktık ve bu sırada karısıyla görüştük. Karısının bildiği kadarıyla Samir, Danush ortadan kaybolmadan yaklaşık bir yıl önce İngiltere'de ziyaret ettiğinden beri onu görmemiş. Danush'un adı ailede kara bir lekeymiş ve Samir, onu Olivia'dan ayrılıp İran'a dönmeye ikna etmek için gelmiş. Büyük bir kavganın ardından Samir görevini başara-madan geri dönmüş."

"Ya ondan sonra?"

"Samir, karısına, Danush'tan bir kez haber aldığını söylemiş; karısının hatırladığı kadarıyla bu, Danush'un ortadan kaybolmasından yaklaşık iki yıl sonraymış. Sadece yaşadığını ailesinin bilmesi için aramış ama anlaşılan Samir'in Olivia'yla ilişkisine müdahalesi yüzünden hayatının en berbat kararım vermek zorunda kaldığım ve kardeşini asla affetmeyeceğini de söylemiş. Karısına göre Samir ve Danush arasında çok büyük bir anlaşmazlık varmış ve kocası o zamandan beri kardeşinin adını hiç anmamış."

Tom'un suratı asılmıştı. "Kullanabileceğimiz herhangi bir fotoğraf bulmayı başarabildiniz mi?"

Becky, masasımn üstündeki kâğıt yığınım karıştırdı. Tom, masanın şimdi olduğundan çok daha düzenli olduğunu biliyordu.

"Elimizde olanlar sadece Danush'un Olivia'yla birlikte olduğu zamana yani en az dokuz yıl öncesine ait olmalılar. Olivia'mn o sırada polise verdiği fotoğrafları." Tom, Becky'nin gözlerinin Danush Jahander'in gülümseyen yüzünde, kaim dudaklarının bembeyaz dişlerini gösteren ışık saçan gülümsemesinde ve pürüzsüz, geniş alnından geriye doğru taranmış kıvırcık siyah saçlarında gezindiğini fark etti. Becky'nin ellilik eski sevgilisinden biraz farklı ve kesinlikle çok daha iyi görünüyor diye düşünmeden edemedi.

Becky'nin telefonu çalınca Tom, genç polisi kendi haline bırakıp Danush Jahander'in fotoğrafını dikkatle inceledi. Kesinlikle kahverengi gözlerinin derinliklerine dek ulaşan içten görünen gülüşüyle düzgün birine benziyordu; öte yandan Tom sadece buna kanacak kadar saf biri değildi. Çocuk, hepsinin gayet iyi bildiği türde tam bir piç kurusu da olabilirdi.

Becky'nin telefon görüşmesi bir an için dikkatini dağıttı.

"Bu konuda emin misin Gil?" diye soruyordu Becky. Bir süre duraksadıktan sonra. "Pekâlâ, o zaman alt katlardan gün yüzüne çıkıp bunu, şu an tam karşımda oturan Başmüfettiş Douglas'a açıklayabilir misin lütfen? Sanırım bu konuyu biraz daha iyi anlamamız gerekiyor. Tamam, o zaman beş dakika sonra görüşürüz," deyip telefonu kapattı.

Tom soru soran gözlerle ona bakıyordu.

"Gil, FaceTime'm nasıl çalıştığını ve iki dizüstü bilgisayarda neler yapıldığını açıklayacak. Maalesef benim için biraz teknik. Anlamasına belki anlarım da sana tekrar edip açıklayabileceğimi sanmıyorum. Burada mı beklersin yoksa Gil geldiğinde seni aramamı mı istersin?"

Tom beklemeye karar verdi, bu sırada cep telefonunu çıkarıp hızlaca birkaç görüşme yaptı; bunlardan biri de Leo'ydı. Ona, bu gece birlikte zaman geçirmeyi teklif etmeyi planlamıştı ama şimdi burada işinin ne zaman biteceğine dair hiçbir fikri yoktu. Belki Leo malzemeleri alırsa ona geç de olsa bir akşam yemeği yapabilirdi. Nihayetinde bir şeyler yemeleri gerekiyordu. Ne var ki Leo telefona cevap vermiyordu. Tom'un mesaj bırakacak zamanı da yoktu. Masaya yaklaşan ayak seslerini duyunca başını kaldırdı.

"Gil, kendine bir sandalye çek," dedi Becky.

Tom gülümseyerek Gil Tennant'ı başıyla selamladı. İnsanın akima gelebilecek bilindik teknoloji delilerinin aksine Gil gayet düzgün görünümlüydü. Genç bir kız gibi kısa ve narin görünen Gil bugün hardal rengi bir kot pantolon, siyah polo yaka tişört ve kıyafetine uygun siyah süet spor ayakkabı giymişti. Tom birkaç yerde Gil'in ayakkabılarıyla kıyafetinin uyumlu olmasını çok sevdiğini fark etmişti: garip ama zararsız ölçüde kadınsı. Genç adamın fırça gibi saçları jöleyle yatırılmıştı ve her daim şaşırmış gibi -Tom'un bazen bu gencin çaktırmadan kaşlarını aldığından şüphelenmesine neden olan bir bakışla- bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Gil kelimeyi epeyce uzatarak. "Burada birkaç ilginç şey var. FaceTime hakkında ne biliyorsunuz?"

Tom, Becky'ye bakıp omuz silkti. "Ne olduğunu biliyorum. Evdeki bilgisayarımda kullanmışlığım var. Ama hiçbir şey bilmediğimizi farz edelim. Bu muhtemelen en iyisi."

"FaceTime, nispeten yeni herhangi iki Apple cihazı -iPhone, iPad, Mac, her ne olursa arasında iletişim kurmak için kullanılır. Bir video bağlantısı; tıpkı Skype gibi. Buraya kadar tamam mı?"

Tom kendisiyle altı yaşındaymış gibi konuşulmasına gülmemek için kendini tutup başını salladı.

"Tamam. Eğer FaceTime çağrıları cep telefonları arasında değil de bu soruşturmada *iddia edildiği gibi,"* Gil son kelimeleri bilhassa vurguladıktan sonra duraksayıp İkiliye bakıp hafifçe sırıttı. "Bilgisayarlar arasında e-posta adresleri üzerinden yapılır; bu yüzden kullanıcının yerini tespit etmek için bilgisayarın IP adresini kullanabiliriz."

Gil çeşitli teknolojiler arasındaki farklılıklara ve insanların izini bulmanın karışıklıklarının gereksiz ayrıntılarını izah ederken Tom bunları duymazlıktan geldi. Bunları daha önce de dinlemişti, bu yüzden akimın Olivia Brookes'ta ve aşağı yukarı dokuz yıl önce fırtınalı ve soğuk bir kasım gecesi onunla tanıştığı anda

gezinmesine izin verdi. Aslında Tom'un o gece orada gerçekten de işi yoktu; fakat çağrı geldiğinde Ryan Tippetts, Tom'u evine bırakıyordu. Ryan, Olivia'ya birlikte gitmeyi istemiş ve Tom da onunla gitmişti.

Olivia, Tom'un aklına bir ileri bir geri giderkenki haliyle kazınmıştı; ağlayan bebeğini sıkıca kucağına bastırmış, sürekli aynı şeyi tekrar ederken, "Dan bizi terk etmez. Biliyorum, o bizi terk etmez. Yalvarırım onu bulun." Genç kadını izlemek yürek parçalayıcıydı. Tom'un kızı Lucy, Olivia'mn bebeğinden sadece birazcık büyüktü ve Tom aynı şartlar altında Kate'in de nasıl davranacağını biliyordu. Elbette bu o ve Kate'in birlikte mutlu oldukları zaman için geçerliydi.

Tom, Gil'in yine duraksayıp ona ayak uydurup uyduramadıklarım kontrol etmek

istercesine bir ona bir de Becky'ye baktığını fark etti.

"Şimdi, isterseniz Bay Brookes'la başlayalım, ne dersiniz?" dedi gözlerinin içi parlayarak. "Adam, karısıyla her gün FaceTime'dan görüştüğünü iddia ediyordu değil mi?"

"Doğru," dedi Becky. "Cuma sabahına dek."

Gil dilinden bir tıklama sesi çıkarıp işaretparmağım havada salladı.

"Yanlış Bay Brookes. Adamın dizüstü bilgisayarını kontrol ettik, gerçekten de FaceTime üzerinden her gün her gece ve birçok sabah eşiyle bağlantı kurmuş. Ama sadece çarşamba gününe kadar. Çarşamba akşamı yaptığı aramadan sonra adamın dizüstü bilgisayarından başka bir arama yapılmamış."

Gil nihayet Tom'un ilgisini çekmeyi başarmıştı. Demek ki Robert eşiyle son görüştüğü zaman konusunda onlara yalan söylemişti. Bu nedense Tom'u hiç şaşırtmamıştı.

"Fakat Bay Brookes'un dizüstü bilgisayarının log kayıtlarım da kontrol ettik ve ilginç olan, log kayıtları gösteriyor ki geçen iki hafta içerisinde Bay Brookes ve karısı arasında hiçbir görüşme yapılmamış. Ki bunun anlamı, daha açık ifade etmem gerekirse, adam, karısını aradığında karısı *kesinlikle* onunla bu bilgisayardan konuşmamış. Kadın bir başka bilgisayar ya da belki iPad kullanmış olmalı."

Bu Tom'a hiç mantıklı gelmemişti. Eğer Olivia görüşme sırasında yatak odasmda, yatakta uzanıyorsa, taşınabilir bir cihaz kullanıyor olması gerekirdi. Ne var ki Robert'a göre, Olivia'nın kendi dizüstü bilgisayarından -ki Gil, kadının kesinlikle onu kullanmadığını iddia etmekteydi- evde buna uygun başka bir cihaz yoktu.

Gil daha bitirmemişti. Zafer kazanmış komutan edasıyla başını bir Tom'a bir de Becky'ye çeviriyordu. "Öte yandan... Bayan Brookes'un bilgisayarından son birkaç ay içerisinde bir Hotmail hesabıyla birkaç görüşme yapılmış ve görüştüğü bilgisayarın IP adresi," daha etkili olması için biraz durdu. "İran'daymış."

Becky o ana dek Gil konuşurken not alıyordu ama bu haber karşısında durdu, başını kaldırdı. Tom'la göz göze geldiler.

"Normalde atacağımız bir sonraki adım İnternet Servis Sağlayıcısıyla temas kurup internet çağrısının yapıldığı kesin yerin ayrıntılarını göndermelerini istemekti. Ama dürüst olmam gerekirse bir İran İSS'sinin bunu kabul edeceğini zannetmiyorum."

"IP adresinin İran'da olduğundan kesinlikle emin misin, Gil?" diye sordu Tom. "Son bağlantı ne zaman yapılmış?"

Gil'in yay gibi kaşları neredeyse tavana değecekti.

"Kesinlikle eminim, Başmüfettiş Douglas. Ben böyle bir hata yapmam. Hotmail hesabıyla son bağlantı yaklaşık iki hafta önce yapılmış." Gil notlarına baktı. "Tam vaktini vermek gerekirse iki hafta önce dün."

Tom masanın üstünden aldığı kurşunkalemi parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Yoksa Olivia Brookes İranlı sevgilisi için öylece kocasını terk edip gitmeye mi karar vermiş, yani hepsi bu kadar olabilir miydi? Ama Tom öyle olduğunu düşünmüyordu.

Robert neden karısıyla görüştüğü zaman konusunda yalan söylemişti? Gil son görüşmenin -Olivia'nın dizüstü bilgisayarından olmasa bile -çarşamba günü yapıldığım söylüyordu. Robert, karısının cumaya dek orada, evlerinde olduğu konusunda ısrar ediyordu ama bu da kulağa doğru gelmiyordu. Peki, bu adam niçin yalan söylüyordu?

"Affedersin Gil. Biraz düşünmem gerekti sadece," dedi Tom. "Senin açıklamalarında kafa karıştıran bir şey yok, sadece şu kahrolası Brookes ailesi ve gerçeklerle iç içe geçmiş yalanları işte. Başka bir şey var mı?"

"Birazcık. Bahsettiğim gibi Robert Brookes'un karısının e-posta adresiyle çarşamba gününe dek görüşmeler yaptığım biliyoruz. Çağrıları alan cihazın izini takip edip yerini bulduk. Görünüşe göre çağrılar Fransa'dan cevaplanmış."

Becky serseme dönmüş gibiydi. "Ama kadının pasaportu yok ki, oraya nasıl gitsin?"

"Muhtemelen de gitmemiş zaten."

Becky sandalyesine çöktü, şaşkın ifade yüzüne yapışmış gibiydi.

"Nasıl?"

"Bunun sahte bir IP adresi olduğundan neredeyse eminiz. Kadın internet üzerinden satın almış olmalı, yapılması kolay bir iş. Ama *gerçek* IP adresini öğrenmek istiyorsanız maalesef biraz uğraşmamız gerekecek."

"Neden adresi gizleyip bizi tamamen şaşkına çevirmek için dünyanın diğer ucuna iletmemiş?" diye sordu Tom. Kardeşi bu teknolojiden bir servet kazanmıştı ve konumların bu şekilde gizlendiğini araştırdığı ilk dava değildi.

"FaceTime'da kaliteli bir görüşme yapamazsınız. Sinyal yeterince güçlü olmaz ve bağlantıda kopmalar olurdu. Kadının gerçek konumunu servis sağlayıcıdan biz öğrenebiliriz ama kocası yapamaz -ki sanırım kadının da niyeti buydu. Biraz zaman alacaktır, büyük ihtimalle iki veya üç gün ve dediğim gibi ülkeler arası bir sürü yazışma gerekecektir."

Gil yine içi içine sığmaz bir tavırla karşısındakilere sırayla baktı.

"Bu söyleyeceğimi zaten biliyor olsanız da, dikkatinizi şu noktaya çekmek istiyorum: Robert Brookes, karısının e-posta adresiyle bağlantı kurduğunu söylüyor ama görüşmenin diğer ucunda kesinlikle Olivia'mn olduğuna dair hiçbir delil yok. Elimizde sadece Robert'ın sözü var. Kadının e-posta adresini ve şifresini bilen herkes Robert'ın aramasını cevaplamış olabilir. Hatta bunu, sırf bizi karısının hayatta olduğuna inandırmak için bizzat Robert da yapmış olabilir. Yani IP adresinin gerçek yerini bulsak bile, takibin sonunda orada Olivia'yı bulacağımızın kesinlikle hiçbir garantisi yok."

Harika. Hem de ne harika, diye düşündü Tom. Yani tek bildiğimiz cuma günü Olivia'yla konuştuğu konusunda Robert'ın yalan söylediği. Adam, son iki hafta içinde karısıyla hiç konuşmuş mu aslında onu da bilmiyoruz. Belki de Becky baştan beri haklıydı.

Ama eğer Robert, karısını öldürmüşse çocuklar hangi cehennemdeydi?

17

Yatağına uzandı, başını arkasına koyduğu dört yastığa yasladı. Tüm geceyi ayakta geçiren Robert'm uyuması gerekiyordu ama aklında bir sürü düşünce vardı. Bu aşamada polisin işe dahil olmasını hiç istememişti; ama yapılması gereken bu gibi görünüyordu. Olivia'nın kaybolduğunu ihbar etmemiş olsaydı kesinlikle suçlu olarak görünecekti. Ama tuhaf olan bildirmiş olmasına rağmen onu çoktan saran şüphe bulutlarını dağıtmamış olmasıydı. Ve bu ilgilenmesini gerektiren bir şeydi.

Durum, polise istediğinden çok daha fazla bilgi vermesini gerektirecek bir noktaya gelmişti ama başka bir seçeneği de olmayabilirdi. Polis er ya da geç, bir şekilde öğrenecekti, bu yüzden onların delilleri kendi kendilerine bulmalarındansa, kendi gösterirse belki bu ona artı puan kazandırırdı.

Olivia, neden böyle olmak zorundaydı ki?

Robert daima kendisinin en iyi ikinci seçenek olduğunun ve Olivia'nın gözünde hiç kimsenin Danush'un yerini asla dolduramayacağının farkındaydı; ama ona kendini sevdirmek için elinden ne geldiyse yapmıştı. Olivia, onu sevdiğini söylüyordu ama o Olivia'nın sözcüklerinin ardındaki büyük boşluğu hissetmişti. Olivia, bunun Robert'a nasıl hissettirdiğini, kalbinin Olivia'nın yüreğine biraz duygu pompalama ve yıllar önce ilk gördüğü anda âşık olduğu o umarsız, kahkaha dolu kızı geri getirme tut-kuşuyla nasıl yanıp tutuştuğunu anlamamıştı. Robert için sanki Olivia'mn üstünde bir sahne ışığı vardı ve gittiği her yerde onun üstünde parıldıyor, çevresindeki herkes gölgeler içinde kayboluyor gibiydi. Robert'ın gözünün tek gördüğü Olivia'ydı. Ama diğer taraftan Olivia, onun varlığından bile habersiz gibiydi.

Robert ne yapması gerektiğine karar vermişti. Kendini vazgeçilmez, Olivia'mn hayatının en önemli parçası haline getirmişti. O olmadan Olivia bir hiç olacaktı. Bunu ona defalarca kanıtlamıştı. Ama Olivia hâlâ kendini içine hapsetmiş gibiydi ve Robert, Olivia'mn kendini koruduğu zırhın, onun içeri girmesini engellemek için mi yoksa altındaki açık yaraların görünmesinden sakınmak için mi olduğuna karar verememişti.

Bakışları yatak odasının her yanında dolandı, sonra kısa bir an tuvalet masasının üstünde durup Olivia'yı orada oturmuş, saçlarını tararken hayal etti. Bu evi satın aldıklarında üst katın kendileri için rahat bir kanepeyi, bir giyinme odasını ve

lüks bir ebeveyn banyosunu içinde barındıracak kadar büyük bir yatak odası olacak şekilde düzenlenmesine çok özen göstermişti. Olivia'mn kendini şımarmış ve de değerli hissetmesini istiyordu. Adeta dekorasyon dergileri için hazırlanmış bir yer gibi görünüyordu; ama her nasılsa Robert'ın olması için uğraş verdiği o sıcak sığınak hissi oluşturmayı başaramamıştı. Evleri için kurduğu hayaller akima gelince gözleri doluyordu.

Neler olabileceğine dair melankolik düşünceleri bir kenara bırakıp öfkesine ve Anglesey'de öğrendiklerine odaklandı. Yatağın diğer ucuna, ceketini fırlattığı yere uzandı, iç cebinden buruşuk bir fotoğraf çıkarıp iki eliyle tuttu. Bayan Evans ilan panosuna diğer fotoğraf koleksiyonuyla birlikte iğnelenmiş bu fotoğrafa baktığını görmüştü.

"Bu ne zaman çekildi Bayan Evans?" diye sormuştu Robert, sesinin değişmemesi için kendini zorlayarak.

"Daha geçen hafta. Karınız tam kapıdan çıkarken devamlı müşterilerimizden biri fotoğraf çekiyordu. Müşterim her zaman fotoğrafların bir kopyasını bana gönderir. Olivia'mn yüzünün tamamen fotoğraf makinesine dönmemiş olması ne yazık; çünkü öylesine güzel bir kadın ki, değil mi? Fotoğrafı beğendiniz mi, Bay Brookes?"

Robert fotoğrafı duvardan çekip koparmak ve paramparça etmek istemişti ama bunun bir faydası olmazdı; onu alması gerekiyordu sadece.

"Teşekkürler Bayan Evans. Elinizde karımın başka fotoğrafı var mı?"

Ama yoktu. Sadece buydu.

Fotoğrafa uzun uzun baktı. Zihni girdiği her yolda yeni bir çıkmaz sokakla karşılaşıyordu.

Yattı yerden yolun karşı tarafını görebiliyordu. Polisin kapıları çalıp tüm komşularıyla konuşmasını ve Olivia'nın kaybolduğu bilgisini paylaşmasını izliyordu. Hepsinin akimdan neler geçtiğini biliyordu.

Polisler sonunda tam karşısındaki Edith Preston'ın evine ulaşmışlardı. Konuyla ilgisi olsun olmasın ya da tamamen apayrı bir konu olsun; kadının her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. Robert, kadının polisi içeri buyur etmesini, oturtmasını ve Brookes ailesiyle ilgili düşüncelerini kendince kanıtlarıyla uzun

uzun anlatmasını bekliyordu; bu yüzden kadının ön kapıdan çıkıp parmağıyla bir şeyler işaret etmesi sürpriz olmuştu.

Robert yatağında doğruldu. Kadın ne söylüyordu acaba? Polisin üniformasının kolundan tutup karşıya, oturma odasının tam önüne çekmişti; büyük ihtimalle her zamanki perdenin arasından dışarıyı gözleyip oturduğu yeri gösteriyordu. Sonra yolu ve garaj yolunu işaret etti. Daha sonra parmağıyla komik bir bükme hareketi yaptı: ileri, kıvır, tekrar ileri, sonra kıvır. Bu da ne demekti?

Polis not defterini çıkarıp belli ki kadına her şeyi tekrar etmesini söylemişti; zira kadın tam olarak aynı el hareketlerini tekrarlıyordu.

Bayan Preston polisle beş dakika daha başka bir el hareketi yapmadan konuştuktan sonra polis sonunda garaj yolundan yola doğru inmeye başlamış, yürürken de belinden telsizini çıkarmıştı.

Bu kaltak ona ne söylemişti?

Robert, suçlayıcı bir şey olduğundan emindi; o anda bir anı zihnini kemirmeye başladı. Dün gece, valizini almak için arabasına döndüğündeydi. Bayan Preston merhaba demek için oraya gelmişti. Ama başka bir şey daha vardı; o anda kadını dinlemiyordu sadece. Bu gerçekten de dün mü olmuştu? Kadının söylediği, Robert'ın kulağına anlamsızca gelen şey neydi?

Net olarak hatırlayamıyordu. Beyni, sadece uykusuzluktan değil aynı zamanda aşırı düşünme ve duygu yüklemesinden tükenmiş vaziyetteydi.

Robert bacaklarını yataktan aşağı saldı. Bir şey yapması gerekiyordu.

Karısının şifoniyerinin yanma gidip gelişigüzel biçimde çekmeceleri açıyor, gerçekten bir şey bulmayı amaçlamasa da didik didik içlerini karıştırıyordu. Sabrı iki dakika sürmüştü. İşkence yapılırcasma bir feryatla saatlerden beri içinde kaynayan öfkeye yenilmiş her bir çekmeceyi yerinden çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatmaya başlamıştı. Sonra gardıroba gitti, askıdaki tüm kıyafetleri çekip hışımla yere saçtı. Tüm gücüyle, yumuşak kumaşlardan bir direniş görmeden kıyafetleri tekmeliyordu. Neden sonra yatağın kenarında yere çöktü. Kollarını büktüğü bacaklarına doladı. Başım dizlerine yaslayıp sonunda tüm suçluluk hissini zihninden atmaya çalışarak derin hıçkırıklara boğuldu.

Basın bülteni Becky'nin umduğundan daha fazla karşılığın gelmesini sağlamıştı; fakat çoğu, sokaklarında ya da mahallelerinde üç çocuklu bir kadın gördüklerini söylemek için telefon edenler yüzünden zaman kaybıydı. Elbette ayrıntılı sorular sorulduğunda ya çocukların yaşı ya da milliyeti tutmuyordu; fakat öte yandan bu özel aile topluluğunun uzun süre fark edilmeden devam etmesi hayli zor olacaktı ve önünde sonunda yine de değerli bir soruşturma unsuru olduğunu ispat edebilirdi.

Keşke birilerinin elinde çocukların fotoğrafı olsaydı, diye düşündü. Çocuk partilerinden fotoğraf bulma şansları yaver gitmemişti. Pazartesi okullar açılana dek bir parça nankör bir görev olduğunu ispatlıyordu. Şu an için ellerindeki en iyi fotoğraf, Billy'nin yüzündeki aptalca tebessümüyle sırtım duvara yaslayıp amuda kalkmış haldeki fotoğrafıydı.

Onca soruna rağmen Becky bu soruşturmaya dahil olduğu için çok mutluydu. Bunu, ekibin saygısını kazanmak için muazzam bir fırsat olarak görüyordu ve başarısız olmamaya kararlıydı. Tom'a Peter'dan bahsetmek çok zor olmuştu, ama yapılması gereken buydu. Becky, Tom'un olanları eski mesai arkadaşlarının birinden ya da ulusal bir toplantıda amirlerinden dedikodularla değil, onun anlattığı şekilde öğrenmesini istemişti. Acısı dinmeye, perişanlık ve kendinden nefret etme hissinin yerini bir rahatlık duygusu almaya başlamıştı.

İlişkileri o sırada öylesine harika hissettiriyordu ki... Fakat Tom, Peter'la ömrünün sonuna kadar birlikte olabileceği ihtimalinden söz ettiğinde aslında bu düşünce epeyce midesini bulandırmıştı. Günün birinde Peter'm bu halinden eser kalmayacağı kaçınılmazdı. O zaman Peter hakkında gerçekten ne düşünürdü? Londra Polis Teşkilatı'nm koridorlarında avını kollayan, güçlü günleri geride kalıp iç çamaşırını banyoda yerde bırakan, haberleri izlerken ağzı açık uyuyakalan biri haline geldiğinde ilişkilerinde onu sonsuza dek sürdürmeye yetecek bir şey kalacak mıydı?

Kafa yoracağı daha iyi bir şey olduğu için memnundu. Ne var ki, zihnini şimdiye, buraya gelmeye zorladı. Tek odaklandığı bu soruşturmaydı.

Cılız bir öksürük sesi duyunca başmı kaldırdı, genç bir polisin masasının yanı başında dikildiğini gördü. Adamın ne zamandır orada olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Affedersin Nic. Dalmışım. Olivia Brookes'un aklından geçenleri anlamaya

çalışıyordum. Senin için ne yapabilirim?"

"Pasaport meselesi efendim. Bay Brookes, karısının ve çocuklarının pasaportlarının olmadığını söylemişti ama biz yine de bir kontrol etmeye karar verdik. Adam yalan söylüyormuş. Hem Bayan Brookes'un hem de Jasmine'in pasaportu varmış; ikisi de son on sekiz ay içinde alınmış. Gerçi küçük çocukların yok. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Becky kaşlarını çattı. Robert yalan mı söylüyordu yoksa bu pasaportlarla ilgili bir şey bilmiyor muydu? Ayrıca, eğer Olivia yurtdışına çıktıysa peki diğer iki çocuğa ne olmuştu? Dalgın dalgın düşünürken altdudağım ısırıyordu.

Nic'in hâlâ orada, önünde dikildiğini fark edince başmı kaldırdı.

"Başka bir şey mi var?"

Nic gencecik yüzünde heyecan dolu tebessümle başını salladı. Becky bir an polislerin hâlâ kısa pantolon giymesi gerekiyormuş gibi göründüğü yaşa sonunda ulaşıp ulaşmadığını düşündü. Nic'in kesinlikle giymesi gerekiyordu.

"Ev görüşmelerinden bazı geri bildirimler aldık. Çoğu gereksiz ve sıkıcı şeyler ama karşıda oturan kadının bu konuda söyleyeceği hayli şey varmış. İlgisi olabilecek iki unsur var: İlk olarak, kadın Robert Brookes'un perşembe sabahı erken saatlerde eve geldiğine yemin ediyor. Saat iki civarında olduğunu söyledi. Kadına göre Brookes'ların güvenlik projektörünün ayarı bozulmuş, çünkü son birkaç haftadır projektör birkaç kez Brookes'ların bahçesi yerine onun yatak odasını aydınlattığı için uyanmış. Bu ilk kez olduğunda sebep tilkiymiş. Fakat çarşamba gecesi, perşembe sabahı da diyebiliriz, ışığın yanmasının nedeni kesinlikle Robert Brookes'un arabasıymış. Araba kolayca ayırt edilebilen bir araç olduğundan kadın bundan emin. Kadm, Bay Brookes'un arabayı garaj yolunda bırakıp eve gittiğini söylüyor. Tam tekrar uyumak üzereymiş ki ışık bir daha yanmış ama bu defa önemsememiş. Üçüncü kez ışık yandığında neler olup bittiğini görmek için kalkmış ve tam o sırada Bay Brookes'un arabasını garaja sokmakta olduğunu görmüş. Adamımız Anglesey'ye ufak seyahatini yaptığı dün gece de aynısı olmuş, bunu zaten biliyoruz.

Becky önündeki kâğıda not aldı. *Bu çok tuhaftı.* Robert, New-castle'daki otelinden hiç ayrılmadığı konusunda ısrarcıydı. En başta adamın ilk haftadaki - Anglesey'de karısını ziyarete gittiğinin iddia edildiği hafta- hareketleriyle ilgilenmişlerdi. Ama şu anda Nic'in bahsettiği ikinci haftaydı. Bu her şeyi çok

farklı bir hale getiriyordu. Bu konuyla tekrar ilgilenmeleri gerekecekti. Yine de adamı herhangi bir şeyle suçlamadan önce çarşamba gecesi arabasını otoparka çekip çekmediğini kontrol etmeleri daha iyi olacaktı. Öncelikleri kamera kayıtları olmalıydı.

"Devam et Nic başka?"

"Görünüşe göre Bayan Preston her şeye burnunu sokan yaşlılardan. Önceki hafta Bayan Brookes Anglesey'deyken Bayan Preston onların garajının yanına kadar gitmiş. Orada kadının bize de gösterdiği dar bir patika var. Yaşlı kadın, Brookes'ların çöp konteynerini yerine götürdüğünü söyledi. Cuma gecesinden beri bahçe kapısında duruyormuş; muhtemelen Bayan Brookes evden gitmeden önce çöpün toplanması için konteyneri dışarı çıkarmış olsa gerek. Bayan Preston, konteynerin sokağın dağınık ve pis görünmesine yol açtığını söyledi. Her neyse, garajın yanında küçük bir pencere varmış ve oradan içeri bakmış. Bayan Brookes'un küçük Beetle'ı oradaymış. Bayan Preston birkaç gündür evde hayat belirtisi görmediği için kapıyı tıklatmış ama cevap veren olmamış. Kadın, o günden sonra her gün garajı kontrol ettiğini, arabanın yerinden hiç kımıldamadığını söyledi. Perşembe gecesi tekrar baktığında Robert Brookes'un arabasını da orada görmeyi umuyormuş ama araba gitmiş."

Becky düşünceli bir şekilde, "Çöp konteynerinin bu hafta dışarı çıkartılıp çıkartılmadığını biliyor musun?" diye sordu.

"Çıkartılmamış. Bayan Preston görmediğini söyledi, ama bunun pek anlamı yok, çünkü kadın salı sabahı evde değilmiş, yani Bayan Brookes çöpü kendisi dışarı çıkartıp tekrar içeri almış olabilir."

"Pekâlâ, iyi işti. Nic, bana tüm bunlardan ne anlam çıkardığını söylesene?" Becky'nin kendine ait fikri vardı ama nihayetinde o Tom Douglas'ın düşünce okulundandı: kötü fikir diye bir şey yoktur.

"Şey, efendim, eğer Bayan Brookes ilk hafta Anglesey'deyse oraya arabası olmadan nasıl gitti?"

19

Tom masasının üstündeki telefonun sinir bozucu titreşim sesiyle irkilip düşüncelerinden sıyrıldı. Bu soruşturmada takip edebileceği herhangi bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Fakat arayanın kim olduğunu görünce sakinleşti.

"Merhaba Leo. Seni biraz önce aramıştım, onu mu gördün?"

"Evet ama arama nedenim o değil," diye karşılık verdi, sevgilisini arayan bir kadın değilmiş gibi soğukkanlı ve sakin bir ses tonuyla. "En azından tek sebep o değil."

Elbette olmazdı. Tom gülümseyip Leo'nun konuşmasını bekledi.

"Maalesef sana kötü haberlerim var." Tom öne doğru eğilip dirseklerini masanın üstüne koydu. Eğer Leo haberler kötü diyorsa önemsiz bir şey olamazdı.

"Görünüşe göre dün gece biri senin kulübene girmiş," diye devam etti giderek yumuşayan bir ses tonuyla. "Üzgünüm Tom. Eminim şu an en son ihtiyacın olan şey budur. Neyse, Ellie ve Max'e göre alarm çalmamış. Çalsaydı kesinlikle işitirlerdi, çünkü her zaman pencereler açık uyurlar. Yarım saat önce bir yere gitmek için dışarı çıkmışlar ve senin kulübenin önünden geçerken pencerelerinin açık olduğunu fark etmişler. Ayrıca etrafta kâğıtlar filan uçuşuyormuş. Bu yüzden bir göz atmaya gitmişler."

Ellie, Leo'nun kız kardeşiydi ve Tom'un Cheshire'da hafta sonlarını geçirdiği kulübenin bitişiğinde yaşıyordu. O ve kocası, şu sıralar vaktinin büyük bir bölümünü orada geçiriyordu. Onun kulübesine göz kulak olma nezaketini gösteriyorlardı.

Leo henüz bitirmemişti.

"Yerel polisi aramışlar, biraz önce senin eski ortağın Steve geldi. Muhtemelen evin kime ait olduğunu duyunca kendine vazife edinmiş olsa gerek. Ellie ve Max hâlâ oradalar; fakat sen çalışırken kişisel bir meseleden ötürü seni arayıp aramamakta tereddüt ettikleri için önce bana sordular. Ben de haberi sana verebileceğimi söyledim."

Leo haklıydı. Bu tam da Tom'un en son ihtiyacı olan şeydi. Evde değerli herhangi bir şey olduğundan değildi. Kardeşiyle birlikte yatırım amaçlı aldıkları birkaç tablo vardı; ama bildiği kadarıyla tabloları aldığını bilen kimse yoktu ve sadece bakarak kıymetli olduklarını çoğu insanın anlamayacağını biliyordu.

"Ne alınmış Leo? Max'in bakmaya fırsatı olmuş mu?"

"Şey, aslında mesele de bu. Max hiçbir şey alınmamış gibi dedi, en azından

etrafa şöyle üstünkörü bir göz atınca bir şeyin eksikliğini fark etmemiş. İçeri girenlerin senin sevdiğin iPod ya da işyerinden teknolojik cihazlar gibi daha kolay taşınır aletleri alacaklarını düşünmüş. Ama içeri girdikleri kesin olmasına rağmen onların hiçbirini almamışlar."

"Ve alarm çalışmamış?"

"Ellie ve Max öyle dedi. Hem çalsaydı kesin duyarlardı. Evden çıkarken alarmı çalıştırdığını biliyorum, çünkü yanındaydım. Max o zamandan beri içeri girmediğini söyledi. Sadece herhangi bir sorun var mı, diye kontrol etmek için etrafa bir göz atmış."

"Alarmın bozuk olduğuna inanamıyorum, yepyeniydi. Hem alarmı taktırırken öyle uyduruk bir firma da seçmemiştim."

"Max soruşturma dosyalarından eve götürüp götürmediğini merak etti. Sadece evraklarınla ilgilenmişler gibi görünüyor. Belki de onların peşindeydiler ne dersin?"

Bu Tom'a hiç mantıklı gelmemişti.

"Dosyaları eve çok nadir götürürüm, her zaman da ertesi gün geri getiririm. Ara sıra kendimce notlar alırdım ama bir başkasının işine yarayacak şeyler değil." Durup ne yapacağını düşündü. "Dinle Leo, bugün burada işler biraz çığırından çıkmış. Bana bir iyilik yapıp acaba evin güvenliğini sağlar mı, diye Max'i tekrar arar mısın? Ben de Steve'le konuşur, adamlarının alarmın neden çalışmadığına bakmalarını isterim ama elimdeki soruşturma biraz daha netleşene kadar oraya gelemeyeceğim."

"Sorun değil. Yapılmış bil, şimdilik hoşça kal," diye karşılık verdi Leo.

"Leo dur biraz." Tom kendini tekmeleyebilirdi. Neden her zaman bu işi yapan kendi oluyordu? "Önceki aramamın nedeni bu gece biraz gecikeceğimi söylemek içindi; ama benim için yemek malzemelerini almanın sence sakıncası yoksa seve seve uğrar ve geç de olsa ikimiz için akşam yemeği yaparım. Ne dersin?"

"İyi bir plana benziyor," dedi Leo, Tom'un evine girildiğini söylediği ses tonunu kullanarak. Tom, Leo'nun biraz olsun ondan hoşlandığını gösteren bir işaret duymayı çok isterdi ama en azından Leo'nun sesi fikrini sıkıcı bulmuş gibi de gelmiyordu. "Sen listeyi bana gönder, bir ara görüşürüz."

"Pekâlâ, müsait olduğum anda sana mesaj atarım. Sonra görüşürüz."

Tom telefonu kapattı, zihnindeki düşünceler takla atar gibi Olivia Brookes, evine girilmesi ve Leonora Harris arasında gidip geliyordu.

Tom kafasına takması gereken daha önemli meseleler olmasına rağmen, Cheshire Polis Teşkilatı'nda müfettiş olan arkadaşı Steve Corby'yle kulübesinde neler olup bittiği konusundaki izlenimleri hakkında görüşmeden işine odaklanamayacağını biliyordu. Leo'yla konuşmasının ardından Steve'le kısa bir görüşme yaptı. Anlaşılan evine girenler ne yaptıklarını biliyorlardı. Çalışma odasının penceresinin camını, alarmı çalıştırmayacak şekilde çıkarmışlar; içeriye girer girmez de alarmı etkisiz hale getirmeyi başarmışlardı. Kâğıtların her yana saçılmasının tek nedeni ise camı yerine takmadıkları için bir gece önce Cheshire'da etkili olan şiddetli rüzgârdı.

Neyse ki Max evi tekrar emniyete alma işini üstlenmişti ve Tom da mesaisi biter bitmez *oraya* gitmeyi deneyecekti. Hem belki Leo'yu da beraber gitmeye ikna ederdi. Hiç değilse böylelikle o da kardeşini görme fırsatı bulurdu.

Evinde hırsızların ne aramış olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Acayip bir histi ama değerli bir şey alınmış olsaydı kendini bu kadar huzursuz hissetmezdi. Ne var ki şu an için yapabileceği bir şey yoktu ve zihnini tekrar bir başkasının sorunuyla meşgul etmeye başlayarak rahatladı.

Soruşturma odasının kapısını iterek açtı, içeriye şöyle bir göz gezdirdi. Herkes meşgul görünüyordu. Becky genç bir polis memuruyla konuşuyordu. O kadar ciddi görünüyordu ki belki bir ipucu yakalamışlardı.

"Nasıl gidiyor Becky? Elimizde bir şey var mı?"

Becky kaşlarını çatıp başını salladı, ardından Tom masasına doğru yürüdü.

"Muhtemelen hiçbir şey çıkmayacak ama az önce Ang-lesey'den Bayan Evans arayıp bir mesaj bırakmış. Yerel polis, ona benim numaramı vermiş. Yetkili biriyle konuşmak istiyormuş, tercihen kadın bir polisle."

"Kadın belki bir şey hatırlamıştır sadece. Bu endişeli bakış neden?" diye sordu Tom.

"Telefona Nic cevap vermişti, kadının sesinin ağlamaklı olduğunu söyledi.

Gerçekten çok üzgünmüş. Endişeli değilim, o kadını ağlatacak ne olmuş olabilir diye merak ediyorum sadece. Sanırım öğrensem iyi olur."

Becky masasına geçip Nic'in verdiği nota baktı. Telefonu kaldırıp tuşladı. Tom, Becky'nin ne söyleyeceğini dinlemek için karşısına oturdu. Ama söyledikleri çok aydınlatıcı değildi.

"Bayan Evans üzülmenize gerek yok. Kesinlikle yanlış bir şey yapmadığınıza eminim. Hayır, gerçekten, sorun yok. Sadece bana olanları ve neler söylenildiğini anlatın."

H3 İyi Uykular Sevgilim / F: 8

Becky çok fazla konuşmuyor, sürekli dinliyordu ama birkaç dakika sonra başını kaldırıp kocaman gözlerle Tom'a baktı.

"Gerçekten çok iyi yapmışsınız Bayan Evans. Bunu bize söylediğiniz için çok teşekkürler ve hiçbir şeyi dert etmeyin. Sizde fotoğrafın kopyası var mı?"

Fotoğraf mı? Nihayet şansları yaver gitmiş ve o çocukların bir fotoğrafını bulmuş olabilirler miydi acaba?

"Onu size yollayan kişinin ismini ve eğer mümkünse iletişim bilgilerini verir misiniz? Bunun bize çok yardımı olacak. Evet, kalemim var. Evet, kâğıdım da var." Becky, Tom'a bakıp ufak bir gülücükle başmı iki yana salladı. "Evet, yazdım, Bayan Evans. Dert etmeyin. Hayır, tekrar etmenize gerek yok. Herhangi bir sorum olursa sizi ararım. Teşekkürler, lütfen artık kendinizi daha fazla üzmeyin. Siz doğru olanı yaptınız."

Becky telefonu kapattı. Tom açıklama beklercesine ona bakıyordu.

"Bir saniye izin ver de birini bilgilendireyim, sonra sana dönerim/' dedi Becky sandalyesini geri iterken. "Bay Brookes'a bir ziyaret daha yapmam gerekiyor. Sen de geliyorsan yolda anlatırım." Becky koşar adımlarla o sırada telefonla konuşmayan tek kişi gibi görünen Ryan'm yanına gitti, bir not uzatıp hızlı hızlı Tom'un duyamayacağı bazı talimatlar verdi.

"Hazır mısın?" diye sordu Becky çantasını ve anahtarlarını alırken. Hareketleri hızlı, amaçlı ve daha önce hiç olmadığı kadar kararlıydı.

20

Becky arabayı kendisinin kullanması konusunda kararını vermiş ve Tom'a fikrini söyleme şansı tanımadan arabasına doğru koşturmuştu. Zaten Tom da sonsuza kadar onun arabasına binmekten kaçamazdı, hem en azından burası, Londra sokaklarından daha az karmaşıktı. Becky arabayı delice sürerken bir yandan da Bayan Evans'ın ona söylediği her şeyi, her öfkeli yorumu vurgulayarak tekrar ediyordu.

"Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu anlatacaklarını bitirince.

İçgüdüsel bir hareketle kendini korumak için kapı kulbuna yapışmış olan Tom kilit noktaları anlayabildiğini umuyordu.

"Brookes'un tam bir piç kurusu olduğu gerçeğinin dışında bence kulağa gayet şüphe uyandırıcı geliyor. Bu işi nasıl halletmek istersin?"

Becky altdudağını ısırdı. "O adamı sorgulamaktan keyif alırım ama bence seni, benden daha büyük bir tehdit olarak görüyor. Sana nasıl baktığını gördüm, akimdan neler geçtiğini bilmiyor; ben ona göre sadece aptal bir kadınım, dert etmesine değmem. Sana da uyarsa bence onu sen sorgulamalısın. Ben izleyip dinler, bir şey yakalayabilir miyim bakarım."

Tom da Becky'nin böyle diyeceğini umuyordu ama onu kandırmak istemiyordu. Zaten bunu daha fazla tartışacak zamanlan da yoktu. Tom gidecekleri yere varmış olduklarını fark ederek rahatladı. Araba patinaj yaparak Brookes'ların garaj yolunda durdu.

"Şimdilik bilgisayarlarla ilgili öğrendiklerimiz ya da pasaportlar konusunda suyu bulandırmanın doğru olmayacağını düşünüyorum," dedi Becky. "Bayan Evans'ın bana anlattıklarını ona söylediğimizde tepkisini görmek istiyorum."

Arabadan inip garaj yolunun yukarısına doğru ilerlerken Tom başmı sallayıp hemfikir olduğunu işaret etti. O anda aniden sert bir şey üstünden metal kazıma sesi geldi.

"Tanrım! Şu ses resmen içime işledi. Bu da neyin nesi böyle?" dedi Becky yüzünü buruşturarak.

"Anlaşılan komşu kullandığı ekskavatöre pek alışamamış gibi," diye karşılık

verdi Tom gülümseyerek. Adam belli ki işi uzmanına bırakmaktansa kendi yaparak daha ucuza kapatabilme-yi düşünmüştü. Yan evden gelen yüksek sesli küfürlerle birlikte makine durdu. Görünüşe göre araç bozulmuş gibiydi.

Kapıyı ikinci kez tıklattıklarında Robert zaten birinin gelmesini bekliyormuş gibi hemen kapıyı açtı. Oldukça kötü görünüyordu.

"Hiç haber var mı?" diye sordu. Gözleri donuk ve cansızdı. Tom, adamın yüz ifadesini anlamakta zorluk çekiyordu.

"Pek değil Bay Brookes. Eşinizi ve çocuklarınızı bulamadık maalesef. Ama bazı gelişmeler oldu."

Robert kapıyı tamamen açıp içeri girmelerini işaret etti. Tom için artık alışıldık olan o çatık kaşlı ifade Robert'ın yüzüne geri gelmişti. Tom'a bakarken sadece gözlerini yukarı kaldırıyordu; yüzündeki ifadede bir parça ürperticilik vardı.

Robert ne içeri geçmeyi ne de oturmayı teklif etmeden koridorun ortasında durdu, sadece ekskavatör yeniden çalışmaya başlayınca kapıyı kapatmakla yetindi.

"Eee?" dedi.

"Bu sabah erkenden Anglesey'deki pansiyona Bayan Evans'ı görmeye gittiniz," diye başladı Tom.

Robert ellerini pantolonunun ceplerine sokup sırtını kayıtsız şekilde duvara yasladı. "Bunu zaten biliyorsunuz. Daha önce konuşmuştuk."

"Biliyorum Bay Brookes. Ama rica etsem Bayan Evans'a ne söylediğinizi bize anlatabilir misiniz?"

Tom, adamın vücudunun hafifçe gerildiğini fark etti. Öncekine göre daha çok şey bildiklerini tahmin etmiş olmalıydı.

"Yapmadığımı bildiğim halde neden on gün önce Olivia'nın yanına uğradığımı söylediğini öğrenmek istedim. O da beni daha önce hiç görmediğini teyit etti."

"Fakat Bayan Evans ziyaretçinin kim olduğunu görmemiş. Hiç tanışmamışlar."

"Tanışmamış olabilir başmüfettiş. Ama o kadın bir sahil pansiyonu işletmecisi. Gelenin kim olduğunu kesinlikle görmüş ve benim olmadığımdan da emin."

"Gerçekten mi? Peki, size başka ne söyledi?"

"Ne demek istiyorsunuz?" Robert şaşırmış gibi görünmeye çalıştı ama başaramamıştı.

"Haydi ama Bay Brookes, oyun oynamayı bırakın artık. Bayan Evans size, Robert Brookes olduğu iddia edilen kişi her kimse, geceyi karınızın odasında geçirdiğini söylemiş. Size böyle dedi, değil mi? Gelen, başka birinin misafiri değildi. *Karınızın* misafiriydi."

Robert dişlerini sıktı. Kayıtsız duruşunun yerini, bacakları açılmış, kolları önünde kavuşturulmuş, savunmacı bir duruş almıştı.

"Ve benden bunu tekrar etmemi mi bekliyorsunuz? Ve benden başka birinin görünüşe göre karımla yattığını kabul etmemi mi bekliyorsunuz?"

"Eğer doğrusu buysa, açıkçası evet," diye karşılık verdi Tom. "Karınızın ve çocuklarınızın bulunmasını istediğinizi iddia ediyorsunuz, peki bunun çok önemli bir bilgi olduğu aklınıza gelmiyor mu?"

Robert cevap vermedi.

"Söylemekten kaçındığınız yetmezmiş gibi bir de Bayan Evans'tan da bize anlatmamasını istemişsiniz. İşin gerçeği, kadının söylediklerine bakılırsa, onu tehdit etmişsiniz."

Robert burun kıvırdı. "Tehdit sayılmazdı başmüfettiş. Ondan hiçbir şey söylememesini rica ettim. Olivia'nın itibarım korumak istemiştim."

"Bayan Evans'ı, işiyle ilgili tehdit etmişsiniz. Göz korkutup yıldırmanın tek yolu fiziksel şiddet değildir Bay Brookes. Ayrıca kadının işyerini tüm internet sitelerinde, ki çoğu müşterisi orayı böyle buluyor, acımasızca eleştirip yerin dibine batıracağınızı ve 'genelev' diyeceğinizi -eminim bu da sizin değil onun sözüdür-söylemek *alçakça* bir harekettir."

Robert gözleri yerinden uğrayacakmış gibi bir Tom'a bir Becky'ye bakıyor ama konuşmuyordu.

"Karınızın ne zamandan beri bir ilişkisi vardı? Ve bunu öğrenince ne kadar öfkelendiniz?"

"Karımın ilişkisi filan yoktu. O buna..Robert cümlenin ortasında durdu.

"Yoksa 'cesaret edemezdi' mi diyecektiniz Bay Brookes?" diye sordu Tom.

Robert bir elini kaldırıp başmı kaşıdı. Tom, adamın aklının karıştığım görebiliyordu. Elindeki dosyayı açıp içinden bir fotoğraf çıkardı ama bir an için fotoğrafı ters tuttu.

"Bayan Evans'ı bize yanıldığını söylemeye mecbur etmiş olabilirsiniz. Kadının *gerçekten* yanıldığına ve ziyaretçinin başka bir odaya geldiğine kendi kendinizi de inandırmayı bile başarmış olabilirsiniz. Ama haklı olduğunuz *sadece* tek bir şey var. Bayan Evans üst kata kimin çıktığına gizlice bakmış. Size söylemeye cesaret edemediği bir şey söyledi: karınızın odasında uyuyan adamın beyaz ırktan olmadığını. Adamın nereli olduğundan tam emin değil ya Ortadoğulu ya da Bayan Evans'm en iyi tahminiyle melez biri. Bu size bir şey çağrıştırıyor mu? Adamın kim olabileceği konusunda bir fikir veriyor mu?"

Robert başını iki yana salladı. "Hayır, tabii ki. Kadın uydurabildiği kadar uydurmuş işte."

Tom, Becky'nin yolda gelirken temin ettiği fotoğrafı çevirdi.

"Bu adamı tanıyor musunuz Bay Brookes?" diye sordu.

Robert fotoğrafa baktı, dudaklarını iyice sıktı.

"Evet."

"Lütfen adamın kim olduğunu düşündüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

Robert duraksadı, konuşmaya başladığında harfler ağzından güçlükle çıkıyor gibiydi.

"Danush Jahander." Soğuk, ifadesiz gözlerle Tom'a baktı. "Onun fotoğrafını bana neden gösteriyorsunuz?"

"Danush Jahander'i ne kadar iyi tanırdınız?" diye sordu Tom.

Robert yine başını iki yana salladı.

"Onunla hiç tanışmadım, fotoğraflarını görmüştüm yalnızca. Olivia'yla tanıştığımda evi bu adamın fotoğraflarıyla doluydu. Tapmak gibiydi adeta."

"O evi karınızdan satın aldınız bu doğru, değil mi?"

"Evet, bu şekilde tanışmıştık."

"Anlaşılan üçünüz de Manchester Üniversitesi'ne gitmişsiniz karınızın Bay Jahander'le tanıştığı okula. Onlarla oradan mı tanışıyorsunuz?"

Robert soruyla dalga geçercesine dudaklarını büzdü.

"Manchester Üniversitesi'nde kaç öğrenci olduğu hakkında bir fikriniz var mı, başmüfettiş? Ben ineğin tekiydim, bilgisayarlardan başka bir şeyle ilgilenmezdim. Bir işe başlayıp bu hayatta gerçekten bir şeyler başarmak istiyorsam insanlarla iletişim kurmak zorunda olduğumu fark ettiğimde gerçekten insan içine karıştım. Sonra Olivia'yla tanıştım ve o da beni şu an olduğum aile babasına dönüştürdü. Hem ne diye bana Jahander'le ilgili sorular soruyorsunuz? Adam ortadan kaybolalı uzun zaman oldu."

"Anglesey'de karınızı ziyaret eden kişinin Danush Jahander olabileceğini size söylesem şaşırır mıydınız?"

Robert'm yüzündeki gerilim birden buhar olup uçmuş gibiydi, dahası Tom, adamın gözlerinde hafif bir gülümseme sezinledi.

"Bu sizce komik mi, Bay Brookes?"

Robert başını eğdi.

"Hayır, hiç değil. Ama o yıllar önce ortadan kayboldu. O zamandan bu yana da ondan hiç haber alınamadı, tabii bildiğim kadarıyla. Onca yer dururken şimdi Anglesey'de ortaya çıkması pek mümkün değil, sizce de öyle değil mi?"

"Tamamen ortadan kaybolmamış. Görünüşe göre kardeşinin onunla bağlantısı varmış."

Robert irkilircesine aniden başını kaldırdı. Belli ki bu hiç beklemediği bir

haberdi. Gözlerini kıstı ama tek kelime etmedi.

"Sizinle konuşmak istediğimiz başka bir şey daha var. Oturabilir miyiz?" diye sordu Tom.

Robert başmı iki yana salladı. "Gerek yok. Ben böyle ayakta iyiyim. Söyleyin siz."

"Pekâlâ, bana Anglesey'ye yaptığınız seyahatlerinizden söz edin. Kaç kez gittiniz, nerelerde kaldınız?"

Robert soruyu ilgisiz bulduğunu belli etmek istiyormuş gibi derin bir nefes verip dudaklarını büzdü.

"Yıllardan beri oraya gideriz. Moelfre'de bir pansiyonda kalırdık. Bazen birlikte giderdik bazen de ben çalışıyorsam Olivia çocuklarla giderdi. Karım için güvenli bir yerdi. Pansiyon sahibesi bizi iyi tanırdı."

"Kaldığınız yeri Cemaes Koyu'ndaki pansiyon olarak neden değiştirdiğinizi bana bir kez daha söyleyin."

"Bunların tümünü anlattığıma eminim. Geçtiğimiz ekim ayında, yaz tatilimizden sonra Olivia arayıp rezervasyon yaptırmaya çalıştı; sağlık nedenlerinden dolayı kısa bir süre kapalı olduğunu söyleyen bir telesekreter mesajıyla karşılaştı. Benim de duyabilmem için telefonu bana verdi. Tanımadığımız birinin sesiydi; bu yüzden biz de pansiyon sahibinin hastalandığını düşündük. Olivia o civarda biraz araştırma yaptı ve yeni bir yer buldu. Ben de internetten kontrol ettim, yazın onlarla birlikte gidecektim."

"Yani Olivia siz olmadan üç kez oraya gitti, ekim ayında Paskalya'da ve geçen hafta. Siz de cumartesi sabahına dek oraya hiç gitmediniz? Doğru mu?"

"Evet. Bunların hepsini anlatmıştım."

"Moelfre'deki pansiyonun adı Oak Cottage mıydı?" diye sordu Tom.

"Size bunu söylediğimi hatırlamıyorum ama evet, adı buydu."

"Siz demediniz Bay Brookes. Yerel polise çeşitli seçenekleri kontrol ettirdik, onlar da teyit ettiler."

"O zaman neden bana soruyorsunuz?"

"O pansiyonun sürekli açık olduğunu ve karınız bu yılki rezervasyonları iptal ettiğinde pansiyon sahibesinin çok üzüldüğünü duymak sizi şaşırtır mıydı? Pansiyon sahibesi hiç hastalanmamış ve her zamanki gibi sağlıklı, dinç görünüyordu."

Robert'm kaşları çatılmıştı.

"Belki rezervasyon alma konusunda fikrini değiştirmiştir. Bu da bir ihtimal, değil mi?"

"Ya da belki karınızın, sevgilisiyle gönül eğlendirebilmesi için pansiyonu değiştirmesi gerekiyordu. Eğer pansiyon sahibesi sizinle daha önce karşılaşmışsa bu mümkün olmazdı."

"Bu çok saçma bir fikir," dedi Robert dudağım büzerek.

"Öyle mi? Bayan Evans'tan onda karınızın bir fotoğrafı olduğunu ve onu sizin aldığınızı öğrendik. Elimizde ne karınızın ne de çocuklarınızın hiçbir fotoğrafının olmadığının farkındasınız ve basına vermek için bir şeyler bulmayı ne kadar çok istediğimizi de biliyorsunuz. Neden o fotoğrafı bizden sakladınız?"

Robert giderek daha da huzursuzlaşıyor gibiydi, ayrıca bir cevabı yokmuş gibi görünüyordu. Gözlerini yere eğdi.

"Şimdi onu bize verebilir misiniz, lütfen? Fotoğrafı alıp kopyalarını çıkarmayı çok isteriz. Olabildiğince erken size geri vereceğiz.

Robert başını kaldırdığında yüzündeki ifade Tom'u hayrete düşürmüştü. Gözlerini kısmış, ağzını daha da büzmüştü. Sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısık ama çatallı çıkıyordu.

"Fotoğraf bende değil. Onu yırttım."

21

Robert bir an polisler hiç gitmeyecek sanmıştı. Onları koridorda tutmuş ama o da pek işe yaramamıştı. Fotoğrafı yok ettiğini söylediğinde başmüfettiş öfkesini bastırmakta hayli zorlanmıştı. Ayrıca şu Müfettiş Robinson da sanki petri

kabında bir şeymişçesine onu inceliyormuş gibi görünüyordu.

Mutfak masasının üstünden anahtarlarını kaptığı gibi çalışma odasına gitti ve yanından geçerken bilgisayarının düğmesine bastı, açılmasını beklerken kitaplığa yöneldi. Pek zamanı olduğunu sanmıyordu. Birkaç kitabı yana kaydırıp kitaplığın arkasına yapılmış gizli bölmeyi açtı ve bu eve taşındıklarından beri orada olan deri kaplı evrak çantasını çekip çıkardı. Kontrplağı eliyle yerleştirip kitapları tekrar yerine koydu. Evrak çantasını, başka büyük bir çantaya sokuşturup telefonunu aldı.

"Taksi istiyorum. Beni yirmi dakika içinde Broom Yolu'nda St. Peter Kilisesi'nin dışından alabilir misiniz?" Bir an duraksadı. "Adım Paul Brown. Teşekkürler."

Telaşla saatine baktı. Sonra ekranın sol alt kısmındaki simgeye tıkladı, bir video penceresi açıldı. Sadece bir kez daha bakmak istiyordu. İşte karısı oradaydı: mutfakta dolaşıyordu, her günkü normal işlerini yapıyor, bulaşık makinesini boşaltıyor, kendine bir fincan çay yapıyordu. O kadar güzeldi ki. Robert bu bilgisayardaki benzer tüm dosyalan silmeye gönlünün el verebileceğinden emin değildi ama yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Aniden hafif bir tıkırtı sesiyle ekran karardı.

Bu da ne?

Masa lambasına uzanıp düğmesine bastı. Yanmıyordu. Sigorta atmış olmalıydı. *Kahretsin.*

Koşar adımlarla mutfağa gidip garaja açılan kapıyı zorlayarak açtı. Olivia'mn arabasının önünden geçip sigorta kutusunun yanma gitti, içine baktı. Tüm sigortalar yukarıdaydı.

"Tanrım," diye söylendi kelimeleri ağzının içinde yuvarlayarak. "Elektrik kesintisi, tam da sırasıydı!"

Tüm sokağın mı yoksa sadece kendi evinin mi kesildiğini kontrol etmesi gerekiyordu. Şu an ihtiyacı olan son şey buydu; kan basıncının arttığını hissedebiliyordu.

Koşarak ön kapıdan fırladı, garaj yoluna oradan da sokağa koştu. Orada durup ellerini beline koydu, bu duruma şaşıran başka biri var mı diye etrafına bakındı.

Hiç değilse bitişiğindeki ekskavatör bu hafta ilk defa sessizdi.

Komşusunun, bir eli kalçasında, diğeriyle de başmı kaşıyarak kazdığı çukurun içine dikkatle baktığını görünce ona seslendi.

"Az önce senin de elektriğin kesildi mi?"

"Hay kahrolası! Seninki de kesildi demek. Kusura bakma dostum. Benim hatam maalesef. Bu arada nasılsın? Olivia'dan haber var mı? Her iddiasına varım isteyeceğin son şey elektriklerin kesilmesiydi. Gerçekten çok özür dilerim."

İçindeki gerilimin bir balon gibi patlayacağını hisseden Robert ayaklarını vura vura komşusunun bulunduğu yere doğru ilerledi.

"Ne demek senin hatan? Ne halt ettin seni geri zekâlı?"

Komşusu şaşkın halde ona baktı.

"Sakin ol Robert. Anlaşılan yanlışlıkla elektrik kablosunu koparmışım. Donna şimdi telefonla arıyor. Eminim bu işe öncelik verirler. Rahatsızlık için affedersin. Bilhassa da böyle bir zamanda."

Polislerin bu sabah kapı kapı dolaşması sayesinde tüm sokak Olivia'mn kayıp olduğunu öğrenmişti. Bu ahmak herifle hiç uzun zaman geçirmemişti ama şimdi tek istediği onu yakasından yakalayıp boğazını sıkmaktı.

"Şu an bilgisayarımın açık olmasının ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Tam da şu an!" diye bağırdı. Komşusunun yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini kavgacı bir ifadeye bıraktı.

"Bana bağırıp hakaret etmeyi kes. Kazaydı işte, o kadar. Bağırmak hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Lanet olası embesil!" diye bağırdı Robert dönüp evine giderken. Ama komşusu son sözü söyleyen kişi olmak istiyordu, Robert'm arkasından iki adım atıp bağırdı.

"Kusuruma bakma, senin o boktan leylandi ağaçlarının kökleri benim garaj yolumu mahvetmeseydi bunların hiçbiri olmazdı. Ama ben tek kelime etmedim. Tanrım, Olivia'nın sorunları olmasına şaşmamak gerek."

Robert olduğu yerde öfkeyle döndü, adamın ağzına okkalı bir yumruk atmamak için kendini zor tutuyordu ama Donna ağzı açık eşikten onları seyrediyordu. Kavgayı başlattığı anda kadının polisi arayacağı kesindi ve arayacaklarından birinin de sokağın başında, Robert'm arabasıyla ortaya çıkmasını beklediği hesaba katılınca buraya gelmeleri çok zaman almayacaktı. Robert'm bunun için vakti yoktu. Başka laf etmeden sırtını dönüp ayaklarını yere vura vura evine doğru yürüdü.

Basamakları çifter çifter çıkarak üst kata, yatak odasına koştu. Giyinme odasından başka bir çanta kaptı, yolda Olivia'nın odanın her yanına saçılmış kıyafetlerine takıldı. Çekmeceleri açıp ihtiyaç duyacağı malzemeleri aldı. Şehirden ayrıldıktan sonra kredi kartını kullanamayacaktı, bu yüzden yolda dört kartından çekebileceği tüm tutarı çekmek zorundaydı. Çekeceği paranın onu bir süre idare etmesi gerekiyordu. Taksiyle ofise gidip şirket arabalarından birini yürütecekti. Pazartesiye dek kimse arabanın eksikliğini fark etmezdi. Tatildekilerden birinin adını yazıp çıkış yapacaktı.

Bayan Evans'ın duvarından aldığı fotoğrafa baktı. Artık ona ihtiyacı yoktu ama buraya, polisin bulması için de bırakmayacaktı.

Artık kafasında bir plan vardı, birden kendini daha sakin hissetti. Sadece bilgisayar kalmıştı. Ama şöyle bir düşününce içinde ciddi anlamda suç teşkil eden bir şey yoktu. Polis anlamayacaktı, bu onların sorunuydu.

İki dakika sonra çantasını hazırlamış, veranda kapısından çıkıp oradan arka bahçeye, oradan da çitlerin üstünden araziye atlayarak gitmişti.

22

Pazar

Tom Douglas'ı ilgilendirdiği kadarıyla pazar da yalnızca haftanın normal bir günüydü. Hafta sonlarının diğer günlerden bir farkının olduğu düşüncesine hiç kapılmamıştı; zira suçlular cumartesi ve pazar kesinlikle tatil yapmıyorlardı. Bu yüzden sabah yedi buçukta Tom, soruşturma odasındaydı.

Cheshire'a bir yolculuk yapıp kulübesinde olan bitenle ilgilenebilirdi, ne var ki Olivia Brookes ve üç çocuğu hâlâ kayıptı ve bu meseleden burnuna hiç de iyi kokular gelmiyordu. Adeta hiç bitmeyecekmiş gibi görünen dünün son saatlerinde Leo'ya uğramış, bu kendisini çok daha yorgun ve yılgm hissetmesine

yol açmıştı. Öte yandan kulübesinde yaşananlar yüzünden Leo, ona karşı daha ilgili davranıp bugün oraya gitmek ve etrafı birlikte incelemek için gönüllü olmuştu. Tom'un tek istediği ise onu yatağa atmak onunla sevişip çıplak bedenleri birbirine değerken sabaha kadar mışıl mışıl uyumaktı. Ve sadece bir anlık da olsa Tom bir mesafe kaydettiklerini düşünmüştü.

Leo, mascarpone peynirli ve beyaz şarap soslu tavuk için gereken malzemeleri almıştı. Tom bunları birkaç dakikada bir araya getirip pişirebilirdi, hem yemek yapmak onu her zaman rahatlatmıştı. Ayrıca Leo'nun stüdyo dairesine, evin ferahlığına, duvarlardan birini oluşturan sıvasız tuğlaların sıcaklığına ve tüm mekânı ayakta tutan koca kirişlere bayılıyordu. Manchester'm dönüştürülmüş, eski birçok depo binasından biri olan bu binada tadilat gerçek bir tarzla yapılmış ve Leo yavaş yavaş kendi karakterini evin her yanma yansıtmıştı.

Tom bir yandan yemek pişirirken bir yandan da kanepeye uzanmış olan Leo'yla konuşuyordu. Leo'nun elinde tuttuğu kırmızı şarap kadehi bordo rujuyla uyum içindeydi. Tom onunla tanıştığından beri Leo'nun hiç renkli bir şey giydiğini görmemişti. Hep ya siyah ya da beyaz giyer, ama her nasılsa bunlarla hayret verici kombinasyonlar oluştururdu. Renkli tek şeyi ruju ya da bazen kaim kırmızı gerdanlığı veya sadece ayak tırnaklarına sürdüğü koyu kırmızı ojeydi. Bu gece bol ama bir şekilde her hareketinde aynı anda vücudunun şeklini alan siyah beyaz çizgili, kolsuz bir bluz ve daracık beyaz bir elbise giyiyordu. Uzun, siyah saçları bu gece, tam da Tom'un tercih ettiği gibi, dalgalıydı. Tom zeytinyağında tavuğu kızartıp ona gününün nasıl geçtiğinden bahsederken Leo tüm dikkatiyle onu dinliyordu.

"Peki, hislerin sana ne diyor Tom? Bir an için tüm kanıtları unut. Genelde geçmişi görme konusunda gayet iyisindir."

"Robert Brookes konusunda yanlış bir şey var. Dürüst olmak gerekirse sadece Robert da değil, tüm aile. Olivia'yla aşağı yukarı dokuz yıl önce tanışmıştım." Tom, Olivia'yla geçmişteki karşılaşmasını ve kadının ailesini anlatırken tavaya birkaç defneyaprağı ve beyaz şarap ekleyip tarhun otunu doğramaya başladı. "Sorun şu ki ailesini öldüren şeyin bir kaza olduğuna aslında hiç inanmadım. Olivia da inanmıyordu."

"Öyleyse senin düşüncen nedir?" diye sordu Leo makul olarak.

"Hiçbir şey." Tom, Leo'nun kaşını kaldırdığını gördü ve bunun bildiği Tom

Douglas'a göre olmadığını düşündüğünü fark etti. "Bak, uğraştım. Fakat ailesinin ölümünden anlayabildiğimiz kadarıyla Olivia'dan başka herhangi bir fayda sağlayacak kimse yoktu. Ve o da harap olmuş durumdaydı. Bunun kaza olmasının imkânsız olduğunu söyleyen tek ses oydu. Babasının alarm takıntısını sürekli tekrar edip duruyordu. Hırsız alarmı resmen teknoloji harikasıydı ve o evde gördüğüm yangın alarmı da çok iyiydi."

Tom tavuk suyunu döküp hepsini karıştırdı.

"Olay yeri incelemeden çocuklar hiçbir şey bulamamıştı. Hırsız alarmı kapatılmıştı, ki Olivia'ya göre evde oldukları zamanlarda bu olağandışı değildi. Fakat eve zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Bu yüzden dosyayı kapatmak zorundaydık."

"O sırada Olivia evli miydi?" diye sordu Leo.

"Yok. Robert'la henüz tanışmıştı, Robert o sırada Olivia'mn eski dairesinde onu bekliyormuş, neden geciktiğini öğrenmek için aramıştı. Hattın diğer ucunda ben vardım. Olan biteni ona anlattığımda yapabileceği bir şey var mı, diye doğruca oraya gelmişti."

Sosun suyunu yeterince çektiğine karar verince mascarpone peynirini serpip tarhun otunu ve bir parça karabiber ekledi.

"Her nedense artık içim hiç rahat etmemişti. İranlı sevgilisinin bile bu işle ilgisinin olup olmadığım araştırdık ama teoriyi destekleyecek hiçbir şey bulamadık, ayrıca zaten adamın nerede olduğunu bilen yoktu."

Tom, işiyle ilgili her şeyin Leo'yu, bilhassa da üniversiteye dönmeye karar verdikten sonra büyülediğini biliyordu. Tom onunla tanıştığında Leo mesafeli karakteri ve duygularını karıştırmadan meseleleri görebilme yeteneği sayesinde yaşam koçuydu ve işinde gayet iyiydi. Bu özelliklerin özel hayatına da uzanıp onu soğuk ve uzak biri haline getirdiği gerçeği de konuyla ilgisizdi. Fakat Leo sonunda kız kardeşinin üniversitedeki kursa gidiş parasına ancak yetecek maddi destek teklifine ikna olup psikoloji okumaya başlamıştı. Bir adli psikolog olma kararını çoktan vermişti ama bu amaca ulaşabilmesi için önünde çalışması gereken uzun yıllar vardı. Belki de bu yüzden Tom'u dinleyip suçlu zihnini daha iyi anlamayı daima çok sevmişti. Ne var ki yemek hazırdı ve Tom rahatlamak istiyordu.

"Yeter. Artık işten bahsetmek yok, haydi yemeğe."

Leo hevesle kanepeden zıplayarak indi. Yemek pişirmeyi sevmiyor olabilirdi ama yemeyi sevdiği muhakkaktı. Göz ucuyla önce tabağına, sonra başını kaldırıp Tom'a baktı, şuh bir gülümseme yüzünü aydınlatmıştı; çatalım ve bıçağını aldıktan sonra hafifçe Tom'a uzandı.

"Harikasın Tom Douglas. Sadece güzel bir yüzden çok daha fazlası."

Bu, Tom'a daha önce hiç söylenilmemiş bir şeydi ama iltifatlar yağdıran Leo'ysa bunları seve seve kabul ederdi.

Yemek yerken sohbetleri daha kaygısız konular hakkındaydı. Leo tüm gününü oturma odasının köşesi için kusursuz bir lamba arayarak geçirdiği için bunda başarısız olduğundan bahsetmiş ve Tom'un böylesi bir zaman israfına dehşet dolu bakışını görünce Tom'un genel alışveriş tarzı; fakat özellikle mobilya alışverişi hakkında ona takılmadan edememişti. Tom söz konusu iç tasarım olduğunda çok cahil olduğunu asla gizlemezdi. Zaten burada, Manchester'daki evine, aynı Cheshire'dakine yaptırdığı gibi bir şirket tutarak iç tasarımını yaptırmıştı. Leo bunun çılgınlık olduğunu düşünmüş, dairesindeki her bir *parçayı muazzam bir* dikkatle kendisi seçmişti.

Tom, Leo'nun yumuşak sesini, nazik şakalarını sürdürürken araya serpiştirdiği zarif kahkahaları dinledikçe gününün tüm dertlerinin yavaş yavaş eriyip tükendiğini hissetmeye başlamıştı. Elbette evine girilme hadisesinden de bahsetmişler, ama Leo'nun sabahleyin oraya gideceğine söz vermesiyle Tom bunu da zihninin bir köşesine süpürebilmişti.

Arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Tom şarkıyı kimin söylediğini dahi fark etmemişti ama sesler yumuşak ve huzur vericiydi. Bir şarkı dikkatini çekti. Bunu uzun zaman önce duymuştu ama tınısı aklına yerleşmişti.

"Bu kim, Leo?"

"Judy Tzuke. Şarkının adı: *S tay with me till dawn."*<-‹) Biliyorum çok eski ama annemin en sevdiği şarkıydı. Bulaşık yıkarken bu şarkıyı söylerdi."

Şarkının adı Tom'un nefesini kesmişti; bunun bir anlamı olduğunu düşünmeyi ne kadar isterdi; ama her şekilde bu akşamın da biteceğini biliyordu. Tıpkı birlikte geçirdikleri diğer akşamlar gibi. Aralarındaki çekim kıvılcımlar saçarcasma

alevleniyordu. Her bir dokunuş Tom'un bedenine heyecan dalgaları yayıyordu ve Leo'ya da aynısının olduğundan emindi. Fakat Leo her zaman son anda kendini geri çekerdi.

Tom istemeye istemeye kanepeden kalktı, gitmek için hazırlandığı sırada Leo elini uzatıp kolundan tuttu.

"Gitme Tom," dedi.

Tom başını eğip kanepedeki Leo'ya baktı, diğer elini uzatıp Leo'nun ipek gibi yumuşacık saçlarından kalınca bir bukleyi parmaklarının arasına doladı.

"Ya yarın?" diye sordu Tom.

Leo yalnızca omuz silkmekle yetindi. Tom bir anlık zayıflığının onu Leo'nun bedenine çektiğini hissetti. Neden sonra zırhı tekrar devreye girdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Geceyi onunla sevişerek, tuzaklarının derinlerine düşerek geçirebilirdi ama sonraki gün hiçbir şey yaşanmamış gibi olacaktı. Sanki tekrar Leo'nun aklına estiğinde arada sırada bir gece kaldığı arkadaşlığa geri dönmüşler gibi. Bu, Leo'nun ondan kalmasını ilk isteyişi değildi; fakat ne kadar cezbedici olsa da Tom şimdiye dek buna direnmeyi başarmıştı.

Eğilip dudaklarını Leo'nun kaşlarında dolaştırdı, çenesini eliyle hafifçe eğip dudaklarına ufacık bir öpücük kondurdu. O sırada Leo'nun bir saniye için gözlerini kapattığında inlediğini işitmekten ziyade hissetti. Leo, ona doğru eğildi, Tom Leo'nun dirseklerinden tutup ayağa kaldırdı. Leo, bedenini Tom'unkine sıkıca bastırdı.

"Ya yarın?" diye sordu Tom, Leo'nun kulağına fısıltı halinde.

Leo'nun hafifçe gerilip gerilediğini hissetti.

"Benim yarınlarla işim olmaz. Bunu biliyorsun."

Leo'nun kollarını bırakmaktan başka bir seçenek yoktu. Yine de yakında bir şeyler olması gerekiyordu. Bu giderek katlanılmaz hale gelen bir oruç gibiydi. Tom eğer boyun eğerse, ki Tanrı biliyor ya çok istiyordu, bu daima kararları Leo'nun verdiği dengesiz bir ilişki olacaktı. Leo hazır olana dek Tom'un beklemesi ya da ne kadar zor olsa da çekip gitmesi gerekiyordu.

İşte şimdi güneşli bir pazar günü, onun için tek bir geceden fazlasını asla vaat etmeyen bir kadına doğru veya yanlış, tamamen tutulmuş olduğunu bilerek, hayal kırıklığıyla içi sızlar halde buradaydı.

"Günaydın, amirim. Aklın dünyanın diğer ucundaymış gibi görünüyorsun. Kötü bir gece miydi?" Tom bir yere toslamışçasına tekrar gerçek dünyaya döndü. Becky'nin de erken geleceğini bilmesi gerekirdi. Silkinip zihnini toplamaya çalışırken Becky'nin doğal fıkır fıkır halinin ve hafif sırnaşık tavırlarının biraz olsun gün yüzüne çıkıyormuş gibi görünmesine mutlu olmuştu.

"Dürüst olmam gerekirse kafa karıştıran bir geceydi. Şimdiye dek öğrendiğimiz her şeyi uzun uzadıya düşünüp taşındım ama ne Robert Brookes'a ne de tüm olaya ne anlam vereceğimi bilemedim. Adam eğer karısının bir başkasıyla yattığını öğrenmişse Olivia'ya bir şekilde ciddi zarar verebilecek türden çılgının teki olabilir. Diğer taraftan eğer böyle olmuşsa çocuklar nerede? Adamın başka bir evinin olup olmadığını kontrol edebilir miyiz, çünkü eğer hepsi ölmemişse onları bir yerlerde gizliyor olabilir."

"Şey, ne düşündüğümü biliyorsun. Ne zaman, nasıl ya da niye bilmiyorum ama bence kadını öldürdü. Sadece çocuklar güvendedir diye umuyorum."

Becky konuşurken oda yavaş yavaş doluyordu. Çoğu masalarına giderken esniyordu. Bu çocukları bulana kadar hepsi de çok uzun günler geçireceklerini biliyorlardı. Bilgisayarlar açılıyor, mesajlar kontrol ediliyordu. Soruşturma odası yavaş yavaş canlanıyordu.

Tom göz ucuyla odanın diğer tarafındaki Ryan Tippetts'in havaya yumruk atıp, "İşte bu!" diye bağırdığını gördü.

Yazıcıdan bir şey kapıp gülümsedi ve Tom'un gördüğü kadarıyla üzerinde bir fotoğraf olan kâğıdı sallayarak ağır adımlarla ona doğru yürümeye başladı.

"Başmüfettiş Douglas. Her zamanki gibi iyi bir polis çalışması karşılığını aldı." Yüzünden yaptığıyla gurur duyan bir ifade yayılıyordu.

Tom sadece başını sallamakla yetindi, Ryan'ın kendi inisiyatifiyle bir şey yapabilmiş olacağından şüpheli halde bekliyordu.

"Dün öğleden sonramın çoğunu Anglesey'de şu bizim Olivia'nın fotoğrafını çeken kadına ulaşmaya uğraşmakla geçirdim." Ryan başını hafifçe sallayıp

seyircilere oyun sergiliyormuş-çasına bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Tom ise Ryan'ın, arabaların arka camlarına konulan şu Churchill köpeklerinden birinin bir deri bir kemik kalmış suratlı haline benzediğini düşünüyordu.

"Ve?" diye üsteledi Tom.

"Anlaşılan sonunda başarılı oldum gibi."

Ryan fotoğrafı havaya kaldırıp gösterdi.

Tom ve Becky önce fotoğrafa sonra kafalarını kaldırıp tekrar Ryan'a baktılar.

"Gördüğünüz üzere dünyanın en iyi fotoğrafı olduğu söylenemez. Olivia karede çıkmamak için başını çevirmiş ama yine de yüzünün üçte ikisi görünüyor. Birinin onu tanıması için yeterli. Yani bu fotoğrafı medyada kullanabiliriz, değil mi?"

Tom gözünü, çıkardığı işten dolayı kendiyle gurur duyan Ryan'dan ayırmadan elini uzatıp fotoğrafı aldı. Zaten bildiğinden emin olmak için fotoğrafa baktı.

"Ryan, dokuz yıl önce benimle birlikte ve daha sonra Polis Müdürü Philippa Stanley'yle beraber Olivia Brookes'la karşılaştığını düşünmekle yanılıyor muyum?"

"Hayır, tabii ki. Anlaşılan bu ailenin başı dertten hiç kurtulmuyor değil mi?"

"Ryan şu fotoğrafa bak. Bu Olivia Brookes mu?"

"Şey, çeken kadına göre evet. Bu, o kadının pansiyon sahibesine gönderdiği fotoğraf Robert Brookes'un aşırdığı."

Ryan biraz kafası karışmış gibi görünmeye başlamıştı; biraz önceki gürlemesinden eser kalmasa da hâlâ tam olarak anlamamış görünüyordu.

"Bu iki yıl önce karşılaştığın kadın mı, Başmüfettiş Tippetts? Tekrar bak." Tom öfkesine hâkim olmakta zorlanıyordu.

"Şey, şimdi sen söyleyince, biraz farklı görünüyor ama kadınlar makyajla hep farklı görünürler, değil mi?"

Tom tiksintiyle dönüp gitti.

"Anahtarlarını al Becky. Bunun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama dokuz yıl sonra bile zerre kadar şüphe etmeden şunu diyebilirim ki kesinlikle Olivia Brookes *değil."*

23

Soruşturma odasında her kafadan farklı bir ses çıkıyordu. Becky, Tom'dan, o Robert'ı görmeye gittiği sırada ekibi bilgilendirmesini rica etmişti. Becky'nin, bu fotoğrafın Robert'ın Bayan Evans'tan aldığının bir kopyası olup olmadığını teyit etmesi, ayrıca ona, bu kadının kim olduğunu bilip bilmediğini ve neden Olivia'ymış gibi davrandığını sorması gerekiyordu. Daha da önemlisi Robert ne demeye bu kadından onlara bahsetmemişti? Becky hiç değilse artık karısının onu aldattığının ortaya çıkmasıyla da Robert'ın neden üzülmediğini anlamıştı. Pansiyonda kalan Olivia değilse kimin ziyarete geldiği ne fark ederdi ki?

Robert Brookes onlardan çok fazla şey gizliyordu; onlara tüm bildiklerini anlatmama nedeni olarak uyduracağı bahaneleri öğrenir öğrenmez bir sonraki adımlarının ne olacağına karar vermeleri gerekiyordu. Belki de artık Bay Brookes'un resmen sorgulanma vakti gelmişti. Ellerinde onu tutuklamaya yetecek kanıtları yoktu, bu yüzden adam, istediği zaman elini kolunu sallayıp çekip gidebilirdi ve Robert Brookes'un bu seçeneği tercih edeceğinden Becky'nin hiç şüphesi yoktu. Adam her ne yapmışsa yaptığı yanma kâr kalmayacaktı.

Becky aylardır kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Peter Hunter'la o aptal ve saçma ilişkisi onu çok sarsmıştı; fakat artık olayı daha farklı açıdan görebiliyor, Peter'm onu bir kenara attığından daha çok, o eski, yaşlı, güçlü erkek ve saf kız tuzağına düşmüş olduğu gerçeğinden rahatsız olduğunun farkına varabiliyordu. Hem Becky de genç sayılmazdı. Daha iyisini bilmesi gerekirdi. Yaptığından utanıyordu.

Tom, ona dün büyük bir iyilikte bulunmuştu. Muhtemelen işleri gereği uğraşmak zorunda oldukları kötülüklerin yanında sıradan fanilerin günahları hiçbir şey olamayacağından Tom insanlara, onları yargılamaksızın bakabiliyordu.

Becky, Robert Brookes'un evine doğru arabayı sürerken aklına onca yıl önce, Tom daha Hugo Fletcher soruşturmasına bakan kıdemli bir dedektifken onunla ilk karşılaştığı zamanı hatırladı. Tom, Londra Polis Teşkilatı'nda onların ekibine katıldığında üzgün görünüyordu. Becky o sırada bunu yakın zamanda boşanmış

olmasına bağlamıştı. Çok coşkuluydu ve ekibi gerçekten iyi idare etmişti. Fakat zaman geçtikçe üzüntüsü değil, coşkusu azalmıştı. Becky onda, daha önce görmediği hafif bir sinizm dokunuşu fark etmeye başlamış ve hiçbir zaman bunu tam olarak anlayamamıştı, belki nedeni Tom'un önemli bir davayı çözmede başarısız olmasıydı. Şimdi ise işin iyi tarafı, Tom'un geri gelmiş gibi görünmesiydi. Eski hayal kırıklıkları ortadan kaybolmuştu ve işine hiç olmadığı kadar tutkuyla sarılmıştı.

Becky neden Tom'a âşık olamamıştı ki?

Sessizce burun kıvırdı. Bu fazlasıyla kolay olurdu. Tek kaygısı sadece kendi egosunu tatmin etmek gibi görünen, orta yaşlarda, evli, kadın delisi birine sahip olabilmek varken diğer insanları gerçekten önemseyen uzun boylu, yakışıklı, bekâr bir erkeğe neden âşık olsundu ki?

Direksiyonu Brookes'ların evine giden iki yanı ağaçlarla sıralı dar yola kırdı. Her evin kendine özgü tarzı, içinde oldukları arazi parselinde dar, kavisli ve yola hafifçe farklı açılarda olmaları burayı en ilgi çekici banliyö caddelerinden biri yapıyordu. Fakat ne kadar keyif veren bir yer olsa da Robert Brookes'un yüzü tekrar akima gelince biraz ürpermeden edemedi. Arabayı garaj yoluna park ederken zihnen kendini toparladı.

Bir gün önce birkaç komşunun Brookes'larm iki aracının da normalde eve bitişik büyük, tuğla garaja park ettiklerini söylemiş olmalarına rağmen Robert'ın Jaguar'ı hâlâ garaj yolundaydı. Becky bitişik komşunun bahçesindeki teçhizatları görse de bugün o ekskavatörün berbat sesini duymadığına sevindi. Belki de komşusu pazar sabahının huzuruna saygı göstermeye karar vermişti.

Yolda gelirken, telsizden geceleyin Olivia Brookes'un eve döndüğüne dair herhangi bir işaret olmadığını öğrenen Becky arabasının kapısını açtı. Dışarısı sessizdi. Tek duyabildiği ağaçlardaki kuş cıvıltıları ve uzaklardan gelen cılız bir çim biçme makinesi sesiydi. Başmı kaldırıp bakınca Olivia ve Robert'ın yatak odasına ait olduğunu bildiği pencerelerin perdelerinin açık olduğunu gördü. Bu sebeple pek fazla suçluluk hissi duymadan kapı tokmağını kaldırıp kaim metal tokmakla kapıya üç kez vurdu.

Becky kapının açılmasını beklerken dönüp yolun karşısındaki, ağaçların ve çalıların yanından garaj yoluna kadar Brookes'larm bahçesini gören eve baktı. Orada yaşayan kadın -admı yanlış hatırlamıyorsa Bayan Preston- dün çok faydalı

bilgiler vermişti ve Becky artık bunun nedenini daha iyi anlıyordu. Kadıncağız pencerenin gerisinde dursa da oturma odasının arkasmdaki teras kapısından gelen ışığın, öndeki perdelere kadının gölgesini aksettirdiğinden habersiz gibiydi. Becky kendi kendine gülümseyip tekrar Brookes'larm ön kapısına döndü. Kapıyı bir kez daha çaldı.

Cevap yoktu.

Adi herif, diye geçirdi içinden.

Garajm yanından arka bahçeye uzanan dar bir patika yol vardı. Bayan Preston'ın Brookes'larm arabalarını kontrol etmek için geldiği yol orası olsa gerekti. Becky bir göz atmaya karar verdi. Garajm yanmdan geçerken Olivia'mn arabasının hâlâ yerinde olup olmadığını görmek için içeri baktı; arabanın en son gördüğü yerde olması onu şaşırtmamıştı. Gerçi Tom arabayla ilgili dikkat çekici bir gözlem yapmıştı. En az ikisi çocuk koltuğunda gereken üç çocuklu bir kadının seçebileceği en aptalca araba iki kapılı bir Beetle olsa gerekti. Acaba bu, Olivia'mn her zaman inceden inceye düşünmeyip alelacele kararlar veren bir kadın olduğu anlamına gelir miydi?

Becky garajın etrafından dolaşınca malzeme odasına, oradan da mutfağa geçişi sağlayan, eve önceki gelişinden bildiği kapıyı gördü. Kapı kolunu şöyle bir zorladı ama kilitliydi. Gezinmeye devam edip evin arkasına, kocaman cam kapının, sabahları gün ışığının geniş mutfağı doldurmasına izin verdiği yere geldi. Bu, Becky'nin hayalindeki mutfaktı. Kıvrılıp kitabını okuyabileceği rahat bir koltuğu olan içerisinde yemeğini yapıp yiyebileceği bir mutfak. Ama burası onun olsa mutlaka el atması gerekecekti. Çalışma tezgâhımn üstü boştu; duvarlara herhangi bir resim asılmamıştı: Parlak renkli magnetlerle buzdolabına iliştirilmiş, çocukların yaptıkları resimler bile. Parlak, krem rengi dolapları, siyah granit çalışma yüzeyleriyle gayet şıktı, ama bir evin parçası olamayacak kadar sade ve cansızdı. Cam kapk duvar dolaplarındaki tabak çanak bile krem ve siyahla uyumluydu. Becky buraya biraz renk katardı; parlak kırmızı bir set üstü mikser, Akdeniz'de bir yerlerden alınmış çılgınca desenli salata kâseleri, yeşil, mavi su bardakları, bu yere biraz hayat verecek her şey.

Mutfakta görecek başka bir şey yoktu zaten. Ne Robert Brookes ne de burada kahvaltı yaptığını gösteren herhangi bir iz; gerçi yapmış olsa bile tabaklarını temizleyip yerine koymuş olacağı da muhakkaktı. Burası öyle bir mutfaktı.

Becky başını çevirip bahçeye baktı. Kocamandı. Eve en yakın bölüm çimlerle kaplıydı ve aralarda güzel, kıvrımlı çiçek yatakları uzanıyordu. Bir sıra porsuk ağacı çiti burayı bahçenin diğer genişçe kısmmdan ayırıyordu. Becky çitin ötesinde zor da olsa tırmanma demirlerini ve oyun evini seçebiliyordu. O, Olivia'nın mutfak penceresinden çocukları denetleyebilmesi için çocuklara ait bölümün eve daha yakın olacağını ummuştu; fakat bahçe gerçekten muhteşemdi ve akşamları taş kaplama geniş verandada dört bir yanı hoş kokulu çiçeklerle kaplı bahçeye bakıp bir kadehten soğuk şarabı yudumlarken cennet bahçesi gibi olmalıydı.

Tekrar eve döndü. *Ya şimdi?*

Pek bir şey beklemiyordu ama sırf ne olur ne olmaz diye veranda kapısını bir kez yoklamaya karar verdi.

Becky'nin şaşkın bakışları arasında kapı sessizce yana kaydı; o da içeri, mutfağa girip kapıyı arkasından kapattı. Bu yerde uğursuz bir sessizlik vardı. Pencereler bu dört duvarın dışındaki tüm canlılık hissini adeta kesip atıyordu. Becky aniden daha önce yaşamadığı bir hisse kapıldı. Sanki etrafındaki hava donup kalmıştı ve nefes alamıyor gibiydi. Hemen dönüp cam kapıyı sonuna kadar açtı, ancak soluk almaya başlamışçasma derin derin nefes aldı.

"Gerçekçi ol, Becky," diye mırıldandı soluk soluğa. Şişkin gözkapaklarının altından gözünü kırpmadan ona bakan Robert Brookes'un hareketsiz siluetini koridorun eşiğinde göreceğini umarak döndü. Ama orada kimsecikler yoktu. Derin bir nefes daha alıp içeriye doğru bir adım attı.

"Bay Brookes," diye seslendi. Sessizlik.

İlerlemeye devam etti; önce oturma odasına, sonra koridora. Tekrar seslendi. "Bay Brookes."

Yine cevap yoktu.

Üst kata çıkması gerekiyordu. Burada duramazdı işte. Tanrı aşkına! Müfettişti o. Fakat bu ev içini ürpertiyordu.

Çalışma odasının kapısını yokladı, kilitli olmamasına çok şaşırmıştı. Kapısı açık ama içerisi boştu. İçerideki tek yaşam belirtisi, bilgisayarın odanın içinde yanıp sönen renkli ekran koru-yucusuydu.

Becky usulca merdivenlerden çıktı.

"Bay Brookes," diye seslendi bir kez daha. Her odanın kapısını itti ama açtıkça boş olduklarını gördü. Sonunda evin ön kısmındaki kapalı kapıya ulaştı. Hafifçe tıkladı, sonra tekrar seslenip biraz daha sertçe. "Ben Müfettiş Robinson, Bay Brookes. İçeride misiniz?"

Nihayet kapı kolunu çevirip itti.

Zorlukla soluyarak harabe vaziyetteki odaya göz gezdirdi. *Burada ne olmuştu böyle? Robert hangi cehennemdeydi?*

24

Sophie Duncan, süpermarket poşetlerini arabasının bagajına gelişigüzel sokuştururken adeta otomatik pilottaymış gibi hareket ettiğinin farkına vardı. Doğru şeyleri alıp almadığına dair en ufak bir fikri yoktu ve birden, eve vardığı anda çok önemli bir şey unuttuğunu fark edip tekrar geri dönmek zorunda kalacağı o berbat his içini kapladı. Gerçi yiyecek alışverişini pek önemsemezdi. Onu ilgilendirdiği kadarıyla -ki nihayetinde bir mutfak tanrıçası sayılmazdı- bu, olabildiğince az düşünme gerektiren bir faaliyetti. Mağazalar açıldıktan hemen sonra gelmişti; böylece pazar gününün curcunası baş göstermeden kaçmayı başarmıştı.

Kontak anahtarını çevirdiğinde radyodan yerel haberler duyulmaya başladı. Yine Olivia Brookes ve üç çocuğundan bahsediyorlardı. Sophie derinlerde bir yerden tanıdık bir huzursuzluk hissetti ama sızıyı bastırdı. Olivia iyi olacaktı. Olmak zorundaydı.

Hiçbir temas olmadan geçen yedi yılı aşkın süreden sonra Olivia Brookes'un ya da Sophie Duncan için her zaman olduğu şekliyle, Liv Hunt'm bir anda ortaya çıkmasının ardından tam on sekiz ay geçmişti. O gün, Sophie'nin uzunca bir süre aklından çıkmayacak en iyi günlerden biri olsa gerekti. Mutluluktan yoksun günlerdi; Sophie yakın zamanda aktif görevden ayrılma düşüncesiyle baş etmeye çalışıyordu. Vücudu sanki bir yabancıya aitmiş gibiydi. Aciz ve ona hiç benzemeyen birine. Bedeninin artık onun emirlerine itaat etmediği gerçeği onu hasta ediyordu ve sanki vücudunun kendine has, ayrı bir beyni vardı.

Fakat Liv'in geldiği gün çok özeldi, bir an için de olsa tüm yaralarını unutmuştu.

Kapı çaldığında Sophie'nin annesi ayağa kalkmak için hareketlenmiş ama Sophie eliyle oturmasını işaret etmişti.

"Sen otur anne. Biraz hareket etmem gerekiyor, yoksa kariyerimin sonuna kadar masa başına mahkûm olurum." Annesinin mırıldanarak söylediği, "Ve iyi bir işe," sözünü duymazdan gelerek yavaş yavaş, sakin adımlarla 1930'lardan kalma müstakil evlerinin ön kapısına doğru ilerledi.

Kapıyı açtığı anda çığlığı bastı. "Liv? Liv, bu sen misin gerçekten? Ah, Tanrım. Tanrım... Dur sana bir daha bakayım. Seni o kadar özledim ki."

Sophie'yi baştan aşağı süzüp arkadaşının yaralarının vahametini anlayan Liv'in gözleri yaşla doldu; bu yüzden Sophie ortama neşe katmak için sağlam kolunu havaya kaldırıp küçük bir dönme hareketine teşebbüs ederek, 'Ta da!' diye bağırdı; ancak sağlam olan bacağının üstünde dönerken az kalsın düşecekti.

"Ah, Soph! Ne oldu sana? Haberlerde bomba patladığında baraj projelerinden birine yapılan saldırıdan insanları kurtarmakta olduğun söylendi. Düzelecek misin?"

"Tabii ki düzeleceğim. Değişik yerlerimde birkaç hasar var sadece ama hepsi düzelip tüm parçalar tekrar işlev gördüğü anda turp gibi olacağım. Haydi ama Liv. Gülümse biraz." Sophie bir anlığına gülümseme becerisini kaybedebileceğini düşünmüştü; ama yüzündeki tebessümü konusunda tecrübeliydi.

"Önce sana oturacak bir yer bulalım, sonra şampanya patlatırız. Bahanen yoktur, hah?" Elini arkadaşının beline dolayarak Liv'i oturma odasına çekeledi. "Anne, bak kim var burada."

"Ooh, Liv, yüzünü gören cennetlik," dedi Sophie'nin annesi Margaret. "Seni özlemiştik, ikimiz de."

Sophie, arkadaşının yüzüne suçluluk mahcubiyeti yayıldığını görünce imdadına yetişti.

"Evet, şey... ikimiz de suçluyuz ama. Ben ortadan kaybolup dünyanın diğer ucunda başkalarının savaşlarında savaşmaya gitmemiş olsaydım her şey daha farklı olabilirdi. Liv yetişkin işleri yapıyordu, evlendi, çocuk sahibi oldu. Ben de savaş oyunları oynuyordum."

Aslında öyle olmamıştı. Manchester'dan ayrıldıktan sonra. Önce Sandhurst'te subay eğitimi sonrasında ilk vazifesi için giderken Liv'le bağlantıyı koparmamak adına her şeyi yapmıştı; ne var ki Sophie'nin ülkeden ayrıldığı birkaç hafta içinde arkadaşı yazmayı kesmişti. Bunun nedeninin hep Dan habersiz ayrıldığında Liv'in yanında olmamasına bağlamıştı. O sırada gerçekten Irak'a giden bir uçağa binmek üzereydi ve İngiliz Ordusu'na en iyi arkadaşı çok üzgün olduğu için uçağa binemeyeceğini söyleyemezdi.

İlkin birkaç mektup gelmişti, ta ki Liv'in anne ve babası ölene dek. Sonra iletişimleri tamamen kesilmişti. Sophie, arkadaşının kederinin muhtemelen mektup yazmasına izin veremeyecek kadar şiddetli olduğunu tahmin etmişti; bu yüzden annesinden Liv'in Robert adında bir adamla evlendiğini duyduğunda çifte dünyanın tüm mutluluklarını dileyen uzunca bir notla bir tebrik kartı göndermişti. Fakat o da karşılık bulmamış gibiydi.

Sophie kindar biri değildi gerçi; gayet iyi bildiği gibi hayat bunun için çok kısaydı ve en azından Liv şu an buradaydı. Ne var ki son yedi yıl onu, Sophie'nin tahmin ettiğinden çok daha fazla yaşlandırmıştı. Yeterince gülmüyormuş gibi görünüyordu. Gözlerinin ve ağzının çevresi sıkılaşmış, eskiden Liv'den yayılan o parlak ışık şimdi soluk bir parıltıya dönüşmüş gibiydi.

"Biraz bekle de şarap getireyim, sonra oturur uzun uzun olan biteni konuşuruz," dedi Sophie aksayarak kapıya doğru giderken.

"Ben şarap almayayım, teşekkürler Sophie. Araba kullanıyorum ve çocukları okuldan almam lazım."

"Ooh! Artık birden fazlalar demek. Kaç taneler?"

"Üç. Ve yaklaşık yarım saat sonra onları okuldan almak için çıkmam gerekiyor."

"Olsun, bir kadeh içebilirsin herhalde?" diye sordu kapının pervazına destek için tutunarak.

"Maalesef. Çocukların yanma içki kokarak gidersem daha, 'Sadece bir kadehti,' dememe fırsat kalmadan sosyal hizmetleri evime gönderirler."

"O kadar da kötü olamaz," demişti Sophie. Fakat Liv'in yüzüne bakınca öyle olduğunu anlamıştı. "Pekâlâ, öyleyse bir fincan çay?"

Sophie'nin annesi zorlukla doğruldu.

"Sen otur Sophie. Bir fincan çayın üstesinden gelebilirim sanırım, hem Liv epeydir ortalarda görünmediği için sizin konuşacak çok şeyiniz vardır." Sophie, annesinin sesindeki alaycılığı arkadaşının anlamamış olmasını umdu. Annesinin, *bunca zaman bekledikten sonra sadece beş dakikalığına ne diye gelirsin*, diye düşündüğü ortadaydı. Ama bu da bir başlangıçtı.

"Ee, Liv, hayatından bahsetsene, kocandan, çocuklarından, her bir haltı bilmek istiyorum."

Annesinin odadan çıkarken, "Üslubun, Sophie," diye mırıldandığını duydu. İki arkadaş birlikte gülüşmüşler ve bu gayet iyi hissettirmişti.

"Hayır, Sophie, asıl sen sana olanları anlat. Haberlerde fotoğrafını görünce gözlerime inanamadım. Biz pek televizyon izlemeyiz ama beş dakikalığına açtım ki oradasın. Korkunç olsa gerek."

"Haberleri izlemiyor musunuz? Dünyada neler olup bittiğini nasıl öğreniyorsunuz? Gazete okuyor musunuz bari?"

"Ah, Robert işte. Mutlu olmamı istiyor ve kötü haberlerin beni üzdüğünü düşünüyor. Bir çeşit filtreden geçirir, iyi şeyleri bana söyleyip kötülerini anlatmaz. Beni korumak için yapıyor ama o ortalıkta olmadığında ben arada bir olanlara göz atarım. Boş ver bunu sen. Anlatsana."

Böylece Sophie ona Irak'tan, Afganistan'dan ve ordu istihbarattaki işinden bahsetmişti. Duygularını sesine yansıtmasa da işini çok sevdiği gerçeğini saklamadı. Nefes almadan konuştuğunun o da farkındaydı ama annesi odaya dönmeden anlatacaklarını bitirmek istiyordu. Liv'e bombalama gününü ve katliamı anlatmıştı. Ondan bir kahramanmış gibi bahsediyorlar, onu göklere çıkarıyorlardı, oysa ölen onca insan arasından sadece birkaçını kurtarabilmişti.

Annesinin kapıyı açtığını işitince çabucak konuyu değiştirdi.

"Tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Odanda mutlu mutlu dans ediyor, valizlerin etrafından atlıyor, kıyafetleri tekmeliyor, sonra toplayıp havaya savuruyordun. Çıldırmış gibiydin."

Liv, Sophie'nin annesine dönüp içerlemiş gibi görünmeye çalışarak, "Kızınız

öylece kapıyı çalmadan odama dalıp orada dikilip beni izledi," dedi.

"Onu görecektin anne. Çok pasaklıydı ve bunun için babasının takıntılı derecede düzenli olmasını bahane ederdi. Her şeyi katlayıp kaldırmasına yardım etmek zorunda kaldım. Birlikte yaşadığımız dönemde bile birkaç haftada bir onun arkasından etrafı toplamak zorundaydım."

"Evet, sen de daima bana Tembel İnek' veya 'Pasaklı Kısrak' ya da doğru hatırlıyorsam aynı derecede aşağılayıcı şeyler yazan büyüleyici notlar bırakırdın. Ama harika vakit geçirirdik, değil mi?" Liv kahkaha attı, neredeyse Sophie'nin tanıştığı zamanki o kıza benziyordu.

"Sen geçirirdin," dedi Sophie suçlayan şekilde parmağıyla göstererek. "Kendimi hep senin bakıcın gibi hissederdim. O kadar gözü karaydın ki, neredeyse her şey için. Kuş beyinli her olaya gönüllü olurdun ve gözümü üstünden ayırmayayım diye beni de yanında sürüklerdin. Sanırım Manchester'daki bütün erkekler sana âşıktı. Bazen kendimi senin koruman gibi hisseder, onları uzak tutardım."

Liv'in yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı. "Saçma. Hem zaten Dan'le tanıştığım andan itibaren başka hiç kimseye dönüp bakmadım bile."

Dan'den bahsedince Liv'in suratı asıldı.

"Zavallı şey. O sırada canını anal seks kadar -affedersin anne- acıtmış olsa gerek. Ama şimdi şu haline baksana. Mutlu bir evliliğin, üç çocuğun var. Dan'e ne olduğunu öğrenebildin mi?"

"Hayır. Hiç haber almadım."

Sophie başını sallamış, Liv'in birbirine kenetlenmiş elleri gözünden kaçmamıştı. Bunun, öğrendiği şeyi Liv'e söylemek için uygun zaman olup olmadığı konusunda kararsızdı ama Sophie hiçbir zaman sır tutan biri olmamıştı."

"Ben Danush'un ağabeyi, Samir'le tanıştım," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Ne?"

Sophie o anda bu şekilde başlamaması gerektiğini anlamıştı. Arkadaşının şimdiye dek Dan'i geride bırakmış olduğunu sanıyordu ama gözlerini merakla açıp Sophie'ye doğru eğilmesine bakılırsa bu doğru değildi. "Ne söyledi? Onu

nerede gördün?"

"Dubai'de. Bir bok çukurunda ya da diğerinde. Gerçekten hangisi olduğunu hatırlamıyorum, iğrenç bir tahtakurusu bana musallat olmuştu. Her neyse, uçakla Dubai'ye götürüp hastaneye yatırdılar. Beni muayene edecek kişinin Doktor Jahander olduğunu söylediklerinde meraklandım. Bana daha önce Samir'in doktor olduğunu söylediğini hatırlıyordum, gerçi bunun oldukça bilindik bir isim olduğundan da şüphem yoktu. Ama adamı görür görmez tanıdım. Onunla daha önce de karşılaşmıştım -hatırlamıyor musun- buraya gelip kardeşini kendi milletlerinden olmayan bir kadınla birlikte olarak ailesini utandırdığını söyleyip azarlamıştı, kuzeniyle evlenmesi gerektiğini ona benzer şeyler söylemişti."

Liv'in yüzüne bakınca gayet iyi hatırladığını anlayabiliyordu. Fakat bunlar, Liv'in hamile olduğunu öğrenmesinden sadece birkaç hafta sonraydı, bu yüzden eğer Danush'un doktorasından sonra Manchester'dan ayrılma fikri varsa da vazgeçmişti.

"Samir, Dubai'de bir hastanede çalışıyor, parasını orada kazanıyor. Sonra her yıl birkaç hafta İran'ın yoksul bölgelerinde gönüllü olarak hizmet veriyor. Onu sevdim."

Sophie'nin düşüncesine göre, Samir'in Danush hakkında söylediklerini Olivia'mn da bilmeye hakkı vardı. Bu yüzden hepsini anlattı. Belki bu sayede yapışıp kaldığı hayallerine nihayet bir son verirdi.

Sophie sözlerini bitirdiğinde Liv belli ki gözyaşlarına güçlükle engel oluyordu. Zaten yalnızca beş dakika sonra gitmek zorunda olduğunu söyleyip kalktı. Sophie bir zamanlar en iyi dostu olan o kadını tekrar görüp göremeyeceğini bilmiyordu. Mektuplarına Liv'in hiç cevap vermediği gerçeğinden bahsetmemişti. Sohbetleri biraz daha uzamış olsa çok daha fazla gözyaşı dökülecekti.

Fakat bunların hepsi uzun zaman önceydi. Aylar çabucak geçmiş, o zamanla şimdi arasında bir sürü şey yaşanmıştı.

Sophie anılarından sıyrıldı. Artık geleceği düşünme zamanıydı. Çok yakında aktif göreve dönecekti. Sayısız ameliyat geçirmişti; ama sonuncusu başarılı olmuş gibiydi. Tek istediği yaranın iyileşmesiydi. Daha da önemlisi tedavi süresince bilhassa Taliban'm kullandığı dil olan Peştunca kursunu bitirmişti. Ve burada, onun için ümitsizce endişelenen annesiyle zaman geçirmişti. Annesinin

artriti giderek kötüleşiyordu, ama en azından yatak odasına kolayca çıkıp inebilmesi için merdiven asansörü taktırmışlardı.

Sophie Afganistan'dan ilk geldiğinde orada biriktirdiği parayı annesine vermek istemişti. Fakat annesi paraya elini bile sürmemişti. Bu konuda çok inatçıydı. Sophie'nin de paranın tek kuruşunu harcamasına izin vermemişti. Bunun nedeni belki de tam da bugünlerdi, çünkü son on iki ay içinde o paraların neredeyse tamamı suyunu çekmişti ve annesine her gün hesap vermek zorunda kalıyordu.

Sophie arabasını garaj yoluna, annesinin gümüş rengi Fies-ta'sınm arkasına çekti; araba, iki yıldan beri yerinden hiç kımıldamamış olmasma rağmen annesi "hazır olduğumda yine sürerim" diyerek orada tutmakta ısrar ediyordu. Bunun asla olmayacağını herkes biliyordu, annesine bunu söyleyecek cesaret hiç kimsede yoktu.

Sophie alışveriş poşetleri arabadan çıkarırken aklında bu düşünceler vardı. Diziyle poşetin devrilmesini önlemeye çalışırken bir taraftan da evin anahtarını çıkarıp annesine seslendi.

145 İyi Uykular Sevgilim / F: 10

"Anne, benim." Ses yoktu. Annesi uyuyor olmalıydı.

Sophie arabaya dönüp poşetlerin kalanını da aldı ve onları boşaltmak için mutfağa götürdü. Ama önce annesini kontrol etmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Merdivenlerin dibinde durdu. Merdiven asansörü yukarıdaydı, yani oturma odasına bakmanın bir anlamı yoktu.

"Anne," diye seslendi tekrar usulca, uyuyorsa uyandırmak istemezdi. "Çay ve bisküvi ister misin?"

Bir süre ses gelmedi.

"Çok iyi olur Sophie. Teşekkürler."

Sophie'nin vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu, çünkü üst kattan cevap veren ses kesinlikle annesine ait değildi.

25

Becky, Robert Brookes'un evde olmadığını fakat arabasının yerinde olduğunu bildirir bildirmez Tom, ona olay yeri inceleme ekiplerini çağırmasını söyledi. Yatak odasının halinin Becky'nin tasvir ettiği gibi olması dikkate alındığında evde büyük bir kavga hatta haneye tecavüz olması tereddütten uzaktı. Robert sadece koşuya gitmiş ve arka kapıdan çıkmamış olsa bile bu, adamlarını içeriye sokmak için mükemmel bir fırsattı. Gerçi Tom bu ihtimali akımın ucundan bir an bile geçirmemişti. Robert kaçmıştı.

"Hay içine tüküreyim," diye mırıldandı Tom. Bunun olacağını görmeliydi. Öte yandan evde standart aramadan fazlasını yapabilmek için şu ana dek herhangi bir dayanakları da yoktu. Ev ve Robert Brookes hakkında giderek artan şüpheleri ayrıntılı biçimde araştırmaya başlamak için çok erkendi. Tam da adli tıp ekibini çağırma kararı vermeden önce adamı sorguya getirtmeyi planlamıştı.

Bir de pansiyonda Olivia'ymış gibi yapan şu kadın vardı. Acaba Robert, karısının ortadan kaybolduğu gerçek tarihi gizlemek amacıyla karısının yerine geçmesi için birine para vermiş olabilir miydi? Fakat bu Olivia Brookes'un orada üçüncü kalışıydı ya da Bayan Evans onlara öyle demişti. O kadının kim olduğunu bulmaları gerekiyordu, hem de acilen. Sahte Olivia konusunda zihnini kurcalayan bir şey vardı fakat kendini ne kadar zorlarsa zorlasın bir türlü ne olduğunu çıkaramıyordu. Sonra bir de şu tek gecelik misafir. Acaba o da sadece Robert'm bir başka piyonu muydu?

Tom, Brookes'ların evine doğru sürerken arabayı dikkatsizce kullandığının farkındaydı. Zihninde Leo meselesi, Cheshire'de-ki hırsızlık ve şimdi de kahrolası Robert Brookes dolaşıp duruyordu; fakat az kalsın bir bisikletliyi biçeceğini fark edince tüm düşüncelerini bir kenara itip şu anki işine, arabasını dikkatlice sürmeye odaklandı. Bu topu topu beş saniye kadar sürmüştü ki telefonu çaldı.

"Tom Douglas."

"Tom. Benim, Leo. Şu an kulübendeyim. Bir dakikan var mı?"

"Çok erken işe koyulmuşsun sanırım Leo. Oraya gittiğin için sağ ol. Sana minnettarım."

"Şey, sekiz olmadan yola çıktım. Gece iyi uyuyamadım." Tom, kendisinin de

aynı halde olduğundan bahsetmeyecekti. "Tom, sence de..." Leo duraksadı, Tom bekliyordu. Leo'nun derin bir nefes aldığını işitti. "Boş ver. Bunu daha sonra konuşuruz. Her neyse, eve dönelim. Max, Ellie'yle birlikte dağınıklığın büyük kısmını toparlayıp evi tekrar eski haline getirmişler. Ama sanki eve girenler senin evraklarının peşindeymiş gibi görünüyor. Yalnızca çalışma odasındaki dolabı tamamen dağıtmışlar, oradaki döşeme tahtalarını da sökmüşler. Nedenini bilmiyorum. Başka herhangi bir yer zarar görmemiş gibi."

Tom gayet iyi anlıyordu. Çalışma odası, evin zemini tahta olan tek bölümüydü, daha sonra yapılmış bir ilaveydi. Kalan zeminin hepsi taş kaplamaydı.

"Tavan arasına da çıkılmış/' diye devam etti Leo. "Oradaki tüm kutular tersyüz edilmiş. Max'le birlikte bir göz atmak için çıktık ama evraklarını ve de diğer eşyalarını çok karıştırmak istemedik, bu yüzden biraz zor oldu."

"Karıştırmanda sakınca yok Leo. Oraya sakladığım gizli hiçbir şey yok, yani ne gerekiyorsa ya da ne istiyorsan yap. Biliyorsun, senden etrafı tamamen toparlamanı beklemiyorum. Şu soruşturma bittiği zaman oraya gelip hepsini yaparım. Ama adamların orada ne aradıkları konusunda bize bir ipucu verebilir. Ciddiyim, istediğin her şeye bakabilirsin, benim için hiç sorun değil, canım." Tom altdudağım ısırdı, yüzünü buruşturdu. Gerçekten de Leo'ya *canım* mı demişti? Tek umudu Leo'nun bunu, onun kuzeyliliğine vermesi ve ardında çok anlam aramamasıydı.

Leo o tipik tarzıyla hiç duraksamamıştı. "İyi. Bakalım adamların özellikle ilgilendikleri neymiş bulabilecek miyim, sonra sana dönerim. Bugün yoğun musun?"

"Kesinlikle. Görünüşe göre dostumuz Robert sıvışmış, bu yüzden tüm birimler oraya gidiyor."

"Daha sonra görüşecek miyiz?" diye sordu Leo sesinde belli belirsiz bir tereddütle.

Tom nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Sesinin kendinden pek emin değilmiş gibi çıkması hiç Leo'ya göre değildi. En ufak bir kırılganlık göstermekten nefret ederdi.

"Günün kalanında işlerin nasıl gideceğine bağlı." Tom özellikle soğuk davranmıyordu, tüm geceyi Robert'ın evinde geçirip geçirmeyeceklerini

gerçekten bilmiyordu.

"Pekâlâ. Nerede olduğumu biliyorsun ama vakit çok geç olursa ve çok yorgunsan aramana gerek yok. Bir ara görüşürüz. Umarım davayı çözebilirsin." Leo telefonu kapattı, ne var ki Tom'u, ona güvenmeye başlayıp başlamadığı konusunda derin sorularla baş başa bırakmıştı. Zaten tek kırılgan olan da o değildi. Tom'un biten evliliği onu adeta paramparça etmiş, sonra birkaç yıl önce asla birlikte olamayacağı biriyle çok yakınlaşmıştı. Elbette Leo bunların hiçbirini bilmiyordu.

Kendini Brookes'larm evine sapan yola dönerken bulunca biraz şaşırdı, oraya nasıl geldiği konusunda çok az şey hatırlıyordu; öte yandan Becky'nin işinin hakkını verdiğini görmek hoşuna gitmişti. Yolun her tarafı araçlarla doluydu ve Tom birazdan ayrıntılı aramanın başlayacağını biliyordu. En azından artık Brookes ailesinde neler olup bittiğini gerçekten öğrenmeye başlayacaklardı.

26

Bu evin içine daha önce defalarca girmiş olmasına ve her yerde ona ait izler bulunmasına karşın, Tom eve adımını atmadan önce olay yerinin daha fazla kirlenmesini önlemek amacıyla tek kullanımlık polipropilen kıyafeti giydi. Üzerindeki kıyafet ve ayağındaki galoşlar her hareketinde hışırdıyordu; bu gürültülü haliyle Becky'yi orada bulacağından emin olduğu mutfağa gitti. Becky olay yeri inceleme sorumlusuyla yüzünden gülüşü hiç eksik olmayan devasa adamla konuşuyordu. Jumoke Osoba ya da herkesin bildiği adıyla Jumbo soran herkese bir bilinmezin ya da sürprizin onu bir köşenin ardında beklediği hissini çok sevdiğini söylerdi. Onun için yeni bir olay mahalli, altı yaşında bir çocuğun Noel hediye yığınının içine dalması gibiydi. Bulduğu her yeni delille yüzündeki gülümseme daha da büyürdü ve bu coşkusu bulaşıcı gibiydi. Haliyle ortada bir ceset varsa bunun dozunu düşürürdü, fakat burası onun için adeta kusursuz bir olay mahalliydi. Hiçbir delilin ya da dert edecek bir cesedin olmadığı.

Tom herkesin ağzından ilk çıkacak kelimenin *henüz* olacağını düşünmekten kendini alamadı ama yine de bu olumsuz düşünceyi zihninin derinliklerine itti. Becky'nin ağzına bir su şişesi götürdüğü ve yüzünün hafifçe kızarmış olduğu dikkatini çekti. Sakin bir köşede Becky'ye iyi olup olmadığını soracaktı ama önce Jumbo'yla konuşması gerekiyordu.

"Selam Jumbo, seni görmek ne güzel. Gördüğüm kadarıyla bugün A Takımı'nı toplamışız."

Jumbo bir kahkaha patlattı.

"Evet Tom. Senin için sadece en iyiler dostum. Bunu iple çekiyordum." Tekrar güldü, öylesi iriyarı bir adamdan çıkması imkânsız tiz kahkahasıyla. Jumbo bir yandan eldivenli koca ellerini ovuşturup zorlukla bastırdığı neşesiyle gülerken Tom da gülümsemekten kendini alamadı. "Bariz bir şey yok. Şimdi işe koyulacağız, bakalım eşeleyip senin için neler çıkarabiliriz." Jumbo'nun gözleri verandaya doğru kaydı, tekrar Tom'a döndüğünde sessiz bir soruyla kaşını çatmıştı. İkisi de konuşmaya gerek görmedi ama Tom olayların etrafı kazınacak kadar derin olmamasını ümit ediyordu.

Jumbo adamlarını bilgilendirmek için ağır adımlarla mutfaktan çıkarken Tom da Becky'ye yanaştı.

"İyi misin sen?" diye sordu. Becky, ona önce boş gözlerle baktı, ardından cevap verdi.

"Evet, affedersin. İyiyim. Alışılmadık biçimde kuruntuluyum şu an, hepsi bu. Eve girdiğimde bu tuhaf his içimi kapladı, sanki bir şekilde morga giriyormuşum gibi. Sessizlik adeta ölüm kokuyordu, her an ayağıma bir ceset takılacakmış gibi hissediyordum. Olay yeri incelemedeki çocuklar gelince bir nebze rahatladım, gerçi Jumbo sanki kitaplardan fırlamış gelmiş gibi. Nereden bulduk onu?"

"O en iyisidir, bekle ve gör," dedi Tom. Pencerenin yanına gidip camdan bahçeyi kolaçan edercesine baktı. "Sence Robert gerçekten kaçtı mı yoksa sadece yürüyüşe mi çıktı?"

Becky başını iki yana salladı. "Kaçtı. Bunu hissedebiliyorum. Arka kapıdan çıktığına neredeyse eminiz, hem sırf yürüyüşe çıkmak istiyorsan çitlere tırmanıp üstünden atlamak fazlasıyla saçma. Yumuşak toprakta ayak izleri var, ayrıca çocukların oyun alanındaki plastik sandalyelerden birini de çitin üstünden atlayabilmek için oraya çekmiş."

"Öyleyse bunu neden şimdi yaptı? Elimizdeki hangi bilgi onu kaçırtacak kadar korkuttu? Acaba Olivia'mn adamın söylediği yerde olmadığını bilmemiz mi? Yoksa diğer kadının fotoğrafı mı? Sonuca çok mu yaklaştık dersin? Umarım öyledir, çünkü o çocukları bulmamız gerek."

"Paniğe kapıldı Tom. Peşinde olduğumuzu biliyor," diye karşılık verdi Becky. "Sadece kadma ya da çocuklara ne yaptığım bilmiyoruz."

Tom başını iki yana salladı. Olivia'nın pansiyonda esmer biriyle ilişkisi olduğunu düşündüklerinde her şey daha mantıklıydı; fakat son üç tatilden beri bu diğer kadının Olivia'ymış gibi yaptığı gerçeği, bunun bir oyun olduğunu akla getiriyordu. Ama kimin lehine? Olivia'nın Anglesey'deki yeni buldukları pansiyona hiç gitmemiş olduğunu bu haftaya kadar Robert biliyor muydu?

Becky boş su şişesini kaldırıp gösterdi. "Şunu çöpe atıp nereye vardığımıza bakacağım. Yukarısı darmadağın. Yatak odasında büyük bir kavga olmuş gibi, gerçi Jumbo'ya orayı gösterdiğimde öyle düşünmedi."

Becky evin ön kısmına doğru hareketlendiği sırada Tom, Gil Tennant'ın o karıştırılması imkânsız sesini duydu; belli ki Robert Brookes'un bilgisayarı toplanıp götürülmeden ona göz atıp ön araştırma yapmak için buradaydı.

"Başmüfettiş Douglas günaydın," dedi mutfağa girerken. Tom, ayakkabı-kıyafet uyumu konusunda Gil'in onu yine hayal kırıklığına uğratmadığını görünce mutlu olmuştu. Gil'in galoşlarına rağmen Tom kenardan koyu kırmızı spor ayakkabı giydiğini görebiliyordu ve tulumunu çıkardığı anda ayakkabılarının ya gömleğiyle ya da pantolonuyla uyumlu olduğunu göreceğine emindi.

"Günaydın Gil. Pazar günü seni buralara kadar sürüklediğimiz için kusura bakma. Gelirken Becky'den bilgi aldm mı?"

"Elbette. Bana, Bay Brookes'un normalde çalışma odasını kilitli tuttuğunu söyledi, bu yüzden oraya gizlenmiş ne sırlar var bulmak için sabırsızlanıyorum." Gil ellerini ovuşturdu.

"Brookes bize bilgisayarının şifreli olduğunu söylemişti. Bu sorun olur mu?"

Gil sadece çenesini kaldırmakla ve mağrur bir ifade takınmakla yetindi; Tom gereken cevabı aldığım tahmin ediyordu.

"En azından elektrikler tekrar gelmiş. Anladığım kadarıyla yan evdeki sersem dün öğleden sonra elektrik kablosunu kesmiş, bu yüzden umalım da bugün ekskavatör çalışmalarına ara versin," dedi Gil.

"Tom? Bir dakika gelir misin?" Jumbo'nun sesi, evdeki curcunayı aşıp gelmişti. Herkes aniden sustu, önemli bir şey bulunduğundan emindiler. Tom, Gil'in yanından ayrılıp merdivenleri çifter çifter atlayarak yukarı çıktı. Becky hemen arkasmdaydı. Ses onları ebeveyn yatak odasına yönlendiriyordu.

"Bu çok çabuk oldu Jumbo, senin standartlarına göre bile. Ne buldun?"

Jumbo'nun elinde belirgin bir şey vardı ama Tom odayı kaplayan karmaşa karşısında bir an için afallamıştı.

"Tanrım, tsunami oldu da ben mi kaçırdım?" diye sordu.

"Hah, evet. İlki bu. Becky; sana Becky dememin sakıncası var mı Müfettiş Robinson?" Jumbo izin için duraksamadan devam etti. "Becky burada bir kavga olduğundan şüpheleniyordu ama bence bunlarm tümü bir tek kişi tarafmdan yapıldı. Tahminde bulunmam gerekirse adam şurada durup," Jumbo o koca adımını sola attı. "Çekmeceleri çekip odanın etrafına savurmuş. Bir şey alındığına dair pek kanıt yok gibi. Yatakta birinin oturduğuna dair bir iz var ve

sadece askılardaki kadın kıyafetleri çekilip atılmış. Bizim Bay Brookes sanırım ufak bir sinir krizi geçirmiş."

Sinir krizi demek odanın haline bakılacak olursa durumu ifade etmekte yetersiz kalıyordu.

"Sence bir şey mi arıyordu?" diye sordu Tom.

"Pek sanmam, zira hiç sistemli değilmiş. Ancak..." Jumbo duraksadı, sırıtarak, "Eğer özellikle aradığı bir şey yoksa berbat bir iş çıkarmış. Görebileceğiniz gibi çekmecelerden bazıları ters çevrilmiş, ama diğerleri sadece yerinden çıkarılıp düzgün bırakılmış. Bir de şuna, bu çekmecelerden birinin altına bantlanmış halde bulduğumuza baksanıza."

Jumbo iki plastik delil torbasını Tom'a uzattı, her birinin içinde birer pasaport vardı. Tom, başını kaldırıp Jumbo'ya baktı; yüzündeki ifade aklındaki sorunun ne olduğunu anlatıyordu.

"Biri Olivia Brookes adına İngiliz pasaportu. Diğeri de Jasmine Jahander adına. Ve ilgisi var mı bilmiyorum ama iki pasaportta da İran vizesi var ve tarihi de geçen ekim ayına ait."

Her ikisinin de aracı olay mahallinde olduğu için Becky ve Tom merkeze ayrı ayrı gitmek durumunda kalmışlardı, Tom'un buna canı bir hayli sıkılmıştı, çünkü yolda Becky'yle beyin fırtınası yapabilmeyi çok isterdi. Her ne kadar Robert aksini söylemiş olsa da artık Olivia ve Jasmine'in pasaportunun olduğunu biliyorlardı; fakat her nedense belli ki Olivia bunu Robert'tan gizlemişti. Yine de anne ve kızı geçen ekim ayında İran'a seyahat etmişlerse diğer çocuklara kim bakmıştı?

Robert, ne Olivia'nın ne de çocukların pasaporta ihtiyaçlarının olmadığını söylediğinde Tom yalan söylediğini hissetmişti. O halde Olivia'nın pasaportları saklaması gerekecekti, çünkü Tom, Robert'm İran vizesiyle ilgili hiçbir şey bilmediğine emindi. Hem Jumbo bunu sadece beş dakikada bulmuştu, yani o evi biraz daha eşerlerse Tanrı bilir daha başka neler çıkacaktı. Bunu öğrenmek için Tom'un uzun süre beklemesine gerek kalmamıştı. Telefonu çaldı ve ekranda "Jumbo" kelimesi yanıp sönmeye başladı.

"Jumbo, sakın bana bir saat içinde tüm olayı çözdüğünü söyleme," dedi Tom. Tamamen şaka yaptığı söylenemezdi.

"Burada taşların altında gizli ne pislikler bulduk duysan şaşırırsın. Bekle de telefonu Gil'e vereyim. Heyecandan zıplayıp duruyor, bir de adamlarımı sabahtan beri merdivene tırmandırıyor."

"Merdiven mi?" dedi Tom şaşkın şaşkın. "Onun bilgisayarıyla merdivenin ne ilgisi var?"

"Bırakayım o açıklasın, sürprizini bozmak istemem. Ama Tom cidden, bu işte hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Nedenini henüz bilmiyorum fakat bu evde hangi taşı kaldırırsak altından bir pislik çıkıyor. Duraksadı, zihnini dikkatini dağıtan varsayımlardan boşaltmak istercesine derin bir nefes aldı. "Her neyse, tahminleri değil de gerçekleri konuşalım. Kredi kartı ve banka kayıtlarını alabildik mi?"

"Hayır. Sadece talepte bulunduk. Neden?"

"Ben bilhassa son zamanlarda John Lewis'ten yapılan alışverişlerle ilgileniyorum. Çöp kutusunda boş bir John Levvis çantası bulduk, ki oradaki tek malzeme de oydu, gerçi bunu zaten fark ettiğini biliyorum. Üst katta üzerinde John Levvis etiketleri olan hâlâ açılmamış birkaç paket var: çocukların odasında bir yatak örtüsü, üzerinde de tahminimce kıza ait bir elbise ve pembe pijamalar.

"Ve bunlar şüpheli eşyalar ha?" Tom sesindeki şaşkınlık ifadesini gizleyememişti.

Telefonun diğer ucundan Jumbo'nun kulakları sağır eden kahkahası geldi.

"Heh - şimdi ipin ucunu kaçırdığımı düşünüyor olmalısın, Tom. Yok ama hepsi başka şeyler gibi aynı anda satın alınmış olabilirler. Kızlarımdan biri mutfağı kontrol ediyordu ve tüm bıçakların, düzgün şekilde bıçaklıkta olduğunu fark etmiş. Ne var ki şahin bakışlı, takıntılı türden bir kız üzerlerindeki parmak izlerini almak için hepsini çıkarmış. Bıçakların Sabatier marka olduğu gözüne çarpmış. Bilirsin, hani şu sapında daire şeklinde üç perçin çivisi olanlardan. İşte, biri hariç hepsi Sabatier Diamant bıçağıymış. Diğeri neredeyse ötekilerle aynı gözüküyor ama aslında *John Lemis bıçağı."*

Tom etkilenmişti. Duydukları belki kayda değer olmayabilirdi ama kızın gözlem kabiliyeti çok iyi olmalıydı.

"Tom heyecanlandığını buradan anlayabiliyorum/' diye bağırdı Jumbo, arkadan gelen matkap sesine benzeyen gürültüyü bastırmak için. "Fakat en ilginci tüm

bıçaklarda sadece Olivia'mn parmak izi var, başkasının yok. Tek istisna bu sonuncusu, onda sadece Robert'ın parmak izi var. Ve sadece tek bir parmak izi dizisi. Ya bıçak iyice yıkandıktan sonra dokunan tek kişi Robert ya da bıçak yeni."

Tom konuşmadan önce cevabın ne olacağını biliyordu.

"Bıçağın üstünde kan izi yok, diğerlerinde de. Hepsini kontrol ettik. Ama bence bu, bir başkasının yerine konulmuş, hem de çok yakın zamanda. İşte bu yüzden onu Robert'ın mı satın aldığına eğer o aldıysa ne zaman aldığını kontrol etmek istiyorum. Burada her şeyi yaptıktan sonra sanırım ilk işimiz bu eve luminoF[1] uygulamak olacak. Başka pek fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, sence?" Jumbo artık gülümsemiyordu. Bu, sesinden anlaşılabiliyordu.

"Kan izi bulacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Tom sessizce.

"Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum. Ama şu bıçak beni düşündürmüyor değil. Orijinal takım nerede? Sonra bir de iki haftayı aşkın süreden beri hiç kimsenin Olivia Brookes'u ne görüp ne de duyduğu gerçeği var. Bunun tek istisnası kocası, ki onun sözüne tam anlamıyla itimat edebileceğimizi düşünmüyorum."

"Kesinlikle sonuna kadar haklısın," diye karşılık verdi Tom.

"Seni haberdar ederim." Jumbo telefonu kapattığı sırada Tom otoparka girdi.

Tanrım, o piç kurusu hepsini öldürmüş olmasın eğer öyleyse onun elimden kaçmasına izin verme.

27

Becky, soruşturma odasına gergin bir şekilde daldı. Sabahleyin o evde nasıl bu kadar acınası hale geldiğine inanamıyordu. Mecbur kalırsa aynı anda iki adamı yere serebileceğini biliyordu ama yine de boş bir ev çok korkutmuştu. Nasıl olur da yaşadığı duygusal karmaşa işini etkileyebilirdi. *Neyse, koy ver gitsin.* Acısını çıkartacaktı. Öyle her gördüğü şeyde aya zıplayıp baygınlık geçiren on sekizinci yüzyıl aciz asilzade kadınları gibi ortalıkta pısırık pısırık dolaşmayacaktı. *Boş ver gitsin.*

Yüzüne yerleştirdiği sert bir kararlılık ifadesiyle ağır ağır masasına doğru ilerledi; Tom'un kendisine baktığını görünce başını hafifçe sallayarak onu

selamladı. Kendine güveninin geri gelmiş olması Tom'un da hoşuna gidecekti. Buradaki herkes birkaç hafta önceki o enkazı görmüştü ama artık gerçek Becky Robinson'u görmenin vakti gelmişti.

"Herkesi toplayıp geldiğimiz noktayı çabucak gözden geçirmek istiyorum, bilhassa bu sabah olanlardan sonra. Senin için de uygun mu Tom?"

Tom'un cevap vermesine fırsat kalmadan Becky'ye bir mesaj geldi; Tom'un telefonu da aynı anda titremişti.

Jumbo.

"İkinizin de bunu görmesi gerek. Jasmine'in yatak odasındaki bir defterde bulduk," diyordu mesaj. Ekte bir resim vardı. Becky eki açtı, uzun uzun ekrana baktı. Başım kaldırdığında Tom'la göz göze geldi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Becky. Resmi kendisine mail atıp bilgisayarında açtı. Daha iyi görebilmek için büyüttü. Çabucak birkaç kopyasını çıkarıp birini Tom'a verdi.

"Tom, adam onlara ne yapmış?" diye sordu, Tom'un da ondan daha çok bilgi sahibi olmadığını bildiği halde. Sorusuna cevap beklemeden delil panosunun yanma geçip resmin bir kopyasını panoya tutturdu.

Oda sessizliğe gömülmüştü. Herkes bir şeyler olduğunu sezmiş, tüm kafalar Becky'ye dönmüştü.

Jasmine'in defterinden alman resim Becky'nin kararlılığını hiç azaltmamıştı; fakat çocukları bulmada başarısız olacağına dair hissettiği kuşku, yeni kazandığı güvenini paramparça ettikçe omuzlarındaki yük daha da ağırlaşıyordu.

Ekip üyeleri tek kelime etmeden panoya doğru yaklaştı; Becky resmin birkaç kopyasını elden ele dağıttı. Tom sandalyesini geri itip masanın kenarında kendine bir yer buldu.

Becky ayağa kalkıp söze başlamadan önce resme bir kez daha baktı. Jasmine'in okulda düzenli bir çocuk olduğu söylenmişti ve bu resim onun yaş seviyesinin muhtemelen biraz üzerindeydi; zira kompozisyonun her bir öğesi muazzam derecede titiz ve ayrıntılıydı.

Resimde ufacık bir oda, iki arka köşe ve Jasmine'in koyu gri renkte boyadığı üç duvar vardı. Odada ne bir pencere ne de kırmızı bir kutu dışında bir şey yoktu. Hiçbir şey, yani bir köşede bir araya toplanıp pusmuş üç çocuk dışında hiçbir şey. Yerde dizüs-tü çökmüş halde oturuyorlarmış gibi görünüyordu. Ortada uzun saçlı bir kız, onun iki yanında sarı saçlı birer küçük çocuk. Kız, kollarını çocuklara sarmıştı. En küçük çocuğun yüzünde, gözyaşına benzeyen minik siyah oval şekiller vardı. Duvarlardan birinde açık bir kapı vardı ama yerden çok yukarıdaydı.

"Düşmandan saklanıyoruz," diye yazmıştı Jasmine en alta.

Ekip, resmin anlattıklarını özümserken kısa bir sessizlik yaşandı. Becky birkaç dakika düşünmelerine müsaade etti.

"Pekâlâ, bunu beklemiyorduk, şimdi fikrinizi söyleyin," dedi sessizliğin hâkim olduğu odaya.

"Evde kiler var mı?" diye sordu Ryan.

"Yok, hatta evde bunun için yeterli büyüklükte bir dolap da yok. Garaj zeminin altında da herhangi bir yer olmadığından emin olmak için Jumbo'ya Olivia Brookes'un arabasını kaldırtmamız gerekiyor ama garajda öyle bir yer olduğundan şüpheliyim."

"Adama ait başka mülk var mı?" diye ekledi Nic.

"Bulduğumuz kadarıyla yok. Ama belki biraz daha derine inmemiz gerekebilir. Buradaki asıl nokta, Jasmine'in bu resmi kaybolmadan önce çizmiş olması, yoksa evde olmazdı. Yani, burası, eğer kızın kafasında kurguladığı bir yer değilse, daha önce gittikleri bir yer. Herkes aynı fikirde mi?"

Sessizlik hemfikir olduklarını söylüyordu.

"Saklandıkları düşmanın Robert olduğunu farz ediyoruz. Bu varsayım çok mu abartılı? Bunun anneleriyle bir ilgisi olabilir mi? Ryan, Robert çocukları Olivia'nın haberi olmadan sözüm ona tatile götürdüğünde sen oradaydın. Olivia, sana çocuklarına zarar verecek ya da onları bir yere kilitleyecek biri gibi göründü mü?"

Ryan bir kerelik o burnu havada tavrından sıyrılmış gibiydi. Karşısında şimdiye

dek hiç görmediği kadar ciddi bir Becky vardı.

"Yanılıyor olabilirim ama Olivia'nın, Robert çocuklarına bir şey yaptı diye dehşete düştüğünü söyleyebilirim. Açıkçası kadının çocuklara zarar verebileceğine ihtimal vermiyorum ama yine de Polis Müdürü Stanley'in görüşüne başvurmanın yararı olabilir."

Becky, Tom'a baktı; amiri başını sallayarak Philippa'yla konuşulmasını sessizce onayladı; gerçi Becky cevabı aldığından emindi.

"Başkası olabilir mi? Birinizin bahsetmek istediği herhangi bir isim ortaya çıktı mı?"

Bir kez daha odaya sessizlik hâkim oldu. Becky şaşırmamıştı. Robert, Olivia ve Jasmine'in endişe ettiği bir şey olabileceğini çıt-latmıştı; ama bu, birinin kendi kendine kuruntu yaptığı önemsiz bir endişe değil, gayet mühim bir olaydı.

"Tamam o halde. Hepimiz bu yeri bulmak zorunda olduğumuzu biliyoruz. Birinci önceliğimiz olmak zorunda. Olivia'nın başına her ne gelmişse çocukların bu gizlenme yerine gitmiş olması ihtimali var: güvende ama çaresizce kurtarılmayı bekliyor ya da kilitli halde ve kaçamıyor olabilirler. Her bir ipucunu her bir fikri bilmemiz gerekiyor. Bir de komşular var. Hepsiyle yeniden konuşmamız gerekiyor ama bu kez sadece bilgi amaçlı değil. Tavan aralarını, kilerleri, barakaları araym. Herhangi biri çocukları evine almış mı? Nic, bu işin organize edilmesini sana bırakabilir miyim?"

Nic başını sallayıp masasına döndü.

"Peki, şimdi *bu* kadın hakkında konuşalım." Becky, pansiyonda Olivia Brookes'muş gibi davranan kadının panodaki büyütülmüş fotoğrafına parmağını üç kez sertçe vurdu. "Kadının kim olduğunu bilmiyoruz, ancak Robert'm kadının fotoğrafını görmüş olmasına rağmen, kendini karısıymış gibi tanıtan biri olduğundan söz etmeyi atladığını biliyoruz. *Robert neden böyle bir şey yaptı?"*

Arkalardan bir el kalktı.

"Robert'm bu kadını pansiyona koyup Olivia ve çocuklara zarar vermesi mümkün mü? Kadın, izlerini örtmesi için Robert'a yardım ediyor olabilir mi? Jasmine'in çizdiği resme bakarsak kız birinden korkuyormuş gibi görünüyor."

Becky başını yavaşça salladı. "Kulağa akla yatkın geliyor. Başka görüşü olan?"

Tom kalktı.

"Bu sabah o evde Olivia ve Jasmine adına pasaportlar bulduk. İkisinde de geçen yıl, Olivia'nın hesapta Anglesey'de olduğu ekim ayında, sömestr tatili tarihli İran vizesi vardı. Kocasına bulunduğu yer konusunda daha önce yalan söylemiş gibi görünüyor, yani sadece kocasını terk edip gitmiş olamaz mı? Pansiyondaki kadın belki de Robert'a değil, Olivia'ya yardım ediyordur?"

"Ama Olivia gerçekten de Jasmine ve belki Danush Jahan-der'le birlikte İran'da mıydı? Eğer öyleyse, diğer çocuklar neredeydi? Yoksa Olivia bir yerlerde kilitli miydi? Robert, karısının Jahander'le birlikte kaçmak üzere olduğunu öğrenmiş olabilir mi? Belki de her şeyin başlangıcı budur. Herkesin şunu gayet iyi anlaması gerek, bu kadının kim olduğunu bilmek öncelikli." Becky parmağını yine panodaki fotoğrafa vurdu. "Neden kendini Olivia'ymış gibi tanıtıyordu ve ondan bunu yapmasını kim istedi? Bence artık bir basın açıklaması yapmanın zamanı geldi."

Herkes bir an için sustu. Becky bir şeyi gözden kaçırdığını düşünmekten kendini alamıyordu ama bir türlü ne olduğunu bulamıyordu. İlerleme kaydetmeleri gerekiyordu.

"Elimizde başka ne var? Evet Erica," dedi Becky arkalardaki bezgin görünümlü kadını işaret ederek. Erica'nın dört çocuğu olduğunu biliyordu, bu yüzden sabah -ki bu ilk değil-di- çocuk bakıcısı bulma konusunda kâbus yaşadığını tahmin edebiliyordu.

"Elimizde Bayan Preston'ın, Robert'ın eve çarşamba gece yarısı, daha doğrusu perşembe sabahı geldiği ve Bayan Preston kalkana kadar tekrar gittiği beyanı var. Bu, saat altıda işe gitmeden önce her sabah beş on beşte köpeğini yürüyüşe çıkartan başka bir komşu tarafından da doğrulandı. Adam, Robert'ın arabasının garaj yolundan aniden fırladığını ve az kalsın onu ezeceğini söyledi."

"Öyleyse Robert'ın çocukları, her neredeyseler, kontrol etmek için döndüğünü düşünebilir miyiz? Ayrıca eğer öyleyse diğer gecelerde de kontrol etmeye gelmiş olabilir. Nevvcastle'daki otelin kamera kayıtlarında bir gelişme var mı?"

"Lobide hiçbir şey yok. Ama otel müdürü binadan başka çıkış yolları da olduğunu ve hepsinin kamerayla izlenmediğini söyledi. Mesela adam fark

edilmek istemiyorsa mutfaklardan dışarı çıkmış olabilir."

"Peki, ya otopark?" diye sordu Tom.

"Kayıtları hemen istedik. Elimize henüz ulaştı; çünkü otelden değil başka firmadan geliyorlar. Buradaki işimiz biter bitmez o işe başlayacağız."

"Çarşamba gecesinden itibaren başlayın," dedi Becky. "Ro-bert'm Nevvcastle'da olduğu tüm zamanı istiyorum. Arabasının o otoparktan çıktığı her saniyeyi bilmek istiyorum."

Ekibin öğrendiklerini sindirdikleri kısa sessizlikte soruşturma takip merkezinin kapısı sertçe açıldı ve kırmızı ayakkabılarıy-

la Gil odaya girdi ve biraz da nefes nefese bir halde zıplarcasma daldı.

"Bunu görmelisiniz," dedi.

Becky her ne kadar sözünün kesilmesinden pek hazzetmese de Gil'in ciddiyeti, söyleyeceğinin önemli olduğunu düşündürdü. Gil, dizüstü bilgisayarını sertçe masaya koyup birkaç tuşa bastı, cihaz kablosuz ağ üzerinden beyaz tahtaya bağlandı. Tahtanın üzerindeki yazılara rağmen görüntü hepsinin görebileceği kadar netti.

Ekranda bir video görüntüsü vardı, Becky için buranın Bro-okes'ların mutfağının içi olduğunu anlamak zor değildi. Kapı açılıyor ve ellerinde bir beyaz çiçek buketi ve içinde şişe varmış gibi görünen bir poşetle Robert Brookes içeri giriyordu. Kolunun altında çocukların çizgi romanlarına benzer birkaç şey vardı. Ellerindekini masanın üstüne bırakıyordu. Videoda ses olmamasına rağmen görüntüden Robert'm, "Olivia," diye seslenip etrafa bakındığı anlaşılıyordu. Mutfaktan yürüyüp çıkıyor, sonraki karede yatak odasında belirip şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu. Gil ekranda birkaç şeye tıkladıktan sonra görüntüyü tekrar mutfağa getirdi. Robert kapıyı çarparak içeri dalıyordu, ses olmasa bile kapının mutfak dolabına çarpışı, soruşturma odasındakileri yerinden hoplatmıştı. Robert karısının çantasını kapıp masanın üstüne boca ediyor ve içindekileri kontrol ediyordu.

Gil tıklayıp görüntüyü kapattı.

"Cuma öğleden sonra, tam olarak Robert'm eve geldiğini söylediği vakitte."

Becky çevresindeki şaşkın suratlara baktı.

"Peki, bu video nereden?"

Gil'in tek söylediği, "Sonraki parçayı izleyin, anlatacağım," olmuştu. Ekranda başka bir simgeye tıkladı.

Görüntüde bir kadın vardı. Video yukarıda bir yerden çekilmişti ve kadın başı hafifçe öne eğik yürüyordu, bu yüzden kadının yüzünü net bir şekilde göremiyorlardı; ama Becky bunun Olivia Brookes olduğuna emindi. Doğrulaması için Tom'a baktı;

Tom gözünü ekrandan ayırmadan başmı kararlı şekilde Becky'ye çevirip onaylarcasma salladı. Yine ses yoktu fakat kadın kendine bir fincan kahve yaparken omzunun üstünden biriyle konuşuyor gibiydi. Ekranda kucük bir çocuk belirdi bu defa sadece sarışın bir kafanın yalnızca üstü görülebiliyordu. Boyuna bakılacak olursa çocuk dört yaşlarındaydı. İkisi de yürüyüp görüntüden çıktılar ve ekran birkaç saniyeliğine karardıktan sonra tekrar geldi, bu kez oturma odasıydı. Olivia kanepeye doğru yürüyüp oturuyor ve eline aldığı dergiyi incelerken mutfaktan getirdiği kahvesini yudumluyordu.

Soruşturma odasından çıt çıkmıyordu. Herkes gördükleri karşısında allak bullak olmuştu. Gil bilgisayarını kapatıp dinleyicilerine döndü.

"Çok da ilham veren bir video değil, diye haykırdığınızı duyar gibiyim," dedi teatral bir edayla. "Ama bu, arkadaşlar, sadece buzdağının görünen kısmı. Robert'ın bilgisayarındaki sabit disk tamamen Brookes ailesinin işinde gücündeki halini gösteren videolarla dolu. Evin her odasında gizli kameralar var, yalnızca çocukların yatak odaları ve banyolar hariç. Neyse ki Robert Brookes da bir nebze olsun edep varmış."

Becky göz ucuyla Tom'a bakınca yüz ifadesindeki tek değişikliğin hafifçe gözlerini kısması olduğunu gördü. Tom'un Robert'tan hoşlanmadığını biliyordu, ama bir adamın, karısının her hareketini kayda alma düşüncesi öyle dehşet vericiydi ki Becky'nin içi ürperdi. Acaba Olivia bunu biliyor muydu? Biliyor olması imkânsızdı. Hiç kimse bu derecede izlenmeyi kabul etmezdi. Acaba Robert, karısının görüntülerine bakmaktan hoşlanıyor muydu? Bu soruların cevaplarını günün birinde öğrenebilecekler miydi?

Gil daha bitirmemişti.

"Kameralar çok zekice gizlenmiş, yüksekte, dolapların üstüne. Ama sanırım hepsini bulduk. Harekete duyarlılar, belli bir yüksekliğin üstündeki hareketle etkinleşmeye ayarlanmışlar. Şurası kesin ki Robert sadece karısının hareketlerim kaydetmekle ilgilenmiş; bu yüzden Olivia bir odaya girdiği anda kameralar görüntüleri kaydetmeye başlıyor. Elbette bazı karelerde kadınla birlikte çocuklar da var, ama çocukların hepsi anneleri olmadan kameraları çalıştıramayacak kadar kısalar. Kötü haber, kameralar yukarıdan, başlarının üstünü görüyormuş, yani elimizde hâlâ kullanabileceğimiz bir fotoğraf yok. Ayrıca yalnızca tahminimi söylüyorum, Robert'm her gece eve geldiğinde kameraları devre dışı bıraktığını düşünüyorum, çünkü şu en sonuncusu hariç adamın hiç görüntüsü yok."

Gil etrafında dönüp herkese gülümsedi, gerçi tebessümü cansız fersiz, yorgun gözlerine hiç ulaşamamıştı.

"Zaman damgası, Olivia'nın son videosunun cuma günü çekildiğini gösteriyor, aşağı yukarı Robert Brookes eve gelmeden bir saat öncesini. O ana dek Olivia ve çocuklar gayet sağlıklı ve evde görünüyorlar."

Soruşturma odasından uğultular yükseliyordu. Herkesin bir teorisi vardı ama Tom'a hiçbiri doğru gibi görünmüyordu.

"Bundan Robert'm eve geldiğinde karısının orada olmasını beklediğini söylerken doğru söylediği sonucu ortaya çıkıyor," dedi Ryan.

"Herkes aynı fikirde mi?" diye sordu Becky.

Nic biraz tereddütle de olsa elini kaldırdı.

"Bu kameraları Robert Brookes'un yerleştirdiğini ve eve geldiğinde genelde devre dışı bıraktığını varsayarsak adam filme alındığını biliyor olur, değil mi? Kadının adını seslendiği sırada yüzünü kameraya dönmüş ve o hediyeleri sırf göstermelik almış olabilir. Ben şahsen bu görüntülerin herhangi bir şeyi kanıtladığını sanmıyorum."

Aferin delikanlı, diye geçirdi akimdan Tom. Tam olarak o da aynısını düşünüyordu. Ama diğer yandan Olivia bir saat öncesine kadar oradaydı ve aradaki tek eksik bir saatlik zaman diliminde Robert'm arabasıyla Nevvcastle'dan

dönüş yolunda olup olmadığını kontrol etmek gayet basitti.

Birden aklına farklı bir düşünce geldi.

"Becky, şu videoda Olivia kendine kahve yapıyordu, değil mi? Ve kahvesine süt katıyordu. Sen dolapta hiç süt olmadığım ve çöp kovasmda da boş şişe görmediğini söylememiş miydin?"

Becky, ona bakıp hafifçe başmı salladı.

Burada ne oluyordu?

28

Bu, tam da Jumbo'nun sevdiği türden bir suçtu. Çünkü en çok da şu an hiç kimse suçun işlenip işlenmediğini bilmiyordu ve gerçeği ortaya çıkarmak da onun işiydi. Mutfak bıçağının fark edilmesi onu çok memnun etmişti, zeki çaylağı orada harika iş çıkarmış; ayrıca şu pasaportlar onun da merakını uyandırmıştı.

Gil'in bilgisayarda bulduğu videolar ve adamlarının merdivenlerle bir yukarı bir aşağı koşturduğu şu berbat kameralar bu karışıma eklenince ortaya tam bir gizem çıkıyordu. Ve Jumbo'nun daha fazla seveceği başka hiçbir şey olamazdı.

Gil gittikten sonra Jumbo artık dikkatini çalışma odasına vermeye karar verdi. Becky, Gil'e odanın genelde kilitli tutulduğunu söylemişti, artık nedenini anlıyordu. Belli ki Robert Brookes'un, karısının her hareketini izlediğini bilmesini istemiyordu. Gerçi Jumbo da o videoyu izlemişti ve aklına yatmayan bir şeyler vardı. Olivia'mn odalar arasında dolaştığı sırada normal davrandığından Jumbo emindi, kadının kameraya karşı rol yaptığına dair herhangi bir işaret yoktu. Tecrübelerine göre, insanlar kameranın varlığını biliyorlarsa bir şekilde belli ederlerdi. Sahnede rol yapıyormuş gibi farklı davranırlardı. Olivia'da buna dair herhangi bir işaret yoktu ama iki şey vardı: Yüzünü nadiren gösteriyordu, kameraya doğru yürürken başı daima önünde gibiydi fakat uzaklaşırken yukarıdaydı ve hiç, bir kez bile olsun, yatak odasında ne soyunmuş ne de giyinmişti. Hep banyoya gidiyordu. Bir defasında, bir şey unuttuğu çok açık belli olan bir kayıtta çekmecesinden iç çamaşırı almak için banyodan yatak odasına dönmüştü. Fakat üzerinde bornozu vardı. Bir külot için kim odasının içindeki ebeveyn banyosundan kendi yatak odasına üzerine bornoz geçirip yürürdü ki?

Jumbo böyle bir şeyin kendi evinde asla olmayacağına adı gibi emindi. Karısı bir parça ona benziyordu, onun gibi iriyarıy-dı. Fakat kalbi de kocamandı ve gür kahkahası, Jumbo'nunkine meydan okuyacak türdendi. Karısını, yarı çıplak Tina Turner taklidi yaparak odanın içinde havalı havalı dolaşırken -ki kocası olmadığında bu konuda pratik yaptığına yemin edebilirdi- kıyafetlerini giymeye ikna etmek mesele oluyordu. Jumbo, karısı aklına gelince gülümsedi, onun daha iyi bir kahkaha için başını geriye atışıyla şu, yüzünü henüz net bir şekilde göremedikleri ve kahkahasını henüz duyamadıkları Olivia Brookes denen kadınla kıyaslamadan edemedi.

Çalışma odasına şöyle bir göz gezdirip adamlarından birini çağırdı.

“Kitapları iyice inceleyin Adam. Prosedürü biliyorsun. Bu herif bana sinsi pisliğin tekiymiş gibi geliyor, bu yüzden okuduklarının veya kitap sayfalarının arasına sokuşturulmuş bir şey var mı, bilmek iyi olur. Bakalım ne buluruz. Phil de sana yardım etsin. Ben de incelemeyi bitirdiğimiz odalara luminol uygulamaya başlayacağım. Sana uyar mı?"

Bir kitaplık dolusu cilt cilt kitabı incelemek kimsenin yapmaktan keyif alacağı bir iş değildi ama yapılmak zorundaydı. Jumbo, Adam'ın omzuna hafifçe bir yumruk attı. "Aferin adamım, çok uzun süreceğini düşünmüyorum."

Luminole nereden başlamalıydı? Asıl soru buydu. Odaları yeterince karanlıkta bırakmak için şartlar hiç de elverişli değildi. Bir de haziran ayında olunması işini daha da zorlaştıracaktı. Neyse ki çocukların odalarında güneşlik vardı, bu yüzden başlangıç için iyi bir yerdi, ebeveyn banyosunda da hiç pencere yoktu, sıradaki yer de orası olacaktı.

"Haydi işe koyulalım," diye gürledi ortaya.

Aşağı yukarı bir saat geçmişti ki alt kattan birinin seslendiğini işitti.

"Jumbo, bunu görmen gerek." Seslenen Adam'a yardım eden teknisyen Phil'di.

İriyarı adam açık kapıdan aşağı seslendi. "İki dakikaya oradayım."

Luminol, hiçbir iz ortaya çıkarmamıştı. Bütün yatak odalarını araştırmışlardı. Hatta öğleden sonraki güneş ışığını kesmesi için gayet ağır perdeleri olan ebeveyn yatak odasmı bile.

Koca adımlarla, pat pat ses çıkararak merdivenlerden indi, basamaklar tarihleri boyunca belki de ilk defa böylesine gıcırdıyordu. Çalışma odasının eşiğinde durdu.

"Ne buldunuz?" diye sordu.

Adam kitaplığın arkasını işaret etti.

"Bu normal bir kontrplak arkalık gibi görünüyor ama rafı boşaltınca bir köşesinin hafifçe gevşek olduğunu fark ettik ve biraz zorladık. Arkasında gizli bir bölme oluşturmak için tahtayla kaplanmış küçük bir boşluk var. Aşağı yukarı otuza kırk santim büyüklüğünde, derinliği de sekiz santim kadar olabilir. Maalesef içi boş ama yine de bir saklama yeri. Öndeki kitaplar da yakın zamanda yerinden oynamış gibi görünüyor. Kitapların çekildiği tarafta hafif toz izleri var." Adam izleri parmağıyla gösterdi. "Çok yakın zamanda diyebilirim."

"Aferin, sanırım hepsi fotoğraflanıp belgelendi." Jumbo soruyu sorarken alacağı cevabı zaten biliyordu. "Peki, orada ne saklıyordu? Ne yazık ki orayı boşaltırken kameralar çalışmıyormuş, görüntü olması epey işimize yarayabilirdi. Kitaplarda ilginç bir şey var mı?"

Adam başını iki yana salladı.

"Üzgünüm Jumbo. Phil'le birlikte fark ettiğimiz tek şey adamın, Myra Hindley ve lan Bradyİe epeyce ilgilendiği. Elindeki kitaplar diğer seri katiller hakkında değil, sadece onlarla ilgili. Sadece biriyle ilgilenmesi tuhaf, sence de öyle değil mi?"

"Anladığım kadarıyla sen Manchester'da doğup büyümedin, delikanlı. Moor Cinayetleri, bu civarda ölmesine hiçbir zaman izin verilen bir hikâye değildir, kelime seçimim konusunda kusuruma bakmayın. Çocuklardan biri hiç bulunamadı, kilometreler boyunca herkes o tüyler ürpertici hikâyenin tamamını bilir. Bu yüzden tuhaf demeyi çok isterdim ama öyle olduğunu özellikle düşünmüyorum."

Etrafına bakındı, bu odadaki araştırma bitmiş gibi görünüyordu. Tüm evraklar götürülmek üzere kutulanmış ve Gil bilgisayarı çoktan almıştı.

"Bu odayı karartmaya ne dersiniz, sonra bir luminol döküp bakalım beraber."

Çalışma odasında hem jaluzi hem de perde vardı. Görüldüğü kadarıyla Robert gündüzleri bile hiç kimsenin alt kat penceresinden içeriye bakmasmı istemiyordu.

Adamları odayı hazır ederken Jumbo tekrar koridora çıktı ve birkaç kişinin kollarında kutularla alt kata inmekte olduklarını gördü.

"Bunlar da ne delikanlılar?"

'Tavan arasından bazı eşyalar," diye cevap verdi adamlardan biri; delikanlı olmadığı kesindi ama giydiği tulumdan bunu ayırt etmek çok güçtü. "Biraz kıyafet ve birkaç parça ıvır zıvır var ama bu kutunun içindekilerin ilginç olabileceğini düşündük. İçinde tomar tomar eski kâğıt ve evrak var, bazıları bilimsel makaleler falan -kalanların hepsi ıvır zıvır. Bir şal, fotoğraf çerçevesi, bir çift eldiven ve eski bir Manchester United maç programı... Fakat kutunun üstüne Dan ismi karalanmış ve içindeki evraklar da Da-nush Jahander adma; o da aradığımız adamlardan biri olduğuna göre hepsini iyice bir incelemeliyiz diye düşündüm."

"Aferin," dedi Jumbo gözlerinin içi gülerek. "Şimdi çalışma odasını kontrol edeceğiz; üst katta bir şey çıkmadı. Sonra alt kattaki diğer odalara geçeriz. Beş dakikaya size yetişiriz."

Jumbo karartılmış odaya dönüp hazırlanmaya başladı. Maskesini yüzüne geçirdi. Hafif aralık kapıdan içeri sızan ışıkta etrafındaki karanlık gölgelere bakındı. Tamamdı, şimdi kendine bir yer seçmesi gerekiyordu, sonra kapıyı kapatacaktı. Bir süre düşündü, sonra kapıyı arkasından kapattı. Elindeki spreyi odanın köşesindeki halıya püskürttü. Bir şey çıkmadı. Diğer olası birkaç noktaya daha denedi. Yine sonuç sıfırdı.

Yüzünü kapıya döndü: altı panelli, parlak beyaz kapıya. Spreyi püskürttü, durdu, biraz daha püskürttü. Kalbi, yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı.

"Sanırım başardık." Jumbo karanlık odada maskesini indirdi, yaklaşık bir metre seksen santim yukarıdan yere kadar mavi mavi parıldayan kapıya ve duvara gözlerini dikti.

Tom soruşturma odasına şöyle bir göz gezdirdi, ekibindeki-lerin damarlarına pompalanan adrenalini neredeyse hissedebiliyordu. Kanı bulmuşlardı, hem de epeyce. Jumbo'ya göre kan çamaşır suyuyla adamakıllı silinmişti ama

temizlenmeden önce kapının her iki yanındaki duvarlar, bir sıçrama modeli göstermeye, yani saldırıya uğrayan kişinin bir çocuk değil, yetişkin olduğunu belli edecek kadarını içine çekmişti. Bir çocuk için çok yüksekteydi, ayrıca damlaların şeklinden duvara çarptığı sırada kanın yukarıya değil, aşağıya doğru püskürdüğünü anlamışlardı. Jumbo, bunun atardamar kanaması olduğuna bahse gireceğini söylüyordu, ayrıca onun görüşüne göre bir insan bu kadar kan kaybedip hâlâ hayatta olamazdı.

Temizleme işi ustaca yapılmış, çamaşır suyu silinen bölgelerdeki olası tüm DNA örneklerini mahvetmişti. Öte yandan Jumbo'nun tecrübelerine göre bu gibi kan püskürmelerinde damlacıkların hepsini çıplak gözle görmek kolay değildi, bu yüzden bir yerlerde bir iz bulacağına inanıyordu. Hiç kimse her bir damlacığı teker teker temizlemeyi başaramazdı.

Bunca yeni bilgiye rağmen hepsinin nereye varacağına dair hiçbir fikir yoktu. Üstüne üstlük Robert'ın nereye gittiği ya da nasıl gittiği konusunda hiçbirinin elinde bir ipucu yoktu. Ayrıca Brookes'un cep telefonu da onlara bir ipucu sağlamamıştı. Robert, kredi kartlarını kaçtığı fark edilmeden önce kullanmış ve o zamandan bu yana herhangi bir hesap hareketliliği olmamıştı. Ülkeden tüm çıkış yollarına arama bülteni gönderilmiş ama henüz bir cevap gelmemişti. Şimdi bir basın bülteni hazırlıyorlardı, çünkü Robert Brookes'un izini bulmak zorundaydılar.

Kan izinin bulunması ekibin üzerinde göz ardı edilemez bir etki yaratmıştı. Bazı vakalarda kan, üzücü de olsa polislerin telaş seviyesini yükseltirdi. Ne var ki Tom için bu, o odada korkunç bir şey olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda olduğu ıstırabıyla birlikte gelirdi.

Becky masasında oturmuş, alnını ellerine dayamış, bir yandan da saçından bir bukleyi parmağına doluyordu.

"Baştan büri aklımdakinin bu olduğunu biliyorum, Tom. Ama haklı olmak hep iyi hissettirmiyor."

"Bundan gayet emindin, değil mi?"

Becky ne demek istediğini Tom'un daha iyi anlamasını istercesine ona doğru eğildi. "Birkaç yıl önce Robert'm çocuklarını götürmeyi denediğini biliyoruz; o, karısının bunu bildiğiyle ilgili hangi yalanı yutturmaya kalkışırsa kalkışsın. Karısını gözlediğini, uygun zamanı beklediğini de biliyoruz. Olivia pasaportları

saklıyormuş. Her şey planladığı gibi işliyor. Hesabıma göre Robert şimdi çocukları her nereye saklamışsa oraya gidiyor. Kendine yeni bir hayat kurmak için yola çıkacak."

Tom pek ikna olmamıştı. Adam gerçekten de çocuklarını almak için karısını öldürmüş müydü? Belki onları da öldürmüştü ya da bir yerlere kilitlemişti?

Çenesini yumruğunun üstüne koymuş, Becky'ye bakıyor, yorumunu tartışıp tartışmamayı kafasından geçiriyordu. Becky baştan beri Olivia'nın ölmüş olduğunu söylüyordu ve görünen o ki haklı çıkma olasılığı yüksekti.

"Kan Robert'a da ait olabilir biliyorsun," dedi Tom, alacağı tepkinin ne olduğunu bile bile.

"Ne? Bu fikir de nereden çıktı?"

Tom, söylediğinin gerçek anlamda bir teori olmadığını kabul etmeliydi ama Robert cumartesi gecesi ortadan kaybolmuştu. Belki öldürülmüş ve cesedi ortadan kaldırılmıştı? Bu da bir ihtimaldi. Bunu söylemekten nefret ediyordu fakat sonunda her şey bu verandada bitebilirdi.

Hiçbir şey aklına yatmıyordu. Robert eve dönmeden bir saat öncesine kadar Olivia evdeydi. Adamm gerçekten de karısını öldürüp cesedinden kurtulmak için zamanı vardı ve birkaç saat sonra polisi aramadan önce o çocuklara Tanrı bilir ne yapmıştı?

Becky, ona bakıyordu, Tom ise boynuzlarını kaldırmış, sonraki saldırısını yapmaya hazırlanıyor gibiydi. Neyse ki çalan telefonu, anın giderek artan gerginliğini böldü.

"Hay lanet olasıca," diye mırıldandı Becky.

Becky telefonu açarken Tom yüzüne yayılan sırıtışa hâkim olamadı.

"Müfettiş Robinson?" diye cevap verdi, sesinin daha neşeli çıkmasına gayret ederek. "Evet Gil. Senin için ne yapabilirim?"

Sohbetin devamını Tom duyamıyordu ama Becky klavyesine dokunmaya başlamıştı.

"Tamam, aldım. Peki, şimdi?" diye sordu Becky. Tom oturduğu yerden bile telefonun diğer ucundaki hafif neşeli çığlığı duyabiliyordu. Becky telefonu kapattı.

"Gil'i son buldukları çok heyecanlandırmış. Bakmamız için bana görüntülerden bir bölüm gönderdi. Görüntüleri anlayamazsak eğer buraya gelip ne demek istediğini gösterecekmiş."

Tom gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, o küçük primadonna neden sadece bize anlatmayı denemiyor. Bu bir televizyon yarışması değil, kanlı bir cinayet soruşturması."

Tom, Becky'nin başının birden kalktığım fark etti. Baştan beri böyle düşünüyor olmalarına rağmen bu, Tom'un o kelimeleri ilk kez seslendirişiydi. Ve artık o da bu düşünceleri onaylamıştı. Belki de ortada bir ceset yoksa bile, artık bunu resmen kabullenmenin zamanı gelmişti.

Başka bir şey demeden masanın etrafından dolaşıp Becky'nin omzunun üstünden bilgisayara doğru eğildi.

"Neye bakıyoruz?" diye sordu.

"Evden bir video. Robert'm gizli görüntülerinden." Becky'nin dudaklarından adeta tiksinti ve nefret damlıyordu. "Bana bu sabahkinden farklı gelmedi."

"Gil'in yolladığı diğer dosya ne?" diye sordu Tom.

"Aynı sanırım. Tarih iki ay öncesini gösteriyor gerçi."

Becky diğer dosyaya tıklayıp açtı.

"Hızlı oynat." Tom'un aklının köşesinde bir şeyler kımıldıyor gibiydi.

"Diğerini de aç. Videoları yan yana oynatabilir misin?" diye sordu telaşla.

"Bu bilgisayarda mı?" diye dudak büktü Becky. "Şaka yapıyor olmalısın. Ancak ikişer saniye aralıklı olarak kare kare ilerletmemi istiyorsan. Neden?"

"Öyleyse mutfak sahnelerine gel."

O sırada odanın çift kanatlı kapısı açıldı, Gil yüzünde koca bir sırıtışla içeri girdi.

"Anladınız mı?" diye sordu.

"Az kaldı," diye karşılık verdi Tom. "Bize pek zaman vermedin, gerçi."

"Size göstermek için bekleyemedim. Ne düşünüyorsun, Müfettiş Robinson?"

"Bilgisayarımla kafayı bozmakla meşguldüm, doğru düzgün çalışsın diye uğraşıyordum. Daha görüntüye bakmaya bile fırsat bulamadım. Ne olduğunu anlat işte Gil."

Becky'nin hiddeti karşısında biraz afallayan Gil, onu dirseğiyle hafifçe kenara dürtüp fareyi eline aldı.

"13 Nisan, yaklaşık iki ay öncesi. Görüntü, Brookes'ların mutfağından. Mutfak masasının üstündeki nergis vazosuna dikkat edin. İpucu onlar. Şimdi geçen haftanın kaydına bakalım, Olivia'nın sözüm ona tatilden döndükten sonrasına. Örnek olarak geçen salıyı seçtim. Ailenin, elbette gerçekten Olivia'nın olsa da, bir gününü gayet iyi gösteren mükemmel bir video. Şimdi, mutfağı kontrol edin. Mutfak masasında nergis vazosu yok. Pekâlâ, siz bu bebekleri aynı anda oynatamayabilirsiniz ama ben yapabilirim. Bakın da öğrenin."

Tom ve Becky ekranda yan yana oynanan onar saniyelik iki videoyu izlediler. Olivia başı önde mutfağa giriyordu. Üstünde füme bir bluz vardı. İçinde nergis olan vazonun yanındaki sürahiyi alıp sırtını dönüp gidiyordu.

İki video da tamamen birbirinin aynıydı.

Tom, Gil'e baktı. Daha fazlasının olduğunu anlamıştı.

"Tabii ki ilgilendiğimiz döneme ait tüm videoları kontrol ettim. Tahmin edeceğiniz gibi Olivia'nın Anglesey'de olması gereken haftaya ait hiç video yok. Kalanına yani Olivia'nın evde olması gereken geçen haftaya ait olanlara gelirsek hepsi sahte. Her biri."

Gil gözleri tatmin hissiyle ışıl ışıl parıldayarak öne doğru eğildi ve ekrana kalemiyle dokundu.

"Gayet profesyonelce düzenlenmişler, çünkü daha önceki bir zamandan bütün bir haftanın kopyası değiller. Bunu fark etmemiz çok kolay olurdu. Şu an baktığımızın -geçen salının video-su- her iki yandan sekansı, yani devamı ve öncesi, 13 Nisan'dan değil."

Becky şaşırmış gibiydi. "Kusura bakma Gil, ne demek istediğini anlamadım."

Gil kalemiyle monitöre tıkladı.

"Pekâlâ, göstereyim. Videoda kadın mutfağa girmeden hemen öncesine bakalım. 13 Nisan'da -ilk kayıtta- Olivia oturma odasının tozunu alıyor. Geçen salı, Olivia'nın nergislerle mutfaktaki kopya görüntüsünün olduğu gün, kadın yatak odasını elektrik süpürgesiyle süpürüyor. Yatak odası bölümü tamamen başka bir günden kopyalanmış, 29 Mart sanıyorum. Ustaca ve gayet zekice bir çalışma. Bunu her kim yapmışsa kadının aynı kıyafetleri giydiği diğer günlerden bölümler seçmiş. Bu günlerde Olivia'nın kıyafetlerindeki her bir ayrıntı tamamen aynı. Bu füme bluzu hep siyah kot pantolon ve beyaz sandaletle birlikte giyiyor. Kadının kıyafetlerinin aynı olduğu görüntüleri seçmek zorundaydılar elbette, çünkü Olivia'mn mutfaktan oturma odasına geçerken kıyafeti neden değişsin?"

Gil söylediklerini anladığından emin olmak istercesine gözlerini kısarak Becky'ye baktı.

"Bu videolar, Olivia Brookes'un, çocuklarıyla birlikte Ang-lesey'den tatilden geldiği ve tüm hafta evde olduğu yanılsamasını oluşturuyor. Aslında kadın hiç evde değildi. Evden ayrıldığı -teorik olarak Anglesey'ye gittiği- günden sonrasına ait gerçek bir kayıt yok. Kadının cuma öğleden sonrasına kadar hayatta ve sapasağlam olduğuna inanmamız sağlandı ama bu doğru değil. Maalesef Bay Brookes hepimizi oyuna getirmiş.

Tom, Becky'nin anlamasını bekledi. Az önce başlattığı tartışma buhar olup uçmuştu. Olivia'mn ve çocukların cesetlerini ortadan kaldırması için Robert'ın kısacık birkaç saati olmamıştı. Koca iki haftası vardı.

29

Sophie Duncan düştüğü yerde yatıyordu. Bağıra bağıra lanet okuyor, ağzına gelen ne varsa öfkeyle saydırıyordu.

"Piç kurusu. Aşağılık piç," dedi zehir kusarcasma, tüm çığlıkları tükendiğinde.

Bu şerefsiz adam yaşadığı yeri nasıl öğrenmişti? Ne kadar aptalca soruydu bu. Adam, Liv hakkında her şeyi biliyordu. Son zerresine kadar her bir haltı. Ve Sophie, Liv'in en iyi dostuydu, bu yüzden nerede yaşadığını bilmemesi imkânsızdı.

İşte şimdi; sandalyeye bağlanmış çaresizce bekliyordu. Kendini dert etmiyordu, onun endişelendiği annesiydi. Onunla konuşup teskin edebileceği bir yer bulması gerekiyordu. Fakat odada kapalı bir kapının üç metre uzağındaydı. Bu 1930'lara ait evler çok sağlam binalardı, iç duvarları yekpare tuğladandı. Ne olurdu modern bir binada yaşıyor olsalardı; sadece bağırması yeterli olurdu, tüm cadde onları duyabilirdi. Ama bu evde hiçbir işe yaramazdı.

Annesinin ödü patlardı. Sophie'nin tek yapabileceği Tanrı' dan, annesinin alt kata inmeyi denemesini dilemekti. Robert annesine zarar vermediğine yemin etmişti ve vermemiş olsa iyi ederdi. Kadıncağıza elini sürmüşse eğer mutlaka Sophie, onun cezasını verirdi. Robert'ın burada kime bulaştığından haberi yoktu. Merdiven asansörünü aşağıya indirdiğini, telefonun fişini çektiğini ve pencere kilidinin anahtarını aldığını söylemişti. Pencereler çift camlıydı ve annesinin camı kırmasının imkânı yoktu.

Zaten annesinin yatak odası da evin arka tarafmdaydı ve komşuları aksi gibi tatile gitmişti, yani üzerinde düşünmeye değmezdi.

Sophie kendini böyle çaresiz duruma soktuğuna inanamı-yordu. Üst kattan Robert'm sesini duyunca paniklemişti. Ne kadar da acınası bir durumdu böyle? Askerdi ama yine de yapabileceği kesinlikle en aptalca şeyi yapmıştı. Basamakları çifter çifter atlayarak üst kata koşmuş, annesini, tırtıklı ağızlı İsviçre ordu çakısını gırtlağına dayalı halde bulmuştu.

Yapabileceği en aptalca şeyi yapmıştı. Eğer sadece durup diğer yüzlerce seçeneği bir düşünmüş olsaydı, o adam annesine zarar veremezdi. Robert'm, annesine sadece baskı unsuru olarak ihtiyacı vardı. Adam *kahrolası çatlağın tekiydi.*

Zavallı annesine zorla Sophie'nin ellerini arkadan bağlatmıştı. Akıllıca bir taktikti; çünkü Robert, bıçağı annesinin boğazından çektiği an, Sophie'nin sağlam veya sakat bacakla onu yere sereceğini fark etmiş olmalıydı. Sophie'yi alt kata yürütmüş, tek bir yanlış hareketinde göz açıp kapayıncaya kadar annesinin işini bitireceğini açık seçik ifade etmişti. Sonra Sophie'yi buraya, arka odaya

itmiş, perdeleri kapatıp ellerini ve ayaklarını yemek masasına bağlayarak çok daha iyi bir iş yapmıştı.

Sorgulama başlamıştı.

"Anglesey'de ne yapıyordun?"

"Neden Olivia'ymış gibi davranıyordun?"

"Seni ziyarete gelen adam kimdi?"

"Olivia'yla ikimiz hakkında ne biliyorsun?"

Sophie önce hiçbir şey söylememişti ama adamın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Robert'm ince dudakları büzülüp birbirine kenetlenmiş, elmacıkkemiklerinin üstünde, gözlerinin hemen altında iki kırmızı nokta belirmişti. Sophie şu an tamamen kendisine dönük bir öfkeyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Gözleri ıslak çakıl taşları gibi simsiyah olmuş, bembeyaz ışık saçıyor gibiydi. Sophie sonunda toplayabildiği tüm zehri tükürürcesine cevapları haykırdı. Bu iğrenç, cılız heriften korkmuyordu ama ona boyun eğmezse annesine yapacaklarından korkuyordu.

177 İyi Uykular Sevgilim / F: 12

"Anglesey'de ne işin vardı?" diye tekrarladı Robert, sert bir tokat atarak. Sophie gözlerinden alev fışkırırcasına hiddetle ona baktı.

"Ben o bildiğin kadınlardan değilim, aşağılık herif. Senden daha iyiler beni dövmüştü. SAS komandosu aday listesindeydim; yani sana yemin ederim ağzımdan tek bir kelime bile alamayacaksın. Sen ne tür bir zavallı pisliksin böyle? O pansiyon sahibini bıçakla tehdit edecek kadar acınası bir adisin." Bu, Sophie'ye bir tokat daha kazandırmıştı. Ama sonra tehditler dökülmeye başladı.

"Anneni öldürmeyeceğim," dedi Robert, dişlerinin görünmediği ama gözlerinin çok daha parlamasına yol açan bir tebessümle. "Tek gereken biraz yaratıcı olmam. Anneni hiç çığlık atarken duydun mu, Sophie?"

Sophie aklına gelen tüm küfürleri tüküre tüküre saydırdı. Ona ne isterse yapabilirdi ama annesine zarar vermesine izin veremezdi.

"Anglesey'ye, Liv istediği yere gidebilsin diye gittim. Senden uzakta bir yere gidebilsin diye. Onun sırrı olan ve seni akima bile getirmek zorunda kalmayacağı bir yere. Kendini güvende hissedebileceği bir yere. Senden *korunabileceği* bir yere." Son kelimeleri Robert'ın yüzüne tükürmüştü sanki.

"Yalan," diye bağırdı Robert. Gözlerindeki parıltı gitmiş, artık yerini dümdüz boş bir bakış almıştı. Sophie, onu yaraladığını anlayabiliyordu.

"Senin çocuğun yok, Sophie. O halde yanındaki çocuklar kimindi? Yoksa *benim* çocuklarımı mı aldın?"

Sophie ona gülünce bu Robert'ın daha da zoruna gitmişti. Sophie'nin bacağına bir tekme savurdu. Şansı yaver gitmiş, tam da yarasına isabet ettirmişti; Sophie kendini daha fazla tutamayıp acıyla inledi. Son ameliyatının üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti ve hâlâ tam olarak iyileşmemişti. Sophie'nin anlık çığlığı Robert'ın yüzüne kocaman bir tebessümün yayılmasını sağlamıştı.

"Elbette seninkileri almadım. Senin nasıl sapık bir orospu çocuğu olduğunu bile bile Liv onları hiç gözünün önünden, bir an olsun ayırır mı sanıyorsun?" Robert, Sophie'nin zayıf noktasını artık biliyordu; görünüşe göre bundan daha büyük bir gaddarlıkla faydalanacak gibiydi. Ayağını çekip topuğunu tüm gücüyle yaraya bastırıp döndürdü. Sophie son dikişlerinin attığını hissedebiliyordu ama bu kez daha hazırlıklıydı. Dişlerini gıcırdatıp acının dinmesi için sabretti.

Robert'm kazanmasına izin vermeyecekti. Anglesey'ye yanında götürdüğü iki çocuğun kız kardeşinin, kızın da kuzeninin olduğunu Robert'a söylemeye hiç niyeti yoktu. Onlara neler yapardı, Tanrı bilir. Kız kardeşi de, kuzeni de bekâr annelerdi ve tatillerde çocuklarla ilgilenmek her zaman kâbus gibiydi; bu yüzden Sophie teyzelerinin tatile götürmeyi teklif etmesi onlar için çok iyi olmuştu. Fakat Robert'm bunu öğrenmesine imkân yoktu.

"Seni ziyarete gelen kimdi?"

"Sana ne piç. Ben senin karın değilim, yani canım kimle istiyorsa onunla yatarım. Şansa bak ki karın da böyle yapıyor." Sophie son cümleyi eklemeyi kendini neden mecbur hissettiğini bilmiyordu ama bu adamın canını yakmak istemişti, hem de elinden geldiğince derinden. Cezası çabucak olmuştu.

"Karım benden başka kimseyle yatmadı -bunu sen de biliyorsun," diye gürledi. Sesi giderek uğursuz biçimde alçalmıştı.

"Öyle mi sanıyorsun?" diye sordu Sophie, masumane bir tavırla. "Ya sana karının hiçbir zaman Danush'u geride bırakama-dığını söylersem daima onu seveceğini ve yapabileceğin hiçbir şeyin bunu asla değiştiremeyeceğini?"

Robert kahkaha attı. İçten bir kahkahaydı. Zavallı Olivia. Robert gerçekten de Olivia'nın hep söylediği gibiydi.

"Ben ve Olivia hakkında ne biliyorsun? Sana ne anlattı?"

"Bana her şeyi anlattı, seni ruh hastası pislik. Her şeyi biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Bok herifin tekisin. Aşağılık ruh hastası bir bok!" Bıçağın tırtıklı ağzı artık açılmış yarasının içinde dolaşırken Sophie son. kelimeleri tükürürcesine haykırdı.

Kendinden geçerken cevap veremeyeceği bir soru daha işitti ve cevap veremeyeceği için memnundu. Robert'm cevabı asla bilemeyecek olmasına da memnundu.

30

Arabaya binip anahtarı kontağa taktığında Tom kendini tükenmiş hissettiğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Bugün bir sürü yeni bilgi edinmişlerdi ama hâlâ bunları nasıl değerlendireceklerini bilmiyorlardı. O evde biri ölmüştü, ama kimdi?

Gil video kayıtlarındaki sahtekârlığı ortaya çıkarmış, otelin kamera kayıtlarının incelenmesiyle Robert'ın arabasının New-castle'daki otelden çarşamba akşamı 11.39'da ayrıldığı ve ertesi sabah 8.32'de geri döndüğü teyit edilmişti. Böylelikle Robert'ın bir yalanı daha ortaya çıkmıştı. Ayrıca kredi kartı dökümleri, perşembe günü öğlen vaktinde Newcastle'daki John Lewis'ten birkaç şey satın alındığını doğrulamıştı; ancak ertesi güne kadar tam olarak ne satm aldığını öğrenemeyeceklerdi.

Son olarak Jumbo arayıp beklendiği üzere, çamaşır suyunun temizlemediği ufacık bir kan izi bulduğunu söylemişti. İz minicikti ama DNA örneği çıkarmak için yeterliydi. Banyodan Olivia'mn saç fırçasını almış ve ivedilikle incelenmesi için göndermişti. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Tom arabayı adeta otomatik pilotta sürüyor gibiydi; ama neyse ki yollar sakindi. Aklında türlü düşünceler dönüp duruyordu. Değerlendirmesi gereken o kadar

çok şey vardı ki ve ne olduğuna dair elinde hâlâ bir ipucu yoktu. Üstüne üstlük artık Robert da dahil ailenin tamamı kayıptı.

Tom'un kafasını karıştıran bir başka şey görüntülerdi. Olma'nm kıyafetlerinde sanki önceden planlanmış bir kurmaca var gibiydi. Acaba bir şekilde karıkocanm dahil olduğu bir oyun olabilir iniydi?

FaceTime araştırması geçici olarak duvara toslamıştı fakat yarın Olivia Brookes'un ya da en azından Olivia'nın e-posta adresini her kim kullanıyorsa, onun IP adresini bulmak için mahkeme emri talep edeceklerdi.

Tom eğer işten makul bir zamanda yakasını kurtarabilirse kulübesindeki hırsızlık olayı hakkında neler öğrendiğini görüşmek üzere Leo'ya uğrayacağına söz vermişti. Leo'nun onun yerine bu işi halletmesi iyi olmuştu. Geçmiş deneyimlerinden bu şekilde altüst edilmiş bir eve adım atmanın ne kadar sarsıcı olabileceğini biliyordu ve evini o şekilde görmek zorunda kalmadığına çok memnundu. Nihayetinde bu aslında uğraşması gereken ama Leo sayesinde göz ardı ettiği bir konuydu. Gerçi evin güvenliğini sağlamak zorundaydı, çünkü yaz tatilinin başında iki haftalığına kızı Lucy gelecekti ve eğer annesi bu işin kokusunu dahi alacak olursa kızının kalmasına izin vermeyebilirdi. Kate'in inadı tutunca onunla uğraşmak zordu.

Bu defa içinden hiç yemek yapmak gelmiyordu, zaten vakit de geç olmuştu. Belki Leo'yla civardaki bir lokantaya gitmekle yetinirlerdi. Leo'nun bu konuda fikrinin ne olduğuna bakacak, kararı onun vermesini isteyecekti; çünkü şu an için bunun, kendisinin dışında bir konu olduğunu hissediyordu.

Üç kayıp çocuk vardı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Becky'yle konuşup okula bir ressam ya da çocukların robot resmini çizebilecek birini göndermeye karar vermişlerdi. Ellerinde fotoğraf olmayabilirdi ama öğretmenlerin yardımıyla makul sayılabilecek neticeler üretmesi gerekiyordu.

Tom, arabasını Leo'nun apartmanı için ayrılan iki alandan birine çekti; yan koltuktan evrak çantasını kapıp asansöre doğru ilerledi. Kapıyı çalıp bekledi. Leo, cana yakın bir gülüşle kapıyı açtı. Tom'un bu kadınla ilgili söyleyeceği bir şey varsa o da Leo'nun, onun ruh halinin daima farkında olduğuydu. Tom'a uzanıp kendine doğru çekti, kucaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Gel otur. Şarap kadehin hazır, seni bekliyor," diye hafifçe fısıldadı Tom'un

kulağına.

"Peki, ya yemek?" Tom, Leo'nun yemek yapmayacağını biliyordu. Onun mutfaktaki üstün başarılarının, Leo'yu ikisi için asla yemek yapmama konusunda temkinli olmaya itip itmediğinden emin değildi. Ama yemek yemesi gerekiyordu ve bir karar vermeden oturacak olursa bir daha asla ayağa kalkmayacağına emindi.

"Ben hallederim," diye karşılık verdi Leo. Tom bakakalmıştı. Leo kendini tutamayıp güldü. "Yorgun olabileceğini düşünmüştüm, bu yüzden yolun aşağısındaki Japon restoranına yemek söyledim. Biraz tempura, sonra biftek ve somon teriyaki yapacaklar. Tek yapmam gereken biz hazırlanmadan yaklaşık yirmi dakika önce onları aramak. Senin için uygun mu?"

Tom'un üstünden adeta yük kalkmış, içi ferahlamıştı.

"Her neye karar vermiş olursan ol, muhteşem olacağına eminim," diye mırıldandı yüzünde minnettar bir gülümsemeyle kendini kanepeye bırakırken.

"Berbat bir gün ha?"

"Kafa karıştıran ve olayların hiç bitmediği bir gündü." Tom onu bekleyen şarap kadehine uzanırken derin biçimde içini çekti. "Sana telefonda söylemiştim, aşağılık herif sıvıştı. Adamı resmi olarak gözetim altına alamamıştık, çünkü şimdiye dek gönülsüzce de olsa araya birkaç yalan da serpiştirse bizimle işbirliği içindeymiş gibi görünüyordu."

Leo hiçbir şey söylemedi. Tom'un o ana dek tanıdığı tüm kadınların aksine o, Tom sormadıkça fikrini nadiren söylerdi.

"Her neyse, benden bu kadar. Kulübedeki izlenimin ne?"

Leo kadehini alıp yudumladı. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Doğrusu ne anlam vereceğimi bilemedim," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Çekmecelerini boşaltmışlar ama sanki sonra hiç arayıp karıştırmamışlar gibi. Çekmecelerin normalde düzenli mi değil mi bilmiyorum. Eşyalar karmakarışık olmuş, aslında tek söyleyebileceğim bu. Fakat evde değerli ne varsa hiç dokunmamışlar. Şu güzel küçük tablon var ya hani, doğru hatırlıyorsam İspanyol bir ressamın. Paco neydi? Onu almak çok kolay olurdu ama hâlâ oradaydı."

Tom omuz silkti. "Çoğu kişinin o tablonun değerini bileceğini sanmıyorum. Kardeşim Jack koleksiyoncuydu; tablolarının çoğu ya satıldı ya da sanat galerilerine bağışlandı. Bahsettiğin özellikle hoşuma gitmişti, bu yüzden onu kendime ayırdım. Ama ben bile değerini bilmiyorum."

"Ne olursa olsun adamların onu duvardan indirmemeleri tuhaf," dedi Leo. "Anladığım kadarıyla hiçbir şey almamışlar. Kâğıt dolu birkaç kutuyu tersyüz etmişler ve hepsi yere saçılmış. Ama onlar Jack'in kutularıydı, senin değil. Jack'e ne olmuştu, Tom? Bana öldüğünü söylemiştin ama hiçbir zaman ondan bahsetmeye istekli olmadın."

Tom bir süre sustu. Jack... Okuldan nefret eden ve kendini yatak odasına kilitleyip bilgisayarlar kuran, Tom ders çalışmaya uğraşırken son ses Black Sabbath ve VVhitesnake dinleyen asi Jack... Jack kelimelerle ifade etmek imkânsızdı, çünkü onunla birlikteyken hayat asla sıkıcı olmazdı.

"İnternet güvenliği alanında parayı vurduğunu ve şirketini akıl almaz bir meblağa sattığını biliyorsun, değil mi?" Leo başını salladı. "Günün birinde çıkıp bir sürat teknesi aldı ve kendini öldürdü; aptal, sorumsuz adi." Tom son kelimeleri ağzında yu-varlamıştı; boğazı düğümlendi, kadehinden büyükçe bir yudum aldı.

"Peki, kaza nasıl oldu?"

"Kimse bilmiyor. Geri dönmeyince onu aramaya bir ekip gitti. Tekneyi suda alabora olmuş vaziyette buldular ama cesedi hiç bulunamadı. Sahil güvenliğe göre akıntı götürmüş. Üreticiler teknede herhangi bir hata bulamadıklarını söylediler, bu yüzden bir çeşit garip kaza olduğunu varsaydılar. Çok hızla seyrederken bir dalgaya yanlış açıyla çarpmak ya da buna benzer bir şey işte."

Leo kalkıp Tom'un kadehini doldurmak için şarap şişesini almaya gitti. Tom daracık siyah kotu, bir tarafında kocaman siyah dikdörtgen olan çoğu beyaz tuniğiyle Leo'nun ne kadar harika göründüğünü düşünmekten kendini alamıyordu. Gerçekten de birlikte dışarı çıkmalıydılar, böylece Tom, onu tüm dünyaya gösterebilirdi.

Leo, Tom'un kadehine şarap doldurduktan sonra hemen yanma oturdu. Birkaç dakika için Tom'un elini tutmuştu.

"Sana ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi Leo. "Ben şimdi yemekleri sipariş

edeceğim ve yaklaşık on beş dakika sonra da almaya gideceğim. Sen dinlen."

Dinlenmek, kulağa iyi geliyordu ama Tom bunun mümkün olmadığını biliyordu. Evrak çantasını açtı, içinden yanmda getirdiği klasörü çıkardı. Kapağını çevirip klasörü açtığı sırada Leo ona doğru eğilip sağ kulağına bir öpücük kondurdu. Tom başım hafifçe ona doğru eğdi, gözlerini bir an için kapattı.

"Şehrimizin savaş kahramanıyla ne işin var peki?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Ne?" dedi Tom bir an için sarsılmış halde. "Savaş kahramanı mı?"

"Bu Sophie Duncan, değil mi? Hatırlamadın mı? Hakkında bir program vardı, şey, aslında Afganistan'daki kahramanlıklarla ilgili bir programdı ve ona özel bir bölüm ayırmışlardı. Çok da büyük bir yer değildi ama kadın Manchester'dan olunca aklımda kalmış. Bombardımandan epey insan kurtarmıştı değil mi?"

Tom elini uzatıp fotoğrafa uzaktan baktı; Anglesey'deki pansiyondan alman fotoğraftı bu; Bayan Evans'ın Olivia Brookes olduğuna inandığı kadının fotoğrafı. Tom nihayet geç de olsa bu kadını daha önce nerede gördüğünü hatırlamıştı. Leo'yla birlikte kıyıda köşede kalmış bir uydu kanalındaki programı izlemişlerdi ama o sırada başka bir şeyle meşgul olduğu için sadece ekrana ara ara göz atmıştı. Leo doğru söylüyordu.

Sophie Duncan.

Becky'yle konuşması gerekiyordu: Hemen!

31

Becky bitkin bir şekilde klavyeyi kendinden uzaklaştırıp kollarını başının üstüne doğru gerdi. Artık eve gitme zamanı gelmişti. Moral bozucu bir gündü; ne kadar uğraşırsa uğraşsın son on dört saat içinde elde ettikleri bilgi kırıntıları arasında bir bağlantı kurmayı başaramamıştı, belki de ona gereken rahat bir gece uykusuydu.

Masanın üstüne dağılmış kâğıtları alelacele toparlayıp çekmecenin altındaki çantasının içine sokuşturdu. O sırada telefonu çaldı.

"Hay aksi," diye mırıldandı. "Bana asla huzur yok mu?"

Canı sıkkındı, kimin aradığını görmek için telefonunu çevirdi. Önemli biri değilse açmayacaktı. Ama arayan Tom'du.

Becky, Tom'un söylediklerini dinledikçe adeta bütün yorgunluğu gitmişti. Tom pansiyondaki kadının kimliğini saptamıştı. Onca zamandır bekledikleri büyük gelişme bu değil miydi? *Ne olur, ne olur,* diye yalvardı aslında inanmadığı Tanrı'ya.

Sophie Duncan.

Becky, kadının admı hiç duymamıştı ama orduda subay olduğu için nerede yaşadığını bulmak çocuk oyuncağıydı.

Nic, ekibin diğer üyelerinin aksine bir işe yaramak için hâlâ oralarda takılıyordu. Ama diğer taraftan bu genç polis kariyerinde hayal kırıklığına uğramış birinden çok kariyere açtı; bu yüzden Becky, Sophie'nin adresini tespit eder etmez, son gelişme karşısında duyduğu heyecanı biriyle paylaşmak için Nic'i yanına çağırdı.

"Bu kadın tüm sorularımıza cevap verebilir. Başmüfettiş Do-uglas bizimle orada buluşacağını söyledi ama şu an için ona ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Yüzbaşı Duncan'ın neden Olivia Brookes gibi davrandığı konusunda neler diyeceğini bir görelim, sonra amirimizi aramamız gerekip gerekmediğine karar veririz. Senin için de uygun mu?"

Nic keyiften dört köşe olmuş gibi görünüyordu. Zavallının pazar akşamı yapacak başka işi yoktu, bu yönüyle Becky, onu biraz kendisine benzetti. Anahtarlarını kapıp soruşturma odasının havasız ortamından çıkarken Londra'dan ayrıldığından beri, hafta başında tecavüz davasındaki başarılarından sonra yaptıkları kutlama haricinde tek bir gece bile dışarı çıkmadığını fark etti. Kutlamanın sadece birkaç gün önce mi olduğunu düşünürken, bir yandan kendini sosyal hayata dahil etmeye karar verdi.

"Hazır mısın?" diye seslendi, eşyalarını toplamaya çalışan Nic'e.

Manchester'ın diğer yakasına doğru arabasını sürerken bir yandan da Sophie Duncan'a soracağı her şeyin üstünden tekrar geçiriyordu.

"Öncelikle kadının neden Olivia Brookes gibi davrandığını öğrenmek istiyoruz. Ayrıca Olivia'mn ve hafta içinde ziyarete gelenin gerçekte kim olduklarıyla ilgili bir fikri olup olmadığını da bilmemiz gerekiyor. İkincisi tamamen ilgisiz de

olabilir, ziyaretçi yalnızca Sophie'nin erkek arkadaşı ya da başka bir şeyi olabilir. Ama yine de bilmek istiyorum. Nic, senin not almam istiyorum, sakın hiç soru sorma. Bir şeyi atladığımı düşünecek olursan sessizce beni uyar. Özellikle öyle davranıyor olabilirim, yani orada araya girip pot kırma, tamam mı?"

Nic peş peşe başını salladı; ama yirmi defa sallaması gereksizdi. "Evet, efendim/' dedi. Tanrım, bu delikanlı ne kadar hevesliydi.

Sonunda evin dışında arabayı park ettiklerinde içerisinin kapkaranlık olduğunu görünce canları sıkıldı. Akşam karanlığı henüz tamamen çökmemişti, bu yüzden hâlâ biraz ışık vardı;

ama Becky şimdiye dek birkaç lambanın yanıyor olacağını ummuştu. Belki de evin arka tarafında yaşıyorlardı. Garaj yolunda iki araba vardı, bu iyiye işaretti.

Becky yola park etmiş, girişi kapatmıştı. Sophie'nin kaçmayı deneyeceğine inanması için bir nedeni yoktu, öte yandan Robert'ı ellerinden kaçırmışlardı ve bir başkasını da kaybetmeye niyeti yoktu.

Hazır olması için rozetini ve kimliğini çıkardı, sonra garaj yolundan eve doğru çıkmaya başladı. Nic hemen arkasında, sanki ilk kez banliyö sokağına gelmiş gibi etrafa bakınarak uzun adımlarla yürüyordu.

Kapı tokmağını üç kez tıklattı, cevap yoktu. Zili denedi, içeriden zilin sesini duyuyordu ama hâlâ cevap yoktu.

Mektup deliğinin kapağını içeri itip kaldırdı, salonu gayet iyi görebiliyordu. Orada kimse yoktu ama merdivenlerin alt kısmında bir merdiven asansörü görüyordu. Bu, asansörü her kim kullanıyorsa -ki Sophie'nin yaralarının merdiven asansörü kullanmasını gerektirecek kadar kötü olup olmadığını bilmiyordu- alt katta olduğu anlamına geliyordu.

"Nic bakalım arka kapıyı çalarsan yanıt alabilecek misin? içeridekileri telaşlandırma. Sakin ol."

Nic karanlıkta gözden kayboldu. Becky kapıyı çalmaya devam edip bekliyordu.

Gecenin sükûnetini ona doğru hızla koşan ayak sesleri böldü.

"İçeri girmemiz gerek efendim. Hemen!" dedi Nic ve Becky'nin bir şey

demesine fırsat vermeden kırk altı numara ayağını kaldırıp ön kapıya olanca kuvvetiyle vurdu.

Yale marka kilidin dili kasnaktan tamamen kopup çıkmış, kapı ardına kadar savrulup açılmıştı. Nic evin arkasına doğru koşmaya başladı, Becky de onu takip ediyordu. Bu defa oturma odasının kapısını tekmeyle açıp yerde yatan genç kadının hemen yanına dizleri üstüne çöktü.

Elleri ve ayakları sandalyeye bağlı kadın belli ki hareket etmeyi denemiş ve sandalyeyi yana devirmişti, başı şöminenin önündeki metali kıl payı sıyırıp geçmişti. Pantolonunun her yanı kan içindeydi. Becky bir an kadının ölmüş olabileceğini düşündü. Fakat Nic nabzmı kontrol etmek için uzandığı anda kaduun siyah gözleri aniden açıldı.

"Tam zamanmda. Şu kahrolası ipleri çözeceksin, değil mi? Annem iyi mi?"

Becky etrafına bakındı, ama orada başka kimse yoktu.

"Üst katta, annem aşağı inemez. Eğer o piç kurusu ona zarar vermişse..."

Becky, Sophie Duncan'm kendisine saldırana ne yapacağım duymayı beklemeden merdivenlere koşup yukarıya baktı. Yerde yığılmış bir siluet görüyordu. Aceleyle merdivenleri çıkıp son basamakta diz çöktü, halmm üstüne yığılmış yaşlı kadımn boynuna elini uzattı.

Eli, kadınm tenine değer değmez kadın irkildi. "Çek ellerini üzerimden, seni canavar," dedi kuru, çatlamış dudaklarının arasından. Becky cebinden telefonunu çıkarıp tuşlara basarken kadınla konuşmaya başladı.

"Korkma. Benim adım Becky. Polisim. Güvendesin. Şimdi sana ambulans çağırıyorum." Becky telefonda sessizce konuşup yardım çağırdı.

Telefonu kapatırken parmaklarının tersiyle kadmm yanağını narince okşadı. Kadının yaralanmış olma ihtimaline karşı onu hareket ettirmek istemiyordu. Yaşlı kadm üşüyormuş gibi de görünmüyordu, özenli bir şekilde ama yine de tırabzanlara asılmış bir mantoyu kadının omuzlatma örttü.

"Bana adını söyleyebilir misin?" diye sordu Becky.

"Sophie nerede? O domuz Sophie'me ne yaptı?"

Tam o anda alt kattan biri seslendi.

"Anne? Anne, iyi misin?" Becky koşan, daha çok sendeleyen ayak seslerine doğru başmı çevirdi. Sophie aksaya aksaya, düşe kalka, kendini çekeleyerek merdivenlere doğru gelmeye çalışıyordu. Nic, ona destek vermeye uğraşıyordu.

"Adi ipler. Kan dolaşımım kesmişler. Tanrım, acıyor. Anne, iyi misin?

"Annen iyi, Sophie," diye karşılık verdi Becky. "Ambulans çağırdım. Nic, ikisi için biraz su getirebilir misin?"

Becky, Sophie'nin kendini yukarı çekeleyip annesinin yanına oturmasına yardım etti. Sophie'nin pantolonunda pıhtılaşıp kurumuş ne kadar kan olduğunu artık görebiliyordu. Kadının onca kana rağmen hâlâ hareket edebilmesine çok şaşırmıştı.

"Ah, Sophie! Sana zarar mı verdi?" diye mırıldandı annesi.

"Bana zarar verebilmek o pisliğin harcı değil anne. Bunu biliyorsun," dedi Sophie kelimeleri tükürürcesine. "Peki, sen? Neden yatağında kalmadın?"

"Yanma gelmek istedim. Merdivenlerden popomun üstünde kaymayı deneyecektim ama yere inmeye çalışırken düştüm. Seni öyle merak ettim ki. Ama kalkamadım. Kusura bakma canım."

Becky, Sophie'nin güçlükle konuştuğunu görebiliyordu.

"Anne senin hiçbir hatan yok." Annesinin yüzünü şefkatle okşadı.

"Bunu size kimin yaptığını bana söyleyebilir misin Sophie?" diye sordu Becky. "Ve neden?"

"Ah, size kim olduğunu söyleyeyim, pekâlâ. Şu deli Robert Brookes denen herif. Bunun bedelini öyle ağır ödeyecek ki. Bana zarar verdi, tamam. Liv'e zarar verdi, ona da tamam. Ama anneme zarar vermesinin bedelini ödeyecek. Hem, ne diye bana öyle bakıyorsun ki? Ya sizin anneniz ve en iyi arkadaşınız olsaydı ne yapardınız?"

Tom hastaneye ulaştığında Becky'yi mavi, sert plastik sandalyeye oturmuş, başını duvara yaslamış halde buldu. Tamamen tükenmiş görünüyordu ama gece

daha yeni başlıyordu. Onu rahatsız etmeden önce köşedeki otomatik içecek makinesinden birkaç kutu kola almaya karar verdi. Onun çok da tercih ettiği bir içecek değildi ama ikisinin de kafeine ihtiyacı vardı, ayrıca sıcak kahveyi berbat, plastik bardaklarda getiremeyeceğini biliyordu.

Becky'nin kola kutusunu yanındaki sandalyeye koyup kendi de bir sonrakine oturdu. Kutunun kapağını açtı. Becky toparlanıp Tom'a döndü.

"Oradaki de senin için/' dedi Tom kendi kutusuyla diğerini işaret ederek.

"Sağ ol. Umalım da beni kendime getirsin." Bir an duraksadı. "Buraya gelmen gerekmiyordu, biliyorsun. Bu işi halledebilirim."

Tom yavaşça başını iki yana salladı. "Üstesinden gelemeyeceğini düşündüğüm için burada değilim. Buradayım, çünkü üç çocuk kayıp; birlikten kuvvet doğar. Tamam mı?"

"Tamam."

"O halde Sophie Duncan'dan bir şeyler öğrenebildik mi?"

"Şu an için pek sayılmaz. Annesi muayene edilene dek yanından ayrılmayı reddediyor. Doktor sonra, Sophie'nin bacağına bakmak istiyor. Görünüşe göre Robert bacağa oldukça ciddi hasar vermiş. Anladığım kadarıyla bomba patlamasında aldığı ilk yara henüz tam olarak iyileşmemiş, bu yüzden bacağını birçok kez ameliyat yapmak zorunda kalmışlar ve yara hâlâ taze. Brookes bundan faydalanmış fakat bahse girerim, Sophie, adamın ona ne kadar zarar verdiğini belli etmiyor. Bana sorarsan kadın bayağı çetin ceviz."

"Kadından bir şey öğrenebildin mi bari?"

"Yok, tabii bunların hepsinin Robert Brookes tarafından yapılmış olduğu gerçeği dışındaki ona da haklı olarak ağzına gelen ne kadar küfür varsa hepsini ediyor. Sophie'ye bunların nedenini soracaktım ama doktor, beni dışarı çıkardı. Bu gerçekten zalim-ceydi Tom. Adam oyun oynamıyor. Sana, onun *katil piçin* teki olduğunu söylemiştim."

Tom geri yaslandı, elleriyle yüzünü ovuşturdu. *Ne karmaşa ama.* Robert'ı içeri almalıydılar ve almamaları kendi hatasıydı. Fakat diğer yandan ellerinde onu suçlayacak hiçbir şey yoktu ve Robert'ın avukatı anında onu dışarı çıkartırdı.

Tom yine de bunu önleyebileceğini düşünmeden edemiyordu.

Saatine baktı. Burada öylece oturup beklemenin zaman kaybı olduğunu hissetti. Yapılması gereken başka şeyler olmalıydı ama Sophie Duncan'la konuşması gerekiyordu. Ve hemen olsa iyi olurdu.

"Ne zaman myisait olur sence?" diye sordu.

"Çok sürmez. Sen gelmeden az önce doktor dışarı gelip bana Sophie'nin sadece dikişlerini yenileyeceklerini söylemişti."

Tom göz ucuyla yan tarafta bir hareketlilik fark etti. Hayli sakinmiş gibi görünen acil serviste gördüğü ilk hareketlilikti bu. Bir doktor onlara doğru geliyordu. Durup Becky'ye baktı.

"Müfettiş Robinson, şimdi girip Yüzbaşı Duncan'la görüşebilirsiniz. Eve gidecek durumda ama siz onunla konuşup annesi sakinleşene kadar bu geceyi burada geçirmesine izin verdik. Bayan Duncan'ı burada tutacağız, çünkü tansiyonu çok yükselmiş, bir de eve dönme korkusunun akli durumunu altüst edebileceğinden endişeleniyoruz. Size bunu açıklama izni aldım. Yüzbaşı Duncan en sondaki kabinde. İradesi bayağı sağlam bir kadın, orası kesin." Doktor, hayranlıkla karışık bir saygıyla gülümsedi. "Ona bunu yapan adamın yerinde olmak istemezdim."

Becky ve Tom kalkıp onlara gösterilen bölmeye doğru ilerlediler, perdeyi yan tarafa çekip içeri girdiler.

"Sophie bu Başmüfettiş Douglas. Olivia Brookes soruşturmasına en başından beri müdahil."

Sophie bedenindeki ağrılardan çekinerek temkinli bir şekilde yatağında toparlandı.

"İyi misiniz?" diye sordu Tom.

"Çok iyiyim. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bize neler olduğunu anlatın, Robert Brookes'un evinize gelişinden itibaren." Tom, Becky'nin bunların bir kısmını zaten bildiğini tahmin edebiliyordu ama hepsini en başından dinlemek daha iyi olacaktı.

"O geldiğinde ben evde değildim. Piç kurusu ön kapıdan girmiş. Orada sadece bir kilit var, yani her iddiasına varım kredi kartı gibi bir şey kullanmıştır. Üst kata çıkıp İsviçre ordu çakısıyla annemi tehdit etmiş. Öldürmekle ya da buna benzer bir şeyle gözünü korkutmuş. Ama adamın istediği bendim."

Sophie sustu, dudakları büzülmüş, çenesi kasılmıştı. Tom, kadının dişlerini gıcırdattığını anlayabiliyordu. Yatağın üstündeki mavi battaniyeyi avuçlarının içinde iyice büzüştürdü. Tom adeta Sophie'nin öfkesinin çatır çatır yandığını duyuyordu.

"Bakın," dedi Sophie güçlükle araladığı dudaklarının arasından. "Kendimi berbat hissediyorum, bunu olabildiğince çabuk bitirebilir miyiz, lütfen?"

"Pekâlâ, Sophie," dedi Tom. "Şimdilik sadece birkaç sorumuza cevap ver, biz de yolumuza devam edelim. Yarın tekrar konuşuruz. Senin için uygun mu?"

Sophie başmı salladı; yastıklara biraz daha sırt verdi.

"Bize söyleyeceğin en hayati şey Olivia Brookes ve çocuklarının nerede oldukları."

"Of ya! Bunu soracağınızı biliyordum. Sahiden söylüyorum, nerede olduklarına dair en ufak bir fikrim yok. Hepsi için ben de çok endişeleniyorum."

Tom, Sophie'nin endişe dolu gözlerine baktı, doğru söylediğini anlamıştı.

"Robert size saldırdıktan sonra ortadan kayboldu. Olivia'yla en son ne zaman görüştüğü konusunda bize yalan söylediğini biliyoruz. Sence Olivia'ya ya da çocuklara zarar vermesi mümkün mü?"

Sophie bacağına baktı, sonra iki eliyle kavradı.

"O adamın neler yapabileceğini gördünüz. Bana bu soruyu hâlâ neden soruyorsunuz, anlamıyorum?"

Yüzünü Tom'dan çevirdi.

"Olivia'mn nerede olduğu konusunda daha çok bilgisi olabilecek sadece bir kişi var. Eğer Dan'in izini bulabilirseniz, bir şey bilip bilmediğini ona sorabilirsiniz. Ben bir süredir ona ulaşmaya çalışıyorum ama cep telefonuna cevap vermiyor."

"Dan?" diye sordu Tom, Sophie'nin kimden bahsettiğinden hiç tereddüdü olmamasına rağmen.

"Danush Jahander, Liv'den yıllar önce ayrılan adam. Şey... O döndü ve Olivia'yı geri istiyor. Fakat Olivia, Robert bunu öğrenirse yapacaklarından çok korkuyordu."

Tom, Becky'ye baktı. Sophie'nin çok iyi olmadığını bilmelerine rağmen bunu yarına bırakamazlardı. Jahander'in adı geçince Robert'ın yüzündeki o kendini beğenmiş, hatta neredeyse neşeli yüz ifadesini hatırladı. *Robert biliyordu*, diye geçirdi akimdan. Ve o biliyorsa, Olivia için ne anlama gelirdi?

Daldığı düşüncelerden onu telefonunun sesi uyandırdı. Ekrana şöyle bir bakıp çağrıyı kabul etti.

"Affedersin Sophie, bu önemli olabilir." Bölmeden dışarı çıktı. "Evet Jumbo. Bana gelişmelerden bahset."

Jumbo'nun sesi telefonda gürlüyordu. "Gelişmeler pek tahmin ettiğin gibi değil dostum. Olay mahallindeki kan vardı ya? Senin için bir güzellik yapmayı başardım. Acil işlerin genelde kırk sekiz saatte halledildiğini biliyorum ama senin Olivia Brookes ve çocukları konusunda kaygılandığının da farkındayım. Bu yüzden kan analizlerini yaptık ve hiç beklenmedik bir sonuçla karşılaştık."

Tom bekledi.

"Kanın fışkırdığı yükseklik göz önüne alındığında bir yetişkine ait olduğundan zaten neredeyse emindik ama elbette bunu kontrol edeceğiz. Hepimiz bunun Olivia Brookes'un kanı olduğunu düşünüyorduk, yanılıyormuşuz. Kan, kimliği henüz belirlenmemiş olsa da bir *erkeğe* ait."

Tom sırtından soğuk terler aktığını hissetti. Bu hissi daha önce defalarca yaşamış ama hiçbir zaman bu hisse tam olarak alışamamıştı.

UÇUNCU BOLUM

Olivia

1

Suç mahallinin incelenmesi sırasında, yere damlatıldığında, kandaki hemoglobinle etkileşime geçerek karanlıkta temizlenmiş kam görüntüleyebildi kimyasal madde. (Ç. N.)

32

Pazartesi

Bazıları, özgürlüğün her insanın hakkı olduğuna inanır, ben kendi özgürlüğüm için savaşmak zorunda kaldım. Bu oldukça uzun ve çetin bir savaştı.

Robert'm çocuklarımı almasıyla başladı. O gün beni daha önce aklıma dahi getiremeceğim karanlık bir yere gönderdi. Hayatın bir insana yaşatabileceği en kötü şeyleri yaşamıştım. Her türlü karanlık umutsuzluk zindanına uğramıştım ama hiçbiri çocuklarımı kaybettiğim korkusuyla kıyaslanamazdı. Ve Robert'm istediği de tam olarak buydu; bu bir uyarıydı, onun kontrolünde kalmazsam yapabileceklerinin bir göstergesi. O günden sonra yataklarımızda bir daha asla güven içinde uyuyamayacağımızı ve Robert'm neler yapabileceği tehdidinin kapkara bir bulut gibi üzerimden ayrılmayacağını biliyordum.

Tek seçeneğim onu terk etmekti ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Kendime ait hiç param yoktu ve çalışmıyordum da. Geride bir iz bırakamazdım; bizi bulacak olursa sonuçları tahmin edemeyeceğim kadar korkunç olurdu.

Dan'den sonraki yıllar hepten kötü değildi ama onunla olduğum kısacık zaman diliminde ruhumun capcanlı olduğunu hissediyordum, sanki içimde kabarcıklar yükseliyordu. Gözlerimin içi gülüyordu. Robert'la bunları hiç yaşamadım ama ben dinginliğe demir atmaya razıydım. Dan'den ve aileme olanlardan sonra tek ihtiyacım sakin bir yaşam gibiydi; ama yıllar geçtikçe bunun yeterli olmadığını fark ettim. Ve bu, her şeyi anlamadan önce, Dan'i neden kaybettiğimi öğrenmeden önceydi.

içimde duygularımın olması gereken yerde büyük bir boşluk vardı. Ve duygusuzluk giderek büyüyor, kara dokunaçlarını uzatıp tüm doğal tepkileri boğuyor ve ruhumun her köşesini ele geçiriyordu.

Robert çocuklarımı aldığında iki şey olmuştu, içimdeki o boşluk hissinden sıyrılıp kendime gelmem gerektiğini anladım. Kendim için değil, çocuklarım içindi bu. Ve kendimi içinde bulduğum bu korkunç hayata bir çözüm bulmak için bir şekilde beynimi çalıştırmak zorundaydım. Ama nasıl, bilmiyordum. Bulduğum her fikrin bir kusuru vardı.

Öylece çekip gidemezdim. Bunu yaparsam Robert'ın neler yapacağını

biliyordum ve nasılsa benden çok daha zekiydi. Benim akıl sağlığımı tartışılabilir hale getirmişti. Minicik, giderek küçülen dünyamızdaki herkes, Robert'ın yardımı olmadan hayatla baş edemeyeceğime inanıyordu. Dışarıdan birisi için o, beni koruyup gözeten ve istediğim her şeyi sağlayan biriymiş gibi görünüyordu.

Tek istediğim özgürlüğümdü.

Mutfak duvarındaki planın, bana yardımcı olması için orada durması gerekiyordu. Peki, o halde neden diğer insanlarla temas gerektiren tüm eylemlerimi oraya yazmak zorundaydım? Robert, ansızın eve gelirse ve orada olmazsam nerede olduğumu bilmek istediğini söylemişti.

Ama neden?

Kendimi bir kafesteymişim gibi hissediyordum. Beni izlediğini biliyordum. Gözünün önünde olmayışıma katlanamıyordu, herhangi bir arkadaşım olması düşüncesi Robert'ın içindeki en kötü yanları ortaya çıkarıyordu. Beni bir hiç haline getirmeye çalışıyordu.

Dert ettiğim kendim değildim. Sadece çocuklarımı düşünüyordum. Robert'ın saplantısı bendim. Onun için çocuklarım bana karşı kullanacağı bir silahtı sadece.

Robert'ın çocuklarımı götürdüğü günden sonra altı ayımı bir kaçış yolu bulmaya çalışarak geçirdim; ne var ki ne param vardı ne de hepimizi güvenli bir yere götürebilecek yeteneğim. Sonra Sophie'yi yeniden bulduğumda, işte o andan itibaren umutlanmaya başladım.

Aynı anda kendimi tekrar yaşıyormuşum gibi hissetmeye başlarken, Robert'm alıştığı o eski benin dış görüntüsünü sürdürmek zor olmuştu. Ama yapmıştım ve tek duam bir daha bizi hiç bulamamasıydı. Nerede olduğumuzu hiç kimse bilmiyor. Sophie bile. Özellikle de Sophie'den gizledim çünkü o tek bağlantı. Çok şey biliyor, ama yerimizin ondan bile saklı kalmasını sağlamak zorundaydım; çünkü Robert'm neler yapabileceğini biliyordum.

Sophie için endişelenmeye başlamıştım. Dün gece beni araması gerekiyordu ama aramadı. Bu hiç de ona göre bir davranış değildi. Gitmek kelimesini ağzıma aldığım günden bu yana öylesine şaşırtıcı işler yaptı ki, o olmadan son on sekiz ayı asla geride bırakamazdım. Ayrıca bana çok kıymetli bir hediye de verdi.

Robert'la evlenmemizden sonra Sophie'yi ilk defa görmeye gittiğim o gün, bana Danush'u tekrar verdi.

"Dan, seni seviyordu Liv," demişti Sophie. "Ne olursa olsun benim aklımda bu kor uda en ufak bir şüphe yok, hem Samir de yaptığından ötürü büyük suçluluk duyuyor. Ama o sırada kardeşi için en iyisini yaptığını sanıyormuş ve hepsi uzun zaman önceydi. Neyse, artık düşünmen gereken bir kocan ve üç çocuğun var. Bana onlardan söz et."

Ama yapamadım. O gün olmazdı. Dan'i duyduktan sonra olmazdı. Her şeyden öte o gün, Sophie'yi ne kadar özlediğimi fark etmiştim ve diğerleriyle olmayı ne kadar sevdiğimi; ama yine de bir şekilde gerçekle bağlantımı kaybetmiş ve kendimi dış dünyaya kapatmıştım. Sophie'ye onu tekrar görmeye geleceğime dair söz vermiştim. O ise evimize gelmeyi ve çocuklarla tanışmayı önermişti ama bunun olmasına izin veremezdim. Robert bundan hoşlanmazdı. Sophie'yle henüz tanışmamıştı ama arkadaşım olması gerçeği bile ondan nefret etmesi için yeterli bir sebepti.

Birkaç hafta bekledikten sonra Robert'm beni kontrol etmediğini düşündüğüm bir an yakaladım. Robert yapmak zorunda olduğu bir sunumla ilgili sızlanıyordu ve ben sunumunun ne zaman olduğunu biliyordum. Bu bana bir saat yirmi dakikalık bir zaman veriyordu -bu hayatımda nadiren bulacağım bir lüks- bu birkaç sınırlı dakika içinde nefes alabildiğimi hissettim.

Sophie'ye göstermek için birkaç fotoğraf seçip arabayla hızla evine gittim. Oraya gidiş ve dönüş zamanını çıkarınca bize, birlikte geçireceğimiz kırk dakika sağlıyordu, ki bu benim için tarifsiz bir mutluluk demekti. Sophie'ye geldiğimi haber veremezdim; yoksa telefon numarası görüşme kayıtlarında olurdu. Cep telefonu görüşmelerimin bir kopyası da Robert'a gidiyordu, yani sadece Sophie'nin evde olması için dua edebilirdim. Neyse ki evdeydi.

Sophie, Jaz'ı en son iki aylıkken görmüştü, fotoğrafları gördüğünde kızımın altı yaşındayken ne kadar güzel olduğuna hayran kalacağını biliyordum. Jaz şimdi neredeyse dokuz oldu ve günden güne daha da güzelleşiyor. Sophie elbette oğlanları da hiç görmemişti. İkisi de ablalarının koyu, ipeksi buklelerine sahip sarışınlardı ve dikkat çekici bir aileydik. İşte bu yüzden Billy'nin saçları şimdi koyu kahverengiye boyanmış ve Freddie'ninkiler, çocuk adeta kelmiş gibi, görünecek kadar kısa kesilmişti.

Sophie hakkımızda her şeyi bilmek istiyordu. Robert'la nerede tanıştığımızı, nerede yaşadığımızı. Mutlu eşi oynamayı unutmamıştım, sahip olduğumuz her şeyi ve birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu anlatmıştım. Yine de Sophie'nin pek inandığını sanmıyorum. Bir şeylerin yanlış olduğunun farkındaydı, benimle ilgili doğru olmayan şeyler vardı. Ben artık ben değildim ve Sophie bunu görebiliyordu. Ben *Liv* değildim.

İçimi okumaya çalışan bakışları beni rahatsız etmeye başlayınca çantamdaki fotoğrafları bulup çıkardım.

"Tanrım, ne kadar sevimli," diye çığlık attı Sophie, Jasmine'in fotoğrafına bakınca. "Egzotik görünüyor ama annesine ve babasına bakınca bu hiç şaşırtıcı değil. Erkekler için bunu pek söylemem ama Danush acayip yakışıklıydı, değil mi?" Hiçbir şey demeyip fotoğrafları bir kez daha karıştırmakla yetindim. Önce Billy'nin, sonra Freddie'nin fotoğraflarındaydı sıra, Sophie dolu dolu iki dakika boyunca onlara methiyeler düzdü; ama Dan'den sonra kiminle birlikte olduğumu görmeyle daha çok ilgilendiği belliydi.

"Öyleyse şimdi de kocanı görelim. Haydi ama. Parlak zırhlı şövalyeni benden saklama." O sırada Robert'la tanışma hikâyemizi biliyordu.

Robert'la benim nadir fotoğraflarımızdan birini çıkardım; geçen tatilde fotoğraf makinemi kullanmasına izin verdiğimde Jasmine çekmişti. Sophie yüzünde kocaman bir gülümsemeyle fotoğrafa baktı. Sonra, yüzünde bir değişiklik olmamasına rağmen gülüşünün zoraki olduğunu fark ettim.

"Bana Robert'la nasıl tanıştığınızı tekrar anlatsana," dedi gözlerime bakmadan.

Robert'm dairemi satın aldığını ve kötü günlerimde yanımda olduğunu, ne kadar kibar davrandığını bize dair tüm hikâyeyi yeniden anlattım. Hepsi de doğruydu. Şu anda mutlu olmadığım gerçeği, o dönemde olanların bir yansıması değildi.

"Hangi üniversiteye gitmiş?" diye sordu Sophie. Garip bir soruydu ama yine de tıpkı bizim gibi Manchester olduğunu söyledim.

"O sırada bu adamla hiç karşılaşmamış miydin?" Endişe etmeye başlamıştım. Sophie'nin nesi vardı böyle? Fotoğrafı geri verdi, bana doğru eğilip iki elimi birden tuttu ve fotoğrafı gördükten sonra ilk kez gözümün içine baktı.

"Üniversitede tüm çocukların sana âşık olduğunu söylerdim, hatırladın mı?"

Cevabımı beklemeden devam etti. "Beni cidden endişelendiren bir çocuk vardı. Her yerde karşımıza çıkıyordu, sadece dik dik bakıyordu. Hatırlasana, sana ondan bahsetmiştim, sense gülüp geçmiştin? O çocuğa Tuhaf Adam diyordum."

Bu muhabbetin nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu, bu yüzden sadece Sophie'ye öylece baktım, şaşkınlığımı anladığına emindim.

"O, daireni almadan önce Robert hiç gözüne çarpmamış olabilir. Ama sana yemin edebilirim, o seni daha önce de görmüştü, hem de defalarca. Kim olduğunu *gayet* iyi biliyordu."

"Hiç karşılaşmadığımıza eminim. Hatırlardım yoksa."

"Liv, bu herif seni her gittiğin yerde takip ederdi. O sırada bana hiç inanmadın ama sen her neredeysen o da oradaydı. Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Robert... Tuhaf Adam o."

33

Robert Brookes, fitilli soluk şeftali rengi yatak örtüsünün üstüne uzanıp küflü odaya şöyle bir göz gezdirdi. Olayların buraya varacağı, Manchester'ın arka sokaklarında rezil bir otelde polisten saklanacağı hiç aklına gelmemişti. Fakat başka şansı yoktu. Kredi kartını tekrar kullanamazdı, ayrıca nakit ödemeyi kabul eden bir yer bulması gerekmişti.

Tüm bankamatikleri dolaşarak kredi kartlarındaki azami tutarı çekmişti. Gold kartı 750 sterline çekmesine izin vermişti, Olivia'mn haberinin olmadığı platinum kartından daha fazlasını çekebileceğini ummasına rağmen oradan çekebileceği tutar da aynı miktarla sınırlıydı. Banka kartlarından da çekebileceği tüm parayı çekmişti, böylece hayatını devam ettirebilmesi için 2500 sterlini olmuştu. Bunun dışında ofisine gidip şirket çalışanlarından birinin adıyla araçlardan birini almıştı. Tek umudu birkaç gün boyunca kimsenin bunu fark etmemesiydi.

Biraz şansı yaver giderse yaptığı taksi hilesi de polisi bir süre oyalardı. Acaba gerçekten de evinden taksi şirketini arayacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorlardı? Bir taksi şirketini sahte bir isimle aradıktan sonra evden yürüyerek çıkmış ve tamamen aksi istikametteki en yakın süpermarkete ulaşınca ankesörlü telefondan farklı bir taksi şirketini aramıştı.

Yapmak zorunda kaldığı diğer şey, cep telefonundan kurtulmaktı. Zihni o kadar allak bullak haldeydi ki sadece SİM kartla mı yoksa telefon üzerinden mi takip edilebileceğini hatırlayama-mıştı. Bir yerlerde, Birleşik Devletler'de yetkililerin cep telefonunun mikrofonunu aktif hale getirip telefon kapalı olduğunda bile dinleme yapmalarının mümkün olduğunu okumuştu. Bu konuda riske giremezdi. Süpermarkete yürürken SİM kartı çıkarıp yolun kenarındaki kanalizasyon kanalından aşağı bırakmıştı. Ne kadar içini açıtsa da küçük dükkânların arka sokağına gitmiş ve yeni telefonunu tamamen paramparça olana dek ayağıyla ezmişti. Parçalarını bir kasabın arkasındaki kocaman çöp variline atmıştı, orada türlü türlü leş ve sakatatın arasına karışacağı muhakkaktı. Ayrıca hiç kimse oraya bakmazdı.

Taksi onu ofisin önünde bırakmış ve bir araba aşırıp masasının çekmecesinde gizlediğini kimsenin bilmediği tabletini kaptığı gibi Sophie Duncan'ı araştırmaya başlamıştı. Jahander gelip ekiplerine katılana kadar Sophie ve Olivia üniversitenin ilk yıllarında ayrılmaz arkadaşlardı. Danush'tan önce başka sevgilileri de olmuştu ama hiçbiri ciddi değildi ve Robert, kendi zamanının gelmesini beklemek zorunda kalmıştı. Durmaksızın gözlemiş ve beklemişti. Olivia'yı barın birinde bir şakaya gülerken gördüğü ilk andan itibaren bu kızın kendisinin olması gerektiğine karar vermişti. Adeta onun etrafındaki herkes soluklaşıyor, Olivia ise rengârenk ve hayat dolu bir şekilde tam ortada parıldıyordu. Robert, Olivia'yı işte bu şekilde, dünyasının tam ortasında görüyordu, ta ki o Sophie denen yosma Robert'm yakınlarda olmasını imkânsız hale getirene dek.

Sophie'yle ilgili bildiği her şeyi hatırlamak için zihnini zorladı. Robert, Olivia'nın arkadaşları hakkında her şeyi öğrenmeyi zaten önceden beri kendine vazife edinmişti ve Sophie bu listenin en başındaydı. Dokuz yıl önce bu meseleyi uygun biçimde halletmişti, onu Olivia'nın hayatından çıkarıp atmak çok zamanını almamıştı. Sophie'nin gitmesi gerekiyordu: Olivia sadece *ona*, Robert'a, güvenmeliydi; ona, kendisi kadar önemsemeyeceği alelade arkadaşlara değil. Olivia'yla Sophie nasıl tekrar iletişime geçmeyi becermişlerdi? Robert bir yerlerde son derece dikkatsiz davranmış olsa gerekti ama yine de nasıl olduğunu aklı almıyordu.

Onca yıldan sonra hatırladığı tek şey, Sophie'nin annesinin nerede yaşadığıydı ve sevimli Bayan Duncan, kızının şu sıralar onunla yaşadığını ve çok geçmeden evde olacağını söylediğinde -elbette biraz baskı altında olduğunu söylemek gerekiyordu- Robert ne kadar şanslı olduğuna inanamamıştı.

Gerçi o Sophie denen fahişe ona bir şey söylememişti. Hiçbir şey. O da birazcık daha zorlamıştı. Sophie'yi ayıltmak için tokat atmayı öyle istemişti ki. Fakat bayılmadan hemen önce çığlık atıyordu ve komşuların polis çağırıp çağırmadığına dair Robert'ın en ufak bir fikri yoktu. Oradan kaçmak zorunda kalmıştı.

Sophie'nin fotoğrafını Bayan Evans'm panosunda gördüğü anda, Olivia'mn kendisini alt ettiğini ve her nereye gitmişse artık geri dönmeyeceğini anlamıştı. Yine de bu bilgiyi polisle paylaşacak değildi. Olivia'mn bulunması gerekiyordu. Ait olduğu yere dönmesi gerekiyordu. *Robert'ın yanına.*

Olivia'ya, eğer onu terk etme cüretini gösterecek olursa tam olarak neler olacağını gayet açık bir şekilde söylemişti; her kelimesinin her ayrıntının anlaşıldığından emindi. O kadını kazanmak için çok fazla emek sarf etmişti. Fakat Olivia, ona yaptıklarının acısını çekecekti. Robert'ın tek düşünebildiği, Olivia'mn ona çektirdiği eziyet için yaşatacağı acıydı.

34

Önceki gece Jumbo'dan gelen haber, Tom'un Sophie'yle görüşme planlarım mahvetmişti. Telefonu kapatıp tekrar Sophie'nin yattığı bölmeye girince kadının derisinde yeni bir grilik gördü, gözleri alev alev yanıyor gibiydi. Tom bir an için onun, yanında konuşmamış olsa da Jumbo'nun telefondan taşan sesini duyduğundan şüphelendi. Ama bunun için olağanüstü bir işitme kabiliyetinin olması gerekiyordu. Sophie biraz dinlenme fırsatı bulana kadar ondan başka bir şey öğrenmeyeceklerinin farkındaydı.

Ve elbette haberi Becky'ye söylemesi gerekiyordu.

"Hiçbir anlamı olmayabilir," dedi Becky. "Adam, başka bir zavallıyı öldürmüş olabilir."

Ne var ki Becky'nin inancı yara almıştı; Robert ise tekrar en başa dönmüşler gibi hissediyordu.

Sophie'nin onlara daha çok şey anlatabileceğini, Olivia'ya ve çocuklara olanlar hakkında birkaç ipucu verebileceğini umuyorlardı. Sophie bu sabah onlara kapıyı açtığında gözüne hiç uyku girmemiş gibi görünüyordu; Becky bu yüzden Tom sorgulamaya başlarken gidip biraz çay ve tost hazırlamaya gönüllü oldu. Tom, Sophie'nin oturma odasındaki kanepelerden birine doğru yürüyüp kendini

temkinli bir şekilde minderlerin üstüne bırakmasını izledi. Bacağının ona büyük bir acı yaşattığı belliydi.

"Robert Brookes neden evinize girip size zarar verdi Sophie? Ne istiyordu?"

"Muhtemelen sizin istediğinizle aynı şeyi. Liv'in nerede olduğunu ve neden Anglesey'de onun yerine geçtiğimi bilmek istiyordu. Yanımdaki çocukların kimin olduğunu da öğrenmek istedi ama onların bu konuyla ilgileri yok. O herife kim olduklarını söylemem mümkün değildi, çünkü kim bilir sonra gidip ne yapardı? Büyük ihtimalle o çocukların peşine düşerdi, sanki bir şey biliyorlar da. O çocuklar Liv'in değildi, Robert'm tek bilmesi gereken de bu. Liv, çocuklarını gözünün önünden ayırmaya korkuyordu, yani o herif bir şeyler planlar diye Liv, bana bile güven-mezdi."

Tom bunun çok tuhaf bir sözcük tercihi olduğunu düşünmüştü. *"Bir şeyler planlamak* derken ne demek istedin?"

"Robert Brookes hakkında hiçbir halt bilmiyorsunuz, değil mi?" Sophie'nin burnundan alev çıkıyor gibiydi. Üstdudağını kü-çümsercesine kıvırıp başını iki yana salladı. "O herif benim tanıdığım en çıkarcı, kontrol delisi ve hasta kişi. Ve bana soracak olursan hep öyleydi. Tam bir baş belası."

O sırada Becky elinde bir tepsiyle salondan açılan kapıyı dirseğiyle dürterek itti.

"İstersen tekrar neden Olivia'nın yerine geçtiğine dönelim." Tom, Sophie'nin Robert hakkında söyleyeceği gayet keskin ifadeler olduğuna emindi ama şu an için gerçekleri öğrenmek istiyordu.

"Kaçıp yakasını kurtarması gerekiyordu. Robert'm hiç haberinin olmadığı bir yere gitmek istiyordu. Kaçış güzergâhını ayarlıyordu, bense sadece ona yardım ettiğim için çok mutluydum. Anglesey'dekinin ben olduğumu hiç kimsenin fark etmemesi gerekiyordu. Sanırım elime yüzüme bulaştırdım."

"Olivia'nın korktuğu neydi Sophie? Robert, ona ne yapacaktı sence?" diye sordu Becky çay ve tostu Sophie'ye yakın bir sehpanın üstüne yerleştirirken.

"Bence mi? Bakın arkadaşlar, Olivia ondan ayrılmak istiyordu ama Robert kaçığın teki. Liv'in gitmesine izin vermesine imkân yoktu. Asla ama asla. Bu yüzden ona yardım ettim. Her zaman da yardım edeceğim ve o herifin onu hiçbir zaman bulamaması için Tanrı'ya dua ediyorum."

"Peki, Olivia şimdi nerede?" diye sordu Tom. "Bulduğu bu sığmak neresi?"

Sophie başmı iki yana salladı. "Size dün gece de söylemiştim. Sahiden bilmiyorum. Bana asla söylemedi. Sanırım Robert benden öğrenmeye çalışır diye. Yoksa o herife söylerdim diye değil. Ondan daha zorlarıyla uğraştım ben."

Sophie geri yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu. Becky öfkeyle iç çekti.

"Bir şeyi iyi bilmelisin Sophie. Tanrı aşkına! Biz sadece onun ve çocukların güvende olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Size dedim. Nerede olduğunu *bilmiyorum.* Geçmişte olduğu gibi tatil günlerinde benim onun yerine geçmem şeklindeydi ve hafta bittiğinde her zaman geri dönerdi. Bu defa farklı. Bu kez Liv'in bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordum. Genelde bir değiştokuş buluşması yapardık, Robert'ın birkaç hareket görebilmesi için kullanmak zorunda olduğum banka kartını ve pansiyon faturasını, bu tür şeyleri ona verirdim; ama bu defa olmadı. Ayrıca Liv olabildiğince az şey bilmem gerektiğini düşünüyordu. Bunu kabul etmeseydim yardım etmeme izin vermeyecekti."

Tom, Becky'ye baktı. Bu şekilde bir yere varamayacaklardı. Kadın ya gerçekten de hiçbir şey bilmiyordu ya da oldukça iyi oyuncuydu. Sophie'nin özgeçmişi hesaba katıldığında her ikisi de olabilirdi ve Tom bunu ayırt edemiyordu.

"Peki, ondan hiç haber aldın mı?"

"Hayır, çok endişeliyim. Eğer Robert, Liv'in planlarından haberdar olursa başına her şey gelmiş olabilir."

Tom da aynı fikirdeydi.

"Bana Dan'den bahset. Ne zaman tekrar temas kurdular?"

Sophie başını hafifçe iki yana salladı. "Tam olarak hatırlamıyorum. Geçtiğimiz yıldı ama zamanını bilmiyorum."

"En başta neden gitmiş? Biliyor musun?"

Sophie biraz daha rahat etmek için duruşunu değiştirdi, acıdan yüzü buruşmuştu. "Hikâyeyi biraz biliyorum. Dan'in ağabeyi, Samir'le ilgiliydi. Hepsini

bilmiyorum, sadece bu kadarını. Samir, Dan'i İran'a dönmeye ikna etmek için buraya gelmiş. Dan kabul etmemiş ve her şey durulmuş. Sonra Liv hamile kalmış, bu yüzden ailesine karşı suçluluk hissi daha baskm çıksa da onu terk edip gidememiş. Fakat Dan'le Liv arasında bir şey olmuş, Liv, ona Samir'le ilgili bir şey söylemiş. Ve ertesi gün Dan gitmiş."

"Peki, Danush şu an nerede?" diye sordu Becky. "Onunla konuşmamız lazım. Bana verdiğin cep numarasını aradım ama ulaşılmıyor."

"Sizin de tahmin ettiğiniz gibi beni bulmak için Anglesey'ye geldi. Ona, Liv'in, en iyi çıkış yolunu bulmaya çalıştığım, ama bir anne olarak çocuklarını düşünmek zorunda olduğunu söyledim; Dan artık bu işten sıkıldığını ve Robert'a Liv'i rahat bırakması gerektiğini söyleyeceğini dedi."

Bu, Tom'un hiç hoşuna gitmemişti. "Dan, Robert'la bu yüzleşmeyi ayarlamayı nasıl planlıyordu?"

Sophie bir an için gözlerini kapattı, başını eğip çenesini göğsüne dayadı. "O da benim hatamdı. Robert'm Newcastle'da kalacağı yeri biliyordum. Liv özellikle de olması gereken yerde olmadığı için, bir kaza ya da başka bir şey olur diye Robert'm nerede olduğunu bana hep söylerdi. Dan'e otelin telefonunu verdim, o da Robert'ı aradı. Robert'a evde görüşebileceklerini söylemişti, ama ayrıntıları hatırlamıyorum. Galiba geçen hafta bir gündü."

"Görüştüler mi?"

Sophie bilmiyorum dercesine başım salladı.

"Robert ne demiş?"

Sophie sinirlendiğini belli edercesine ofladı ve bu Tom'a göre oldukça abartılıydı. Tepki ya onların sorularına ya da Dan'in Robert'la görüşme ısrarmaydı, Tom tam olarak emin olamamıştı.

"Bilmiyorum. Dan'in aptallık ettiğini düşünmüştüm. Bunun bir parçası olmak istemiyordum. Bana anlatacaktı ama uykudan gözlerimi açamıyordum ve başımı yastığın altına sokup ona toz olup gitmesini söyledim."

Sophie omuzlarını kaldırarak ellerini yana doğru açtı. Kayıtsızlığı ve bariz ilgisizliği Tom'a gerçekmiş gibi gelmemişti. Yine de Robert'a gelen bir arama

var mı, diye oteli kontrol edebilirlerdi.

"Ne zaman aradığını biliyor musun, Sophie?"

"Geç vakitteydi, onu biliyorum. Ama kendi telefonunun şarjı bittiği için benimkini kullanmıştı, yani isterseniz son aramalara bakabilirsiniz. Asla bir şey silmem. Telefonum çantamda, bir bakın."

Becky yerde duran çantayı işaret etti, Tom çantayı alıp Sophie'ye uzatmaya yeltenmişti ki Sophie, "al işte şu lanet şeyi çantanın içinden" dercesine bir yüz ifadesiyle kolunu salladı. Tom da öyle yaptı.

Tom, Dan'in geçen salı pansiyonda olduğunu biliyordu, bu yüzden Sophie'nin başını sallayıp izin vermesiyle arama kayıtlarına bakmaya başladı. Newcastle'ın şehirlerarası telefon kodu 0191'di, hızla doğru olduğunu umduğu bir numara bulmuştu. Numarayı not alıp telefonu tekrar Sophie'nin çantasına koydu.

Arama kayıtlarında gezinirken "Liv" adının karşısına çıkacağını ummuştu, ne var ki şansı yaver gitmemişti.

"Yardımın için sağ ol," dedi Tom. "Aklına başka bir şey gelecek olursa beni ya da Becky'yi araman yeter." Kalkarken kartvizitini ona uzattı, sonra birden durdu. "Son bir soru daha: Robert Brookes'u gayet iyi ölçüp tartmışsın gibi. Sence sıradaki hamlesi ne olacak?"

"Liv'i bulmaya uğraşacak ve bulana kadar da asla vazgeçeceğini sanmıyorum. Adamın yüzündeki saplantıyı hiç fark etmediniz mi, başmüfettiş? Normallik maskesini çıkarıp atm, derisinin altında saklı, yanıp tutuştuğu nesneyi kontrolü altına alana kadar hüsranla acıyla debelenen korkunç bir yılan o."

35

Robert en son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu; fakat bitkinliği sonunda galip gelmiş ve aşağı yukarı yarım saat kadar içi geçmişti. Gözünü açtığı saniye yavaş yavaş soluklaşıp biten, geçmişten görüntüler ve rüyalarla dolu huzur vermeyen bir uykuydu. Bir şey daha vardı gerçi, tuhaf gibi geldiğini hatırladığı bir şey.

Zihninde aniden bir görüntü belirdi. Cuma akşamı valizini almak için arabasına dönmüş ve birinin ona seslendiğini duymuştu. Yüzünü dönüp batmakta olan güneşin ışıkları gözünü kamaştırdığından bir kadın silueti görmüş ve bir an için Olivia olduğu kanısına kapılmıştı. Ama değildi elbette. Edith Preston'dı, yani bu dünyada görmek isteyeceği son kişi. Eve geldiğini, camın arkasından izliyor olmalıydı. O sırada kadının kendini söylemek zorunda hissettiği artık her neyse gerçekten dinleyemeyecek kadar perişan haldeydi ama şimdi birdenbire hatırlamıştı.

"Olivia hakkında biraz endişelenmeye başladım, çünkü kaç gündür ne onu ne de çocukları görüyorum; sonra perşembe gecesi senin araban ortaya çıkınca bir şeylerin yolunda gitmediğine ikna oldum. Fakat ben uyanana dek yine gitmiştin. Her şey yolunda mı, Robert?" diye sormuştu kadın. O sırada kadına bir cevap verip başından savmaya uğraşamayacak ya da hatta ne söylediği üzerine kafa yoramayacak kadar meşguldü ama şimdi hatırlıyordu.

Sağ yanına yattı, dizlerini göğsüne doğru çekip kıvrıldı. Kadın bunu kesinlikle polise anlatmıştır. Aleyhine yığılmış delillere bir yenisi daha eklenmişti.

Neredesin, Olivia? Ne planlıyorsun?

Robert bacaklarını uzatıp, kot pantolonunun arka cebinden buruş buruş olmuş bir zarf çıkardı. Sırf ona, Olivia'mn ne düşündüğü konusunda yardımcı olur diye Bayan Stokes'un neler yazdığını okumak istemişti. Belki çocukların kaydını sildirirken ağzından bir şey kaçırmıştı. Gerçi pek de umudu yoktu.

Yatakta toparlanıp başmı kirden vıcık vıcıkmış gibi görünen süngerli, kumaş yatak başlığına yasladı. Başparmağım zarf kapağının içine sokup yırtarak açtı, içinden dört sayfalık mektubu çıkardı.

İlk sayfa, Nadine Stokes'tan çocukların eğitimiyle ilgili kararlarını tekrar düşünmelerini rica eden mektuptu. Eğitimin öğretimden daha fazlası demek olduğunu, bunun çocukların sosyal gelişimlerini de kapsadığını, yani onun bakış açısına göre diğer çocuklarla kaynaşmaları demek olduğunu vurguluyordu.

Oldu oldu oldu, diye düşündü Robert. Kadın muhtemelen haklıydı ama bunun ona şu an hiç faydası yoktu. Yazının devamında her çocuktan ve gelişimlerinden bahsediliyordu. Bunu okurken can sıkıntısından ölebilirdi. Hepsi, Freddie'nin hâlâ biraz bebek -ama Olivia'ya göre sadece dört yaşındaydı ve sınıfındaki en küçük çocuklardan biriydi- Billy'nin bir parça gösteriş meraklısı olduğunu zaten

biliyordu. Bayan Stokes'un haklı olduğundan ve diğer çocuklarla birlikte olmanın iki çocuğun da menfaatine olacağından o da emindi ama şu anda bu, onu en az endişelendiren şeydi.

Tam mektubu buruşturup atacaktı ki Jasmine'le ilgili raporun ilk satırını gördü.

"Son dönemde Jasmine'in dikkatinin biraz dağıldığını hissetmeye başladık. İşinde her zaman fazlasıyla titiz bir çocuk için son zamanlarda değişiklik söz konusu. Hemen akla gelebilecek bir örnek; İkinci Dünya Savaşı hakkmdaki çalışması. Paskalya tatilinden döndüğü zaman sınıfta ayağa kalkıp tahliye edilenlerle ilgili öğrendiği her şeyi bize anlatmaktan büyük keyif alıyor gibiydi. Tatillerde ailecek gittikleri adanın savaş sırasında tamamen tahliye edildiğim söylemiş. Yetişkinler bile zorla gönderilmişti."

"Öğretmen nazikçe çocukların Anglesey'den tahliye edilmediğini, aksine oraya gönderildiklerini söylemiş; adanın terk edilmek şöyle dursun, Manchester ve Liverpool'dan gelenlerde dolup taştığını eklemiş. Maalesef Jasmine buna çok üzülmüş. Öğretmeni, kızcağızın kıpkırmızı olduğunu ve başını sıraya koyup kollarıyla kapatarak ağlamaya başladığını söyledi. Bu davranış hiç Jasmine'e göre değildi, biz de fazlasıyla endişelendik. Kaygılandığımız konu, söylediklerinin doğru olmamasından değil, hatasından dolayı bu kadar içerlemiş olduğuydu. Onu üzen başka bir şey var mı, diye gözümüzü üzerinden ayırmadık ama evde olanlardan bahsederken biraz suskunlaşması dışında göze çarpan bir şey yoktu. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım bir daha tatilinden bahsettiremedik."

Robert, çocuklarını analiz etmezdi ama o bile bunun Jasmine'in karakterine tamamen ters olduğunu anlayabiliyordu. O, çok titiz ve düzenli bir çocuktu. Mektubu yatağın üstüne bırakıp ellerini başının arkasına koydu. *Jasmine'in aklından ne geçiyor olabilirdi?*

Jasmine böylesi bir hata yapmazdı. Robert tabletini kendine doğru çekti, açma düğmesine bastı. *Düşün Robert, düşün.*

"Haydi, haydi!" dedi yüksek sesle. Cihazın açılması neden bu kadar uzun sürüyordu? Hem bu boktan otelde Wi-Fi de yoktu elbette. 3G'sine bel bağlamak zorundaydı. Nihayet Google penceresini açabilmişti.

"İkinci Dünya Savaşı sırasında tahliye edilen ada" diye yazdı arama kutucuğuna.

Sonuçlar ekrana geldi. İlk sonuç Girit'ti. Robert bunu hemen elemişti. Ailesinin

Anglesey'de olması gerektiği tatilde Girit'e gitmesi mümkün değildi. Hem pasaportları da yoktu, ayrıca her halükârda çocuklar uçak yolculuğundan bahsetmeden duramazlardı.

Bir alt satırda "Kanal Adaları'nın İşgali" vardı ve bu seçenek eve biraz daha yakındı. Guernsey tüm çocukları tahliye etmişti. Fakat burası da olamazdı. Jasmine, yetişkinlerin de tahliye edildiğini söylemişti. Okumaya devam etti: "İngiltere ile doğrudan hiçbir bağlantısı olmayan Alderney'deki yetkililer, tüm ada sakinlerine adayı boşaltmalarını önerdi ve neredeyse tamamı de-nileni yaptı."

Alderney. Kanal Adaları'ndaki ufacık bir ada, Fransa ve İngiltere arasındaki denizde bir nokta. Ama bu isim nereden tanıdık geliyordu?

Robert tabletini yatağa bırakıp gözlerini kapattı, birkaç hafta önce, akşamın ilk saatlerinde yaşanan bir olayı hatırlamaya çalışıyordu. Jasmine'in birlikte televizyon izlerlerken verdiği Robert'ın tam olarak hatırlayamadığı tuhaf bir tepki vardı.

Neydi o?

Billy'nin söylediği bir şeydi, bundan neredeyse emindi. Televizyonda vahşi doğayla ilgili bir program izliyorlardı. Robert gazete okuyordu ki Billy aniden, 'Bak, Jaz, adamız,' demişti. Robert kafasını kaldırıp ekrana bakmıştı, "onların" adasıyla hiç ilgisi yoktu. Kum çok beyazdı.

Robert birden ok gibi doğruldu. İşte yanlış olan şey. Angle-sey'deki kumsala baktığında kumlar çok koyuydu. Olivia'mn di-züstü bilgisayarının kamerasından ona gösterdiği görüntüye hiç benzemiyordu.

Dizlerini dikip kollarını bacaklarına sardı, çenesini dizlerinin üstüne koydu. O program neyle ilgiliydi ve Jaz'm tepkisindeki sorun neydi?

Gözlerini kapattı. Jaz kanepede, yüzü ona dönük oturuyordu; Olivia, Robert'ın solundaydı. O, Billy "adamız" dediğinde ekrana baktığında Jasmine ile annesinin bakıştıklarını yakalamıştı. Jasmine'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuş, ağzı birazcık açık kalmıştı. Ama Olivia, Robert'ı dürtmüştü; o da bakışlarını Jaz'dan ayırıp karısına bakmıştı. Karısının ona ne fısıldadığını hatırladı.

"Ne tatlı çocuk değil mi? Kumsalı olan her adayı Anglesey sanıyor. Belki

yakında onu başka bir yere götürmemiz gerek, böylelikle başka sahiller ve başka adalar olduğunu da öğrenir." Karşılıklı olarak keyifle gülümsemişler ve bu anı unutulmuştu. Ta ki şimdiye dek.

O lanet program ne hakkındaydı? Kahrolası, neden daha fazla dikkat etmemişti ki? Program sadece birkaç hafta önceydi.

Tabletini kaptığı gibi BBC'nin internet sitesine girdi. Kanalın BBC olduğuna emindi; haberlerden sonra o kanalı açarlardı. Ayrıca hafta içi olduğu da muhakkaktı; çünkü son zamanlarda her hafta sonu hava kararana dek yeni verandada sere serpe yayılmayı iş edinmişti.

Programları araştırdı.

"Buldum seni." derken yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. Hangi program olduğunu bulmuştu, şimdi tek yapması gereken listeden hangi bölüm olduğunu seçmekti. Robert, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Bir an önce sonuca ulaşmak için ekrana parmaklarını sertçe vuruyordu.

"İşte: kirpiler!" Nasıl da unutmuştu? Freddie bahçeye bir kirpi evi yapmak istemişti; çocuğun bu konu hakkında Olivia'nın başının etini yediğini anımsıyor gibiydi.

Ama bunlar öyle sıradan değil, beyaz kirpilerdi ve program özetine göre İngiltere'de vahşi doğada yaşadıkları tek yer vardı: *Alderney.*

Robert tabletini kenara itip ellerini keyifle duvara yasladığı başının arkasında birleştirdi. Omuzlarından büyük bir yükün kalktığını ve içinin sevinçle dolu olduğunu hissediyordu. Artık Olivia'nın nerede olduğunu biliyordu.

Bu gece iyi uyu, sevgilim. Çünkü yarın seni almaya geliyorum.

36

Sophie, bana Robert'ın aslında kim olduğundan, üniversite yıllarında nasıl hep etrafımızda dolaştığından bahsedince sanki zihnimde birden her şey aydınlanmıştı. Her şey şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı ve bazı korkunç düşünceler zihnimi işgal etmişti.

İlk karşılaşmamızın, dairemi görmeye geldiği gün olduğuna sahiden inanmıştım.

Hayatım altüst olduğunda bana karşı oldukça anlayışlı davranmıştı. Fakat onca zaman beni tanıyor, kim olduğumu ve Danush'layken hayatımın nasıl olduğunu biliyormuş. Beni gizlice takip eden bir adam olduğunu söylediğinde neden Sophie'yi dinlememiştim ki? Sophie'nin abarttığını sanmış ve bahsettiği adamı hiç fark etmemiştim. Gözüm Dan'den başkasını görmüyordu.

Sophie benden çok daha iyi bir gözlemciydi. İnsanları gözlemek onun tutkusuydu ve iş hayatında bundan faydalanmayı planlardı. Bir partide ya da kulüpte, kalabalığın arasında Robert gibi birini ben asla ayırt edemezdim; ama Sophie, gözleri sadece tek bir noktaya odaklanan herkesi fark ederdi. Ona kulak vermem gerekirdi.

Sophie'ye ancak şimdi inanmış, o günleri düşününce her şeyi fark etmiştim. Keşke daha önce görebilseydim. Dan'le birlikte yeni dairemize taşındığımızdan beri defalarca yaptığım gibi bardan eve tek başıma yürüdüğüm o geceyi nasıl da unutabilmiş-tim? Parktan geçerken rüzgârsız, soğuk bir gece olmasına rağmen bir dal hafifçe sallanıyordu ve ben takip edildiğimden emindim. O sıcak gözlerin ensemi delip geçtiğini hissedebiliyordum; koşmaya başlamıştım, umutsuzca eve varmak istiyordum.

Takip eden sapığın arkamda olduğundan emindim, her saniye aradaki mesafe azalıyordu. Ve bir ağacın arkasından karanlık bir siluet fırlayıp beni yakaladığında kalbim duracak sanmıştım.

Dan'di. Eve gitmiş ama dairede beni göremeyince eşlik etmek için geri dönmüş. Ne kadar korktuğumu görünce sapığın gizleniyor olması ihtimaline karşı yol boyunca tüm garaj yollarına girip kontrol etmeyi istemişti. Ama ben o korkuyla yalnızca bir an evvel eve gitmek istiyordum. Karanlık caddede arkamda hiç kimseyi görememişti, sonunda hepsinin benim hayal ürünüm olduğuna kanaat getirmiştik. Ama yine de ondan sonra bir daha geceleri hiç tek başıma eve yürümemiştim.

O Robert olabilir miydi? Yoksa yalnızca parktaki çalılıkların arasına gizlenmiş bir başka sapık mıydı? Bunu hiç bilemeyecektim.

Robert'm tam da dairemin satışa çıktığı gün eve gelip bakması tesadüf müydü? Şimdi buna inanmıyorum. Hepsi, onun bana yakınlaşma planının parçasıydı.

Yıllarca bu adamla aynı yatakta yatmıştım. O, bedenimin her noktasını biliyorken ben, onca zaman onun gerçekte kim olduğunu bilmiyormuşum.

Sophie hatırladığı her şeyi bana anlatırken anılarım akıntıya kapılmış gibi zihnime akın ediyorlardı. Hakikati yavaş yavaş anlıyordum. Midemin kasıldığını hissediyor, hastalanmamam için Tanrı'ya dua ediyordum; çünkü güzel oğullarımı düşünmeden edemiyordum. Onların varlığı beni mutlu ederken, Robert'la hiç karşılaşmamış olmayı nasıl dileyebilirdim?

Ondan kaçıp kurtulmak zorundaydım. Birlikte yaşadığımız onca yıl, tüm hayatımız bir yalandı ve aklımda yalnızca tehditleri kalmıştı. Kaçmak için çok fazla şansım yoktu ve bu şansı iyi değerlendirmek zorundaydım. Param veya özgürlüğüm olmadan bu hiç de kolay olmayacaktı.

Ama başarmıştık. Buradaydık. Güvendeydik. Şükürler olsun Tanrım.

Dehşet verici bir buçuk yıl geçirmiştim. Korkmadığım tek bir an bile olmamıştı. Harekete geçebileceğim hiç aklıma gelmezdi ama çocuklarım uğruna öğrenmek zorundaydım. Robert'la gündelik düzeyde ilgilenmek, birlikte yemek yemek, şampanya içmek, onca zaman bu adam kurtarıcımmış gibi davranmak zaten yeterince berbattı ama geceleri...

Elimi tuttuğunda, bana dokunduğunda ve benden karşılık beklediğinde aklıma nasıl sahip olabildiğimi bilmiyorum. Tanrı'ya şükür sevişirken ışıkların kapalı olmasını tercih etmekte ısrarcıydım. Bu, yatak odamızdaki kamerayı fark ettiğim günden beri vazgeçmediğim bir tavırdı. Robert'a bunu daha romantik bulduğumu söylemiştim; fakat bizi bilgisayardan tekrar tekrar izlediği ve belki de yüz ifademi değerlendirdiği düşüncesi midemi bulandırıyordu. Düşünce değildi, bunu yaptığından hiç kuşkum yoktu; yapabilse görüntülerde yüzümü inceler, mutlaka eksik bir şey bulurdu.

Her zamanki gibi kendimi hıçkıra hıçkıra ağlamamak için zor tutuyordum. Gözlerimden sık sık yaşlar süzülüyordu ve Robert bu yaşları gördüğünde zevkten akmışlar gibi yapıyordum. Çıplak bedeninin verdiği his tiksindiriciydi; bu görüntüyü zihnimden söküp atamıyordum.

Ne var ki Robert'ın bana güvenmesi ve çocuklarla yaptığı o küçük tecrübenin bana ders olduğuna inanması gerekiyordu; çünkü aklımdan geçenleri bir anlasa çocuklarımı ikinci defa alıp götürecekti, biliyorum. Ve bu defa onları bir daha hiç göremeye-bilirdim.

37

Robert'm yapabileceği tek şey içgüdülerine güvenmekti. Araştırmasını yapmıştı. Okuduklarından anladığı kadarıyla Olivia, huzur dolu, sakin ve suç işlenmeyen bir ada seçmişti.

Karısının kaçışının, düşünmeden verilmiş bir karar olmadığını kabul etmeliydi. Olivia bir süredir bunu planlamış olmalıydı. Sophie geçen ekim ayından beri Olivia'ymış gibi pansiyonda kalıyordu; hem Olivia bir şekilde gereken maddi kaynağı bulmuş olmalıydı, yoksa tüm bunları parasız yapamazdı. Belki de karısını sandığı kadar iyi tanımıyordu. Olivia'yı kurnaz ve sinsi biri olarak hiç düşünmemişti ama belli ki onu hafife almıştı.

Öte yandan kesin olan Olivia'nın Robert'm aslında nasıl biri olduğundan tamamen habersiz oluşuydu. Sadece Robert'm, onun görmesine izin verdiği kadarını görmüştü. Belki de artık geri kalanını da görme vakti gelmişti.

Olivia, onun sadece karısı değil tüm hayatıydı. O olmadan yaşamanın bir anlamı da yoktu. Olur da onu terk etmeyi bir daha aklına getirecek olursa ne yapacağını harfi harfine ona söylemişti ama yine de terk etmişti. Olivia, ona karşı gelmiş, yalan söylemiş ve aldatmıştı.

Cezalandırılması gerekiyordu.

Yüzüne hücum eden kanı hissedebiliyordu. Direksiyondaki elleri daha da kasıldı. M6 Otoyolu'ndan M40'a gidiyordu. Aptalın biri hurda haldeki BMW'siyle önüne geçmişti. Sinirle kornaya asılıp camı açtı ve diğer aracın şoförüne el kol hareketleriyle tüm öfkesini gösterdi. Gaza sonuna kadar basmak ve bu ukala piçin yanından geçip gitmek istiyordu, ancak yapamazdı. İsteyeceği son şey aşırı hızdan ötürü polis tarafından kenara çekilmekti.

Poole'a arabayla gidip oradan feribotla Guernsey'ye geçme kararı zordu. Olivia'ya olabildiğince çabuk ulaşmak için Manchester'dan uçakla gitmek çok daha iyi olurdu; ama uçak hem daha pahalıydı hem de havaalanlarındaki polis noktalarına arandığı bilgisi ulaşmış olmalıydı. Sophie'ye yaptıklarından sonra onu bulmaya çalıştıklarından emindi.

Bıçağı Sophie'nin bacağına bastırmanın zevkiyle içi ferahla-mıştı. O fahişeyi yaptıklarından dolayı öldürmeyi çok isterdi ama asıl gayesi Olivia'ydı ve planını tehlikeye sokmanın bir anlamı yoktu. Şu an da aranıyordu ama bu, bir katili kovalamayla aynı şey değildi. En azından öyle olduğunu umuyordu.

Feribotla yolculuk yapmak ona daha az tehlikeli gelmişti. Pasaportunun araştırılmayacağına ve sadece biletteki ismi doğrulamak için sorgulanacağını düşünüyordu. Bunu kontrol etmişti ve Kanal Adaları, İngiltere'nin bir parçası olduğundan yalnızca fotoğraflı kimlik kartı gerekiyordu, böylece alarm zillerini çaldırmadan Olivia'ya ulaşabilecekti.

Olivia'mn yaptığı her aklına geldiğinde bu adaletsizliğe karşı dişlerini gıcırdatmadan edemiyordu. Karısının ailesi ölü olarak bulunduğunda ona kol kanat geren, tıpkı daha sonrası gibi her daim yanında olan kişi sadece Robert'tı. Olivia tüm bunları nasıl olurdu da unuturdu?

Elbette en başta Sophie'nin, Olivia'mn hayatından çıkmasını sağlamak zorunda kalmıştı. O kadın tehlikeliydi. Robert, Olivia'mn ailesi öldüğünde Sophie'nin ona mektup gönderdiğini biliyordu, çünkü zarfın üzerinde İngiliz Silahlı Kuvvetleri mührünü görmüştü. Onu ve devamında gelen diğer tüm mektupları yok etmişti. Olivia, arkadaşından hiç haber gelmeyince harap olmuş; aylarca her hafta Sophie'ye mektup yazmıştı. Mateminin ilk günlerinde Olivia evden nadiren çıkıyordu, bu yüzden Robert'tan mektupları postalamasını rica ediyordu. Olivia'nın ona güvenini anımsayınca gülümsedi. Arkadaşından cevap gelmeyince hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarılışı ve bu hayatta güvenebileceği tek kişinin kendisi olduğunu söylerken hissettikleri içini ferahlatmıştı.

Ki Robert'm tam olarak istediğ de buydu.

Peki, Olivia'yla Sophie arkadaşlıklarını tekrar nasıl canlandırmışlardı? O bunu nasıl olmuş da görememişti?

Sophie huysuz kaltağın tekiydi; Robert üniversitedeyken ondan tüm benliğiyle nefret ediyordu. Hem kim olduğunu zannediyordu o? Robert'ı, Olivia'yı izlerken görmüştü; ama güzel bir kıza bakmayı yasaklayan bir kanun mu vardı? Ayrıca nasıl bir lakap takmıştı ona öyle? Tuhaf Adam. İşleri Robert için zorlaştırmaktan başka bir şey yapmamıştı. O etrafta olduğunda Robert hep geri çekilmek zorunda kalıyordu. Ancak sabırla vaktinin gelmesini, Olivia'nın ona ihtiyaç duymasını ve onun için hazır olmasını beklemişti.

Bir gece, üniversite tiyatrosunda Robert, Sophie'nin her şeye burnunu sokmasının bedelini ödemesi gerektiğine karar vermişti. Sophie, Olivia'yla o aptal yardım pandomimine hazırlanırken Robert'ı onun fotoğrafını çekmeye çalıştığında yakalamıştı. Robert'm üstüne çullanmış, iki eliyle gömleğinin

yakasına yapışıp onu kendine doğru çekmişti.

"Kaybol buradan, Tuhaf Adam. Şu fotoğraf makinesini de o sapık kıçına sokmadan önce al ve git. Arkadaşımı rahat bırak."

Olivia, içeriden Sophie'ye seslenmişti. "Neler oluyor, Soph? Hazırlanman gerek, birkaç dakika sonra senin sıran."

Robert o zaman az kalsın Sophie'yi öldürecekti. Boynunu ellerinin arasında hissedebiliyor, boğazını ölesiye sıkarken yüzünün kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordu. Ne var ki zamanı değildi. Yoksa Olivia teselli için tamamen Dan'e bağlanırdı ve bu Robert'm tahammül sınırını aşıyordu.

Bu yüzden bir şey yapmamıştı. Sophie, onu bir kez daha sallayıp öfkeli suratını onunkine yaklaştırmış, son uyarısını mırıldandıktan sonra odaya dönüp kapı eşiğindeki yumuşak perdeyi çekip kapatmıştı. İçeride dediklerini duyabiliyordu. "Şu sapık, senin Tuhaf Adam. Benimle gel, Liv. Ciddiyim, o çocuğun kim olduğunu bilmen gerek."

Olivia kahkaha atmıştı. "Pekâlâ, bir dahaki sefer onu gördüğünde bana göster. Tek seferde halledelim."

"Onu şimdiye dek fark etmemiş olmana inanamıyorum. Bak, Liv gerçekten çok dikkatli olmalısın. O adamda tuhaf olan bir şeyler var," diye karşılık vermişti Sophie.

Orospu.

O andan itibaren Robert mesafesini korumak zorunda kalmıştı. Yine de Olivia'yı gözetlemeye devam etmişti. Hatta bir gece evine kadar takip de etmişti; ama sonra harika çocuk Danush tam da yanlış zamanda bir ağacın arkasından çıkagelmiş, Robert görünmemek için usulca açık bahçe kapılarının birinden süzülmek zorunda kalmıştı.

Sophie'nin canını yaktığı için öyle keyifliydi ki. O kadın yaptıklarından sonra bunu fazlasıyla hak etmişti.

Artık Sophie'yi akimdan çıkarmalıydı. Olivia'ya odaklanması gerekiyordu; tek önemli olan oydu.

Robert, Poole'a kadar tüm yolculuk boyunca planını defalarca düşündü. Feribot Guernsey'ye varır varmaz Alderney'ye ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Tekneyle yolculuk daha uzun sürse de en güvenli seçenekmiş gibiydi.

Ve sonra onu bulacaktı.

Olivia hayatının sürprizini yaşayacaktı. Bu düşünce bile Robert'ın kendini iyi hissetmesini sağladı. Olivia zekâsını göstermişti ama unuttuğu şey kocasının bunun altında kalmayacağıydı.

Gizlendiği yeri biri biliyor olmalıydı. Çocukları örgün eğitimden almak zekice bir numaraydı; ama Robert insanların en çok gittiği yerlerden başlayacaktı, kasaba merkezi -tabii öyle bir şey varsa. Ya da barlarda birilerine de sorabilirdi. Birileri mutlaka bilecekti.

Benden saklanamazsın Olivia.

Peki ya onu bulduğunda?

İki yıl önce onu terk edecek olursa neler yapacağını söylemişti. Ve şimdi o sözlerin ne anlama geldiğini gösterecekti.

38

Kaçış stratejimi Sophie'yle birlikte büyük bir gizlilikle planlamıştık. Robert'm beni kendisine bağlamak için geliştirdiği tüm numaralan çözmüştüm; her hareketimi araştırmak için kullandığı yöntemlerinden haberdardım. Ana planının hiçbir parçasını görmezden gelemezdim. Kimi zaman aptal gibi görünmemi sağlamasına izin veriyordum. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum ama diğer yandan bunu kabullenmek zorundaydım, yoksa oyununu daha da geliştirirdi.

İlk numarası okulla ilgiliydi ve öylesine başarılı olmuştu ki bunu birkaç kez tekrarlamıştı. Çocukları okuldan kendisinin alacağını söyleyip almamıştı. Onları orada bırakıp annelerinin onları unuttuğunu düşündürmüştü. Ev telefonunu kendi cep telefonuna yönlendirmiş, böylelikle çocuklar hâlâ okulda beklediklerini söylemek için aradıklarında aramayı görüp cevap vermiyordu. Oradakiler de evden çıkıp gittiğimi ve çocuklarımı unuttuğumu ya da telefona cevap veremeyecek halde olduğumu sanıyorlardı. Bu yüzden daha sonra Robert'ı aramak ve ortalarda olmadığımı söylemek zorunda kalıyorlardı.

İlkinden sonra Robert'm ne yapmaya çalıştığını anlamıştım ama başka seçeneğim yoktu. Eğer her şeye rağmen okula gitmiş olsaydım, oyununu anladığımı öğrenecek ve daha kötü bir şey planlayacaktı. Hem çocuklar da güvendeydi. Sonunda, psikolojik sorunları olan karısıyla ilgilenmeye çabalayan ilgili baba rolü oynayarak çocukları okuldan alacağına şüphem yoktu.

Rolünü nasıl oynayacağını çok iyi biliyordum. Okul kapısından telaşla içeri koşturacak özürler dileyip fark edilmemesi olanaksız bir endişeyle dili sürçerek çocukları benim unuttuğum izlenimi yaratacaktı. Kim bilir belki de insanlar alkol, uyuşturucu veya bir tür akıl hastalığı sorunum olduğunu düşüneceklerdi.

Okul müdiresi Nadine Stokes'a, çocukları okuldan almayı unutup unutmadığımı kontrol etmek için her gün beni telefonla aramayı deneyeceğini ve bunun tekrar yaşanmaması için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti. Hatanın bende olduğuna beni de inandırmaya çalışmıştı ve eğer Sophie olmasaydı Robert'ın haklı olduğunu düşünmeye başlayabilirdim. Bir süreliğine beni yapmacık bir güvenlik hissiyle yatıştırdı, iyi götürdüğümü söyleyerek kafamı karıştırdı ve kendi akıl sağlığımı sorgulamama neden oldu. Sonra aynısını tekrar yaptı.

Diğer annelerle konuştuğunu, okula çocukları almaya gidip almadan uzaklaşıp giderim veya sadece ikisini alırım diye göz kulak olmalarını istediğini biliyordum. Bunu çok zor bir dönemden geçiyor olmama vermişti. Yaptıklarını öğrenmem zordu fakat Robert'ın seçimleri kötüydü. Konuştuğu kadınlardan biri doğuştan şıllıktı. Kadınlar böylelerini tanır ama erkekler anlamazlardı. Velilerin çoğu bana karşı kuşkuyla da olsa anlayışla yaklaşırken sözünü ettiğim o kadın, benim zor durumumdan faydalanmaktan çekinmemişti.

Yine de itiraz etmedim. Mutfak duvarına o korkunç çizelgeyi asmayı teklif ettiğinde bile bunun iyi bir fikir olduğunu söyleyerek onayladım. O çizelgenin yapmam gerekenleri hatırlatmak için olmadığını bir aptal bile anlardı. Beni kontrol etmek için oradaydı; böylece Robert ansızın çıkageldiğinde -ki ara sıra bana "sürpriz" yapmaya bayılırdı- tam olarak nerede olduğumu bilecekti. En son kimlerin aradığını görmek için telefonda 1471'i tuşladığmda her bir görüşmeyi çizelgeye kaydettiğimden emin olması gerekiyordu. Aksi halde kuşkulanırdı.

Ve bir de kameralar... Robert onları gayet iyi gizlemişti ama yeterince iyi değildi. Ev işlerinden hep olabildiğince nefret etmişimdir ama yine yapardım. Bir kafeste yaşamak zorundaysam o, altın kafes olsa ne fark ederdi ki? Nispeten lüks içinde ama özgürlükten yoksun bir yaşam sürüyordum. Bu yüzden ne

zaman ağlayacağımı hissetsem eğilir ve mutfağın zeminini silmeye başlardım. Öylece oturuyor ve bir şey yapmıyorsam, evi temizledikten sonra sahiden yapmam gereken neredeyse hiç iş kalmıyordu, bir hüzün ve umutsuzluk hissi üstüme çöküyordu. Bu yüzden hemen kalkıp mobilyaları silmeye koyuluyordum. O evin her yerini biliyordum ve bu böyleyken o dört duvar içinde hiçbir şey benim için sır değildi. Robert'm kıymetli, daima kilitli çalışma odası bile. Ama bir kez daha aptalı oynayıp oyunlarına boyun eğdim, bu sırada Sophie'yle beraber kaçışımı planlıyordum.

Evden çıkmak sandığımdan daha kolaydı. Ne salonda veya sahanlıkta ne ebeveyn banyosunda ne de -Tanrı'ya şükür ki- çocukların banyolarında kamera vardı. Bu yüzden birkaç günde bir uzun uzun banyo yapmayı alışkanlık haline getirdim. Yatak odama giriyor, bornozumu alma oyunu oynuyor, saçlarımı yukarıda topluyor, makyaj masamdan birkaç kozmetik malzemesi seçip bir buçuk saatliğine kamerada görünmüyordum. Sonra bornozumla tekrar ortaya çıkıp yatağa uzanarak kitap okuyordum. Kesinlikle huzur verici bir gün oluyordu.

Yine de nihai kaçışımı nasıl gerçekleştireceğime dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü kendi adıma tek kuruşum yoktu. Ev giderleri için ayrılan paradan kullanamazdım, zira Robert her bir peninin nereye gittiğini biliyordu. Biraz para kazanmam gerekiyordu ve bu çok hızlı olmalıydı.

Sophie'yle birlikte pek çok fikir üzerinde kafa yorduk, fahişeliği sınır olarak belirlemiştik. Gerçi bir bakıma bunu senelerdir yapıyordum, başımızı sokacak bir yer için sevmediğim bir adamla sevişiyordum. Sahiden fark neydi?

Sophie, bana -kaçış paramı- borç vermeyi önermişti ama borcumu ona nasıl geri ödeyebilecektim ki? Zaten yeterli de olmazdı. Güvenliğimizi sağlayana kadar bizi geçindirecek paraya ihtiyacım vardı. Ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Sonunda başarı şansı çok az görünen bir planda karar kıldık. Riskliydi, işe yaramayacağı sayısız olasılık vardı ama bir şeyler denemek zorundaydım. Böylelikle Sophie'den yalnızca beş bin sterlin borç aldım ve hepsini Online borsa simsarı olarak borsa-ya yatırdım. Tanrı aşkına, ekonomi okumuştum ben, herhalde bu yolla biraz para kazanabilirdim. Bulabildiğim en küçük dizüstü bilgisayarı alıp çamaşır odasında bir battaniyenin içine, misafir geldiğinde kullanmak için aldığımız ama hâlâ paketlerinde duran ve bir gün ortaya çıkması

da imkânsız olan nevresim takımlarının altına gizledim. Robert'ın bulamayacağından emindim. Bu sırada Sophie, inanılmaz geniş kaynaklarını çoktan kullanmış, bana sahte bir kimlik ve banka hesap numarası çıkarmıştı; tüm para transferleri internet üzerindendi, bu yüzden işi yürütmek son derece kolaydı.

Ne var ki başlangıç tam bir felaketti. Kararlarımı kısa vadeli bilgilere dayandırıyor, üzerlerinde fazla düşünmüyor ve sonrasını planlamıyordum. Neden sonra ekonomik manzaraya bir bütün olarak bakmam gerektiğini anladım ve bilgimi kullanıp üzerinde adamakıllı çalışınca kararlarım daha iyi hale gelmişti. İlk dört bin sterlin göz açıp kapayıncaya kadar suyunu çekmiş ama sonunda işi kapmıştım. Riski dengelemeye başlayınca işler de iyiye gitmeye başladı. Para neredeyse tükenmişti ve korku, beni çok ihtiyatlı hale getirmişti. Kazanıyordum ama çok yavaştı. Bu yüzden Sophie, bana on bin sterlin daha borç verdi; görevimde başarısız olursam bu parayı asla geri ödeyemeyebilirdim. Kaçışıma yetecek ve ileride para kazanmaya devam edebileceğime inanmamı sağlayacak kadar biriktirmeliydim; çünkü Robert bizi asla bulmamalıydı.

Ama başardım. Artık özgürdüm. Bedenimi ve adeta aklımı sıkıştıran mengeneden kurtulmuş gibiydim. Nihayet geceleri uyurken kendimi güvende hissediyordum ve çocuklarım hâlâ burada mı, hâlâ güvende mi, hâlâ benimle mi diye iki ya da üç saatte bir kontrol etmek için uyanmayı yavaş yavaş bıraktım. Şu an tam iki hafta oldu ve izlerimizi gayet iyi kapattık. Çocukların keyfi yerindeydi. Ada hayatına uyum sağladılar; şu an için eğitimlerini ben evde veriyor olsam da çok yakında, yeni isimlerine alıştıklarında, diğer çocuklarla kaynaşabileceklerini umuyordum.

Onlara, kitaplardan ya da televizyondan en sevdikleri karakterlerin isimlerini seçmelerini söylediğimde bunun oldukça eğ-

 lenceli bir başlangıç olduğunu düşündüler. Seçtikleri isimler, tatil adlarımız olacaktı. Ve bunu benimsediler. Billy, artık Ben; Freddie ise George -muhtemelen en zorlu seçimdi ama daha sadece dört yaşında olduğundan çok endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum- ve Jaz da Ginny. Onun asıl istediği Hermione'di; fakat bu isim çok akılda kalıcı olduğu için *Harry Potter'dan* başka bir isim seçmesini söyledim. Ginny kitapta Ron VVeasley'in kız kardeşiydi, bu yüzden Jaz çok mutlu olmuştu. Bense artık Lynn'im. Daha bilinmedik bir isim seçebilirdim fakat Lynn kolay bir isim ve kendimi rahat hissettiğim Liv'e yakındı.

225

Çocukların evde sahte isimlerini kullandığı birkaç tehlikeli an olmuştu ama Robert büyük ihtimalle bunu çocukların her zamanki şapşallıklarına verip hiç ilgi göstermemişti. Sonra bir de Alderney kirpilerinden bahseden şu televizyon programı vardı. Jasmine'in korku dolu bakışı büyük bir pottu. Zavallı çocuk. Gerçi Robert'm fark ettiğini düşünmüyordum.

En başından beri yeni yuvamız olarak her nereyi seçersem seçeyim nihai kaçışımızdan epeyce önce oraya bir uğramamız gerektiğini biliyordum. Görünüşlerimizi ne kadar değiştirirsek değiştirelim, eğer damdan düşer gibi oraya gidersek üç çocuklu yalnız bir kadın büyük dikkat uyandırırdı. Bu yüzden buraya iki kez gelip olabildiğince ortalıkta, göz önünde dolaştık. Kaçınılmaz biçimde polise kayıp olduğumuz bildirildiğinde ortada hiç fotoğraf olmayacak ve burada hiç kimse yeni geldiğimizi düşünmeyecekti.

Çocuklar öyle pek fazla soru sormamıştı. Billy, artık ona Ben demeliydim, yeni evimizdeki yatak odamı neden Manchester'da-kiyle aynı şekilde döşediğimi sormuştu. Ona gerçeği söyleyemezdim, ama yalan söylemekten de nefret ediyordum. Evin, daha çok yuva hissi vermesini istediğimi söyledim. O dönem artık geride kaldı; fakat geçen hafta yedi gece boyunca, Robert'la FaceTime üzerinden konuşurken Manchester'daymış gibi yatağımda uzanmak zorunda kalmıştım. Odayı tarumar edip kâbuslarımın rengi, erik rengi her yastığı ve minderi değiştirmek için sabırsızlanıyordum. Yarın kocaman bir kutu alıp geçmişi hatırlatan her bir eşyayı göz önünden kaldırıp içine dolduracaktım.

Hatta bir odanın üstünde gayet düzgünce katlanmış temiz havlular olan yatağın, yastıkların dikine konulmuş, ne çok erkeksi ne de kadınsı olan donuk mavi bir renkteki bir çift desenli minderlerle beraber pansiyon odasıyla neredeyse aynı görünmesi için zaruri malzemeler bile almıştım.

Çünkü Robert'la konuştuğumda odaya göz atıp pencereden odanın manzarasına bakmak isteyeceğini biliyordum; Tanrı'ya şükür gösterebileceğim bir kumsal şeridi vardı. Anglesey'den başka bir yerde olduğumu düşünmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. Daha az dondurma arabası. Parlak sarı kumlu uzunca bir sahil. Robert'ın, her şeyin normal olduğuna ikna olması gerekiyordu ve ben sahte konumumu gayet iyi seçmiştim. Robert daha önce Cemaes Koyu'na hiç

gelmemişti, bu yüzden farkı anlamayacaktı.

Çocuklar sadece tatillerde değil, her gün kumsala yakın yaşayacakları için ne kadar şanslı olduklarına inanamıyorlardı. Bu, diğer he" şeyi zihinlerinin derinliklerine itmişti ve kışın gerçekliği gölge etmeye başlamadan önce bu şekilde üç ila dört ayları olacaktı. Belki o zamana dek onları okula da gönderebilirdim. Ama bilemiyorum. Robert yeryüzünde nefes aldığı müddetçe tam olarak güvende olur muyuz, emin değildim; çünkü bensiz yaşayamayacağını açık söylemişti.

Yine de en azından şu an için güvende hissediyordum kendimi. Onu yanımıza getirebilecek hiçbir ipucu yoktu; bu yüzden yavaş yavaş rahatlamaya başlıyordum.

39

"Liv? Ah, Tanrım sana şükürler olsun. Sesini duyunca ne kadar rahatladım, anlatamam."

Sophie ne zamandır nefessiz kaldığının farkında değildi.

"Sen iyi misin, Soph? Senin için çok endişelendim. Genelde çok dakiksindir. Az kalsın ben arayacaktım ama güvenli olur mu emin olamadım. İyi misin? Annen iyi mi? Belki tekrar düşmüştür ya da başına bir şey gelmiştir diye düşündüm."

Liv konuşmayı uzatıp duruyordu, Sophie onu susturması gerektiğini biliyordu. Ama diğer taraftan olanları ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Neyse ki alışveriş poşetlerini boşaltırken özel kontörlü telefonunu, onun tabiriyle "Liv telefonunu" arabada bırakmış ve en azından Robert o pis ellerini bu telefona sürmemişti.

"Dinle, paniğe kapılmanı istemiyorum ama buradaydı. Robert. O, buradaydı. Benim lanet olası evimde."

Sophie kendine çok sinirlendi. Sesinin bu kadar öfkeli çıkmasını amaçlamamıştı. Soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Ama o adamın adını ağzına aldığı an tepesi atıyordu. Liv'in soluğunun kesildiğini duyunca ne kadar aptallık ettiğinin farkına vardı. Genç kadının zaten bir sürü derdi vardı, sıkıntılarına bir yenisini eklemesi gerekmezdi.

"Ah, Sophie olamaz. Of Tanrım, çok ama çok üzgünüm. Bir şey dedi mi?"

Sophie, Robert'ın pek bir şey *demediğini* şimdi ona nasıl söylerdi?

"Vazgeçmeyecek Liv. Üzgünüm ama bana inanman gerekiyor. Adam deli ve öfkeli, neredeyse ağzından köpükler saçılıyordu. Bak, elimden gelse seni bundan korurdum ama o herif seni bulmak için cehennemin yedi kat dibine de gider. Güvende olduğunuza emin misin?"

"Beni boş ver, sen nasılsın? Sana zarar verdi mi? Annen nasıl? Lütfen bana Robert'ın ona zarar vermediğini söyle. Çok üzgünüm. Zarar görmenizi istememiştim."

Sophie telefonun diğer ucundan bir hıçkırık duydu, anlattığı için pişman olmuştu.

"Annem iyi. Dert etme sen. İkimiz de iyiyiz. Liv, sen güvende olduğunuzdan emin misin?" dedi sesindeki tedirginliği korumaya çalışarak.

"Öyle sanırım. Bizi burada nasıl bulabilir, bilemiyorum. Sadece evde küçük bir slip vardı ama Robert pek dikkat etmemiştir. Biz iyiyiz. Fakat beni asıl endişelendiren sizsiniz. Robert sizi nasıl buldu? Hatta sizi aramaya neden gelmiş ki?"

"Dinle, şimdi sakin olman lazım, çünkü sana söylemem gereken bir sürü şey var. Öncelikle çocuklar nerede? İyiler mi?"

"İyiler. İşin doğrusu gayet iyi zaman geçiriyorlar." Telefonun diğer ucunda bir duraksama oldu. Sophie, arkadaşının kendini toparlamaya çalıştığını anlamıştı. "Sahilde oynuyorlar. Ben de kumulların üstündeki bir bankta oturmuş, onları izliyorum. Başka bir şey için olmasa bile kendimi adeta cennette gibi hissediyorum. Tek ihtiyacım olan bir dakika dalgalan izleyip kıyıya yavaşça süzülmelerini izlemek, sonra yine sakinleşiyorum. Bu kadar yatıştırıcı olması hayret verici."

Sophie rahatlamıştı. Belli ki Liv güvenli bir yerde olduğunu hissediyordu ve şu an önemli olan buydu.

"Pekâlâ, uykumu getirme şimdi. Olanları sana söylemem gerekiyor. Öncelikle Robert, Anglesey'de Bayan Evans'ın yerinde kalan kişinin ben olduğumu

biliyor." Sophie durdu, Liv'den büyük bir tepki duymayı umuyordu.

Oysa tek işittiği, "Of," olmuştu. Liv'in daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğini duymak için bekledi; ama anlaşılan arkadaşının düşüncelerini toparlaması biraz vakit almıştı. "Nasıl oldu bu? Biliyor musun?" diye sordu soğukkanlılıkla. Zira bunun olmaması gerekiyordu.

"Hallettim sanıyordum. O yerde kalan korkunç bir çift vardı. Kadın, tıknaz küçük ellerinden o aptal fotoğraf makinesini hiç düşürmedi. Ben de birkaç gündür salak bir inekten uzak durmak için etrafta dolanıp duruyordum. Her neyse, tam ön kapıdan çıkıyordum ki kadın, beni yakaladı. Çabucak yüzümü çevirdim ama anlaşılan yüzümü çekmeyi başarmış. Fotoğrafı Bayan Evans'a, pansiyona göndermiş. Tanrım, aptalın tekiyim. O fotoğraf makinesini elinden kapıp denize atmam gerekirdi. Kusura bakma Liv."

Sophie, Liv'i hayal kırıklığına uğrattığı düşüncesini zihninden atamıyordu.

"Sophie, canım, rica ediyorum hiçbir şey için özür dileme. Harikaydın. Başka birisinden asla isteyemeyeceğim şeyler yaptın. Sadece bana ne olduğunu anlat."

"Senin o kaçık *kocan hatırımı* sormak için uğradı." Sophie sandalyeye bağlanması ve yarasının bıçakla deşilmesiyle ilgili her şeyi çıkarıp kalanını anlattı. Liv tek kelime etmeden dinliyordu.

"En sonunda da bana nerede olduğunuzu sordu."

"Peki, sen ne dedin?" diye karşılık verdi Liv sessizce.

O anda bayıldığını, bu yüzden bilse bile cevap veremeyeceğini Liv'e söyleyemedi.

"Şey, nerede olduğunu bilmiyorum ki, değil mi? Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. O konuda doğru karar vermişsin. Ona söylemezdim ama gerçekten de hiçbir şey bilmiyor olmam daha iyi." Sophie duraksadı. Artık polisten bahsetmek zorundaydı. Fakat o daha lafa girmeden Liv konuşmaya başladı.

"Ama senin yaşadığın yeri nereden biliyordu Sophie?"

Sophie derin bir iç çekti. Yıllardır yaşanan onca şeye rağmen Liv hâlâ Robert'm saplantısının boyutlarını tam olarak kavrayamamıştı.

"Liv, beni iyi dinle. Robert öyle yıllar önce sana vurulmuş alelade biri değil. O zaman da şimdiki gibi saplantılıydı. Benimle birlikte kaç kere annemi ziyarete gelmiştin; Robert'ın da kendinden bekleneni yaparak seni takip etmiş, gözetlemiş olması hiç de uzak bir ihtimal değil. Yapmadığı şey değil. Bu yüzden annemin yaşadığı yeri gayet iyi biliyordu. Sadece benim de burada olduğumu bilemezdi ama nerede olduğumu annemin bilebileceğini düşünmüş mantıklı olarak ve sadece şansı yaver gitti."

"Peki, Anglesey'deki ziyaretçini biliyor muydu?"

"Evet, tam planladığımız gibi gitmedi gerçi. Çünkü pansiyonda kalan sen değil, ben olduğum için pek umduğumuz gibi sonuç vermedi. Polisle de konuşmak zorunda kaldım. Beni fotoğraftan bulmuşlar ama sanırım bunu hallettim."

"İyi. Beni ve çocukları arayacaklarını biliyorduk zaten. Ne söylediler?"

Sophie ağzından hastaneyle ilgili bir şey kaçırmamaya dikkat ederek yavaş yavaş polisle görüşmesini özetledi.

"Peki, ziyaretçini sordular mı?"

"Evet, herhalde sordular."

"Ne söyledin? Gerçekten bilmeliyim."

Sophie kısa bir an duraksayarak cevap verdi.

"Dan olduğunu söyledim."

40

Saklanma yeri olarak Alderney seçimi tesadüfen ortaya çıkmıştı. Bir ada belirlemem gerekiyordu; çünkü çocukların -en azından Billy ve Freddie'nin- hâlâ Anglesey'de olduklarına inanmalarını istiyordum. Gerçekten aptalcaydı, çünkü Anglesey o kadar büyüktü ki çocukların oranın bir ada olduğundan haberdar olduklarını pek sanmıyordum. Ama yine de hummalı beynim böyle çalışıyordu. Ayrıca bir adanın verdiği güven hissi de vardı. Bilhassa da arabalı vapur seferinin olmadığı bir ada. Dört bir yanı sularla çevrili olunca deniz bizi tüm tehlikelerden koruyormuş gibi hissettiriyordu. Sular bir an sıcak güneş ışığında parıldıyor, ama sonra birden saldırganları savuşturmak istercesine köpürüp adeta

kaynayabiliyordu.

Nerede olduğumuz konusunda Jaz'ı kandıramayacağımı biliyordum; ama aklıma onu memnun edeceğini düşündüğüm bir açıklama gelmişti. Robert, onu ve diğer çocukları iki yıl önce habersizce alıp götürdüğünden beri Jasmine'e asıl babasından epeyce bahsetmiştim. Hayatının diğer yarısını, babasının ait olduğu kültürü, bilmesini istiyordum. Jaz'ın sanki hâlâ hayatının bir parçasıymış gibi, sanki her gün onunla birlikteymiş gibi Dan'le ilgili türlü türlü hikâyeler uydurduğunu öğrenmiştim. Bu beni kaygılandırmıştı. Nasıl bir eyleme girişmeye hazırlanırsam hazırlanayım Jasmine'in babasıyla ilgili meseleleri anlamasına ihtiyacım vardı. Jaz'a babasının kim olduğunu ve neden bizimle olamadığını - haliyle her şeyi söylemeden- anlamasını sağlamak zorundaydım. Henüz hayatın acı gerçeklerini kavrayamayacak kadar küçüktü.

Alderney'yi ona, bunu bir sır olarak tutabileceği şekilde izah etmek zorundaydım. Jasmine, bazı tatillerimizi mutlu olduğumuz yıllarda babasıyla birlikte bulunduğumuz bir adada geçireceğimizi söyledim. Ama kimseye anlatmayacaktı. Robert etrafta olduğunda babasıyla ilgili konuşamayacağını anlamıştı. Bir iki kez denemişti; fakat Robert çok sinirlenmiş, bağıra çağıra babasının *Dan değil kendisi* olduğunu söylemişti. Jaz'm bütün ihtiyaçlarını karşılayanın *kendisi* olduğunu ve sahip olduğu tek babanın *o* olduğunu. Jasmine buna inansa iyi ederdi.

Bu olaylardan sonra Jasmine bir daha asla Robert'm yanında babasından söz etmedi. Jasmine, buraya - Alderney'ye - babasıyla en güzel anılarımı yaşadığım yere, birlikte babasıyla ilgili her şeyi hatırlayabilmemiz için geldiğimizi söyledim.

Bunun bir yalan olduğunu söylemekten utanıyordum. Canım kızıma yalan söylemiş olmaktan utanıyordum ama Jasmine okuyabiliyordu -Alderney'in, Anglesey olmadığım biliyordu. Neyse ki iki isim oğlanlar için birbirine oldukça yakındı. Billy altı yaşındaydı, ne var ki okuma- yazması iyi değildi ve öğretmenleri gelecek sene ona disleksi testi uygulamaktan söz ediyordu.

Yalan, evet. Yalan söyledim. Ama bu yalanlar yalnızca benim için değil, çocuklarım için de gerekliydi. Özellikle de çocuklarım için.

Aşmam gereken en büyük sorun, yolculuktu. Uçakla gelemezdim, çünkü çocuklar o kadar heyecanlanırdı ki mutlaka Robert'a söylerlerdi. Bu yüzden

Poole'a kadar arabayla gidip arabayı orada bıraktıktan sonra bir tekne kiraladık. Robert elbette, her hafta yaptığı gibi, kilometreyi kontrol edecekti ve Poole, Anglesey'den dikkat çekici derecede uzaktı; ama fazladan kilometreleri açıklarken makul hikâyeler uydurmayı başarmıştım. Hatta çocukları Alderney'deki kale harabelerinden birine götürüp orasının Caernarfon Kalesi olduğunu söylemiştim. Robert'm oraya daha önce gittiğini sanmıyordum, bu yüzden çocukların dönüş yolunu tasviri bir parça hedeften şaşsa da, Robert pek önemsemeyecekti; ama Caernarfon'un pansiyondan en az seksen mil uzakta olduğunu biliyordu.

Çocuklar, yolculuğun daha uzun sürdüğünün bilincindey-diler, öte yandan Robert, Cemaes Koyu'nun Moelfre'dan daha uzakta olduğunu biliyordu; bu yüzden çocuklar yolculuğun bir ömür sürdüğünü söylediklerinde Robert bunu, "Daha gelmedik mi?" sendromuna verip pek üzerinde durmamıştı.

Tekne yolculuğunu izah etmek daha zordu; fakat her şekilde dikkat çekiciydi. Anglesey çevresinde turistik tekne gezintileri araştırmıştım, bu da meseleyi en başta korktuğumdan çok da az sorunlu hale getiriyordu. FaceTime üzerinden konuşurken Robert'a turlardan bahsettim; böylelikle eve döndüğümüzde ve çocuklar deniz yolculuğundan bahsettiklerinde Robert için bayat haber olmuş önemsememişti.

Çok riskliydi, ama tam da kaçtığımız gün Alderney'de öylece ortaya çıkamazdık. Herkese tanıdık görünmeliydik. Ve bu nedenle yeni hayatımız için ihtiyacımız olan şeyleri bulmamız gerekiyordu.

Sophie sayesinde edindiğim yeni kimliğim, Lynn Meadovvs adına düzenlenmiş, sahte pasaport da dahil, ihtiyacım olan evraklara sahiptim. Özellikle de pasaport kontrolü yaptırmayacağımız için gerçek olması gerekmiyordu.

Şimdiye dek gerçek pasaportlarımızı bulunduklarına eminim. Sadece, Robert'ın, İran'a gittiğime inanıp inanmadığını merak ediyordum. Umarım, inanmıştır; gerçi onun neye inandığı çok da mühim değildi. Polisin neye inandığı önemliydi.

Ekim ayındaki buraya ilk gelişimizde heyecanımı bastırmam zor olmuştu. Bir daha dönmek istemiyordum. Tek istediğim her şeyi kısa sürede geride bırakıp yeni hayatlarımızı kurmaktı ama yapamazdım. Planlamam gereken çok şey vardı. Ve her şey kusursuz olmak zorundaydı.

Yeterince sapa, kiralık bir ev buldum. Gelip gittiğimizi hiç kimse fark

etmeyecekti. Zaten sonradan sürekli bir sürü insanın buraya gelip gittiğini öğrendim. Hepsinden önemlisi ev, hemen deniz kenarındaydı; bu, çocuklar için hazır bir kaçış güzergâhı sunuyordu. İhtiyaç duyacağımızı pek sanmıyordum ama yine de bana fazladan bir güvenlik hissi veriyordu.

Ekim ayında ve Paskalya'daki gelişlerimizde olabildiğince çok kişiye görünmeye çalıştım. Tabii sadece çocukların katıldığı faaliyetlerden, yeni isimlerine alışıncaya kadar uzak durmak zorundaydım. Fakat Paskalya'daki Büyük Beyaz Köpekbalığı Yumurtası Bulma Yarışı gibi bazı grup faaliyetlerine katılmıştık. Ayrıca düzenli olarak şehir merkezindeki alışveriş mağazalarının bulunduğu caddeye uğramaya, işlek bir kafede durup bir kahve içmeye, dışarıda göz önünde bir masa seçip bize bakan herkese başımızı sallayıp selam vermeye bilhassa özen gösterdik.

Ve işte şimdi buradayız. Sahip olduğumuz her şeyi arkamızda, Manchester'da bırakmış olabiliriz ama emin olduğum bir şey varsa o da bizi artık Alderney'ye bağlayan hiçbir şeyin olmadı-ğıydı.

41

“Alderney," dedi Tom hayretle. "Olivia'nın orada olduğunu da nereden çıkardın Gil?"

"Ve de Alderney hangi cehennemde?" diye ekledi Becky.

"Küçükçe Kanal Adaları'ndan biri," diye karşılık verdi Tom. "Hafızam beni yanıltmıyorsa Fransa'ya en yakın olanı. Seni bu sonuca götüren ne?" diye sorusunu tekrarladı.

Gil olabilecek en sinir bozucu şekilde sabır dilercesine ofladı.

"Şunda hemfikir olalım, ben kadın oradadır demiyorum. Geçen çarşambaya kadar Olivia Brookes'un e-posta adresini kullanan biri, Robert Brookes'un FaceTime mesajlarına yanıt vermiş. İlla ki bu kişinin Olivia olduğu anlamına gelmez. Öte yandan Olivia'nmmış gibi görünen hesabın IP adresini araştırıp bulmamı siz istemiştiniz. Hatırlayın, kadının sahte bir IP adresi almış olması mümkün olduğunu o zaman söylemiştim."

Tom dişlerini gıcırdattı. Fazla aceleci davrandığının farkındaydı ama artık cevabı duymak istiyordu, konferans dinlemek değil.

"Evet, hatırlıyorum."

"Pekâlâ, şirketle bağlantı kurmayı başardım. Neyse ki tek bir şey öğrenmenize fırsat kalmadan avaz avaz ortalığı birbirine katan firmalardan biri değilmiş. Hizmetleri, suçlulara değil konumlarını toplumun genelinden gizlemek isteyen kişilere yönelik."

Tom, Gil'e artık sadede gelmesini söylemek istiyordu ama kendini güçlükle tuttu.

"Yani gerçek IP adresini teyit ettiler; İnternet Servis Sağlayıcısı, Guernsey'de bir şirket. Kullanıcının adresine ulaşmak için sağlayıcıyla bağlantı kurdum. Fakat..." Gil etkiyi artırmak için yine duraksadı. "Ortaya çıktı ki kadın Alderney Adası'ndaki havaalanı kaynaklı bir Wi-Fi sinyali kullanıyormuş."

Tom tam adres belirlenemediği için hayal kırıklığına uğramıştı ama en azından artık Olivia'mn yerini biliyorlardı. Ya da geçen çarşamba *olduğu* yeri, ki bu hâlâ oradadır anlamına gelmiyordu. Ya da işin doğrusu -Gil'in de vurguladığı gibi- *birinin* geçen çarşamba olduğu yeri. Büyük haber ve çığır açacak gelişme gibi görünen, aslında başka bir çıkmaz yol olabilirdi. Keşke şu somurtkanlığından sıyrılıp ilerleyişleri konusunda biraz daha olumlu olabilseydi.

Ne ilerlemesi? Tom bu çocukları bulma konusunda başarısız olma yükünün ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Görünüşte muhteşem her ipucu, yeni bir çıkmaz yola gidiyor gibiydi. Peki, ne biliyorlardı gerçekten?

Kesin olarak bildikleri, duvardaki kanın Olivia'ya ait olmadığıydı ama kanın bir erkeğe ait olduğu gerçeğinden başka da bir şey bilmiyorlardı. Eğer o odada birisi öldürülmüşse bile buna dayanarak suçlunun Robert Brookes olduğunu varsayamazlardı.

Ortada ceset yoktu fakat Jumbo'ya göre bir yerlerde bir ceset olduğuna dair en ufak şüphe de yoktu. Çok fazla kan vardı, öyle ki Tom luminol fotoğraflarına bakınca kanın ne kadar geniş bir alana sıçradığını gördüğünde dehşete kapılmıştı.

O odada Robert Brookes'la beraber durmuştu, arkasında bir zavallının duvara fışkırmış kanından habersizce... Bunu anlamalıydı, bir şeyler hissetmeliydi; ama hayıflanmakla çok hayalperest davrandığının farkına vardı.

Jumbo'nun, cesetlerin ya hâlâ orada ya da bilmedikleri herhangi bir yere taşınmış olduğu yönündeki beyanından hareketle olay yeri inceleme ekipleri ailenin her iki aracını analiz için götürmüştü. Şayet ceset olay yerinden götürülmüşse bagajlardan birinde hatta arka koltuklarda taşınmış olma olasılığı çok yüksekti, öte yandan Bettle'la her ikisi de çok mümkün görünmüyordu.

Becky'nin kafası oldukça karışık görünüyordu. Belli ki bir şey aklına takılmıştı ve Tom, onun birkaç dakikadan beri aslında Gil'e kulak vermediğinin farkındaydı. Tom'un aklındaysa cesedin nasıl taşındığı vardı.

"Bu doğru olamaz," dedi Becky sonunda. "RobertTa Face-Time'dan konuşurken Olivia'nın havaalanında olması imkânsız. Yoksa Robert, karısının evde olmadığını anlardı. O yerin havaalanı olup olmadığını anlardı, değil mi?"

"Sizi temin ederim Müfettiş Robinson bu doğru. Ayrıca orası bildiğiniz havaalanlarına benzemiyor, kesinlikle arı kovanı gibi işlek bir yer değil," dedi Gil. "Fotoğraflarını gördüm. Ama yine de birinin yatak odasına benzemediği de muhakkak."

Tom kendini araya girmek zorunda hissetti.

"Robert Brookes'un söylediklerinin doğru olduğunu düşünemeyiz; geçen hafta Olivia'nın evde olmadığını biliyoruz. Emin olduğumuz *tek* şey, Robert'm görüşme kayıtlarına göre çarşamba gününe dek birinin FaceTime'da ona yanıt verdiği. Bu kişi her kimse, ister Olivia olsun ister bir başkası, bu IP adresinden bağlanmış. Bu da bizi garip biçimde Alderney Havaalanı'na ulaştırıyor. Öte yandan cevap verenin Olivia olup olmadığı konusunda Becky'yle aynı düşüncedeyim. Bayan Brookes için bu görüşmeleri havaalanının içinden yapmak zor olurdu."

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Gil. "İşte tam da bu yüzden araştırmamı biraz genişlettim. Anlaşılan bu Wi-Fi sinyali adanın başka bazı yerlerinden de alınabiliyor, yani insanlar hep bu ağı kullanıyormuş. Bayan Brookes orada her yerde olabilir."

"Ne harika," diye homurdandı.

"Efendim," Nic bu sırada Becky'nin arkasında elindeki bir kâğıt parçasını havada sallıyordu. "Alderney'den söz ettiğinizi duymuştum, internette araştırdım. Adada iki binden az insan yaşıyormuş, yani Bayan Brookes oraya yanında üç çocuğuyla

gitmişse mutlaka fark edilecektir."

Tom sebepsiz asabiyetinin bir kısmının, ekibinin coşkusu ve iyimserliği karşısında bir parça dağıldığını hissetti.

"Pekâlâ. O zaman Alderney'deki yerel polise ulaşıp yardım isteyelim. Duruma gereken hassasiyeti göstermeleri için olayın arka planı hakkında onları bilgilendirin. Daha da önemlisi Robert Brookes'un hangi cehenneme gitmiş olduğu konusunda endişelenmemiz gerekiyor. Sophie Duncan ve annesine yaptıklarından sonra o adam hapse tıkılana dek Olivia'mn güvenliğini sağlamak için onu bulmak *zorundayız."*

Becky, Ryan'ın masasına onu bilgilendirmek için gittiği sırada Tom başını çevirip özür dilercesine bir tebessümle Gil'e baktı.

"Teşekkürler Gil. Ayrıca iyi işti. Bu soruşturma hepimizin biraz canını sıkıyor galiba." Gil, "Bazılarının canını diğerlerinden daha fazla," dercesine kaşlarını kaldırdı. Tom, bu mimik karşısında bir an suçluluk hissine kapıldı. Bu kadar sivri dilli olmayı istememişti ama bunca şey öğrenip hâlâ hiçbir şey yapamamaları nasıl mümkün olabilirdi ki? Yetmezmiş gibi bir de kulübesiyle ilgili şu mesele vardı. Leo konusundaki hayal kırıklığından söz etmeye bile gerek yoktu.

Üstüne üstlük şimdi de telefonu çalıyordu. Philippa Stan-ley'di.

"Hay aksi," diye mırıldandı. Cevap vermek istemiyordu, çünkü şu anda ellerinde cevaptan çok soru vardı; ama en azından Alderney bağlantısı Philippa'yı belki biraz yatıştırırdı.

Telefonun yanıtlama tuşuna basarken aklı yapmaları gereken başka bir şeye gitmişti. Ne kadar kafa patlatırsa patlatsın, Robert'ın Olivia'mn Alderney bağlantısını nasıl çözebildiğini anlamıyordu. Sadece İngiltere'den yapılan uluslararası uçuşları kontrol etmek yerine Kanal Adaları'na giden bir uçakta olmadığından emin olmak için, sadece işi sağlama almak adına bunu kontrol etmeyi düşünebilirlerdi.

Derin bir nefes alıp telefona cevap verdi. "Evet, Philippa."

Sık sık aklıma gelir; önceki hayatımda bugün yaşadığım bunca korkunç şeyi hak edecek ne tür kötülükler yapmış olabilirim diye. Yirmi iki yaşıma dek hayat benim için çok kolaydı. Ailem beni taparcasına seviyordu, okulda gayet iyiydim, bir sürü arkadaşım vardı ve istediğim istemediğim her erkek benimle ilgileniyor gibiydi. Üniversitede bile hayat güzeldi. Çok çalışmam gerekiyordu ama başarılıydım. Üstelik eğleniyordum da. Her şeyin parçası olmak istiyordum, yapabildiğim kadar çok deneyim yaşamak ve her şeyin tadına varmak istiyordum.

Elbette Jasmine'e hamile kalmam asıl planın bir parçası değildi ama Danush'la birbirimizi o kadar çok seviyorduk ki bu hiç sorun olmadı. Üniversitedeki son iki yılımızda ayrı yaşamaya katlanamadık ve birlikte yaşamaya karar verdiğimizde hayatımın geri kalanının ebedi mutluluk içinde geçeceğini sanmıştım. Nasıl da *yanılmışım...*

Sanırım her şey Samir'in, ailevi zorunlulukları konusunda Dan'le konuşmak için gelmesiyle başladı. Ailesi tarafından Dan'i geri dönmeye ve hayatlarının en başında planlandığı gibi kuzeniyle evlenmeye ikna etmesi için gönderilmişti. Dan'i kaybede-mezdim, o benim her şeyimdi. Ve buna karşın onun bocaladığını anlamıştım. Beni sevmediğinden değildi bu şerefli biri olduğu içindi. Ya beni ya da ailesini kaybedecek olmanın ıstırabını yaşarken yüzündeki acıyı hatırlıyorum. Yapmaya zorlandığı ne berbat bir seçimdi?

Bunun, onun için ne kadar zor olduğunu bilmeme rağmen yardım edecek hiçbir şey yapmamıştım. Beni bırakırsa vazgeçmek zorunda kalacağı her şey hakkında ağzıma geleni söylüyor, abuk sabuk konuşuyordum. Aşkından vazgeçecekti, hep hayalini kurduğu Batı'da mühendis olarak yaşama hülyasından vazgeçecekti ve hepsi İran'a dönmek içindi. Aynı şekilde çok sevdiği ülkesini; *benim* için feda etmeye hazırdı.

Nasıl öyle davrandım, aklım almıyor. Dan, Samir'den baskı görüyordu ve ben de onu çok istediğim için baskı yapıyordum.

Samir, benim zayıflıklarımdan faydalanıyordu. Bencilliğimle alay etmiş, bana kendimi cahil bir çocuk gibi hissettirmişti. Bizden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen diplomasını almıştı. İstediği şeyi elde etmede asla başarısız olmamış şımarık çocuklar gibiydim. Ve bu kez de başarısız olmak istemiyordum. O zamanlarki ben şu anki halimi görse acaba ne düşünürdü?

Dan'i kaybedemezdim ama elimde tutmak için de ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Beni ne kadar sevdiğini fark etmesi için onu kıskandırmayı denedim hatta öz kardeşinden bile. Samir de bu oyuna ayak uydurmuştu. Çok geçmeden bunu, beni çekici bulduğu için yapmadığını söylemişti. Bunun, ne kadar sığ birisi olduğumu kardeşine kanıtlayacağını umuyordu. Davranışım, hiçbir şey olmasa bile, Dan'i benden uzaklaştırmıştı. Bunu görebiliyordum ama durdurmak için elimden bir şey gelmiyordu.

Davranışlarımla ona âşık olduğumu -ki aşkımın dünyadaki her şeyden daha önemli olduğunu sanıyordum- göstererek özür dilemeyi denedim. Ama şimdi o zamana dek her şeyi kolayca elde ettiğimin ve hiçbir zaman başarısız olmadığımın farkındaydım.

Ve sonra bir mucize gerçekleşti: Hamile olduğumu öğrendim.

Zafer kazanmış gibi hissetmiştim fakat gerçekten de planlı değildi. Genç, saf bir kızken bile Dan'i benimle kalmaya ikna etmenin başka, ama onu yanımda tutabilmek için bilerek hamile kalmanın apayrı bir şey olduğunu ayırt edebiliyordum.

241 İyi Uykular Sevgilim / F: 16

Sonunda Dan benimle kaldı, böyle yapacağını biliyordum. Hamilelik kesinleşene dek Samir çoktan ailesini haberdar etmek için İran'a dönmüştü; fakat emin olduğumuz anda Dan, ona haberi verdiğinde Samir olayların artık kontrolünden çıktığını kabullendi. Hepsini Dan'i elimde tutmak için benim planladığımı düşündüğünü biliyordum. Benden tiksiniyor olmalıydı. Ama umurumda değildi. Ben kazanmıştım ya da öyle sanıyordum.

Dan'in gittiği gün hayatım sona ermiş gibi hissetmiştim ve eğer Jasmine olmasaydı nasıl ayakta kalırdım bilemiyorum. Güzel kızımın doğduğu güne kadar Dan benimle kalıp hâlâ aynı tutku ve ilgiyle beni seviyormuş gibi görünüyor ama ara ara kendini ailesinden uzakta sürgün bir yaşama mahkûm ettiğini düşündüğünü biliyordum.

Onu kaybettiğim o günün her dakikası aklımda. Kasımın altısıydı. Çocukluğumdan hatırladığım özel bir ortam olan, Guy Fawkes Gecesi şenliklerine katılmak için bebeğimi dışarı çıkarmıştım. Yılın bugünü şafak, gece boyu yanan odun yığınlarından yavaş yavaş yükselen dumanın havada asılı kalan pusu, bugüne o eşsiz kokusunu veren yanmış havaî fişeklerden artakalan belli

belirsiz kokuyla karışık is kokusuyla birlikte söküyormuş gibi olurdu. Ayrıca daima çimlerin üstünde boş bir maytap ya da birinin çitin üstünden attığı kararmış bir havai fişek kovanı gibi sürprizlerle karşılaşılırdı.

Gerçi biraz düş kırıklığına uğramıştım. Burada, şehrin, öğrenci dairelerinin bulunduğu kenar mahallelerinde şafak tıpkı diğer günlerdeki gibi sökmüştü. Çimlerdeki tek yeni şey, evine giderken birinin fırlatıp attığı boş bira kutu suydu. Ayrıca içime havayı derin derin çekince aldığım tek koku, her sabahki bilindik egzoz dumanı ve arada sırada gelen yanık tost kokuşuydu.

O sırada farkında olmasam da o gün asla diğer günler gibi olmayacaktı. *O,* tüm dünyamın paramparça olup dağıldığı gündü; çünkü o gece Danush eve hiç gelmemişti. Hayatımdan çıkıp gitmişti.

Şimdi gerçeği biliyorum. Neden gittiğini de biliyorum ama bu daha az acı çekeme neden olmuyor.

Onu kaybettikten sonraki günler içinde sanki hayat daha kötü olamaz gibi hissediyordum. Ailem, Dan'in büyük hayranı sayılmazdı ve onun ortadan kaybolması elbette ailemi haklı çıkarmıştı. Annem ve babam tam bir ahlak timsaliydiler. Onlara Dan'in beni sevdiğini hiç anlamadıklarını haykırdığımda annemin dudaklarını ısırıp babama "Böyle olacağını biliyorduk," der-cesine baktığını görmüştüm.

Dan'den hoşlanmadıklarından değildi. Annemin tabiriyle onun "yatılı sevgili" olmasını onaylamadıklarmdandı sadece. Farklı kültürlerden evliliklerin yürüyeceğine inanmıyorlardı. Bunun nedeni Dan'in Iranlı olması bile değildi. Onun farklı bir dinden olması, benim de -en azından onların gözünde- Hıristiyan olmamdandı.

Ortadan kaybolmasına birçok şeyin sebep olduğunu düşündüm Fakat gittikten sonra ondan bir mesaj aldım. Tek söylediği, üzgün olduğuydu. Polis telefonun izini sürünce mesajın Heatrow'dan atıldığını ve oradan Avustralya'ya bir uçak bileti ayırtıldığını öğrenmişti. Tek yön bilet.

Anlaşılan beni istemediği gibi ailesini de istememişti.

Ailem, Dan'e olan aşkımı kabullenmekte zorlansa da ellerinden gelen tüm yardımı yapıyordu. Ne kadar dibe vurmuş olduğumu görüyor ve torunları için endişe ediyorlardı. Bebekle gayet iyi baş edebilirim sanmıştım, ilk iki ay

boyunca da her genç çift ne kadar mutlu olabilirse biz de o kadar mutluyduk. Evet, ikimiz de yoruluyorduk. Ama dert etmiyorduk. Bu, rüyamın başlangıcıydı. Dan gittikten sonra ise Jaz'ın ihtiyaçlarına odaklanmak için mücadele ediyordum; onu beslemeyi, altını değiştirmeyi adeta robot gibi yapıyor olsam da bazen öylesine yorgun, öylesine bitkin oluyordum ki geceleri ancak kendimi çeke çeke bebeğimin yanma güçlükle gidiyordum.

Yani seçeneğim yoktu. Daireyi satıp ailemin yanma taşınacaktım; hiçbir yönden arzu edilen bir durum değildi ama başka ne yapabilirdim? Her gün annemin "kendini topla artık" buyrukları ya da babamın her türlü kötülükten uzak iyimserliği günün birinde beni delirtecekti, biliyordum. Ailemi yürekten seviyordum ama onların başına hiç kötü bir şey gelmemişti ki. Hep durgun sularda yelken açmışlardı.

Bir kez daha hatalarım başıma musallat olmuştu. O sırada biraz daha güçlü olsaydım, hayatımın talih çarkları tekrar dönmeye başlayacak ve beni farklı yerlere götürecekti. Ama zayıftım ve kolay olanı tercih ettim.

Daire, satışa çıktığı gün satılmıştı.

Alan Robert Brookes'tu.

43

Elde ettikleri bilgileri hiçbir sonuca varamadan eleye eleye bitirmek üzere oldukları bir başka gün, Becky gittikçe hayal kırıklığına kapılıyordu. Robert Brookes'tan hiç iz yoktu ve her taşın altına baktığını düşünüyordu.

Robert'm, arabasını garaj yolunda bıraktığı hesaba katıldığında gideceği yere ulaşabilmesi için bir araç bulmak zorunda olması gerekiyordu. Ev telefonundan taksi çağırmayacak kadar zeki olduğunu bilmeleri gerekirdi ama yine de taksiye ulaşmışlar, ancak şoför onlara, elbette, arayan yolcunun hiç ortaya çıkmadığını söylemişti.

Becky kollarını göğsünde kavuşturup dudaklarını ısırdı. Bu adam onları alt ediyordu. Delil panosunun önünde bir aşağı bir yukarı dolaşıp muhtemelen hiç olmayan bağlantıyı kurmaya çalışıyordu. Robert'm tüm kartlarındaki parayı çektiğini biliyorlardı; fakat kullandığı ATM'ler Manchester'm merkezindeydi. Brookes eğer hâlâ oradaysa bu iş samanlıkta iğne aramaya benzeyecekti.

Becky, Sophie Duncan için de kaygılanıyordu. Genç subay evde tek başına kalmakta ısrar etmiş, Robert Brookes'tan zerre kadar korkmadığını söylemişti.

Bu konuda tek söylediği, "Eğer anneme zarar verecek olursa, onunla işim bittiği zaman onu neyin bu hale getirdiğini anlamaz," olmuştu. Becky, kadının tarzını ve kendine olan güvenini sevmişti; öte yandan bacağının durumu dikkate alındığında tek yapabileceği, Sophie'yle Robert'ın bir daha karşılaşmamalarını ummaktı. Belirli aralıklarla bir devriye aracının evin önünde tur atmasını istemişti; fakat bunun bir faydasının olup olmayacağında kararsızdı. Robert, Duncan'ların evine son kez uğradığında dışarıdan her şey normalmiş gibi görünüyordu.

Ryan, Becky'nin yanma gelmek için panonun önünde adımladığı bu anı seçmişti. Becky duyacağı şeyin gününü aydınlatmasını umdu ama ciddi şüpheleri vardı.

"Alderney'ye ulaşmak için bulabildiğim tüm ulaşım yollarına baktım," dedi Ryan. "Fakat geniş kapsamlı bir liste değil, çünkü anlaşılan adanın her yerinden her zaman tekne bulunuyor. Bir limanı var ve balıkçılıkla tanınıyorlar, yani ne bekleyebilirsin ki? Eğer biri bir tekne kiralamayı seçerse..." Ryan omuzlarını kaldırıp iistdudağını büktü.

"Peki, yolcular adaya ulaşınca ne oluyor? Pasaport kontrolü var mı?"

"Pasaporta ihtiyaç yok efendim. Mevzuata baktım." Ryan inisiyatif aldığı için Becky'den övgü beklercesine durakladı. Becky, adamın beklediği tepkiyi vermeyince Ryan'ın gözlerinde bir hayal kırıklığı belirdi. Bu adamı biraz daha zorlaması gerekiyordu.

"Ne öğrendin?"

"Eğer Guernsey yetki alanı -artık bu da neyse- dışından adaya gidiyorsanız gümrükten geçmeniz gerekiyor. Fakat ana limanın dışında teknelerin demirlendiği limanlar olduğunu okudum. Belki Robert avantaj kazanmak için bunu kullanır."

Becky of çekmemek için kendini tuttu. Bir o eksikti zaten; ama eğer Sophie haklıysa ve Robert, Olivia'yı arıyorsa bu, onu yakalamak için tek fırsatları olabilirdi.

"Tamam Ryan. İngiltere'den Alderney'ye tüm resmi ulaşım güzergâhlarıyla bağlantı kur ve onları kimi aradığımız konusunda bilgilendir. Robert'ın henüz karısının izini bulup bulamadığını bilmiyoruz fakat sırf Sophie Duncan ona, Olivia'yı nerede bulacağını söylemedi diye başka yollardan öğrenemediğini varsayanlayız. Ağı elinden geldiğince genişlet, lütfen." Neden sonra aklına gelince ekledi. "Bu arada, iyi iş çıkardın Ryan. İşe yarar bilgilerdi." Becky, Ryan'ın ağzının aldığı şekilden, övgüsünün adamın hoşuna mı gittiğine yoksa gönlünü alma çabasını çok mu düz bulduğuna karar verememişti. *Boş versene.*

O anda gözünün önüne Peter Hunter ve onun büyüsüne kapıldığı gün geldi. Oldukça kurnazca işlenmiş bir cinayet soruşturması üzerinde çalışıyorlardı. Becky delilleri kılı kırk yararak inceleyip ufacık her bulguyu yakalayarak daha önce gözden kaçırılmış bir ipucu bulmuştu. Peter, Becky'nin oturduğu masaya yanaşıp az önce Ryan'a kullandığı kelimelerin aynısını söylemişti. "Bu arada, iyi iş çıkardın Becky. İşe yarar bilgilerdi." Yanından ayrılırken eliyle Becky'nin omzunu sıkmış ama başparmağı Becky'nin boynunda, çıplak teninde daha uzunca kalmıştı ve Becky, Peter'm parmağıyla boynunu hafifçe okşadığına emindi. Genç kadın daha çok işaret beklemeye başlamıştı; Peter odaya her girdiğinde acaba onun masasının yanında oyalanacak mı, acaba başka bir işaret verecek mi, diye heyecanla beklerdi.

Becky ancak şimdi anlıyordu ki, adam işini biliyordu. Becky'den yüzde yüz

emin oluncaya kadar hamlesini yapamazdı elbette. Bu yüzden burada Becky'ye dokunup orada gülümseyip takılmış, hatta bir seferinde bir deste dosyayla yanından geçerken elinin tersiyle Becky'nin göğsüne dokunup geçmişti.

Aşağılık şerefsiz.

Birkaç ay sonra içinde tiksintiden başka hiçbir his uyandırmayan o adama bir dakikalığına bile olsa nasıl âşık olduğunu düşünmeye başladı.

Endişeyle Alderney polisinden gelecek cevabı bekliyordu. Neredeyse hiç suç işlenmeyen bir adada neden bu kadar küçük bir polis gücünün olduğunu anlayabiliyordu ama aynı sebeple iyi bir haber gelmesini umuyordu. Tom gibi o da evde bulunan kanın Olivia'ya ait olmamasına sevinmişti. Öte yandan belli ki zavallının biri orada öldürülmüştü. Ayrıca çocukların hayatta olduklarını öğrenene kadar Becky rahat etmeyecekti. Jasmine'in çizdiği küçük, penceresiz odada korkudan bir köşeye sinmiş üç çocuk resmi sürekli gözünün önüne geliyor ve her seferinde içinde bir ürperti hissediyordu. Fakat hiçbir şey bulamamışlardı. Ne başka bir ev ne de başka bir şüpheli.

Becky yine tüm bulgulara baktı. Çoğu onları tekrar Danush Jahander'e götürüyor gibiydi: ilk kayboluşundan Robert'la ayarladığı görüşmeye kadar. Newcastle'daki oteli kontrol etmişlerdi ve otel müdürü, Sophie'nin telefonundan bir çağrının Robert'ın odasına yönlendirildiğini doğrulamıştı. Görüşme iki dakika sürmüştü. Acaba bu Robert'ın o gece arabasıyla Nevvcastle'dan evine dönmesini açıklar mıydı? Yoksa Dan'le görüşmek için mi gelmişti?

Dahili hattın çaldığını duyunca kasvetle döndü, masasına geçip sandalyesine oturdu. Kendini toparlayıp telefonu eline aldı.

"Müfettiş Robinson."

"İyi günler, Müfettiş Robinson. Benimle konuşmak istediğinizi söylediler. Kusura bakmayın, İran'daydım, az evvel geldim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Peki, siz..." dedi Becky cevabı zaten tahmin etse de. İçinde aniden bir heyecan kıpırtısı hissetti.

"Samir Jahander. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kibarca ve neredeyse hiç aksansız bir konuşmayla.

"Doktor Jahander aradığınız için çok teşekkür ederim. Zamanınız varsa kardeşinizle ilgili birkaç sorumuz olacaktı."

"Hangi kardeşim hakkında? Dört erkek, iki de kız kardeşim var," diye karşılık verdi Samir. Sesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı.

"Kardeşiniz Danush, Doktor Jahander. Yakın zamanda onunla hiç bağlantı kurdunuz mu diye merak ediyorduk. Eşinizle görüştük, yıllardan beri kardeşinizden haber almadığınızı söyledi. Daha doğrusu kardeşiniz İngiltere'den ayrıldığından beri."

Becky, Samir'in sanki dişlerinin arasından oflamışçasma nefes aldığını işitti.

"Danush artık ailemizin bir parçası değil Müfettiş Robinson. Ne yazık ki ailemize karşı sorumluluklarını yerine getirmeyi reddederek o hakkı kaybetti."

"Fakat anladığım kadarıyla İngiliz sevgilisini ve çocuğunu da terk etmiş. İran'a dönmedi mi?"

"Çocuğunu," dedi Samir aynı sesi çıkararak. "Ne kadar da uygun olurdu. Danush makul olanı gördü, buna yürekten inanıyorum. Gitti. Fakat hayat ona oyuna getirilerek baba olduğu gerçeğini, doktorasını bitirememiş olduğu gerçeğini ve yaptığı seçimlerden ötürü anne ve babamızın onu affetmesinin pek mümkün olmadığı gerçeğini yaşattı ve o, maalesef korkakların çıkış yolundan gitmeyi tercih etti."

Becky bir an Samir'in, kardeşinin intihar ettiğini söylemek istediğini sandı.

"Avustralya'ya gitti Müfettiş Robinson. Birkaç yıl orada kaldı, sonra yine İran'a döndü ama ailemin yaşadığı kasabaya değil. Kendi yolunu çizmek istiyordu."

"Kardeşinizi en son ne zaman gördünüz Doktor Jahander?"

"Bebek doğduğundan beri, aşağı yukarı dokuz yıldır onu görmemiştim. Sevgilisi, ben oraya geldiğimde kesinlikle hamile filan değildi. Yanlarında bir ay kaldım, onu doğru şeyi yapmaya ikna etmeye çalıştım."

"Yani kardeşinizi o zamandan beri hiç görmediniz mi?"

"Hayır müfettiş. Ben 'görmemiştim' dedim. Ve bir daha görmeyi de

beklemiyordum ama yaklaşık bir yıl önce gelip benden biraz borç istedi. Karıma bundan bahsetmedim, çünkü çok öfkelenmiştim ayrıca karımın bu görüşmeden aileme bahsedebileceğini düşünüyordum. Danush onca zaman ailesine aldırmadı, şimdi gelmiş para istiyor! Fakat elimizde onun hakkı olan bir para vardı, bu yüzden ben de parayı ona verdim."

"Nasıl yani?"

"Liv daireyi sattığı için paranın yarısı yasal olarak Danush'a aitti. Kardeşim alana dek saklamam için parayı bana göndermişti. Bundan Danush'u hiç *söz* etmedim." Telefonun diğer ucunda bir süre sessizlik oldu. "Belki hatalı davrandım, ama kardeşimin, Liv'in, benim olduğuna inandığımdan daha iyi birisi olduğunu düşünmesini istemedim. Paradan bahsetmek, Danush'u doğruca ona göndermek demek olabilirdi. Fakat kardeşim o kızdan ayrılalı hayli zaman olmuştu. Bu yüzden söylemenin sorun olmayacağını düşündüm." Karşı taraf bir gülme sesiyle karşılık verdi. "Ki bu da kardeşimi ne kadar az tanıdığımı ispatlıyor. Belli ki Olivia'yı asla geride bırakamamış, onunla bağlantı kurmak istedi. Olivia'yı İran'a getirmek istiyordu, ailemle tanıştırmak, onlara Jasmine'i göstermek."

"Peki, Olivia'yla bağlantı kurdu mu?" Becky aslında araya girmeyi hiç istemiyordu ama Samir son cümlesinden sonra sessizliğe bürünmüştü. Becky, adamın öfkesinin arttığını hissedebiliyordu.

"Annem ve babam yeterince incinmişti, müfettiş. Jasmine'i getirip onlara göstermek kabuk bağlamış yaraları tekrar kanatır-dı. Danush'u ne isterse yapabileceğini söyledim; kendisini zorunlu hissediyorsa Olivia'ya dönebilirdi ve Jasmine'i ülkemize getirmek istiyorsa sorun yoktu. Fakat birini bile annemin ve babamın yanına yaklaştırmayacaktı, aksi takdirde ona para vermeyecektim."

"Bu, onu son görüşünüz müydü Doktor Jahander?"

"Evet ama sonrasında telefonla konuştum. Liv'in evli olduğunu öğrenince çok üzülmüştü ama evliliğin sahte olduğundan emindi. Ona, bir başkasının ilişkisini mahvetmeye hakkı olmadığını söyledim, bana pek kulak asmış gibi görünmüyordu. Son görüşmemizde Liv'in, Robert'ı terk ederse yapacaklarından çok korktuğunu söyledi. Olivia anlaşılan bir süredir bu korkuyu yaşıyormuş ve Danush, Olivia'mn sakin bir şekilde düşünmek için gittiğini söyledi."

"Peki, kardeşiniz bu konuda ne yapmayı planlıyordu Doktor Jahander?"

"Kocasına iki çift laf edecekti. Ona, Liv'le kendisinin birlikte olmak istediklerini ve kocasının artık kenara çekilme vaktinin geldiğini söyleyecekti."

Becky nefesini tutmuştu. "İşe yaradı mı, peki?" Cevabın ne olacağını bildiğinden adı gibi emindi.

"Bilmiyorum müfettiş. O zamandan beri Danush'tan haber alamadım."

Philippa'yla iki saat geçirmek, Tom'un ruh halini düzelteme-mişti. Kendini, sabahki huysuz haline geri dönmüş gibi hissediyordu.

Becky gözünü dikmiş ona bakıyordu; amiriyle görüşmesinin nasıl gittiğini sormak için uygun zamanı kolladığını tahmin etmek Tom için zor değildi. Becky'yi bu dertten kurtarmaya karar verdi.

"Jumbo veranda ve bahçeyi kontrol etmek için oraya bir yer radarı götürmek istiyor. Tartıştığımız konuların içinde bu da vardı, çünkü Philippa da Jumbo'yla aynı fikirde. Bence önce bekleyip kan örnekleriyle bir eşleşme sağlayabilir miyiz diye görmemiz lazım."

"Niye?" diye sordu Becky. "Oranın altında ceset varsa elbette olabildiğince çabuk bilmemiz gerekiyor, bilhassa da komşuların, Robert'm tüm baharı o verandanın inşaasıyla geçirdiği ve aniden Newcastle'a gitmesinden hemen önce bitirdiği beyanları hesaba katıldığında."

Tom başını kaşıdı. "Evet, elbette. Bunu biliyorum ama tam bir para ve zaman israfı olabileceğini düşünmekten de kendimi alamıyorum."

"Hangi dayanakla? Bak, hiç kusura bakma Tom, sana katılamayacağım; orada ölenin kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Olivia ve çocuklar sağ mı, güvendeler mi bilmiyoruz. Öldürülenin kim olduğunu ve neden öldürüldüğünü de bilmiyoruz."

Sanki herkes ona karşı gibiydi. Philippa'nın öne sürdüğü argümanlar kusursuz derecede sağlamdı. O odada Robert'm birini öldürdüğünü düşünemezlerdi; Olivia da zanlı olabilir, birini öldürüp kaçmış olabilirdi. Ama yanılıyorlardı, Tom bunu biliyordu. İçgüdülerine güvenmeyi ne zaman bırakmışlardı ki?

"Tek bildiğimiz, Olivia'nın e-posta adresini kullanan birinin, geçen hafta Alderney'de bir yerden RobertTa bağlantı kurduğu," dedi Becky. Sesi kısık

olmasına rağmen hızlı hızlı konuşmuştu. "Diğer taraftan o görüşmede hattın ucunda Olivia'nın olduğu konusunda elimizde sadece Robert'm sözü var ve ben buna pek bel bağlayamıyorum. Ayrıca Robert'm aramasını cevaplayan onun metresi ya da suç ortağı da olabilir. Elimizde Olivia'nın o sırada orada olduğuna dair hiç kanıt yok. Hatta başka bir yerde olduğuna dair de. Adam, onu ve çocukları iki hafta önce öldürmüş olabilir. Sırf çalışma odasındaki kan Olivia'ya ait değil diye bu, aslında çoktan ölmüş olmadığı anlamına gelmiyor, değil mi?"

Tom pes edercesine ellerini yukarı doğru kaldırdı.

"Tamam, sana inanıyorum." Tom ister istemez Becky'nin harareti karşısında gülümsedi. "Kan, Olivia'ya ait olmasa bile kadının cesedi hâlâ orada olabilir ya da orada öldürülen hangi zavallıysa onun cesedi. Robert, karısını hatta muhtemelen çocukları da öldürmüş olabilir. Tüm bu kamera kayıtları ve FaceTime saçmalıklarının hepsi Robert'ın şahane örtbas planının bir parçası da olabilir. Ama eğer kadın çoktan ölmüşse ve Robert'ın nerede olduğuna dair elimizde bir tek lanet olasıca delil de yoksa ben sadece Alderney polisinden haber gelene kadar sabretmemiz gerekiyor diye düşünüyorum."

"Of," dedi Becky geriye yaslanırken yapmacık bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Söylemek istemezdim ama orada küçük bir sorun olabilir."

Tom gözlerini kapattı, başını iki yana salladı. Bu soruşturmada artık bir şeylerin onların istediği gibi gitmesinin zamanı gelmişti. Becky'ye bakıp kaşlarını kaldırdı. Becky bir parça kıvrandı ama Tom'a anlatmak zorundaydı.

"Ryan adadan bir çavuşla konuşmuş, son iki üç hafta içinde yeni gelen birileri olup olmadığını sormuştu. Olivia'mn çocuklarla birlikte Paskalya'da ya da muhtemelen bir de geçen ekim ayında oraya gitmiş olabileceklerinden bahsetmeyi unutmuştu. Tekrar arayıp adamlara açıklamak zorunda kaldım. Çavuşa maalesef zaman aralığı bakımından ağı biraz daha genişletmemiz ve süreci tekrar en başından dikkatle incelemeleri gerektiğini söylediğimde pek memnun olmadığını söylemem lazım. Okulları kontrol ederek başlayacaklar ama evde eğitim numarası büyük ihtimalle bunu boşa çıkaracak. Ne yazık ki beklemek zorundayız."

Birisi bizimle oyun oynuyor. Bu düşünce aklından hiç gitmiyordu, Tom gerginliğinin nedeninin de bu olduğunu fark etti. Olivia ortadan kaybolmak istemişse çocukları okuldan onun alması akla daha yatkındı. Öte yandan eğer

Robert onları kaçırıp bir yere kapatmaya hatta öldürmeye karar vermişse onun da alması aynı derecede inanılırdı.

Soruşturma odasının iki kapısı aniden sonuna dek açıldı; dev cüssesiyle Jumbo'nun ancak girebileceği kadar genişti. Tom, onu gördüğüne şaşırmıştı; çünkü Jumbo genelde haberleri e-posta ya da telefonla verirdi. Tom'un neşelenmesi gerekiyordu ve Jumbo'nun yüzündeki o kocaman, bulaşıcı sırıtmayı aradı ama Jumbo gülmüyordu.

Tom doğrulup Jumbo'nun elini sıktı. "Buraya gelme şerefini neye borçluyuz Jumbo?"

Jumbo'nun yüzünde karamsar bir ifade vardı; kaşlarını çatmıştı.

"Haklı çıkmayı severim Tom. Bunu bilirsin. Ama bazen, özellikle şimdiki gibi hâlâ emin olamadığımız bir cinayet işin içine girdiğinde haklı çıkmak öyle iyi hissettirmiyor."

"Otursana Jumbo. Bildiklerini anlat."

Jumbo, Tom'un sandalyesini kaptı; sandalye onun ağırlığı altında gıcırdamaya başladı. Becky, Tom'a kendisininkine oturmasını önerecekti ki Tom eliyle gerek olmadığını işaret edip masanın üstüne oturdu. Bir bacağı yerde, diğeri havada, o anlık hissiyatını yalanlarcasma rahat bir tarzda sallanıyordu. Jumbo geriye yaslandı, ellerini kenetleyip muhataplarının söyleyeceklerine ne kadar hazır olduğunu anlamak istercesine bir Becky'ye bir Tom'a bakıyordu.

"Pekâlâ, önce en önemlisi. Bildiğiniz gibi kan örneklerine DNA testi yaptırdım. Testler, kanın bir erkeğe ait olduğunu göstermişti ama sadece bu kadar. İki küçük çocuğunkiyle karşılaştırdık; evin içinde onlara ait DNA örneklemesi alabileceğimiz çeşitli şeyler bulmuştuk. Söylemek dahi içimi rahatlatıyor, sonuçlar negatif. Ayrıca fail değil de kurban olması ihtimaline karşı Robert Brookes'unkiyle de karşılaştırdık. Yine negatif."

"Beklediğimiz gibi," dedi Tom ama Jumbo'nun yüzündeki ifadeden daha söyleyeceklerinin bitmediğini anlamıştı.

"Sana tavan arasında ağzı kapalı eski bir kutu bulduğumuzu söylemiştim, hatırladın mı? İçinde genel olarak elyazısıyla yazılmış kâğıtlar vardı ama ne olduklarını anlayamadım. Çoğu karmaşık hesaplamalar, bilgisayar çıktıları

filandı. İncelettirdik. Soruşturmamızla ilgili olduklarını sanmasak da size teslim edecektik. Fakat kutunun üstünde "Dan" yazıyordu ve en üstteki evraklar Danush Jahander admaydı. Kutunun dibinde yine ona ait birkaç ıvır zıvır vardı. Bazılarının üstünde adı yazılıydı, bazıları sadece eski dökümtülerdi. Sanki biri bu adama ait her şeyi alıp," Jumbo kollarını yana açtı, sonra birleştirip kendine doğru çekti. "Kutunun içine tıkmış gibi," dedi ve kollarını yana bıraktı.

Tom neyin geleceğini biliyordu; göz ucuyla Becky'ye baktı. Yüz ifadesinden onun da bildiğini anladı.

"Kutunun içinde bir çift eski, deri eldiven bulduk," diye devam etti Jumbo. "Oldukça yıpranmış, iyiden iyiye parçalanmışlar, İranlı bir şirkete ait. DNA örneği çıkarmayı başardık. Eldivenlerdeki DNA örneğiyle çalışma odasında bulduğumuz kan örnekleri eşleşiyor. Anladığımız kadarıyla o odada ölen kişi Danush Jahander."

Tom, Jumbo kutudan bahsettiği andan itibaren bunu söyleyeceğini beklemesine rağmen bir an durup hiç tanışmadığı bu genç adamı düşündü. Olivia'yla tekrar iletişime geçip Robert'la görüşme ayarlamak için Sophie'nin telefonunu kullandığından beri Danush'un hayatından endişe etmişlerdi. Artık çalışma odasındaki kanın ona ait olduğu doğrulanmıştı; bu, soruşturmada tamamen yepyeni bir kanal açmak zorunda oldukları anlamına geliyordu.

"Teşekkürler Jumbo," dedi Tom sessizce. "O odada bir kişinin ölmesine yetecek kadar kan aktığından emin misin?"

"Temizlenmiş, bu yüzden ne kadar kan döküldüğünü kesin olarak söyleyemem. Ama geniş bir alana dağılmış ve atardamar kanaması olduğundan neredeyse eminim. Yani evet. O odada biri ölmüş." Başını eğip diz kapaklarını kavrayan ellerine bakarak sanki kaybedilen bir cana sessizce saygısını sunmak istiyor gibi bir an sustu. Sonra derin bir nefes alıp başını kaldırdı ve devam etti. "Dahası da var. Hatırlarsan iki arabayı da almıştık ve Robert'm arabasının bagajında kan izlerine rastladık, o da çalışma odasındaki kanla eşleşti."

Becky kaşlarını çattı. "Jahander'den o kadar çok kan akmışsa arabada bir izden daha fazlasının olması gerekmez mi?"

Jumbo, koca başını iki yana salladı. "Zaruri değil. Brookes, arabasının bagajını naylon, bahçe mobilyaları için olan su geçirmez örtü ya da kaliteli bir çöp poşetiyle iyice kapladıysa yeterli olur. Fışkırma şeklinden hareketle tahminim

maktulün çalışma odasında kan kaybından öldüğü. Bu konuda biraz daha bilgi toplayacağız ama ben hâlâ atardamar kanaması olduğunda eminim. Sizin memurlardan biri, yatakta çarşafın olmadığını fark etmiş ve bagajda da pamuk lifleri vardı. Bu lifler, ebeveyn yatak odasındaki diğer çarşaflarla eşleşiyorlar."

Küfretmemek için kendini zor tuttu Tom. Ceset o evden götürülmüşse şu an her yerde olabilirdi. Ama canını sıkan başka bir şeydi.

"Brookes'un çarşamba gecesi, hatta daha kesin konuşmak gerekirse perşembe sabahı erken saatlerde, evine döndüğünü biliyoruz. Orada Jahander'le görüşmek isteğini ve Olivia'nın da evde olacağını umduğunu sadece varsayabiliriz. Belki üçü arasında hesaplaşıp kozlarını paylaşmak istemiştir, zira o zamana dek Olivia'nın tatilden dönmüş olması gerekiyordu. Ya da Jahander belki Robert'tan ayrılmaya ikna etmek için Olivia'yı görmeye gideceğini söylemiş ve Brookes bunun olmamasını garantilemeye gitmiştir."

Tom, Becky'nin gözlerinden büyük ihtimalle ne düşündüğünü anlamıştı.

"O halde Robert, Danush'la görüşmek için gelip onu öldürdü," dedi Becky.

"Danush Jahander o çalışma odasında öldürüldü," diye karşılık verdi Tom. "Sonrasında Robert'm arabasının bagajında oradan götürüldüğüne dair kanıtlar var, ayrıca şu kayıp bıçağı da unutmamak gerek. Onu bulabileceğimizi pek sanmasam da. Robert konferansın ilk sabah oturumunda Newcastle'a dönmüştü.

Köpeğini yürüten adam o sabah onu saat beş on beşte evden çıkarken görmüş, yani Robert'ın Nevvcastle'a arabayla dönerken tali yollarda vakit harcayacak zamanı yoktu."

"Hemen bir harita getiriyorum, en olası güzergâha bakarız," dedi Becky.

Tom başıyla itiraz etti.

"Gerek yok Becky. Gayet iyi biliyorum. Evden yaklaşık olarak yola çıkışı ve arabasının Nevvcastle'daki otoparka varış saati göz önüne alındığında en kısa yoldan gitmesi gerekiyordu. M60'tan Pennines Dağları'nı aşmak için M62'yi oradan da Al'i kullanmıştır."

"Ne! Haydi be," diye geveledi Jumbo ağzının içinde. Tom, devam etmesini bekledi. "Peki, ya size Robert'ın biraz Myra Hind-ley ve lan Brady saplantısı

olduğunu söylesem?"

Tom, Jumbo'yla göz göze geldi, söze gerek kalmamıştı. Becky soru işaretleriyle dolu bir yüz ifadesiyle bir ona bir diğerine bakıyordu.

"Haydi ama Becky sabah erken vakitte M62'nin hemen yanında tamamen ıssız, bir cesetten kurtulmak için mükemmel neresi var?" diye sordu Jumbo.

Güneyli bir genç olan Becky'nin anlaması belli ki Tom'un ve Jumbo'nun tahmin ettiğinden birazcık daha uzun sürmüştü.

"Saddleworth Moor, Becky," Tom, Becky'nin ıstırabına son vermişti. "Altmışlı yıllarda Brady ve Hindley beş çocuğu öldürdü, dördü o bozkırlarda gömülü olarak bulundu ama biri hiç bulunamadı."

"Doğru ya, haklısınız. Birden bağlantı kuramadım," dedi Becky hafifçe kızararak. "Ama kazacak kadar zamanı olur muydu?"

Tom yine başını iki yana salladı. "Sanmam. Elbette evi ararken her yanı kabuklaşmış turba bağlamış ispiyoncu bir bahçe küreği bulduğunu söylemeyeceksen Jumbo?"

Jumbo sadece bakmakla yetindi.

"Pek sanmıyordum zaten." Tom öne doğru hareketlenip masanın üzerinden indi, kendine çekidüzen verip ellerini pantolonunun cebine soktu.

"O halde istediğin göletlerden birini seçsen iyi olur," dedi. "Çünkü hepsinin dibini araştırmamız imkânsız."

44

Burada sahilde oturmuş çocuklarımın oyun oynayışlarını izlerken içimde küçük bir mutluluk kıpırtısı hissettim. Dan'i ve iki ay sonra annemi ve babamı kaybettiğimden beri ilk defa böy-lesine mutlu olacak kadar özgür olduğumu hissettim.

Ailemin ölümünü kabullenmek, yapmak zorunda kaldığım en zorlu işlerden biriydi. Olay mahalline gelen müfettişe bağırarak ağzıma geleni söylediğimi hatırlıyorum. Polis, neler olduğunu izah etmeye çalışıyordu. Bana, çok huzurlu

bir ölüm şekli olduğunu söylemişlerdi.

Ama yanılıyorlardı. Doğru olamazdı.

Evde karbonmonoksit dedektörü olduğunu ama maalesef içinde pil olmadığını söylemişlerdi. Belki de babam pili, yenisiyle değiştirmek için çıkartmış, sonra da takmayı unutmuştu.

Bu, bana hiç mantıklı gelmiyordu. Babam, her boyda, her türde pilin yedeğini bulunduran bir adamdı. Bu tür şeyler konusunda takıntılıydı. Müfettişi alıp babamın pilleri koyduğu çekmeceyi göstermiştim. Babam neden o Tanrı'nın cezası pili değiştirmesin-di ki?

Polis, beni dinlemiyordu.

Koku kaybolup evin artık güvenli olduğuna karar verildiği anda nazik bir kadın polisin Jasmine'i misafir odasına götürdüğünü ve ailemin ona "yeni evine hoş geldin" hediyesi olarak aldığı aktivite halısına yatırdığını hatırlıyorum.

Sonra telefonum çalmıştı, bir de onunla uğraşamazdım. Kimseyle konuşacak halde değildim. "Annem de babam da öldü," kelimelerini dillendirebileceğimi sanmıyordum. Her hecenin tutkal gibi damağıma yapışacağından emindim.

Müfettiş, cep telefonunu benden almış, çağrıyı cevaplandırmıştı. Ne konuştuğunu hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, telefonu bana verirken, "Robert Brookes buraya geleceğini söyledi," demesiydi. O tamamen aklımdan çıkmıştı. Beni, dairede bekliyordu. Babam kiraladığı kamyonetle ortalarda görünmeyince, ailemin evine gidip babamın neden geciktiğini öğrenmemi önermişti. Döndüğümde Robert'ı arayıp haberdar etmem gerekiyordu.

Neler olduğunu polisten başka birinin daha öğrenmesi, içimi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Haber, artık dört duvarın dışına çıkmıştı ve sanki bir şekilde daha gerçek gibiydi. Ayrıca olanları Robert'ın öğrenmiş olmasından da memnundum. Onu doğru düzgün tanımıyordum ama satışa çıktığının ilk günü daireye bakmak için geldiğinde bana karşı çok kibardı. Birden güçlü ve becerikli birisi olduğu izlenimine kapılmıştım. Bir an önce gelip beni, omuzlarımdaki bu yükten kurtarmasını istiyordum.

Oraya ulaşması sanki aylar sürmüş gibiydi; ama geldiğinde bana hız rekoru kırdığını söylemişti. O gelene dek olay yeri inceleme ekibi evin her köşesini incelemiş ama şaşırtıcı hiçbir sonuç elde edememişlerdi. Zorla girme izi ya da belirtisi yoktu; bir önemi olması eksik pil delilinden başka herhangi bir cinayet izi de.

Doğalgaz tesisatı uzmanı gelip kazana bakmış, çabucak sorunlardan birini bulmuştu. Bacadan yükselen gazın yerini alacak soğuk havanın içeri girmesi için havalandırma deliğinin önemini açıklamıştı. Bir kez olsun dalgın halimden sıyrılıp can kulağıyla dinliyordum, söyleyeceklerini anlamam ve ona inanmam gerekiyordu.

Adam, eve giren havalandırma kanalının eski bir havluyla kapatıldığını söylediğinde neredeyse çılgına dönmüştüm.

"İmkânı yok," diye bağırdım defalarca. "Babam neden böyle bir şey yapsın?"

Mühendis sadece gördüğü kadarıyla evdeki tüm pencerelerin, iç kapılar da dahil, üç camlı olduğunu ve kusursuz bir yalıtım.

sağladıklarını belirtmişti. Sonra babamın faturaları düşük tutma konusunda bir parça takıntılı olup olmadığını sormuştu; öyle olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Soğuk hava kanalı, babamın yaptığı tüm cereyansız ortam oluşturma çalışmalarını boşa çıkaracaktı. Ama babam nasıl böyle bir hata yapabilirdi?

Hepsi acıyarak bana bakmıştı, Robert kolunu omzuma dolamıştı. Duyduğum acıyla onu ittiğimi hatırlıyorum; teselli istemiyordum. Yalnızca birinin bana inanmasını istiyordum.

Görünüşe bakılırsa sadece o havalandırma kanalı da değildi. Eski olduğu su götürmez kazanın baca borusunda çatlak bir bağlantı vardı. Buradan zehirli gaz sızmıştı. Her şey babamın hatasıymış gibi görünüyordu.

Dizlerimin bağının çözüldüğünü, kapkara bir bulutun beni sardığını hatırlıyorum. Kim olduğunu hatırlamadığım biri beni yakalamış, kanepeye götürmüştü. Tamamen kendimden geçip bayılmamak için adeta savaş veriyordum; çünkü bir şekilde polisi yanıldıklarına inandırmam gerekiyordu.

O sırada sarılmasını ya da tesellisini istemiyor olmama rağmen Robert yanımda

olduğu için Tanrı'ya şükretmiştim. Polisin, tamamen işe yaramaz davranması Robert'm suçu değildi. Aklımı kaybetmememi sağlayan tek kişi Robert'dı, hatta onca keşmekeşin arasında bile Jasmine'i emzirmem gerektiğini bana o hatırlatmıştı.

Artık savunacak bir şeyim kalmadığında benim adıma polisten özür dileyen de oydu. Bunu yapmasını istememiştim ama bağırmak hiçbir işe yaramıyordu. Hiçbir delil olmadığını kabullenmek zorundaydım, zaten ailemin ölmesini isteyebilecek tek bir kişi bile aklıma gelmiyordu.

Müfettiş bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı, bundan eminim. Onu, olay yeri inceleme uzmanlarıyla konuşurken işitmiş-tim. Bir araya toplandıkları malzeme odasının kapısının önünden geçtiğim sırada adamlardan, evde bir başkasının olmadığından emin olduktan sonra, her şeyi bir kez daha incelemelerini istediğini duymuştum. Azıcık da olsa babamın havalandırma kanalını kapatmış olması ihtimali vardı ama pil mevzusu bana hiçbir zaman mantıklı gelmemişti. Tabii babam aniden karakterini değiştirmemiş ya da birdenbire Alzheimer başlangıcına maruz kalmadıysa.

O gece ailemin evinde kalma düşüncesi paniğe kapılmama neden olmuştu. Daha birkaç saat evvel annemin ve babamın cansız bedenlerinin uzandığı bir evde uyuyabilir miydim? Yapabileceğimi sanmıyordum. Bu hüzün dolu eve bir daha asla gelmek istemiyordum. Ne var ki artık ev bana ait değildi ve en iyi arkadaşım Ortadoğu'da bir yerlerdeydi; bu yüzden sırtımı yasladığım duvardan öylece yere kayıp kollarımı dizlerime sardım ve uzun süre ağladım. Polisin, Robert'a, bana yardım edebilecek birini tanıyıp tanımadığını sorduğunu, onun da müfettişe bunu dert etmemesi gerektiğini söylerken işittim. Robert, beni artık onun olan eve götürecek ve bana bizzat kendisi bakacaktı.

Robert'ın benim için böyle bir şey yapacak olması polisi şaşırtmış gibiydi ve belki o sırada düzgün düşünebilseydim beni de şaşırtması gerekirdi. Oysa o sırada tek umursadığım yatağıma kıvrılıp biraz daha ağlamak ve acıyı içime gömmeye çalışmaktı; çünkü acımın dışarı çıkmasına izin verirsem beni paramparça ederdi. Bu yüzden Robert'ın her şeyi üstlenmesine izin verdim. Jasmine'e iyi davranarak zaten kendini ispat etmişti, hem öylesine ilgiliydi ki. Başka ne yapabilirdim?

Önce Dan, iki ay sonra da ailem. Tamamen uyuşmuş hale gelmem sürpriz değildi. Robert'a minnettardım. Hatta o kadar minnettardım ki altı ay sonra bana

evlenme teklif ettiğinde "evet" dedim. Yapılacak en kolay şeydi.

Ne kadar da salakmışım! Doğruca kurduğu tuzağın içine yürüyüp girmiş ve kafesin kapısı ardımdan hemen kapanmıştı.

45

Günün sonunda Tom eve gitmeye hazırdı. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı ve evinde, daha bakmak için ilk geldiği andan itibaren dikkatini çeken sükûnet havası vardı. Annesi hep, evlerin içinde yaşamış ailelerin karakterlerini emdiklerini söyler, o da bu konuda annesine insafsızca takılırdı. Öte yandan annesi haklıysa bu ev fazlasıyla mutlu, huzurlu zamanlar görmüş olmalıydı ve şu anda Tom'un ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Bir de Cheshire'daki kulübesi vardı tabii. Fırsat buldukça, özellikle de kızı Lucy, ona katıldığında, boş hafta sonlarında gittiği kulübesi; ama orası her gün işe gidiş geliş için biraz uzaktı. Trafik olmadığında seksen kilometre sorun değildi, ne var ki mesai saatlerindeki Manchester trafiği yoğun oluyordu ve gerektiğinde polis müdürlüğüne çabucak gitmek zorunda kalabiliyordu.

Bu evi bulmak biraz zamanını almıştı; çünkü Londra'daki evinden sonra başka bir soğuk beton yığınına yerleşmeye hazır değildi. Üstüne üstlük Lucy büyüdükçe Manchester'da daha çok zaman geçirmek istemesinin muhtemel olduğunu da biliyordu sinema, mağazalar, arkadaşlarıyla buluşacağı yerler. Birden aklına düşen "gece kulüpleri" ifadesiyle ürperdi; Tanrı'ya şükür ki bu konuda endişelenmesi için önünde birkaç sene daha vardı.

Niyeti, öngörülebilir bir zamana dek Manchester'da kalmaktı. Bu yüzden, para da mesele olmadığından, bir ev almaya karar vermişti. Burası, Tom için aşırı derecede büyüktü, ancak gördüğü anda adeta vurulmuştu. Manchester'm güneyinde kırmızı tuğlalı müstakil bir ev olmasına karşın, Tom'un aklını başından alan sıra dışı birkaç Edward Dönemi özelliği de taşıyordu. Odalar yüksek tavanlı ve havadardı; oturma odası, hâlâ orijinal vitrayları duran binanın dışına hafif çıkıntılı iki ön penceresiyle kemerliydi. Masasının sığabileceği kadar geniş salondaki küçük şömine, burayı çalışmak için çok rahat bir yer kılıyordu. İçleri tıkış tıkış akla gelebilecek her türden kitapla dolu iki alçak kitaplık ve üstünde rengârenk kilimler olan çizgi çizgi döşeme tahtaları sıcacık bir ortam yaratıyordu.

Ön kapıyı açıp içeriye adımını attığı anda gevşemeye başladığını hissetti. Evrak

çantasını ve anahtarlarını masanın üstüne bıraktı, ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astı ve mutfağa yöneldi. Harikulade bir temmuz gününün sonu yaklaşırken dışarısı hâlâ aydınlıktı, bu yüzden eline bir şişe soğuk bira alıp bahçeye çıktı.

Bahçe işleriyle uğraşmak pek ona göre değildi. Zihninin derinliklerinde bir yerde ileride meyve ve sebze yetiştirmeyle ilgilenebileceği düşüncesi yok değildi ama bunu sadece onlarla yemek pişirebilmek için yapardı. Şimdilik bitkileri düzenlemesi için bir bahçıvan tutmuştu. Utanç verici olsa da gerekliydi. Bu kolay çıkış yolunu seçmemiş olsaydı her gününü çapasını eline alıp çim biçme makinesiyle uğraşarak geçirmek zorunda olacak ve Lucy'yle ya da Leo'yla geçirebileceği zamanı kalmayacaktı.

Ayakta dikilip güzelce bakımı yapılmış çiçek yataklarını incelerken akima birden Cheshire'daki kulübesine girilmesi ve Jack geldi. Kardeşi olmasaydı Tom'un ne bu eve ne de Cheshire'dakine parası asla yetmezdi. Hâlâ yaşamak için çalışma konusunda hiçbir mecburiyet hissetmeyen eski karısının nafakasını ödüyordu. Bazen düşünmeden edemiyordu, Jack'in parası olmasaydı nasıl üstesinden gelirdi? Gerçi kardeşini geri getirecekse bir bekâr odasında seve seve yaşardı.

Öte yandan aklının almadığı, neden birinin Jack'in evraklarını istediğiydi. Kardeşi öleli dört yıl olmuştu ve Tom daha kısa süre önce evrakları avukatın bürosundan almıştı. İzne ayrıldığında hepsini teker teker incelemek istiyordu ama beklenmedik bir anda gelen başmüfettişlik teklifi yüzünden izni yarıda kesilmiş, bu yüzden zamanı kalmamıştı. Avukata göre Jack'in mirası tamamen usulüne uygundu ve bunlar sadece kişisel evraklardı, yani acele etmesine gerek yoktu.

O sırada akima, öldüğünde Jack'in sevgilisinin, Jack'ten kalan milyonlardan miras talep etmeye çalıştığı geldi. Kardeşinin vasiyetinde, tüm paranın Tom'a verilmesi gerektiği hususu gayet açıktı; ne var ki sevgilisi Melissa, bunun için mücadele etmiş ve kaybetmişti. Jack'le sadece altı ay birlikte olmuşlardı ve kız kesinlikle oldukça uzak bir tercihti. Jack biraz çılgın bir dehaydı; etrafında huzur ve sükûnete ihtiyaç duyardı. Melissa ise Tom'a Burma kedisini çağrıştırıyordu: güzel, sinsi, biraz ilgi için size sokulup mırıldayan bir kedi. Öfkelenene kadar bu şekilde ama kızınca tırnaklarını gösteren. Aslında Tom, Jack'e neden böyle riskli bir oyun oynadığını sorduğunu hatırlıyordu. Melissa'yla tanışmadan önce Jack, Emma adında bir kadınla birkaç yıl süren bir ilişki yaşamıştı. Emma ve Melissa

birbirlerinden çok farklıydılar. Etrafı aydınlatan bir gülüşü vardı. Kardeşiyle ilişkisi kaya gibi sağlam görünüyordu ama Jack sanki aklını kaybetmiş gibi aniden ilişkiyi bitirmişti.

Vasiyet hükümleri açıklanıp Melissa, Jack'in parası için açtığı savaşı kaybedince parayı alamıyorsa bile Jack'e ait bir şeyi almak istediğini söylemiş ve Jack'in evraklarını kendisine vermesi için avukata müracaat etmişti. Avukat bu talebi reddetmiş ve Tom da hepsini unutup gitmişti. Ta ki şu ana dek.

Tom nedenini tam olarak bilmese de pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı.

"Steve? Ben, Tom Douglas. Rahatsız ettiğim için kusura bakma ama bana bir iyilik yapabilir misin diye aramıştım?"

Steve'den kulübesine gitmesini ve sakladığı yerden yedek anahtarı alıp tüm evrakları güvenli bir yere götürmesini istedi. Sebebini bilmiyordu ama iyi bir fikir gibi hissetmişti. Elindeki soruşturma biter bitmez o evraklara gereken zamanı ayıracaktı.

Tom çok geçmeden birer bira içme sözüyle görüşmeyi son-landırdı, şimdi Jack'in evraklarıyla ilgili tüm düşünceleri zihninin bir köşesine atabilirdi. Artık işine dönmesi gerekiyordu.

Bir şey gün boyu içini kemirmişti; Olivia Brookes'un ailesinin ölümüyle ilgili bir şey.

Salondaki evrak çantasını alıp içinden bir dosya çıkardı.

46

Sophie, annesinin bir gün daha hastanede kalacağını öğrenince rahatlamıştı. Yapması gereken o kadar çok iş vardı ki. Bu sırada annesini evde tek başına bıraksaydı gerçekten çok endişelenirdi. Zavallı kadm büyük ihtimalle artık hep o korkuyu yaşayacaktı.

Sophie bir güvenlik şirketi ayarlayıp eve baktırmıştı. Adamlar, annesinin yatağının hemen yanma bir panik butonu koymayı önermişlerdi. Ayrıca kapıdaki tekli Yale kilidi beş dilli bir başka kilitle değiştireceklerdi; böylece Sophie evden ayrılmak zorunda kaldığında kapıların güvenliğini sağlamış olacaktı. En azından Robert Brookes tekrar ziyaretlerine gelmeye karar verirse biraz olsun

zorlanacaktı.

Gerçi Sophie, Robert'ın bir daha geleceğini düşünmüyordu. Robert kendini hedefine kilitlemişti ve Sophie, Liv'in izlerini yeterince iyi kapattığını ummuyordu. Birazcık şansla Olivia ebediyen Robert'tan saklanabilirdi; çünkü tekrar o tutsak hayatına, her bir günün her bir dakikasında onu yanında tutmak için türlü entrikalar ve planlar yapabilecek deli bir adam tarafından dikkatle izlenip takip edildiği hayata geri dönemezdi. Ayrıca Robert her türlü şiddeti uygulayabilecek karakterde bir adam olduğu izlenimini vermişti; gerçi Sophie, Robert'ın Olivia'ya elini hiç kaldırmadığım biliyordu. *Şimdiye kadar*.

Bu sırada Sophie'nin yapması gereken birkaç şey vardı ve bunlardan biri de birkaç kişiye hizmetlerinin bedelini ödemekti. Lynn Meadovvs adına düzenlenmiş sahte evrakların ödemesini önceden yapmıştı. Teslimatta nakit olarak ödemişti. Oysa bu video işi farklıydı. Uzaktan düzenlenip yüklenilmişlerdi.

Fark edilip tanınması için akima hiçbir sebep gelmiyordu ama yine de kendini gergin hissediyor, Manchester'm yeniden canlanan Northern Quarter bölgesinin daracık arka sokaklarında ilerlerken birkaç dakikada bir omzunun üstünden kaçamak bakışlarla arkasını kontrol ediyordu. Bu dar yol bir şekilde kentsel dönüşümde gözden kaçmış gibi görünüyordu ve çevresindeki alanın yaratıcı atmosferinden ve heyecanından yoksundu. Sophie kuruntulu olmayı sevmezdi ama sanki siyah camların ardında soluk yüzler burada ne işi olduğunu merak edip gizli gizli onu gözlüyorlar gibi hissediyordu. Hava henüz kararmaya başlamıştı ve burası hiç de iyi bir yer izlenimi vermiyordu, özellikle de mücadele edebilecek kadar sağlığına kavuşmamışken. Bu bacağıyla kendine hedef arayan birisi için gayet kolay bir av gibi görünüyordu.

Üstündeki boyaları pul pul dökülmüş, koyu kahverengi bir kapıya yaklaştı. Duvarda bir elektrikli zil vardı. Üstünde isim yoktu. Zile basıp otuz saniye kadar bekledikten sonra kilidin açıldığını duydu. Kendisini tanıtması istenmemişti ama izlendiğinin farkındaydı. Stuart, güvende olduğundan emin olana dek kimsenin içeri girmesine izin vermezdi.

Karanlık beton merdivenlerden güçlükle iki kat çıktı. Her adımında bacağından sanki doğruca beynine giden bıçak gibi bir sızı hissediyordu. *Piç kurusu Robert Brookes. Böyle deli işinin içine edeyim.* En üst basamağa varınca durup nefeslendi. Onu bitiren yorgunluk değil acıydı. Alnından ter damlıyordu, hemen

çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp düştüğü bu zayıflığa lanet okuyup yüzünü kuruladı.

Kendine gelince kapıyı itip açtı; onu, Stuart'm stüdyosunun karanlığı karşıladı. Merdiven boşluğu da karanlık olmasına rağmen burası karanlıkta adeta bir üst seviyeydi; tek ışık, Stuart'm başının kısmen kapattığı monitörün ışığıydı. Stuart başını çevirmedi.

"Parayı getirdin demek." dedi, önündeki düzenleme cihazının kontrol kolunu çevirerek.

"Yoksa burada ne işim olur?" diye karşılık verdi Sophie benzer bir önemsemez tavırla.

Sophie odada ilerleyince Stuart'm titreşen ekran ışığının aydınlattığı yüzünü görebilmişti. Kocaman, pörtlek gözleri, kafatasından fırlayıp çıkacakmış gibi görünüyordu; ama adamın yüzündeki tek büyük şey de sadece gözleriydi. Dal gibi kupkuruydu, başı ters üçgen gibiydi. Gözlerinin olduğu üst kısmın genişliği incecik ağzına ve sivri çenesine doğru giderek küçülüyordu. Yağlı saçları geniş alnına dökülmüş, kız çocukları gibi bir kısmını kulağının arkasına sokuşturmuştu. Bir eliyle kontrol kolunu döndürürken diğeriyle çenesinde çıkan iğrenç görünümlü sivilceyi tuttu.

Stuart en iyisiydi; ayrıca ondan ne yapmasını istediği konusunda hiç kimseye asla tek kelime etmeyeceğine Sophie'nin hiç şüphesi yoktu. Stuart'm, majestelerinin hapishanelerinin birinin dışında hayatına devam etmesi buna bağlıydı. Çünkü Sophie onu, onun kendisini sıkıştırdığından çok daha fazla köşeye sıkıştırmıştı. İsterse hiç karşılık ödemeden onu bu işi yapmaya zorlayabilirdi, öte yandan söz konusu Stuart'sa her zaman yaptığı işin bir yerine bubi tuzağı yerleştirmiş olma olasılığı vardı, ayrıca yaptığı için ücret ödemek daha adildi.

Sophie duvara yaslanarak bacağına binen ağırlığı bir nebze olsun hafifletip Stuart'm sihrini yapışını izledi. Katıksız bir ciğeri beş para etmez, itici herifin teki olsa da becerisi karşısında büyülenmemek mümkün değildi. Kusursuz düzenleme için gerekli en uygun sahneleri seçebiliyor ve bunu Sophie'nin nefesini kesecek kadar çabuk yapıyordu.

"Harika bir iş çıkarmışsın Stu. Mükemmeldi."

"Herhalde," diye karşılık verdi gözünü ekrandan ayırmadan.

"Polisin fark etmesi ne kadar sürer sence?"

"Her şey üzerinde çalışacak adamlarının iyi olup olmamasına bağlı. Bazıları zehir gibi oluyor, bazıları da kıçlarına kadar giren bir şeyi fark edemeyecek kadar mankafa."

"Galiba bekleyip göreceğiz," dedi Sophie. "Ama işe yaramak zorundaydı."

"Çok zeki birinin olması gerek."

"Nasıl yani?"

"Sahnelerde bir sürü incelikli nokta var. Nergis vazosu tam bir esin kaynağı. Ana ekranda değil, bariz bir şey değil aslında ama orada. İyi konsantre olmuş akıllı biri onu fark edebilir. Çünkü ertesi gün çiçekler yok oluyor ve bir gün sonra tekrar aynı yerdeler. Sonra bir de kıyafetler var. Daha önce bunun gibi bir işi hiç yapmayan biri şöyle dursun, sahnelerde süreklilikle uğraşan tecrübeli bir kadını dahi yanıltacağını umduğum bunun gibi bir sürü ıvır zıvır.

"Herhalde *Aptallar İçin Sahnelerde Devamlılık* ya da buna benzer bir şey aldın," dedi Sophie beğenmemişçesine, sonra duvardan güç alıp diklendi.

Stuart dönüp Sophie'ye baktı. "Öyle bir şey var mı?" diye sordu merakla.

"Ne bileyim ben? Uydurdum," diye homurdandı Sophie. "Her neyse, işte paran, dahi çocuk. Hepsi orada, hatta gayet iyi iş çıkardığın için biraz da fazlası var."

Sophie elindeki zarfı, içinde en az bir günlükmüş gibi görünen bir pizzanın olduğu mukavva kutuyu kenara itip masanın üstüne yerleştirdi. Yarısı içilmiş kahve fincanlarından birine bile dokunmamaya özellikle dikkat ediyordu. Bir seferinde yapmış ve Stuart'tan okkalı bir azar işitmişti. Stuart'ın o kıymetli teçhizatının üstüne bir şey dökmüş olsaydı çoktan onu öldürmüş olacağına emindi.

"Mack'in parasını verdin mi?" diye sordu Stuart başını çevirmeden. "Çünkü birini bağlantılarımdan birine pasladığım zaman gereken muameleyi görmüşler mi, diye kontrol etmeyi severim."

"Tabii ödedim." Sophie, Stuart'm monitörden gelen ışıkla aydınlanan tuhaf yüzüne baktı. "O adama gerçekten de Mack mi diyorsunuz," diye sordu. "Yoksa sadece lakabı mı? Bilirsin işte Mac Hackerı Mack gibi?"

"Hiç sormamış ol. Çok da önemseme ama adam dehşet beceriklidir. O herifin FaceTime kayıtlarına geride tek bir iz bırakmadan sihirbaz gibi girip çıktı. Deha şerefsiz," diye mırıldandı. "Çıkarken kapıyı doğru düzgün kapat."

Stuart, Sophie'ye giderken göz ucuyla dahi bakmadı; kendine kapının gösterildiğini fark eden Sophie, o kahrolası merdivenlerden inmek için kendini toparlayıp yola koyuldu.

47

Salı

Salı sabahı olduğunda Becky hâlâ dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi hissediyordu. Soruşturmalarını sürdürmekte olan Alderney polisiyle görüşmüşlerdi ama henüz hiçbir şey aydınlığa kavuşmuş değildi. Alderney'deki çavuş, turizm şirketleri, oteller ve pansiyonlarla konuştuklarını doğrulamıştı. Birkaç isim öne çıkmış, her birini soruşturmuşlar; ama hâlâ Olivia'dan bir iz - tabii hâlâ gerçekten de oradaysa- bulamamışlardı. Olivia Brookes'un o adaya hiç gitmediği veya geçen hafta Robert'la konuştuktan sonra pekâlâ başka bir yere gitmiş olabileceği gerçeğini kabul etmeleri gerekiyordu, ki bu verandanın altı da dahil her yerde olabileceği anlamına geliyordu.

Danush Jahander'in cesedinin evde olmadığından emin olmalarına rağmen Jumbo beraberinde bir ekiple şu an arka bahçede, radar cihazını kullanarak toprağı kontrol ediyordu. Robert bir kez cinayet işlemişse, bir kez daha işlemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Tom, Becky'ye bir şey bulamayacaklarından emin olduğunu söylemişti; ancak artık bu, bir cinayet soruşturmasıydı ve bu yüzden her bir olasılığı araştırmak zorundaydılar. Şayet Robert, Olivia'yı ve çocukları öldürmüşse onları oraya gömmeyeceğinden Tom emindi. Öte yandan ailenin güvende olduğunu öğrenene kadar bu riske giremezlerdi.

Becky karşısında oturan Tom'a baktı; bu sabah da gayet sessiz görünüyordu. Sabahtan beri elindeki dosyada bir şeyleri inceliyordu ama henüz ayrıntıları Becky'yle paylaşmamıştı.

Robert'm geçen hafta kredi kartından yaptığı alışverişlerin dökümü de ellerine ulaşmıştı. Tom'a göre Robert, çarşamba gecesi Newcastle'dan Manchester'a gelirken yol üzerinde bir yerde benzin almak için durmuş olmalıydı ama kredi kartını bir kez bile kullanmamıştı. Bu durum, Robert'm davranışına kesinlikle uymuyordu ve yolculuğuna dair geride hiçbir delil bırakmak istemediğini akla getiriyordu. Bununla birlikte perşembe günü Newcastle'daki John Lewis mağazasından birkaç şey aldığını biliyorlardı; mağaza, satışla ilgili ayrıntıları incelemişti. Robert bir bıçak satın almıştı ve o, bıçaklıkta gördükleri yeni bıçaktan başkası olamazdı.

Mağaza yetkilileri yardımcı olmuş ve o gün Robert'la ilgilenen personeli belirleyip polise bildirmişti. Becky telefonda o satış görevlisiyle görüşmüştü.

"Belirli bir bıçak mı arıyordu?" diye sormuştu Becky. "Yoksa sadece belli *türden* bir bıçak mıydı?"

Satış görevlisi, sanki az evvel koşmuşçasma nefes nefeseydi. Becky bunun, polis tarafından sorgulanmanın verdiği bir tür tuhaf heyecan olduğunu biliyordu.

"Ah, hayır," dedi kadın. "Adam ürün koduna varana dek ne alacağım biliyordu. Gayet iyi hatırlıyorum, çünkü başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi sürekli saatini kontrol edişi dikkatimi çekmişti. Bir tür etkinlikte olduğunu ve öğlen arasında bir koşu çıkıverdiğini söyledi. İki veya üç farklı bıçağı kıyaslamaya ikna etmeye uğraştım; bilirsiniz, kendi markamızdan almaya zorlamaya çalışmadığımı göstermek için sadece."

Becky'nin aklına, Jumbo'nun bıçakların geri kalanının hep aynı türden olduğunu söylediği geldi. "Sabatiers marka bıçaklarla ilgilenmedi mi?"

"Hayır. Onlar da neredeyse aynı görünüyor ama adam eğer eve yanlış bıçakla dönerse karısının, derisini yüzeceğini söyledi. Bunu söylerken gülüyordu."

"Yani ürün kodu yazılıydı?"

"Evet. Adamın yanında kodun yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı."

Becky bir süre düşündü.

"Kâğıttaki yazı elyazısı mı, internet sayfası çıktısı mı görebildiniz mi?"

"Mavi tükenmezkalemle yazılmıştı," dedi satış görevlisi. "Biliyorum, çünkü bıçağı kontrol ederken benden kâğıdı tutmamı istemişti. Listedeki tek şey bıçak değildi ama bizim reyonda olan tek oydu. Ayıp olsa da listede başka ne var, diye göz ucuyla baktım. Tabii yardım edebileceğim başka bir şey var mı, diye görmek için sadece."

"Ve?"

"Hatırlayabildiğim tek ürün yatak takımıydı, sanırım. Ama mutfak reyonundan başka bir şey yoktu."

"O zaman listeyi onun için başkası hazırlayıp yazmış demek?"

"Pek sanmıyorum. Bence kendi yazmış olmalı, çünkü herhangi bir sayının yerini değiştirip değiştirmediğini kontrol ederken biraz endişeli görünüyordu. Okuyamadığı bir rakam vardı, dizinin üstünde yazdığı için doğru dürüst yazamadığım yazısının okunaklı olmadığını söylemişti. Bende de listeyi bir başkasının ona yazdırdığı izlenimi oluştu."

Becky tüm bunların onları nereye götüreceğini hiç bilmiyordu ama yine de satış görevlisine teşekkür edip dediklerini not aldı.

Tom, Becky'nin bitirmesini bekliyor gibiydi.

"Becky," dedi o her zamanki rahat yüz ifadesine yıllar ekleyen düşünceli, çatık kaşlarıyla. "Bir konuda senin de görüşünü alabilir miyim?

"Elbette. Aklımı harekete geçirecek her şey olabilir, çünkü açıkçası şu an beynim çamura saplanmış gibi hissediyorum. Lütfen, biraz rahatlamaya ihtiyacım var."

"Hah, işte onu vaat edebilir miyim, emin değilim; ama aklımı kurcalayan bir şey var ve senin görüşünü de almayı gerçekten çok isterim. Olivia Brookes'un ailesinin öldüğü geceyle ilgili. Aşağı yukarı dokuz yıl önce ama o sırada bana yanlış gelen bir şey vardı. O dönemde çözüm bulamamıştım ama sanırım şimdi buldum. Sadece yanhş çıkarımlarla kurguluyor muyum bilmiyorum."

Becky geriye yaslandı; yarım saat önce içmeyi amaçladığı soğuk çay fincanını eline aldı. Bir yudum içti, titredi; yine de hiç yoktan iyiydi. "Devam et, dinliyorum."

"Öldükleri gün öğleden sonra iki sularında Hunt'ların evine çağrıldık. Sana nasıl öldüklerini ve cesetlerini Olivia'nın bulduğunu daha önce anlatmıştım. Ama her nedense olayın kaza olduğuna hiçbir zaman tamamen ikna olmadım. Aksini ispatlayacak hiçbir şey bulamadık ve o sırada önsezilerime onlarla hareket edecek kadar güvenmiyordum, ayrıca devam edebileceğimiz en ufak bir şey yoktu. Ta ki dün gece raporları tekrar okuyana kadar."

Tom dosyayı kapatıp masanın üstüne bıraktı. "Bunu birçok kez okudum. Ayrıca hatırladığım birkaç şey de var. O sırada kendini kaybetmiş olan Olivia'yla konuşurken telefonu çaldı. Arayan Robert Brookes'tu. Kızcağız kesinlikle konuşamayacak haldeydi, bu yüzden telefonu ondan alıp neler olduğunu adama izah ettim. Robert hemen oraya geleceğini söyledi."

"Vay canına! Evi henüz almış biri için oldukça etkileyici," dedi Becky. Zor zamanda Robert'm güvenilirliği karşısında biraz saygı duymuştu. "Çoğu insan sadece, 'Halledince beni haberdar edin,' derdi sanırım."

"Neyse, yaklaşık yarım saat sonra çıkageldi, benimle konuştu. Olivia, için çok endişeleniyor gibiydi. Evin içerisi hâlâ sıcaktı ama Olivia tir tir titriyordu, Robert Brookes hemen paltosunu çıkarıp kızın omuzlarına attı. Jasmine'le ilgilenen kadın polis memuru çocuğu tekrar annesine teslim etmek için getirdiğinde Olivia, Yasmine'e bakmamıştı bile, bu yüzden çocuğu Robert aldı. Hepimiz çok etkilenmiştik. Her neyse, Robert'a, eve daha önce girip girmediğini sordum, böylelikle parmak izi karşımıza çıkar» sa eleyebilecektik. Oraya daha önce hiç gülmediğini iÖyledi

"Ee?" Becky bunun nereye varacağını öğrenmek için Tom'a baktı.

"Robert'la Olivia'mn telefonundan konuşan bendim, ona sadece kızın ailesiyle ilgili gerçeği söyledim. Tek kelime fazlasını değil."

Becky bekledi. Tom'un gözleri, onunkileri delercesine bakıyordu. Belli ki artık anlattıklarından bir bağlantı kurmasını bekliyordu fakat Tom'un düşündüğü her neyse Becky'de bir çağrışım yapmamıştı. Becky hâlâ devam etmesini bekliyordu.

"Madem daha önce hiç oraya gitmedi Olivia'mn ailesinin yaşadığı yeri nereden biliyordu Becky?"

Olivia'mn berbat bir halde, doğru olmayan bir şey olduğunu haykırıp yere yığılarak hıçkırıklara gömülme arasında gidip geldiği sıralar, Tom, nasıl olup da bunu fark etmediğini anlamıyordu. Bu hali hiç de şaşırtıcı değildi. Gücü tükenmişti ve başına gelen onca şey Olivia'yı şaşkına çevirmişti, bu yüzden serseme dönmüş olmalıydı.

Tom'un şu anda kendine kızmasının da bir faydası yoktu. O sırada sormuş olsa bile Robert'ın buna da bir cevabının olduğuna emindi. Büyük olasılıkla Olivia'mn dairede, üzerinde ailesinin adresinin yazılı olduğu bazı evraklar bırakmış olduğunu ya da laf arasında nerede yaşadıklarını söylediğini iddia ederdi. Mutlaka akla yatkın bir bahanesi olurdu.

Ama neden Brookes, Hunt çiftine zarar vermek işteşindi? Ayrıca içeriye nasıl girmişti, çünkü hava kanalına tıkanan havlu kesinlikle içeriden sokulmuştu; üstelik o pilleri bir başkası çıkarmışsa bunu yaşlı çift uyuduktan sonra yapmış olmalıydı.

Bir süre için soruşturma Olivia üzerinde yoğunlaşmıştı. Önce sevgilisi kaybolmuş, sonra ailesi ölmüştü. Olivia, ailesine zarar verecek bir şey yapmışsa cesetlerini bulduğundaki hali muazzam kabiliyette ödüllü bir performans olurdu.

Robert hiç hesaba katılmamıştı. O yalnızca evi satın alan adamdı. Neden ona ikinci kez baksınlardı ki?

İşin aslı hiç bakmamışlardı.

Ama belki de yapmaları gerekiyordu.

48

Sonunda, diye geçirdi içinden Robert, Alderney Limam'nda tekneden inerken. *Ne iğrenç bir yolculuktu.* Guernsey'de bir gece kalmayı hiç düşünmüyordu, ama oraya vardığında fazla seçeneği olmadığını gördü. Her şeyi göze alıp uçakla gelmeyi çok isterdi ama şu anda polis her yerde onu arıyor olmalıydı. Bu şekilde nispeten fark edilmeden adaya girebilmişti.

Sonrasında tek yapması gereken Olivia'yı bulmaktı. Bu düşünce bile yüzüne tebessüm yayılmasına neden oldu.

Kalacak bir yer bulması gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Her şey karısının

izini ne kadar çabuk bulacağına bağlıydı. Olivia'mn ona gösterdiği sahil resmini gözünün önüne getirmeye çalıştı; ne var ki Alderney'ye tekneyle gelirken bolca güzel sahil görmüştü ve onlardan herhangi biri olabilirdi.

Ufak, on kişilik teknedeki diğer yolculara adada nerede kalabileceğine dair fikirlerini sorunca ona kasaba merkezi gösterilmişti. Denizi soluna alıp adaya baktığında kaliteli görünen bir otel vardı ama kredi kartını kullanmadan ücretini ödeyemezdi. Adada bir yerlerde ucuz odalar olduğundan emindi. Etrafta Olivia'yı sorarak işe koyulabilirdi. Bunun uzun sürmesi riskine giremezdi; ama diğer taraftan onu bulunca ne yapacağına dair bir plan da yapmak zorundaydı.

Çünkü onu bulacaktı.

Güneye gelirken yol boyunca Olivia'nın neden bu adayı seçmiş olabileceğini anlamaya çalışmıştı. Adaya ulaştıktan sonra nihayet en büyük sebebini anlamıştı. Hızlı ve kolay erişim aynı zamanda kaçış imkânının olmayışı. Robert'm onu asla bulamayacağını sanmıştı; yine de ne olur ne olmaz diye Robert'm planını gerçekleştirip ortadan kaybolmasını zorlaştıracak bir yer seçmişti. Ama sorun değildi. O kolay uyum sağlayan biriydi. Kesesine uyan bir yer bulacaktı.

Olivia'nın canını yakacağı gün gelirse diye yaptığı plan tehdit sürecini uzatmak ve acının Robert'm adına çok yakın bir yerden geldiği ana kadar uzatmaktı. Ve bu her şeyi, Olivia tüm bunları önleyebileceğini fark ettikçe onu hayatının geri kalanında ıstıraba mahkûm edecek sonuç garantili son hamleye götürecekti. Oysa Olivia'nın tek yapması gereken onu sevmekti. Ondan sadece bunu istemişti. Olivia olmadan asla yaşayamayacağım biliyordu ve onun olmayacaksa, karısının, öldüğü güne kadar onun sevgisine karşılık vermediği için pişmanlık duyacağından emin olmalıydı.

Planını burada gerçekleştirmesi daha zor olacaktı, olsun, yenisini hazırlardı. Ona gereken bir güzergâh ve son sahneyi sergileyeceği bir yerdi. Gözlerini kapadı, son sahneyi bir sinema filmi gibi zihninde canlandırdı.

Belki biraz değiştirmeliydi. Olivia tüm olaya şahitlik etmede isteksiz davranırsa çok daha iyi olurdu.

Sesli şekilde güldü. Adaya deniz yoluyla gelmek iyi fikirdi. Çünkü dikkatini çeken ilk şey, burada da akimdakiler için uygun yerlerin mevcut olduğuydu; Olivia'nın ömrünün sonuna kadar zihnine kazınacak bir final.

Ama önce onu bulmalıydı.

Otelin yanından geçerken tam da aradığı şeyi buldu: bir bar. Kasaba halkım tanımanın vakti gelmişti.

Kapıyı itti, planını bir an önce eyleme dökmek için hevesle içeri girdi.

49

Robert'ın bana olan saplantısının derinliğini tam olarak anlamam uzun sürmüştü. Başlarda en sade haliyle en düşünceli, şefkatli ve anlayışlı bir erkekmiş hissi veriyordu ve onda beni heyecanlandıran hiçbir şey olmasa da bir ilişkide en önemli özelliğin emniyette hissetmek olduğuna kendimi inandırmıştım. Ve Robert bunu fazlasıyla sunuyordu.

Benimle ilgilenirken bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapmıştı. Önce Dan'i, sonra da ailemi kaybetmek içimdeki tüm yaşama sevincini alıp götürmüştü. Robert içi boş bir kabukla evlenmişti ve her şeye rağmen kaybettiklerimin bir şekilde yerini tutacak bir hayatı bana sunmaya çalışıyordu.

Bana sunmakta başarısız kaldıklarıysa heyecan ve tutkuydu. Sahip olduklarımızın normal olduğuna kendimi inandırmıştım. Belki hâlâ Dan'le yaşıyor olsaydım onunla da ayda iki gece sevişip diğer gecelerde yanağa kondurulan bir öpücükten başka samimi bir şey yaşamadığımız bir cinsel hayatımız olacaktı.

Gerçi bu Robert'm tercihi değildi. O, sürekli bana dokunmak istiyordu. İşten eve gelip bana sarıldığında karşılık veriyor; ama hep sıyrılmak için bir bahane buluyordum: çocuklara bir şey lazım, yemek yanıyor.

Evli olup buna rağmen kocamdan nasıl uzak durmak isteyebilirdim?

Geceleri, sırtımı döndüğümde Robert, onu okşamayı severdi. Bundan nefret ediyordum ve sessizce onu durması için zorlarken vücudumun kasıldığını hissedebiliyordum. Elini çekerken hafifçe iç çektiğini duyardım. Son iki yıldan beri -çocuklarımı götürüp geldikten ve Jasmine'in odasının eşiğinde durup sesini çıkarmadan kızıma iyi geceler dememi dinlediğinden bu yana- artık iç çekmiyordu. Bunun yerine boynuma yanaşıp sessizce, "İyi uykular, sevgilim" diye fısıldıyordu. Zararsız üç sevgi sözcüğü bir tehdit olarak söyleniyordu.

Beni gözlüyordu.

Odada benimleyken göz ucuyla baktığımda beni izlediğini görüyordum. Bazen mutfakta yemek pişirirken ya da ütü yaparken Robert da bahçede oluyordu ama yine de o buz gibi bakışlarının bir ok gibi üzerime saplandığını hissediyordum. Ve aniden başımı çevirirsem yüzünü pencerede görüyordum, öylece bakıyordu. Beni izliyordu. Gülümseyip el sallıyor, sonra yaptığı normalmiş gibi başını çeviriyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Kendimi adeta bir kozanın veya bir deli gömleğinin içinde gibi hissediyordum. Başımdan aşağı ter boşanıyordu. Fakat bu ter soğuk ve yapış yapıştı; kaçmayı denersem ipin azar azar daha da gerileceğini biliyordum.

Bu şekilde yaşayamayacağımın farkına varmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama sanırım okuldan çocuklarını almayı bekleyen diğer anneleri dinlediğimde başladı. Gülüyorlar, şakalaşıyorlar, kocalarının uyuşuk adi veya futbol delisi veya pasaklı domuz olduğu gibi kaba ifadeler kullanıyorlardı. Ama konuşurken gözlerinde parıldayan aşk dikkatimi çekiyordu. Ben sohbetlerine katılamıyordum. Benim aklıma, "Kocam beni izliyor" cümlesinden başka hiçbir şey gelmiyordu ki ve bunun kulağa nasıl geleceğinin farkındaydım.

Robert'la konuşmam gerektiğine karar verdim. Ona soğuk biri olduğumu ve onun daha iyilerine layık olduğunu söyleyecektim. Onun beni sevip bana değer verdiği şekilde ona yaklaşacak birine ihtiyacı vardı. Bana çocuklarımı sorduğunu hatırlıyorum. Eğer duygulardan yoksunsam bu, çocuklar için de hiçbir şey hissetmediğim anlamına mı geliyordu?

Ne aptalca bir soruydu. Çocuklarım hayatimdi ve bedenimin her hücresini onlara adamıştım. Bunu nasıl sorabilmişti?

Bu durumun sevmekten aciz olmadığım anlamına geldiğini vurgulamıştı, öyleyse onu sevmekten aciz olduğumu mu söylüyordum? Sorun bu muydu?

Buydu, biliyordum. Ama ona, ondan ayrılmak istediğimi nasıl söyleyebilirdim? Yapamazdım. Sonunda gülüp geçtik ve bunu, erkeklerin sorgusuz sualsiz kabullendikleri ama aslında ne demek olduğuna dair en ufak fikirlerinin olmadığı tek mazerete, âdet öncesi dönemde olmama verdik.

Birkaç gün boyunca başka bir şey söylemedim, ne var ki Robert gelecek tatilimizle ilgili konuşmaya başlamıştı. Anglesey'de-ki South Stack Deniz Feneri'ne bir kez daha gitmeyi çok istediğini söylüyor, oraya en son gittiğimiz zamanı bana hatırlatıp duruyordu. İlkin ne demek istediğini anlayamamıştım ta ki aklıma bir yerden bir anı gelene kadar: bir kayalığın kenarında dikildiğimiz ve Robert'ın bana adamın birinin oradan atlayıp intihar ettiğini anlattığı anı. "Ölmek için mükemmel bir yer," demişti. O gün aklıma geldiği an odanın içine buz gibi bir hava doluşmuş gibi ürperdiğimi hissettim.

Birkaç hafta bu şekilde mücadele ettik ama sonra Robert eşsiz performansını hayata geçirip çocuklarımı götürmüştü. Yavrularımı kaybettiğimi düşündüğüm o saatler tarifsiz derecede korkunçtu ve her nedense hepsinin benim hatam olduğunu hissediyordum.

Robert tam da tahmin ettiğim gibi polise, çocukları götüreceğini bildiğimi ve unutmuş olmam gerektiğini söylemişti; ancak bu, akıl sağlığımı sarsma mücadelesinin başlangıcıydı sadece. Okul, diğer anneler, tam olarak neler yaptığımı bilmesini sağlayan düzenli aralıklarla güncellenen zaman çizelgesinin lüzumu -ki doktorum; öğretmenler, çocuklar için eve gelen sağlık görevlisi ve sosyal hizmetler görevlisi gibi insanlara bundan bahsetmekte bir sakınca görmüyordu. Boşanma davası açacak olursam bariz öngörülemezlik ve ruhsal dengesizlik durumum nedeniyle çocuklarımı benden alabileceğini fark etmeye başladım. Kanıt biriktiriyordu, o kadar zekiydi ki. Beni köşeye sıkıştırıyor, onu terk edecek olursam çocuklarımı almama asla izin verilmemesini sağlamaya çalışıyordu.

Kapana kısılmıştım. Kendimi âciz hissediyordum. Bana kalan mirasın hepsi evimizi satan alırken harcanmıştı ve kaçmak için hiç param yoktu. Donakalmıştım, haftalar boyunca letarjinin ağırlığının beni dibe çektiğini hissettim.

Yetmezmiş gibi eğer daha önce beni izlediğini düşünüyorsam, şimdi mikroskop altındaki bir amip gibi hissetmeliydim, izleniyor olmakla ilgili en tuhaf şey, gerçekleştiğini her zaman bilmiyorsunuz.

Fakat her nasılsa, hissediyorsunuz.

50

Tom elinde iki fincanla soruşturma odasma girdiği sırada telefonu çaldı. Becky

masasının üstüne eğilmiş, siyah saçları yüzünün önüne dökülmüştü. Tom yine de Becky'nin vücudundaki gerginlikten bir şey olduğunu anlamıştı. Telefonu kulağmdaydı. Tom fincanları ustalıkla tek eline alıp cebinden telefonu çıkardığında ona ulaşmaya çalışan kişinin Becky olduğunu fark etti.

"Becky, buradayım," dedi telefona yanıt verme zahmetine girmeden.

Becky irkilircesine başmı kaldırdı, gözleri endişeyle kapkara olmuş gibiydi.

Tom bir sandalye çekip Becky'nin masasmm diğer tarafına oturdu, fincanlardan birini ona doğru sürükledi. "Ne oldu?" dedi. "Hayalet görmüş gibisin."

"Az önce Guernsey'de tekne şirketi işleten bir adam beni aradı. Kanal Adaları çevresinde feribot hizmeti sunuyorlarmış, Alderney de dahil. Olivia ve çocuklarla ilgili kocanm da kayıp olduğu haberini gördüğü için beni aramış."

Tom felaketin eli kulağında olduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Becky yaptığı imayı Tom'un hemen kavradığını fark edince başmı salladı.

"Adam, bu sabah Robert Brookes'u Alderney Limam'nda indirmiş."

Tom hemen fırladı. *Kahretsin, kadını bulmuş,* diye söylendi. Alelacele ağzma doldurduğu kahveyi yutmaya çalışırken anahtarlarını ve telefonunu kapıp Becky'ye onu takip etmesini işaret etti ve hızla kapıya yöneldi.

"Gerekli malzemeleri topla, yanma fotoğraflı kimlik kartını aldığından emin ol. Kalanını yolda hallederiz."

Becky'nin soru sorarak vakit harcamayacağını biliyordu. Genç kadın, masasının yanında, yerde duran evrak çantasını kaptığı gibi içine birkaç dosyayı ve cep telefonunu sokuşturdu, bir yandan da omzunun üstünden yan tarafa sesleniyordu.

"Nic, bize Manchester'dan Alderney'ye iki uçak bileti ayarla. En erken saat hangisiyse. Beni ara."

Uçuş vakitlerinin ne zaman olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu ama koşmaya başlamışlardı. Uçağı dakikalarla kaçırırlarsa yaşayacakları duygu, hüsranın çok ötesinde olurdu.

Otoparkta ikisininki arasında en yakın olan Tom'un araba-sıydı ve ona doğru koşarlarken Tom, Alderney polisinden bir haber gelip gelmediğini sordu.

"Hem evet hem hayır. Henüz Olivia'nın yerini tespit edememişler ama Robert, Alderney'deyse onun da orada olduğundan neredeyse eminiz. Olivia bir yer kiraladıysa sahibinden kiralık olmalı. Tariflerini ya da isimlerini kimse tanımıyor gibi ama kadın gayet zeki, hem görünüşlerini hem de isimlerini değiştirmiştir."

Tom bunun doğru olduğunu biliyordu. Olivia'nın yerinde o olsaydı, kimsenin onu aramadığı nisan ayında adada ortalıkta görünür ve şimdi de nispeten göze batmamayı seçerdi. Dikkat çekecek hiçbir şey yapmaz, çocukların ayırt edici hiçbir özelliğinin olmamasını sağlardı. Tabii fotoğraflar her şeyi değiştirirdi ki bu gerçeği zekice fark etmiş ve gitmeden önce her birini ortadan kaldırmıştı.

Alderney polisi ellerinden geleni yapıyordu ama hiçbiri Robert Brookes'u tanımıyorlardı. Onu artık tanımış olan Tom ise, Olivia'nın tehlikede olduğundan adı gibi emindi.

Tom aracın uzaktan kumandasını tıklayarak kapıları açtı, çabucak arabaya binip hızla otoparktan çıkarken emniyet kemerlerini taktılar.

"Becky, Sophie Duncan'ı ara. Ona şimdi arkadaşına sadakat gösterme vaktinin olmadığını söyle. Olivia'yı bulmak zorundayız, çünkü büyük ihtimalle tehlikede. Olivia'mn nerede olduğunu bilmiyor olsa bile onunla nasıl bağlantı kurulacağını bildiğinden eminim. Sophie'yi onunla konuşmaya ikna et. Dalga geçmiyoruz. Bu durum gayet ciddi ve o kadının bunu anlaması gerek."

Becky parmağını dosyadaki telefon numaralarının olduğu sayfada gezdirip aradığı numarayı buldu, numarayı tuşladı. Tom, Becky'yle Sophie arasındaki görüşmenin sadece tek tarafını duyabiliyordu. Becky, Olivia'mn Alderney'de olabileceğine inandıklarını açıklayıp tam olarak nerede olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Haydi ama Sophie. Oyun değil bu. Olivia'mn yerini biliyorsan bize söyle. Ona yardım etmek istiyoruz. Hem, Robert Brookes'un ne kadar tehlikeli olduğunu senin herkesten daha iyi bilmen lazım."

Becky dinlerken bir süre sessizlik oldu. Becky'nin vücudundaki tüm kasların gerildiğini hissetmesi için Tom'un ona bakmasına gerek yoktu.

"Ne?" diye bağırdı Becky. "Bundan emin misin?"

Biraz daha dinledikten sonra telefonu kapattı.

"Kahretsin," dedi Becky. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Tom, Becky'nin bembeyaz kesilmiş yüzüne baktı. Gözleri siyah çukurlar gibi görünüyordu.

"Ne?"

"Sophie. Olivia'mn yerini bilmiyormuş ama bağlantı kurabilirmiş ve kuracak. Ayrıca Olivia'mn numarasını bize mesaj atacak."

Tom bekledi.

"Robert'ın Olivia'ya zarar vermeyeceğini söylüyor. Peşinde olduğu Olivia değil; çocuklarmış."

51

Becky, Peter Hunter'la birlikte olduğundan beri performansının kayda değer ölçüde düşmüş olduğunun farkındaydı. Sırf ansızın Peter telefon edebilir diye evden ayrılmamak için spor salonuna gitmeyi bırakmıştı. Ama şimdi yaptığı hata, uçağa yetişmek için Manchester Havaalanı birinci terminal binasına doğru koştururken karşısına çıkmıştı. İlla o lanet birinci terminal binası olmak zorundaydı sanki!

Tom'la mesafeyi açmamak için var gücüyle koşarken gümrüksüz satış mağazalarından alışveriş yapanlar arasından ilmik dokur gibi koştururken az kalsın elinde bir şişe Chanel parfümü tutan kadını yere serecekti. Bu uçağı kaçıracak olurlarsa bir sonraki saatler sonraydı, aynca Guernsey'den Alderney'ye geçişin zamanlaması sorununu hâlâ halletmemişlerdi. Fakat tek seferde tek iş.

Sophie'yle konuştuğundan beri Becky'nin düşünmeye pek zamanı olmamıştı. Tek odaklandığı, Olivia'yla bağlantı kurmaktı. Fakat telefon sürekli telesekretere yönlendiriyordu. Ya Robert Olivia'yı çoktan bulmuşsa?

Alderney polisiyle bir kez daha görüşmüştü, adamlar Sophie'nin verdiği telefon numarasından Olivia'yla temas kurmaya çalışmak da dahil mümkün olan her şeyi

yapıyorlardı. Araştırmalarının neticesinde Olivia'mn o adada olup olmadığı henüz ortaya çıkmamıştı ama çavuş bir planının olduğunu ve ikili adaya vardığında ne yapmak istediğini açıklayacağını söylemişti.

Uçağın kapısına ulaştıklarında Becky biraz soluklanmak için eğildi. Ekranda "Son Çağrı" yazıyor olmasına karşın uçağa binmek için sırada bekleyen en az yirmi kişinin olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Bu kadar kişi olduğunu bilseler rahat rahat yürüyerek gelirler, o da böyle bitap düşmezdi. Tom bile azıcık da olsa nefes nefese kalmıştı. Becky'nin tükenmiş haline bakınca gülümsedi.

"Başardık," dedi. Ayakta durabilmek için destek ararcasına bir elini plastik sandalye sırasının sırtlık kısmına yasladı.

Uçağa binerken artık ikisinin de nefes alışverişleri düzene girmiş ve uçağa yetişme telaşının verdiği heyecan, olacakların gerçekliği altında ezilip dağılmıştı.

Tom ve Becky uçuş boyunca, Olivia'mn penceresinden bakınca görülen manzara, Robert'la sohbetleri ve Sophie'nin yer hakkmdaki yorumlarına kadar Olivia'mn Alderney'deki eviyle ilgili her ayrıntının üzerinden tekrar tekrar geçtiler. Sophie'nin söylediklerinden bir şey çıkarmak çok zordu, ama yine de bir tepeye konulmuş banktan söz etmişti. Bunun kesinlikle çok faydası olacaktı.

Uçuş doksan dakikaydı. Vakayı tartışmaktan -ya da Becky'ye göre aynı yerde dönüp durup hep aynı sonuca varmaktan- başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

İlk yarım saati geride bıraktıklarında Becky umutsuzca kabin ekibinden Alderney'ye gitmek için yetişebilecekleri bir uçuş olup olmadığım öğrenmelerini istemişti. *Tanrım, dünyayla iletişim kurmak gerektiğinde içinde olunabilecek en berbat yer uçaklar!*

Uçuş görevlisi koridorun ucundan geri gelip Becky'nin yanında eğildi.

"Alderney'ye bir sonraki uçak inişimizden on beş dakika sonra kalkacak. Sizi doğruca o uçağa aktaracağız."

Guernsey'ye vardıklarında yer ekibi sözünü tutmuş, ilk olarak Tom ve Becky'yi uçaktan indirip yer aracıyla hızla, bekleyen uçağa yetiştirmişti.

Başka koşullar altında olsa Becky bu uçuştan keyif alabilirdi. Böylesine alçak irtifada denizin üstünde uçmak -özellikle bembeyaz kumsalları ve turkuvaz rengi

deniziyle uzaktan Alderney'yi gördüklerinde- harikaydı. Ne var ki adaya yaklaştıkça Becky'nin tedirginliği artmaya başlamıştı.

Küçük uçak kısa piste doğru alçalırken hayli yavaş gibi görünen bir hızda ilerliyordu. Becky, ağzının içinde, "Haydi, haydi," diye söyleniyordu.

Bir kez daha uçaktan ilk inenler onlardı; apar topar kendilerini polisin karşıladığı ufacık terminal binasına koştular.

"Kadını buldunuz mu?" diye sordu Tom, çavuşla tokalaşırken.

"Üzgünüm efendim. Henüz değil. Nerede olabileceğine dair daha fazla bilginiz var mı?"

"Biz de uçakta bunu düşünüyorduk," diye söze girdi Becky. "Kesin olarak bildiğimiz tek şey, sahile yakın olduğu."

Çavuş, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dercesine Becky'ye baktı; ama arabaya binip hızla havaalanından çıkana dek Becky nedenini anlamamıştı. Döndükleri her kavşakta önlerine deniz çıkıyordu.

Çavuş biraz olsun yumuşamış gibiydi. "En azından kasaba merkezini listeden çıkarabiliriz." Oysa bunun da pek faydasının olmayacağı açıktı.

Tom ön koltukta oturuyordu; Becky konuşulanları dinlemek için arka koltuktan öne doğru eğilmişti.

"Nasıl halletmeyi öneriyorsunuz çavuş?" diye sordu Tom.

"Fısıltı gazetesine başvurdum," diye karşılık verdi çavuş. "Karım ve memurlarımdan birinin karısı iki saatten beri telefonda, tanıdıkları herkesle konuşup kimsenin bir şey bilip bilmediğini anlamaya çalışıyorlar. Bana güvenin, en iyi plan bu. Biz de bu sırada sahil yolunda ilerlemiş oluruz. Öğrenebildiğim kadarıyla adamınız araba kiralamamış. Bisiklet kiralamış olabilir, çünkü kredi kartı olmadan araba zor olur. Gerçi her zaman bir tanesini çalma olasılığı mümkündür. Buralarda kimse arabasını kilitlemez, ayrıca herkes anahtarlarını üstünde bırakır. Bu işimize de yarayabilir ya da adamınız akıllıysa arabanın sahibi birkaç gün boyunca kaybolduğunun farkına varmayabilir."

Müthiş, diye düşündü Becky. *Aman ne harika.*

52

Bugün de o mükemmel günlerden biriydi. Güneş parıldıyordu ama yine de sahilin bu kısmında tek biz vardık. Bu sabahı, kıyı boyunca kayalıklar içinde birikmiş cam gibi berrak göletleri keşfederek geçirmiş, Billy'nin "gelmiş geçmiş en iyi kumdan kalesinin" inşasını henüz bitirmiştik.

Şimdi biraz tembellik yapıyordum; yumuşacık kumların üstüne sere serpe uzanmış, gözlerimi masmavi gökyüzüne dikip çocukların açılır kapanır bir köprüyü nasıl yapacakları hakkm-daki tatlı didişmelerini dinliyordum.

Gerçi kulağımı tamamen onlara vermiş değildim, çünkü aklıma yine Sophie geldi. Robert'm onu görmeye gitmiş olmasını kabullenmek benim için zordu, ayrıca Sophie'nin bana her şeyi söylemediğinin de farkmdaydım. Robert, ona öyle sakin sakin nerede olduğumu sorup Sophie söylemeyi reddedince de kibarca çekip gitmezdi. Onu bu işe sürüklediğim için kendimi öyle suçlu hissediyordum ki. Öte yandan, dürüst olmam gerekirse bu evlilikten yakamı kurtarmak zorunda olduğuma beni ikna eden oydu. Beni içine düştüğüm çaresizlikten yavaşça ama emin adımlarla çekip çıkarmıştı.

"Dinle, Liv," demişti üçüncü veya dördüncü görüşmemizde. "Robert'la kaldığın sürece çocuklarının güvende olduğunu düşünüyor olabilirsin ama o adam tamamen dengesiz. Ya bir anda oyunun kurallarını kafasına göre değiştirirse ve sen hazırlıklı değilsen? Ya seni eve kilitleyecek kadar her hareketini bilme saplan-tısım artırırsa? Tamamen tutsak olmak... Bunlar başına gelmeden kurtulmak zorundasın."

Kaçmak için yasal yolları çoktan araştırmıştık ama yoktu. Robert'm beni tehdit ettiğine dair hiçbir delilim yoktu; halbuki onun elinde benim akıl sağlığımın yerinde olmadığına dair bolca delil vardı. Saldırgan eş olarak sınıflandırılacağımı söylemişlerdi ve en azından Robert'm çocuklarla görüşme zamanıyla mükâfatlandırılacağı kesindi -ki planım gerçekleştirmesi için ona tek gereken şey buydu.

Onca endişeme rağmen bu adanın huzuru beni sakinleştiriyordu. Sanki burada başıma bir şey gelemezmiş gibi. Hem sanırım bana güvenlik hissi veren, bu yerin samimiliğiydi. İnsanlar sürekli gülümsüyor, yaptığın her şeyde yardımcı oluyordu. Yollarda trafik yok denecek kadar az ve sakin, ayrıca bir tane bile döner kavşak yoktu. Ama bana dinginlik veren denizi. Neredeyse her yerden

görülebiliyor ve ister turkuvaz mavisi sakin sularıyla olsun isterse bembeyaz köpüklü kocaman dalgalarla çalkantılı suları döven koyu gri olsun gözümü ondan ayıramıyordum.

Dan meselesi hâlâ çözülememiş olsa da günün birinde çözüleceğini biliyordum. Ve sonrasında nihayet hayatıma devam edebilecektim. Şu anda bir hava kabarcığı içinde yaşıyor gibi hissediyordum, fırtınalı bıı gökyüzünde güven içinde havada süzülür gibi. Kendimi ve çocuklarımı bu hava kabarcığının içinde görebiliyordum. Etrafımızdaki hava, kapkara bulutlarla, fırtınalı denizlerle karanlık ve kasvetli gibi görünüyordu. Ama kabarcığımızın içi tıpkı bugün gibi, günlük güneşlik ve neşeyle doluydu. Karanlığın içeriye sızmasını ve mutluluğumuzu mahvetmesini önlemek zorundaydım.

Başımı çevirip güzel çocuklarımın kumda oynamalarını izlemeye başladım. En sevdiği buz mavisi tişörtüyle Jaz -hayır, Ginny- ve tombul, minik bacakları beyaz kumla kaplanmış çocuklar, sığ denizde durmuş, kumdan kalelerinin savunma hendeğini suyla doldurmak için turuncu plastik kovalarıyla denizden su taşıyorlardı. Bunun nafile bir uğraş olduğunu fark etmeleri acaba ne kadar sürecekti?

Doğrulup arkama, kiraladığımız eve baktım. Daha mükemmel olamazdı. Gözlerden uzak ama yine de yalnız hissettirmiyordu. Geceleri pencerem açık, dalgaların kıyıya hafifçe vuruşunu dinleyerek uyuyabiliyordum. Burada göz alıcı bir manzara oluşturacak ilk büyük fırtınayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Ev, soluk krem renkteydi ve bahçe kapısından kıyıya kadar uzanan küçük bir çim alan vardı. Burayı özellikle gözlerden uzak olduğu için seçmemiştim, bu onun bir hediyesi oldu. Burayı seçtim çünkü arkasında, tüm yatak odalarının kapılarının açıldığı bir teras, o terastan mutfak ve oturma odasının arkasından inen döner merdivenleri vardı. Böylesine kusursuz bir yeri bulacak kadar şanslı olabildiğime inanamıyordum. Çünkü gözümün önüne hava kabarcığımı getirdiğimde bu, bana bir şey hatırlatıyordu. Kabarcığın dış kabuğunun ne kadar kırılgan olduğunu ve her an puf diye patlayabileceğini.

İşte bu yüzden bir planımız vardı ve artık yeni bir manevra yapma zamanımız gelmişti.

Bunu, çocuklar için bir oyun haline getirdim. Bizim savaş oyunumuz. Çocuklar, son tahliye teknesini kaçıran savaş mağdurlarıydı. Düşman askerleri geldiğinde saklanmak zorundaydılar. Onlardan oyunu "ciddiye" almalarını ama öte yandan kâbuslarına girmesini de istemiyordum; bu yüzden eğlenceli kılmaya çalışıyordum.

Paskalya'da buraya geldiğimizde ilk yaptığımız, uygun bir sığmak bulmak olmuştu. Bu adada, eksiklikleri hissedilmiyordu, bu kesin. Gerçi, eve en yakın sığınağı istememiştim, çocukların güven içinde saklanabilecekleri bir yerdi aradığım. Böylece dört yaşında minik bacaklar için çok uzak olmayanları keşfederek birkaç harika gün geçirdik. İçinde birikmiş çöpleri topladık, aldığım plastik soğutucu kabm içini bisküviyle ve çocukların en sevdiği içeceklerle doldurup ayrıca iki el feneri ve şarjı tamamen dolu bir cep telefonu koydum. Soğutucunun, yiyecekleri her türlü dört ayaklı yırtıcıdan korumasını umuyordum. İçeriye göz atan birinin parlak kırmızı plastik kutuyu fark etmemesi için de üstünü koyu renkli battaniyelerle örttük. Birkaç günde bir kontrol edip birinin soğutucuyu bulup alması ihtimaline karşı her şeyin yedeğini bulunduruyordum.

Öte yandan bu adada farklı bir durum vardı. Herhangi birinin kendine ait olmayan bir şeyi almayı akimın ucundan geçirdiğini hiç sanmıyordum. Bana bu evi kiralayan kadın, anahtarı istediğimde şaşırıp kapıları yirmi yıldan beri hiç kilitlemediğini söylemişti. Hiç kimse bir başkasına ait olan şeyi almıyor gibi görünüyordu, ayrıca hırsızın kaçabileceği bir yer de yoktu. Ya da bizim durumumuzda çocuk kaçıran birinin.

Ama ben yine de kapılarımı daima kilitleyecektim. Şahsen burada güvende olduğumu düşünüyor olabilirdim ama çocuklarım için çok dikkatli olmak zorundaydım.

Düşman istilasına karşı saklanma yerimizi hazırladığımız gibi evden kaçış tatbikatlarına başladık: yatak odası kapılarından terasa, oradan döner merdivenlerden aşağıya; çimleri geçip bahçe kapısından kıyıdaki yürüyüş yoluna; ilk iki sığmağı geçip tepeden aşağıya kaydıktan sonra yamacın kenarında gizli küçük sığmağımızın içine. Sığmağın kapısından iniş biraz zordu ama küçüklerin kolaylıkla tırmanıp inebilmesi için yere birkaç taş koyup zemini

yükselttim.

Bana kalsa her gün defalarca tatbikat yapmak istiyordum fakat çocuklar sıkılır ve gerçekten vakti geldiğinde gitmeyi istemeyebilirler diye vazgeçtim. İlkinde Freddie ağlamıştı ama şu an sorun etmiyor gibiydi. Umarım gerçeğini yapmak zorunda kalmazdık.

Yerden güç alıp kalktım ve plaj çantamızı bıraktığım yere doğru ağır adımlarla ilerledim. Çocukların fotoğrafını çekmek istiyordum, havlu yığınının altına koyduğum telefonu çıkarınca bir sürü cevapsız arama olduğunu gördüm, iki saat öncesinden başlıyorlardı. Çoğu Sophie'dendi ama bilmediğim birkaç numara daha vardı. O anda telefon tekrar titremeye başladı. Sophie arıyordu ama sözleştiğimiz vakit henüz gelmemişti, bu hiç ona göre değildi.

Bir an için ürpertiyle titrememe rağmen endişelerimi baştır* mayı başardım. Daha cesur olmayı öğrenmeliydim. Telafonu iipf) konuşmaya başladım.

"Merhaba, Soph. Güzel bir günde ne hoş sürpriz," dedim. "Bana ulaşmaya mı çalışıyordun?" Ne var ki yüzümdeki tebessüm o anda uçup gitmişti. Sophie duymak isteyeceğim en son şeyi söylüyordu.

"Liv, Robert. Nerede olduğunu biliyor. Seni bulmuş."

Donakalmıştım. Konuşamıyordum.

Çocuklarımı almaya gelmişti, tam da söylediği gibi.

Önceleri beni neyle tehdit ettiğini anlayamamıştım ama çocuklarımı iki yıl önce götürdüğünde polislerin gitmesini ve baş başa kalmamızı beklemişti. Sonra tehdidini sözcüklere dökmüştü, bana söylediklerini şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlayabileyim diye yavaş yavaş, tek tek. Dinlememeye çalıştım, sanki duymamak söylediklerini gerçek kılmayacaktı. Ona bakmamaya çalıştım, sanki onu görmeyince ortadan kaybolacakmış gibi. Fakat yüzünü iyice benimkine yaklaştırıp, her kelimeyi duymam için nefesi boynuma gelecek şekilde konuşmaya başladı.

"Olivia, sen benim hayatımsın. Senden başka hiçbir şeyin önemi yok, sadece sen. Beni terk edecek olursan yaşamamın bir anlamı kalmaz. Anlıyor musun? Her günün her saniyesi seni düşünüyorum. Günün birinde senin de benim için aynısını hissedeceğin inancına tutunuyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama bu asla

olmayacak Olivia, değil mi?"

Konuşamıyordum.

"Sen bana aitsin Olivia. Benim seni sevdiğim gibi beni se-vemesen bile bana aitsin. Ve ben buna razıyım. Elbette her gün yüzünü görebildiğim, her istediğimde, evet, Olivia *ben* istediğimde, bedenine dokunabildiğim ve her akşam eve geldiğimde senin burada olacağın müddetçe. Ama beni terk edecek olursan bir gün çocuklarını senden alırım. Tıpkı bu gece yaptığım gibi ve beni hiç kimse asla bulamaz."

Dudakları kulağıma değecek kadar yaklaştı.

"Beni terk edecek olursan Olivia, hiçbirimizi bir daha göremezsin. Hiçbir şeyin kalmaz."

53

Marjorie Beresford, kendini suçlu hissediyordu. Babasına bakması gerekiyordu ama bu sabah kasaba merkezine gelmiş, kasaba ve balıkçıya uğradıktan sonra söz verdiği gibi doğruca eve dönmek yerine bir kahve molası vermeye karar vermişti. Çok güzel bir gündü ve barın sahibi dışarıya masa atmıştı.

Altı üstü bir kahveydi sonuçta, fazladan bir on dakika sadece.

Sorun şu ki haftalardan beri görmedikleriyle sohbete dalınca on dakika yarım saat olmuştu. Babası şu sıralar neredeyse sürekli bakıma ihtiyaç duyduğundan pek dışarıya çıkma fırsatı bulamıyordu. Bakımevine gitmeye de sıcak bakmıyordu, yani Marjorie'in yapabileceği başka ne vardı ki? Konuşmak iyi gelmişti gerçi. Biraz keyif yapıp vakti unutmuşsa ne yapsmdı ki? Sadece bir kerecikti.

Hesabı ödeyip kalktığı sırada içeri giren hoş bir genç adam kız kardeşini aradığını söylüyordu. Adamın kız kardeşi bir süre önce üç çocuğuyla birlikte bu adaya gelmişti, o da kardeşinin buralarda bir yer kiraladığını sanıyordu. Kardeşine, onu ziyarete geleceğine söz vermiş ama aptal gibi adresini kaybetmişti. Barın sahibi Joe'ya kardeşini soruyordu ama Marjorie de istemeden kulak misafiri olmuştu. Adamın tek bildiği kardeşinin evinin sahile yakın olduğuydu. Birilerine sorması, kardeşinin nerede olabileceğini bilen biri var mı, diye bakması sorun olur muydu?

Marjorie, adamın bahsettiği kişinin Lynn olması gerektiğinden neredeyse emindi. O kadının da üç çocuğu vardı.

Bir şey söyleyip söylememe konusunda tereddüt etti; ancak hesabı ödeyip çıkarken karşılaştığı birkaç tanıdıkla lafladıktan sonra adamın dışarıdaki masalardan birinde üzgün üzgün oturmakta olduğunu görerek ona acıdı.

"Affedersiniz," dedi adama. "İsminizi tam işitemedim?"

"Jonathan," diye cevapladı adam, üzüntüsünü tamamen kapatmayan dostane bir tebessümle.

"Adım Marjorie. Kardeşinizin ismi ne?" Adamdan küçük bir gülüş şeklinde karşılık alınca şaşırdı.

"Bilmiyorum."

"Affedersiniz?"

"Kusura bakmayın," dedi adam. "Biraz uzun ve karışık bir hikâye. Kız kardeşim İngiltere'de başını biraz derde soktu. Borçlandı. Bilindik hikâye, kocası çekip gidince maddi olarak bayağı zora girdi ve makul bir miktar borç aldı. Faizi kat kat fazlaydı sadece, kardeşim de battıkça battı. Borçlarını ödemesi için ona biraz para verdim ama o bunun yerine parayı kaçmak için kullandı. Buraya gelmiş. Onu bulup tüm borçlarını kapattığımı söylemek istiyorum. Şu an tertemiz, istediği zaman evine dönebilir. Annem ve babam onu ve torunlarını çok özledi ama burada farklı bir isim kullanıyor olmalı! Gerçek adı Olivia, gençken çoğu arkadaşı ona Liv derdi. Ama dediğim gibi, şu an hangi ismi kullanıyor ya da çocuklar ne diyor bilmiyorum."

Marjorie karşısındaki adamın kederli yüzüne baktı. Ne iyi bir kardeş, diye düşünmeden edemedi. Onun da bir erkek kardeşi vardı ama babalan için kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Kız kardeşin senin gibi bir kardeşi olduğu için çok şanslı," dedi samimi bir şekilde. "Bakın, işinize yarar mı bilmiyorum ama eskiden bu adada yaşayan fakat birkaç yıl önce Amerika'ya göçmüş bir ailenin eviyle ilgileniyorum. Evi, eşyasıyla birine kiraladılar, şu an orada üç çocuklu bir kadın yaşıyor. Geçtiğimiz ekim ayının sonlarına doğru kiralamıştı gerçi. Bu yüzden aynı kadından mı bahsediyoruz, bilmiyorum. Adı Lynn. Çocuklarının adlarını çıkaramadım ama biri kız ikisi oğlan. Onlar olabilir mi?

Jonathan isimli adamın birden gözleri ışıldadı.

"Bu harika. Bizimkiler olabilir. Evin yerini söyleyebilir misiniz?"

Ve Marjorie de söyledi. Bu yüzden evine gecikme süresi kırk beş dakika olmuştu. Artık babasının aksiliği üstündeydi, Marjorie'in herhangi bir sorusuna cevap vermeye tenezzül ettiğinde taş çatlasa tek heceli sözcükler kullanıyordu. Marjorie'in yaptığı düşüncesizlikten ötürü kendisini affettirmesi gerekiyordu.

Babasından ona bir sandviç hazırlaması talimatı almıştı. Yanından çıkarken telefon çaldı. Cevap vermeyi istedi, çünkü babasından başka birileriyle laflamak hoşuna gitmişti; fakat yapamadı. Önce yapılacak acil işler vardı; babasına hiç değilse bir fincan çay yapması gerekiyordu.

Mutfakta su ısıtıcısının kaynamasını beklerken telesekretere kaydedilen mesajı uzaktan yine de duyabiliyordu. Haftalardır görmediği bir başka arkadaşı Pam'in sesiydi. Bir sabah birlikte kahve içebilir miyiz diye sormak için aramıştı. Fırsat bulursa iyi olurdu. Fakat demliğe sıcak suyu dökerken Pam'in polisle ilgili bir şey söylediğini işitir gibi oldu.

Çay yapmayı öylece bırakıp salona gitti.

Mesajın tamamını dinlerken yüzü sıkıntıyla kıpkırmızı kesildi.

Aman Tanrım, ne yaptım ben?

54

Afallamıştım, kıpırdayamıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Robert bizi nasıl bulmuştu? O evde bir tane bile delil bırakmadığımı biliyordum, şu an Anglesey'de olmadığımızı biliyor olmasına rağmen onu buraya neyin getirmiş olabileceğini aklım almıyordu. Şaşkına dönmüştüm.

Çocuklardan gelen bir çığlık beni derin düşüncelerden sıyırıp kendime getirdi. Jaz parmağıyla arkamda kalan yolu işaret edip bağırıyordu.

Tanrım, hayır. Ne olur Robert olmasın.

Çocuklara babalarından korkmaları gerektiğine dair en ufak bir imada dahi bulunmamıştım. Onların korku içinde yaşamasını istememiştim, ayrıca Robert'a itaat ettiğim sürece çocuklara bir zarar vereceğini sanmıyordum. Ama Robert'ın saplantısının derinliğini anladığımda ve yapmış olduğu her şeye tüm ayrıntılarıyla vakıf olduğumda nihayet onun yanında asla güvende olamayacağımıza inanmaya başlamıştım.

Tereddütle başımı, Jasmine'in işaret ettiği yere çevirdim, orada yoldan geçip giden iki attan başka bir şey olmadığını görünce rahatladım. Kızım atlara bayılıyordu ve hep, her şey yerli yerine oturmaya başladığında ona binicilik dersleri ayarlamayı aklımdan geçirmiştim.

Kendimi harekete geçmeye zorlamam gerekiyordu.

Çocukları güvenli bir yere ulaştırıp polisi aramalıydım. Ama hemen arayamazdım, olanları izah etmek çok uzun sürerdi.

Yerimden kalktığım anda telefonum çalmaya başladı, duymazdan geldim. Çocuklarımı tehlikeden uzaklaştırmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece otuz saniye kadar hareketsiz kalmıştım ama sanki hareket edemeyişimle çocuklarımın hayatlarını riske atıyormuşum gibi hissediyordum.

"Jaz," diye bağırdım. "Hemen buraya gel."

Var gücümle sahile koşup Freddie'yi kaptığım gibi o minik tombul vücudunu kollarımın arasına aldım. Denizin kenarında kovasını suyla doldurmaya çalışan Billy'ye seslendim.

"Bırak kovayı. Bırak hemen, benimle tartışma. Patikaya doğru tüm gücünle koş sadece!"

Onları korkuttuğumu anlayabiliyordum, Freddie ağlamaya başlamıştı.

"Üzgünüm canlarım," dedim biraz daha sakin bir sesle. Çocuklar olanları kolayca hissediyordu. "İşgal tatbikatı zamanı. Hep birlikte sığmağa gitmenizi istiyorum. Düşmandan saklanmanız gerekiyor."

Kendimi zorlayarak tebessüm ettim.

Çocuklar bata çıka kumsalda ilerlemeye başladılar, istediğim gibi hızlı değillerdi ama kum yumuşaktı ve koşmak kolay değildi.

Kum tepeciklerini güç bela aşıp bankın yanından geçtik. Çantamı yerden kaptığımda telefonun hâlâ çaldığını işittim. Şimdi buna cevap veremezdim.

Evin arkasındaki patikaya ulaştığımızda dünyada duyabileceğim en berbat sesin boş evin içinde yankılanıp açık yemek odası penceresinden bize kadar geldiğini işittim. Bu kapı zilinin sesiydi.

Çocuklar bana baktı. Ama ben bir an için olduğum yerde ka-lakalmıştım. Billy kolumu çekiştiriyordu.

"Ne oldu anne?" diye sordu, aniden gerilmem karşısında şaşkın şaşkın.

Hemen yere çömelip Jasmine'i kendime doğru çektim.

"Pekâlâ, düşman askeri alarmı. Sorumlu sensin Jaz. Nereye gidileceğini

biliyorsun. Çocukları alıp koş. Ben sizi almaya gelene kadar orada kalın. Tamam mı?"

Jaz dehşet içinde bana bakıyordu.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu titrek bir sesle.

"Peşinizden geleceğim. Bakalım tatbikatı ne kadar iyi öğrenmişsiniz. Haydi, canım. Sen cesur bir kızsın, neler yapabileceğini görelim."

Jasmine'i döndürüp elimle hafifçe gitmesi için iteledim. Oğlanlar şaşkın şaşkın bakıyorlardı ama yüzümdeki tebessüm onlara her şeyin yolunda olduğunu söylesin istiyordum.

Onlarla gidemezdim, Robert'ın evin arkasına gelmesi an me-selesiydi; bu yüzden çocukların gitmesi gerekiyordu. Çocuklara kaçmaları için biraz zaman kazandırmalıydım.

Jaz başını çevirip omzunun üstünden bir kez bana baktı, yüzüme zorla eğlenceli, mutlu bir ifade takınmaya çalıştım; ama kızımın buna kandığını hiç sanmıyordum. Düşmanın gerçek olduğunun farkındaydı.

Çocuklarımı bir daha görebilecek miyim acaba, sorusu aklımdan çıkmıyordu.

Eve döndüm. Zile basmayı bırakmıştı, ön pencerelerden içeriye bakmaya çalışması ve evin arkasına doğru geliyor olmaması-için dua ediyordum. Onu biraz oyalamam lazımdı. Şimdi buraya gelecek olursa yeterince çabuk ilerleyemeyen çocukları görmesi işten değildi.

Var gücümle arka kapıya koştum, terden yapış yapış olmuş parmaklarımla kapı kilidiyle adeta boğuşuyordum. Nihayet açılmıştı. Mutfaktan aceleyle salona koştuğumda buzlu camdan gördüğüm erkek silueti geri çekilip mektup deliğinin arasından içeriye bakmaya çalıştı. Bu kafa şeklini nerede olsa tanırdım.

"Bir dakika," diye seslendim, rahat ve neşeli olmaya çalışarak.

Çocuklarıma uzaklaşma zamanı verecek her şeyi yapacaktım.

Hemen, ellerimi kuruluyormuş gibi yapmak için havluyu kaptım ve mutfak kapısını arkamdan kapattım. Çocukların burada olduğunu, bahçede ya da sahilde

oynadıklarını sanmasını istiyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ama polise telefon edemezdim. Hemen fark ederdi ve sabrının tükenmek üzere olduğu belliydi. Zili çalmasının tek sebebinin evimin burası olduğundan yüzde yüz emin olmayışı olduğunu biliyordum. Bu adresi birisi ona vermişse Robert'a göre bu yalnızca "muhtemel adres" olabilirdi; bu yüzden eğer kendi kendini polise ihbar etmek istemiyorsa medeni biri gibi davranmak zorundaydı. En azından adresten emin oluncaya dek.

Sonunda anahtarı sakladığım yerden, minik parmakların kafamı çevirdiğimde alıp kapının kilidini açamayacağı kadar yüksek, mutfak dolabının üstünden aldım. Derin bir nefes alıp anahtarı çevirdim, sürgüyü çekip kapıyı geriye açtım.

İşte karşımdaydı: beyaz bir maske takmış gibi görünen yüzü, sımsıkı yumruk haline getirdiği elleriyle oradaydı.

"Merhaba, Robert," dedim elimden geldiğince serinkanlı bir şekilde.

Oysa Robert sakinlikten oldukça uzaktı. İki eliyle birden beni itti; merdivenlerin sonundaki tırabzan başı direğine geri geri çarparken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü çığlık atarsam, çocuklar koşarak gelebilirlerdi. Ve çocukların burada olmadığını anlamaması gerekiyordu.

Salona dalıp kapıya öyle kuvvetli bir tekme attı ki kapı tekrar geri sekip salondaki dolaba hızla çarptı.

Hâlâ tek kelime etmemişti. Sadece dik dik bana bakıyor, ben de aynı şekilde karşılık veriyordum. Çenesi kenetlenmiş, dudakları büzülmüş, gözlerinden sanki alev fışkırıyordu.

Yaklaşık bir dakika kadar öylece dikildik. Sessizliği bozmaya hazır değildim, ayrıca ne kadar uzarsa çocuklarım o kadar güvende olacaklardı. Neden sonra ağzından tek bir sözcük çıktı.

"Neden?"

Bunu öylesine ıstırap dolu söylemişti ki Robert'ı tanımayan, onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmeyen biri ona bakıp haline acırdı.

Hiçbir şey demedim. *Oyala, oyala, oyala.* Tek düşünebildiğim buydu.

Üstüme yürüyüp kollarını uzattı. Bir an bana sarılacağını sanarak tiksindim. Tiksindim, çünkü ne olduğunu ve neler yaptığını öğrendikten sonra onca zaman bana sarılmasına -sadece çocuklarımın kılına zarar gelmeden kaçabilmek için- müsaade etmiştim.

Fakat amacı bana sarılmak değil, beni boğmaktı.

Boğazımı sıkıp beni sallamaya başladı. Öksürüyor, nefes alamıyordum; öleceğimi sanmıştım. Boğazımı sıkmaya başlamasıyla bırakması bir olmuştu. Kolları yana düştü, hatta bir an neredeyse mağlup olduğunu sanmıştım.

"Hayır, Olivia. Seni öldürmeyeceğim. Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ama bana bunu nasıl yapabildin anlayamıyorum, bir not bile bırakmadan, nerede olduğunu söylemeden nasıl çekip gidebildin? Polisin seni çoktan öldürdüğümü sandığını biliyor musun? Büyük ihtimalle tam şu anda verandayı kazıyorlardır. Olay yeri inceleme ekipleri her yeri didik didik ediyordur. Hepsi de bana gittiğini söylemediğin için."

İçimi tarifsiz bir haz duygusunun kaplamasına engel olamamıştım. Zalimceydi; ama hiçbir şey Robert'm zalimliğiyle kıyas-lanamazdı.

"Bana dönecek misin?" diye sordu.

Acıyan boynumu ovuşturdum, bir süre cevap vermedim. Bu adama olan katıksız nefretimi tarif edebilecek bir kelime yoktu; ayrıca şimdiye dek çocuklarımın yeterince uzaklaşmış olduklarını sanıyordum.

"Asla."

O maskesinin ardını artık gördüğümü söylemek istiyordum. Neler yaptığını ve nasıl biri olduğunu biliyordum. Ona hiçbirimizi bir daha göremeyeceğini söylemek istiyordum ama gerekeni söylemiştim.

Zayıflık anı geçmişti, şimdi bana gülüyordu. Bunun komik olduğunu sanıyordu. Sonra yüzünde, her daim orada olduğunu bildiğim ama asla doğrudan göremediğim bir ifade belirdi. Çenesi göğsüne değecek kadar başını eğdi, gözleri simsiyah çakıl taşlarına döndü ve sıktığı dişleri görünecek kadar ağzı hafifçe açıldı. Bu, her zaman saklamaya çalıştığı şeytani yüzüydü. Beni yine itti, ama bu defa yanımdan geçip gitti. Şimdi çocukları arıyordu.

Onu durduramıyordum. Karşı koyacak kadar kuvvetli değildim. Böyle olacağı daha önce aklıma gelmiş olsaydı evin içinde bir yerlere silah -kafasına vurabileceğim ya da karnını deşebileceğim bir şey- koyardım. Fakat beni bulabileceğini hiç düşünmemiştim. Çocuklarla savaş oyunları, son savunma önlemiydi ama gerek duyacağımızı sanmıyordum.

Kaçmak istiyordum, ne var ki çocuklarıma doğru koşamaz-dım, diğer tarafa, onlardan uzağa da kaçamazdım. Bu evin o büyülü gözlerden uzak, izole hali şimdi bir ayak bağıydı, yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Daha yüz metre uzaklaşamadan Robert, beni yakalardı, zaten gözümü ondan bir an olsun ayır-mamalıydım. Her hareketini izlemem gerekiyordu, çocuklarımı bulmasına izin veremezdim.

Telefonumu kullanmak istedim ama mutfaktaydı.

Robert'm alt kattaki odaları araması topu topu birkaç saniye sürmüştü; beni iterek yanımdan geçti, yatak odalarını kontrol etmek için merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Gardıropların kapılarının açıldığını, yatakların altına bakmak için eğildiğinde dizlerinin yere güm diye vurduğunu duyabiliyordum. O üst kattayken telefonum için mutfağa koştum ama yoktu. Robert, onu almıştı.

Zoraki bir kahkaha patlattığını duyunca benim yatak odamda olduğunu anladım. Değiştirmeye fırsat bulamadığım dekoru görmüştü.

"Çok zekice Olivia. Seni hafife almışım," diye bağırdı bir sonraki odaya doğru koştururken.

Sertçe açılıp geriye çarpan bir kapı sesiyle balkonu fark etmişti. O an içime korkunç bir şüphe düştü. O balkonun görüş alanını hiç kontrol etmemiştim. Acaba çocuklarımın kaçtığını oradan görebilir miydi?

Buna engel olmak zorundaydım, bu yüzden üst kata doğru hızla koşarken ona bağırdım. "Robert!" Sesimdeki telaşı kaçırması imkânsızdı. "Burada değiller. Yemin ederim, burada değiller."

Olduğu yerde dönüp dik dik bana baktı. Bir saniye için zaman durmuş gibiydi, sonra bana doğru yürümeye başladı.

"Neredeler Olivia?" diye sordu yavaşça. "Onları bulacağım, biliyorsun, yerlerini işkenceyle sana söyletmek zorunda kalsam bile bulacağım."

Omuzlarımı dikleştirdim.

"Bana yapabileceğin herhangi bir şey, çocuklarımın nerede olduklarını sana söylememi sağlar mı sanıyorsun?" dedim yüzüne tükürürcesine. "Biraz fiziksel acıdan kurtulmak için onların canını feda edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kışkırtıyordum. Onu bu odadan çıkarmam, o pencereden uzaklaştırmam gerekiyordu. Sırtımı dönüp merdivenlerden inmeye başladım. Hemen peşimden koşarak kahverengiye boyattığım uzun saçlarımı kapıp eline doladı, iyice asılıp kendine doğru çekti, az kalsın düşecektim.

Koridora vardığımızda saçlarımı daha da sertçe çekmeye başladı; beni mutfaktan yemek odasına doğru sürükledi. Ona uzanıp kolunu yakalamaya çalışıyordum ama her denememde saçımı daha sert ve aşağı doğru çekiyordu. Bu yüzden iki büklüm yürümek zorunda kalıyor, kendimi korumak için kolumu uzata-mıyordum. Yemek odasına doğru beni çekiştirirken kot pantolonunun kemerini çözmeye başladı. O an iliklerime kadar dehşete kapılmıştım, bana tecavüz edeceğini düşünüyordum.

Saçımdan çekerken beni yere bastırıyordu ki, sanki yerde sürükleniyormuş gibiydim, sonunda bacaklarıma bir tekme atıp beni yere serdi. Kendimi kaçınılmaz olana hazırladım. Hâlâ yerden kalkmaya çabalarken beni yere sabitlemek için bir ayağını karnımın üstüne bastırıyordu ve ellerimi başımın altına soktu. Kemeriyle bileklerimi sardı ve beni kalorifer borusuna bağladı. Çaresizdim.

Bir sandalye kaptı, sandalyenin sırt kısmını yüzüme gelecek şekilde çevirip bacaklarımın sandalyenin ayaklarının arasında kalmasını sağladı. Ona tekme atmamı baştan engellemişti. Bacaklarını iki yana atıp sandalyeye ters oturdu. Bana doğru eğilip delirmiş gibi bakmaya başladı.

"Neredeler Olivia?" Yüzünü iyice benimkine yaklaştırdı. Dudaklarının şiştiğini ve ağzının kenarında tükürükler biriktiğini görebiliyordum. Tek duam, bana tecavüz ederken beni öpmeye çalışmamasıydı. Düşüncesi dahi midemi bulandırmıştı. Yiyecekmiş gibi beni süzdü. "Bunun olabileceği hiç aklıma gelmezdi ama şu anda, sevgili karıcığım, seni hiç olmadığı kadar çok arzuluyorum. Daha önce hiç gerçek anlamda bana itaat etmemiştin, değil mi? Bunu daha önce denemem gerekirdi."

Cesur olmak, ağzıma gelen en pis küfürleri etmek istiyordum ama bu kaçınılmaz

olanı hızlandırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ne kadar uzun sürerse çocuklarımın güvende olma şansı o kadar fazla olacaktı.

"Seni son bir defa daha düzeceğim Olivia. Ve daha öncekilere hiç benzemeyecek, hayatının geri kalanında aklından hiç çıkmayacak bir şey olacak. Ama önce bana çocukların nerede olduklarını söyleyeceksin."

Gözlerimi kapattım. O şeytani yüz ifadesine bakmaya katla-namıyordum.

"Bakalım ne kadar cesurmuşsun, ne dersin?" Cebinden -geçen Noel'de ona hediye ettiğim- İsviçre çakısını çıkarıp tırtıklı ağızlı olanı açtı. Sandalyeyi çekip kenara fırlattı ve üstüme çullandı, bacaklarımı zapt etmek için dizlerini kasıklarımın yanına koydu. Bana doğru eğildi.

Çakıyı bastırıp dirseğimden bileğime kadar çekti. Keskin bir sızıyla kolum kan içinde kaldı.

"Istırap tadı gelmeye başladı. Sana bunu yapmak istemiyorum Olivia. Ne var ki sayende artık gidebileceğimiz bir evimiz yok, yani hemen şimdi çocukları da alıp benimle gelmeyeceksen sana iki yıl önce verdiğim şu sözü yerine getireceğim. Beni terk edersen ne olacağını sana söylemiştim. Şimdi, çocuklar nerede?"

Ona asla söylemeyecektim. Asla.

Ama sonra hayatımda duyabileceğim en berbat sesi duydum. Mutfaktan yemek odasına açılan kapı yavaşça aralandı ve ağlamaklı bir ses duydum. Freddie'ydi.

"Neredesin anne? Sen olmadan düşman askerlerinden kaçmayı sevmiyoruz. Neredesin?"

Sesime çıkaramamıştım fakat Robert'ın omzunun üstünden; çocukların kapının eşiğine yığılmış, bizi izlediklerini gördüm.

55

Becky'nin tedirginliği giderek artıyordu. Sophie'yi aramış, nihayet Olivia'ya ulaşmayı başarıp onu uyardığını öğrenmişti. Sophie, Olivia'mn adresini de almaya çalışmıştı ama Robert'm adada olduğundan bahsettiği anda Olivia telefonu kapatmıştı. Bu, yaklaşık yirmi dakika önce, Becky ve Tom hâlâ

yoldayken gerçekleşmişti. Fakat o zamandan beri Olivia'ya ne olduğundan kimsenin haberi yoktu. Bu, normal değildi.

Çavuş, onları Alderney içinde dolaştırmakla mükemmel bir iş çıkarıyordu. Böylelikle yol boyunca bildikleri birkaç ayrıntıya uyan bina varsa görebilme imkânları oluyordu.

"Sorun şu," dedi çavuş. "Bu evlerin büyük bölümünün sahipleri adaya senede sadece birkaç defa gelir. Eğer evlerini aracısız olarak eşyalı kiralamışlarsa bilemeyebiliriz. Yani, işimiz biraz zor. Kapıyı çalarız ama cevap veren yoksa bu, adamınızın kadını rehin aldığını mı gösterir yoksa evin sadece boş olduğunu mu?"

Arabayı, taş bir evin garaj yoluna soktular. Becky arka bahçenin denize kadar uzandığını fark etti. Böyle bir yerde yaşamak ne kadar da harika olurdu. Kapıyı çaldılar; fakat kapıyı açan olmadı. Tom bir an evin arkasında gözden kayboldu, birkaç saniye geçmeden tekrar göründü.

"Burasının olduğunu sanmam. Sahil kumlu değil ve Bayan Evans'ın, Robert'm kumun rengiyle ilgili bir şeyler mırıldandığını

söylediğine eminim," dedi geldikten sonra. "Olivia, evin penceresinden ona manzarayı göstermiş olabilir ama Cemaes Koyu'nun manzarası olmadığı muhakkak."

"Haklısın Tom. Bunu hatırlamam gerekirdi," dedi Becky hayıflanarak. Kumun renginin önemini bilmiyor olabilirlerdi ama Robert'm ilgilendiği şeyin kum olduğu kesindi. Banklardan bahsedilmesi, umdukları kadar işe yaramamıştı. Adanın dört bir yanı birbirine âşık çiftlere tahsis edilmiş banklarla doluydu.

Arabaya binip sıradaki eve gitmek üzere yola koyuldular, bu defa sadece sahili kumsal olan evlere odaklanmışlardı.

"Yeri gelmişken," dedi çavuş bisikletli bir çifti sollarken. "Eğer Bay Brookes'u bulabilirsek ne olacak?"

"Cinayet şüphelisi olarak tutuklayacağız," diye karşılık verdi Becky.

"Kusura bakmayın müfettiş," dedi çavuş, biraz üzgün bir ifadeyle. "Burası sizin yetki alanınızın dışında. Onu siz tutukla-yamazsmız ve ben de siz öyle diyorsunuz diye tutuklayamam."

"İnanamıyorum!" diye mırıldandı Becky ağzının içinde. Bu, Robert'ı bulsalar bile adamın elini kolunu sallayarak öylece çekip gidebileceği anlamına mı geliyordu?

Tom arka koltuğa döndü. "Sorun yok Becky," dedi teskin edercesine bir gülümsemeyle. "Bunu biliyordum. Uçağa binerken sen diğer işlerin halledilmesi için uğraştığın sırada ben de bir telefon görüşmesi yapıp gereken yetki belgesini talep ettim. Biri şu an bununla uğraşıyor. Belgenin aslını buraya ulaştıracaklar." Tom çavuşa döndü. "Sonra ne olacak?"

"Belgeyi Alderney hâkimine sunmamız gerekiyor. Sizce yetki belgeniz ne zaman gelir başmüfettiş?"

"En erken yarın ve lütfen bana Tom de. Arkadaşımın ismi de Becky."

"Ray/[7] diye karşılık verdi çavuş. "Öyleyse sizin şu Brookes'u bulursak ne yapacağımız üzerine kafa yormamız gerekiyor. Fikri olan var mı?"

Yaşanan kısa sessizliği Ray'in çalan telefonu böldü. Çavuş daha kendini tanıtmaya fırsat bulamadan telefonun diğer ucundan adeta nefes almadan konuşan birinin sesi geliyordu.

"Sakin ol Marjorie. Ne dediğini anlayamıyorum. Derin bir nefes al ve tekrar anlat."

Ray bir süre susup dinledi.

"Pekâlâ. Teşekkürler Marjorie. Gayet iyi yapmışsın. Ayrıca yanlış hiçbir şey yapmadın. Bunu dert etme, sen sadece babana bak. Bir ara size uğrar, durumdan haberdar ederim."

Ray telefonu kapatıp ayağım gaz pedalına iyice bastı.

Tek söylediği, "Galiba adamınızı bulduk," olmuştu.

Robert, çocukları kucaklıyordu ama onu onlara dokunurken görmek dahi çığlık atmama yetmişti. Çocuklar neden geri dönmüşlerdi ki? Bir yerde yanlış yapmış olmalıydım. Belki gerçekten oyun olduklarını bildikleri için olabilirdi. Belki de tehlikenin *gerçek* olduğu konusunda onları uyarmam gerekirdi. Ama belki de Jaz anlamıştı. Belki kızım iyi olup olmadığımdan emin olmak için geri dönmüştü.

Oğlanlar babalarını gördüklerine memnun gibiydiler ama Jaz sadece bana bakıyordu. Kalorifer borusuna bağlı olduğum gerçeğini idrak ettikçe gözleri korkudan kocaman olmuştu. Kızıma kaçmasını söylemek içimden geçti ama ya oğullarım?

"Anneme ne yaptın sen?" diye sordu Jasmine. Sesinden, kolumdan halıya kan sızar halde yerde uzanmakta olduğum gerçeği karşısında duyduğu şaşkınlık belli oluyordu.

Robert, Jasmine'i duymazdan geldi. Jaz kadar zeki bir çocuğa mantıklı gelecek bir cevabı yoktu.

Kızım gözleri yerinden fırlayacakmış gibi önce bana baktı, sonra koluma ve sonra tekrar Robert'a. Robert yere diz çökmüş, kollarını iki oğluma dolamıştı. Gözlerimi onlardan ayıramıyor-dum, tek arzum kurtulmalarıydı, düşünmeye çalışıyordum. Yapabileceğim bir şey olmalıydı.

"Seni özledim Billy. Seni de elbette Freddie. Tatiliniz nasıl geçti, söyleyin bakalım?" diye sordu Robert yumuşak bir sesle. Ama gözlerindeki deliliği benim gibi, sanırım Jaz da görebiliyordu.

"Ben artık Billy değilim. Adım Ben," dedi Billy gururla. "Yeni saçımı sevdin mi?"

Robert başını çevirip bana baktı, sonra hafifçe iki yana salladı. Yalvarır gözlerle ona baktım. Ama bu, onu sadece gülümset-mişti.

"Robert," diye başlayacak oldum. Fakat beni hiç dinlemiyordu.

"Dinleyin çocuklar, bana etrafı gezdirmeye ne dersiniz? Sahili görmeyi çok isterim. Sadece annenizle konuşurken bilgisayarda görmüştüm." Yalnızca saf ve garez bakışıyla tarif edebileceğim şekilde bana bakıp başını çevirdi.

"Ya annem?" diye sordu Billy.

"Anneniz şimdilik burada kalabilir. Haftalardan beri sizinle tek başına ilgilendi. Artık benim sıram. Haydi gelin, gidelim."

Jasmine'in gözleri hâlâ üzerimdeydi.

"Ben kalıyorum," dedi benim canım, minik savaşçım.

Robert doğrulup Jaz'ı kolundan yakaladı. "Haydi çocuklar, bana dışarıyı gezdirin."

Jasmine yine kımıldamadı ama Robert, onu sertçe çekiştirince kızım neredeyse düşecekti. Acıyla çığlık attı.

Kaçmak zorundaydım. Onları kurtarmak zorundaydım. Kemere asıldım, açılmadı; üstüne üstlük omuzlarım dayanılmaz sancıyordu ve hiç gücüm kalmamıştı. Sanki acayip derecede korkunç bir film izliyor gibiydim, ekranın dört kenarı kararmış, odakta sadece kocam ve çocuklarım kalmıştı.

Çocuklar sonunda bir sorun olduğunu fark etmişlerdi. Önce Jaz'a sonra bana baktılar.

"Burada kalın çocuklar. Onunla gitmeyin sakın. Hepinizi zorla götüremez. Buraya gel Freddie." En ufağın babasının yanından uzaklaşmasını istiyordum ama çok geç kalmıştım. Robert, onu belinden tuttuğu gibi kucağına aldı.

Sadece Billy serbestti, şaşkınlıktan donakalmış, hareket edemiyor gibiydi. *Bir şey yap Billy.*

"Jasmine, küçük kardeşini sen taşı," dedi Robert, çocuğu Jaz'a uzatırken. Jaz'm Freddie'yi çok uzağa taşıyabileceğini sanmıyordum. Freddie tombul bir çocuktu, oysa Jaz o kadar narindi ki. Jasmine bir şey yapmayınca Robert onu tekrar kendine doğru çekiştirdi. Çocuğumun yanaklarından süzülen gözyaşlarını görebiliyordum, başını kaldırıp Robert'a baktı. Robert bu güzel yüzlere nasıl karşı koyabiliyordu?

"Çocuklarımı rahat bırak Robert. Saçlarının bir teline bile zarar verirsen seni öldürürüm." Bağırmamın bir faydasının olmadığını biliyordum. Sadece onu eğlendiriyor ve içindeki ateşi körüklüyordu. Ama çocukların tehlikeyi fark etmelerini bir sağ-layabilseydim...

Robert tam da tahmin ettiğim gibi kocaman bir kahkaha attı. Kahkahasındaki histeri hiç olmadığı kadar belirgindi.

"Eğer sana sahip olamayacaksam Olivia bunun bedelini ödemelisin. Ben sadece benden önce pek çok erkeğin yaptığını yapıyorum; benim gibi ihanete uğramış, aldatılmış, terk edilmiş erkeklerin." Gülüşünün son zerreleri, son kelimeleriyle birlikte öfkesi coşup alçaklığını odanın her köşesine döktükçe tükenmişti. Çocuklar ağlamaya başlamıştı ve elimden gelen hiçbir şey yoktu.

"Annenize hoşça kal deyin çocuklar. Gitme zamanı."

Freddie'yi yere bırakıp Jasmine'in gitmesine izin verdi ve çocukları kapıya doğru itti.

Yanıma diz çöküp iki elini birden boğazıma doladı. Çocuklarıma son bir kez uzun uzun, özlemle bakarken beni kendine doğru çekip başımı kalorifere çarptı. Başım acıdan patlayacak gibiydi ama gözümün önüne hızla inen karanlığın arasından tenimde nefesini ve o üç kelimeyi fısıldadığını hissettim: *"İyi uykular, sevgilim."*

57

Başım sanki palayla ikiye yarılmış gibiydi. Ellerimle başıma uzanmak istedim ama kolumu kıpırdatamıyordum. Omuzlarım sızlıyordu ve kolumun iç kısmında yapış yapış bir ıslaklık hissediyordum. Neler oluyordu?

Biri konuşuyordu; onu dinlememi istiyordu.

"Olivia. Kendine gel, Olivia. Uyan." Nazik bir el yüzümü okşuyordu, konuşan kişi, bu zarif elin sahibi olamazdı. Çünkü bir erkekti. Sonra, bir kadının konuştuğunu işittim.

"Galiba kendine geliyor Tom."

"Ellerini oynatıyor," dedi sert bir ses. Arka planda başka bir ses konuşuyor, telaşla kesik kesik talimatlar veriyordu. "Ambulans", "ceset" ve "çocuklar" dediğini işittim, o anda kendime geldim. *Ceset* derken ne demek istemişti? Hem çocuklarım neredeydi?

Oturmaya çalıştım, güçlü bir kol omuzlarıma dolandı.

"Olivia, konuşabilecek misin?" Başımı sallamaya çalıştım ama canımı çok yaktı. Birdenbire her şeyi öyle çabuk hatırlamaya başladım ki neredeyse şiddetinden yere devrilecektim.

"Robert çocuklarımı aldı," diye mırıldandım güçlükle duyulacak bir sesle. Bir yandan da hepsinin gerçek mi yoksa sadece hayal mi olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Fakat gerçek olduğunun farkındaydım; sesim de yavaş yavaş güçlenmişti.

"Onları götürdü, *çocuklarımı* götürdü." Çocuklarımı derken hıçkırık boğazımda düğümlenmişti.

"Biliyoruz, çocuklarını bulacağız."

"Biri 'ceset' dedi, kimin cesedinden söz ediyor?" Nefes almadan cevabı bekliyordum, gözlerim siyah saçlı, uykusuz gözlü genç, güzel kadına kilitlenmişti.

"Yok, yok. Ceset bulamadık. Sanırım çavuş takviye kuvvet sağlamaya çalışıyordu, insanların gelip çocuklarını araması için."

Tanrıya şükür. Ama ben ne kadar süredir baygındım?

Diğer adam düşüncelerimi okumuşçasına konuşmaya başladı.

"Robert buraya geldiğinde saat kaçtı hatırlıyor musun? Arama çalışmalarını düzgün bir şekilde organize edebilmek için ne kadar uzağa gitmiş olabileceğine dair bir fikre ihtiyacımız var."

Bilmiyordum. Düşünemiyordum ama mecbur olduğumun farkındaydım.

"Telefonuma bakın. Sophie arayınca, çocukları sahilden almıştım. Sonra o geldi. Her şey çok çabuk oldu; on beş, en çok yirmi dakika içinde."

Genç kadın çoktan işe koyulmuştu.

"Tüh be! Birkaç dakikayla kaçırmışız, Tom. Taş çatlasın sekiz dakika."

Üniformalı polisi tanıyordum. Adadaki çavuştu ama diğer ikisinin kim olduklarını bilmiyordum. Bana yardım etmek için burada olduklarını biliyordum

ve şimdi tanışacak zaman değildi.

"Onları götüreceği yeri biliyorum," dedim. Hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tutuyordum ama şu an kendime sahip olmak zorundaydım. "Onları bir uçuruma götürecek, denizden yüksekçe bir yere. Çavuş talimatlarını vermek için bekliyor, can kulağıyla dinliyordu.

"Niye, Olivia? Onları niye bir uçuruma götürsün ki?" diye sordu Tom denilen adam.

Güçlükle konuşabiliyordum. Gözümün önünden gitmeyen sahne çok ürkütücüydü. Ama South Stack Deniz Feneri'ndeki o günü hatırlıyordum. Ve çocuklarıma söylediği son kelimeleri: "Annenize hoşça kal deyin."

"Oradan atlayacak, çocuklarımı da yanında götürecek."

"Becky, senin burada Olivia'yla kalman lazım. Olivia, Becky müfettiştir ve kocan buraya dönecek olursa Becky, seni koruyacak. Tamam mı?

Hayır, kesinlikle tamam değil.

"Sizinle geliyorum," dedim. Adamın tartışmaya girmeyeceğini biliyordum. Bu adamı sanki bir yerden hatırlıyor gibiydim ama çıkaramıyordum. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama onlar benim çocuklarım. Sizinle geliyorum."

Doğrulmaya çalıştım; başımdaki acının şiddeti gittikçe arttığı için neredeyse devrilecek gibi oldum. Kafatasım sanki fiziksel olarak onu bir arada tutan bir şey olmazsa parçalara ayrılacak gibiydi. Ama bunu anlamalarına izin veremezdim.

"Bizi yavaşlatırsın Olivia. Burada kal."

"Hayır. Robert sizi görürse ve uçuruma yakın bir yerdeyse atlar. Onunla konuşup bundan vazgeçirmeniz için en iyi şansınız benim."

Adamın ağzının içinde küfür ettiğini duyduğuma emindim ama umurumda değildi. Ne diye ayak sürüyordu ki?

Tom Douglas, çavuşa baktı. "Planımız ne, Ray?" diye sordu.

"İyi haber, yakınlarda hiç uçurum yok, ayrıca üç çocuk adamın hızını iyice

düşürecektir. İtfaiyedeki çocukları harekete geçirdim, adamı ürkütmemek için sivil kıyafetle çıkacaklar. Bir de cankurtaran teknesi yola çıktı. Adanın çevresinde dolaşacak. Fark ettikleri anda bizi arayacaklar. Burada hâlâ ambulansa ihtiyacımız var mı?"

Başımı iki yana salladım ama hiç de iyi bir fikir değildi. "Yok. Ambulansla filan gitmiyorum. Sizinle geliyorum ben."

Polislerin hepsi göz göze geldi, çavuş omuz silkti. "Tartışma zamanı değil. Benim görüşüme göre Brookes evden arka kapıyı kullanarak çıkmışsa patikadan sağa dönmüştür. Sola dönmek onu sadece sahile götürür, ayrıca birkaç kilometre boyunca hiç uçurum yok. Memurum az önce uçurum patikası boyunca 250 metre kadar ilerlediğini söyledi. Henüz Brookes'tan bir iz yokmuş." Ray kapıya yöneldi. "Ben de şimdi onun arkasından gidiyorum, adamınızın arada bir yerde durmadığından emin olmamız gerek. Numaranız bende var." Sonra kapıdan çıkıp koşarak uzaklaştı.

"O halde biz neyi bekliyoruz," diye haykırdım, hâlâ harekete geçmemiş olmanın öfkesiyle.

Genç kadın belime sarıldı. "Bizim arabanın yanında durmamız gerekiyor, böylece çocuklarını bulduklarında olabildiğince çabuk oraya ulaşabileceğiz. Ray polis arabasını bize bıraktı ve araba dört çekişli, yani engebeli yollara girebiliriz." Koluma girip beni sandalyeye doğru götürdü. "Müsaade et de başına bakayım," dedi kibarca. Fakat tuhaf bir şekilde acıyı hiç umursamıyordum. Acı sadece yapmam gerekenin bir hatırlatıcısı gibiydi.

Yarım dakika kadar oturduktan sonra yerimden fırladım. Aynı anda başlayan başımdaki zonklama adeta sabit durmam gerektiğini yoksa tekrar kendimden geçebileceğimi söylüyordu.

"Sadece gitsek olmaz mı, çıkalım ve ne yöne gittiyse oraya gidelim? Lütfen. Burada öylece hiçbir şey yapmadan oturamam."

İki polis bakıştılar, onların da aynı rahatsızlığı hissettiklerini anlamıştım.

Tom hafifçe başını salladı. "Robert gideli aşağı yukarı on beş yirmi dakika olmuş. Ortalama yürüme hızı kabaca saatte beş kilometredir, peki ya çocuklarla?"

Freddie'yi Robert'm taşıdığını ve Jasmine'in ona ayak uydurabileceğini biliyordum. Onları sadece Billy yavaşlatırdı ve bu da büyük olasılıkla en azından ilk kilometreye kadar olmazdı. Bunları söyleyince Tom da aym fikirde gibiydi.

"Becky, sen sür, ben yolu söyleyeyim," deyince Becky'nin, sebebini anlayamadığım şaşkın bakışıyla karşılaştı. "Aldığın harita nerede?"

"Arabada," diye cevap verdi Becky çantasını alırken. "Ray'ye söyleyecek misin?"

Tom zaten telefonunu kulağına götürmüş, ön kapıya doğru yürüyordu.

"Ray, biz evden uçuruma giden patika boyunca yaklaşık bir buçuk kilometre ilerleyeceğiz. Evet, haritamız var. Sana orada yetişiriz."

58

Becky, Olivia'ya ne söyleyeceğini bilmiyordu. Robert, çocukları götürdüğünden bu yana iki saat geçmişti ve hâlâ onları gören yoktu. Olivia arabanın arka koltuğunda oturmuş, başını cama yaslamış yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ama hiç ses çıkarmıyordu.

"Olivia, ne hissettiğini hayal dahi edemem ama en azından çocuklara hiçbir şey olmadığından neredeyse eminiz. Aksi olsaydı bilirdik. Uçurumlar Robert'm onları götürmesinden birkaç dakika sonrasından beri çocuklarını arayan adamlarla dolu. Çocuklarını bulacağız."

Becky göz ucuyla Tom'a baktı. Amirinin, insanlara tutup tutamayacaklarını bilmedikleri sözler verilmesinden nefret ettiğini biliyordu. Ama bu defa Tom, üstdudağını ısırarak sadece başını sallamakla yetinmişti.

Becky'nin gözüne hemen ötede bir hareketlenme ilişti, koltuğunda doğruldu. Arabayı güven içinde inebilecekleri kadar uçurumun kenarına yanaştırıp çimlerin üstünde park etmişlerdi. Olivia da bir şey sezinlemiş olmalıydı, çünkü başını camdan çekmiş, Becky'nin omzunun üstüne doğru uzanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, umutla parlayan bir sesle.

"Bir şey gördüm sandım," dedi Becky. Aşağıdaki uçurum patikasından zikzak çizerek yürüyen birinin başı gözüne çarpmıştı.

Olivia hemen hareketlenip kapı koluna uzandı.

"Hey," dedi Tom. "Olivia dur. Eğer bu Robert ise sakin olmak zorundayız. Aşağı atlamasına ya da ani tepki vermesine neden olacak bir şey yapma. Uçurumun kenarına bizden daha yakın."

Aşağı tarafta, onlara doğru kıvrıla kıvrıla uzanarak yükselen patika inişli çıkışlıydı, bu yüzden tek gördükleri birkaç saniyede bir görünüp kaybolan bir kafaydı.

Arka koltuktan gelen inilti ve uzunca süredir tuttukları nefesi sonunda bırakmalarıyla çıkan ses, Ray'yi tanımalarının işaretiydi. Gördükleri baş, onlara doğru hızla gelen Ray'inkiydi. Ne iyi haber getiriyormuş kadar hızlıydı ne de kötü haber getiriyormuş kadar yavaş.

Ray yorgunluktan kıpkırmızı kesilmiş bir suratla arabaya yaklaşırken Tom ve Becky kapılarını açıp emniyet kemerini açmak için savaş veren Olivia'nm inmesine yardım ettiler. Becky temiz hava ve bacaklarını açma fırsatı bulduğuna sevinmişti. Tertemiz deniz havasını getiren sert rüzgârda derin bir nefes alıp ciğerlerini doldurdu.

"Haber var mı?" diye sordu Tom. Olivia ağlamaktan şişmiş gözlerle dikkatle Ray'ye bakıyordu. Baş ağrısının henüz kesilmediğini tahmin etmek Becky için zor değildi.

"Patikalarda bir yerde değil. Bundan eminiz. Aklımıza tek gelen bir yere girip saklandığı."

Becky etrafına bakındı. Görebildiği tek şey geniş düzlüklerdi.

Ray, Becky'nin bakışını doğru yorumlamıştı. "Göründüğü kadar kolay değil. Bu adanın her tarafı savaştan kalma sığınaklarla delik deşik ^ bir de eski kaleler var. Brookes'un kaçış yolunun başları, yılın bu zamanında genelde boş olan evlerin yanından geçiyor, yani kapıyı kırıp içeri girmiş olabilir. Hatta kapıları kilitli bile olmayabilir. Bariz yerlerden sistematik bir arama başlatıyoruz ama sabırlı olmak zorundayız. Çocukların üzerlerindeki kıyafetleri söyleyebilir misiniz Bayan Brookes? Hangi renkleri aradığımızı bilmenin yardımı olur."

Olivia, Jasmine'in giydiği mavi tişörtü ve çizgili şortunu tarif ederken Becky denize döndü. Robert'm sıradaki hamlesi neydi?

Saklandığı yerden onu nasıl çıkarabilirlerdi? Güneşin batmasına daha saatler vardı, peki Robert ne olmasını umuyordu?

Arka taraftan, Ray'in telsizinden bir ses duyuldu.

Ray hemen telsizini kaptı. "Ne?" diye bağırdı. Becky dönüp çavuşa baktı. Kaşlarını endişeyle çatmıştı. "Orada ne halt ediyor bu herif?" Ray çoktan arabaya doğru hareketlenmişti, diğerleri de hemen arkasındaydı. "Ed'i ara, adamlarını oraya yönlendirmesini söyle; ama akıllı olsunlar. Hemen müdahale etmesinler. Anlaşıldı mı?"

Ray doğruca şoför koltuğuna geçti. Becky de arka tarafta Olivia'mn yanındaki koltuğa oturdu. Uçurumun bu kadar yakınında arabayı döndürmeye çalışırken Ray'in dikkatini dağıtmamak için kimse konuşmuyordu. Becky, Olivia'mn elini ona doğru uzattığını hissetti. Parmakları buz kesmişti ve Becky'nin parmaklarını kıracakmışçasına sıkıyordu. Ray arabayı döndürdüğü gibi sireni çalıştırdı.

"Endişelenmeyin, yaklaştığımız anda kapatacağım. Yanılmışız. Anlaşılan adamınız, sanırım adayı bilmediğinden, bahçeden çıkınca diğer tarafa sapmış. İki kilometre kadar gayet düzlük bir arazi, çoğu kumsal. O yöne de birkaç adam göndermiştik ama bir süre saklanmış olmalı ki onu gören olmamış. Az önce cankurtaran teknesi Clonque Kalesi'nin ötesinde Brookes'un yerini saptamış.

Olivia derin bir nefes verdi. "O kaleyi biliyorum. Denizde, değil mi? Sadece oraya giden iskeleden bir yol vardı, yani deniz seviyesinde."

Becky o anda Olivia'mn aklından geçeni anlamıştı. Deniz seviyesindeyse güvenli demekti.

"Kale deniz seviyesinde ama görüldükleri yer orası değil. Yukarısındalar: uçurumda."

59

Becky'nin elini can havliyle tutuyordum; ama Ray, çocuklarımın nerede olduğunu söylediğinde kan beynime hücum etti ve başımdaki ağrı daha da şiddetlendi. Bir an tekrar bayılacağım sandım, kendime hâkim olmak zorundaydım. Çocuklar yorgunluktan bitap düşmüş olmalıydılar. Saatlerdir yürüyorlardı. Freddie kesin ağlıyordu, Billy ise ayaklarını sürütüyor, mızmızlanıyordu. Ya Jaz? O hiçbir şey söylemiyor, neler olduğunu anlamaya

çalışıyor ve beni merak ediyordu. Aklında kalan bana ait son görüntü, babasının başımı kalorifere vurma anıydı.

Ray'in sireni kapatması içimi rahatlatmıştı. Robert duyacak olsa onu bulduğumuzu anlayacaktı. Ona önce ben ulaşmak istiyordum.

Ray dik yamaçtan aşağı son hızla inerken bir başka kocaman kale harabesinin yanından geçti. Yanıp sönen ışıklarla yanlarından geçtiğimiz birkaç insanın ve arabanın şaşkın bakışları arasından, dar bir patikanın olduğu yerde yolun kenarına arabayı çekti.

"Beckv," dedi Ray. "Sen arabada Olivia'yla kal. Tom'la ben bu işi hallederiz."

İmkânı yok.

"Ben de geliyorum," dedim, beni arabaya kilitleyip gitmemeleri için dua ederken.

Tom arkaya dönüp bana baktı; yüzünde halden anlar ama ciddi bir ifade vardı.

"Olivia, çocuklarının sana ihtiyacı olacak, bu yüzden gelebilirsin. Ama başını eğip hiç görünmemen çok mühim. Robert, seni görürse her şey mahvolabilir. Anlıyor musun?"

Çocuklarımı gördüğüm zaman sözümü tutup tutamayacağımı bilmiyordum ama kabul ettim.

Ray çoktan koşarak arazinin karşı tarafına ilerliyordu.

"Ray ne yapıyor?" diye fısıldadım telaşla. Robert'm beni duyacağından korkuyordum.

"Robert'ı görüp göremeyeceğine bakacak. Endişelenme. Durum tehlikeli bir hal almadıkça Robert'a yaklaşmayacak."

Gözümüzü önümüzdeki Ray'den ayırmadan patika boyunca koşturuyorduk. Arazi engebeliydi, açık sarı katırtırnakları ve soluk leylak rengi sardunyalar daracık patika izinin her yanını sarmıştı. Takılıp düşmemek için sık sık başımı eğip önüme bakmak zorunda kalıyordum ama gözümü Ray'den ayırmayı hiç istemiyordum. Ray aniden yere eğildi, bize dönüp eliyle durmamızı işaret etti.

Robert'ı ben göremiyordum fakat Ray'in gördüğünü biliyordum. Bize eğilmemizi işaret etti. Dizlerimizin üstüne çöküp sessizce yola devam etmeyi bekliyorduk.

Jaz'la iletişim kurabileceğim gibi çılgın bir düşüncem vardı. Telepatinin keşfedilmeyi bekleyen bir sezgi ya da bir beceri olduğuna hep inanmıştım ve şimdi elimden geleni yapmanın zamanıydı.

faz, canım, beni duyabiliyor musun? diye zihnimde tekrarladım. *Yere yat Jaz. Çocukları da yere yatır, kollarınızı bacaklarınızı birbirinize dolayıp düğüm olun ki sizi birbirinizden ayıramasın. Bu, işini zorlaştırır. Yap haydi Jaz. Yap, tatlım.*

Ray'in yanına varınca nihayet hemen aşağımızdaki Robert'ı ve çocukları görebilmiştim. Çocuklarımın hâlâ hayatta olmasının verdiği ferahlıkla boğazıma kadar gelen hıçkırığı yuttum. Robert ayaktaydı ama Jaz muhtemelen onca yürüyüşün verdiği yorgunluktan yerdeydi. Başı eğik öne doğru eğilmişti. Hemen yanında Freddie, ablasına sokulmaya çalışıyordu. Jaz başını kaldırmadan kolunu uzatıp kardeşine sarıldı. Billy ayaktaydı, yüzündeki ifadeyi göremeyecek kadar uzaktaydım ama gözünü dikmiş babasına baktığını görebiliyordum. Tamamen şaşkın olduğunu zihnimde canlandırabiliyordum.

Etraf sessizdi; belki çocukların seslerini işitebilirim diye iyice kulak kabarttım. Uçurumun dibindeki kayalıklara ara ara çarpan dalgaların ve poyraz kuşlarının kulak tırmalayan cırtlak seslerini dinlemeye çalıştığım sesleri perdeliyordu. Fakat sanki cılız da olsa ağlamamaya çalışan Billy'nin boğazında düğümlenen hıçkırığı ve ablasının ona, "Şşş, şşş!" dediğini işitir gibiydim. Ya da belki hepsini zihnimde kurmuştum.

Sonra Robert'm alçak, homurtulu sesini duydum; yüzü bize dönük olduğu için sesi daha belirgindi. Söylediklerinin bir kısmını rüzgâr sesi bastırsa da ne söylediğini biliyordum.

"Kalk Jasmine, Freddie'yi de al." Robert'm el hareketlerinden Jasmine'den ne yapmasını istediğini anlıyordum. Kızımın Freddie'yi tutmasını istiyordu; çünkü hepsini tek seferde kendi tutamazdı. Fakat Jasmine kımıldamıyordu. Freddie'yi iyice yanına çekmiş, düşünce yoluyla ona yakardığım kadar olmasa da Robert'm işini zorlaştırıyordu.

Tom ve Ray aralarında fısıldaşarak ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Robert çok uzaktaydı ve şu an ona doğru hücum etseler hâlâ çocuklarımı -en azından ikisini- kapıp uçurumdan atlayacak kadar zamanı vardı.

Ne konuştuklarını du-yamıyordum ama yavaş yavaş kenardan öne doğru kaydım ve Ray'le aynı hizaya geldim.

Robert aniden Jasmine'in saçından yakalayıp ayağa kaldırdı. Kızım acıyla çığlık attı. Yüreğim parçalanmış, tüm sağduyumu kaybetmiştim. Çocuğumun canını acıtıyordu, bu yüzden ayağa kalkıp koşmaya başladım. Bir anda bir el bileğimden yakalayıp Robert'm beni fark etmesine fırsat vermeden geri çekti fakat geriye doğru tekme atarak ayağımı kurtardım.

"Jaz!" diye haykırdım. "Yere yat, Freddie'nin üstüne uzan. Billy, Billy, yere yat."

Jasmine başını aniden çevirince ipeğimsi saçları Robert'm elinden kayıp kurtuldu. Duraksadı fakat bu yalnızca bir saniye sürmüştü, sonra kendini yere attı. O sırada çığlık çığlığa olan

Freddie'yi de yere çekip küçük kardeşinin üstüne kapaklandı. Ancak Billy hâlâ ayakta, gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Robert, onu yakalamak için uzandı, neyse ki Jaz daha hızlıydı ve Billy'nin eli ona, Robert'tınkinden daha yakındı. Kardeşinin elinden tutup hemen kendine doğru çekti, Billy şaşkınlıkla çığlık atıp sendeleyerek yere devrildi.

Polislerin ayağa kalkmaması için dua ediyordum. Robert, ben yanma gitmeden onları görürse çocuklarımdan birini yakalayıp aşağıdaki dalgalı sulara atlardı. Şu an gözümü Robert'tan ayırmaya cesaret edemiyordum ama göz ucuyla kıyı şeridinin hemen gerisinde suya batıp çıkan parlak turuncu cankurtaran teknesini görebiliyordum. Fakat Robert, çocuklardan biriyle aşağı atlarsa tekne bir işe yaramazdı. Denize varamadan kayalara çarparlardı.

"Robert!" diye haykırdım, çektiğim tüm acıyı ve ıstırabı bu kelimeye sığdırarak. Robert yere eğilmiş, çocukları birbirinden ayırmaya çalışıyordu ama bunu yaparken bir yandan beni de izliyordu. Ona doğru koşarken çocuklardan birinin kolundan çektiği anda çocuğun diğer koluyla bir bacağa sarıldığını görebiliyordum, onları birbirinden ayıramayacaktı. En azından ben yanma gidene dek.

Ya da ben öyle sanıyordum. Ama yanılmıştım.

Yaşadığı onca şeyin korkusuyla ve de benim sesimi duyduğu için Freddie, o

sırada azimle Billy'yi kurtarmaya çalışan Jasmine'e fark ettirmeden altından sürünüp çıkmayı başarmıştı. Robert fırsatı kaçırmayıp Freddie'yi yakalayıp kucağına aldı.

Kardeşini koruyamadığı hüsranıyla haykıran Jasmine'in gözyaşlarına aldırmadan Robert uçurumun kenarına doğru yanaştı. Jasmine'i teselli etmek için neler vermezdim ama henüz yapamazdım. Donakalmıştım.

"Robert." Sesimin titremesine engel olmaya çalışıyordum. "Yapma. Yalvarıyorum. Freddie'yi yere bırak."

Jasmine ve Billy sürünerek Robert'tan uzaklaşıp bana doğru yaklaştılar, elimle arkama geçmelerini işaret ettim. Jaz anlamış, Billy'yi de beraberinde çekiştiriyordu. Fakat gözlerimi bir an olsun kocamdan ayırmıyordum.

"Hiç anlamadın, değil mi Olivia?" dedi Robert. "Seni kazanmak için, bana ait olman için, neler yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Zorunda kaldığım onca şeyi yapmanın ne kadar sevgi gerektirdiğini biliyor musun?"

Gayet iyi biliyordum. Hepsini kendi kendime anlamıştım ama anlatabileceğim kimsem yoktu. Aşk ve bağlılıktan başka hiçbir şeyin delili yoktu. Bunu haklı çıkarmak için ne söyleyebilirdim ki?

"Anlıyorum Robert. Beni ne kadar sevdiğini biliyorum ve bana karşı her zaman ne kadar iyi olduğunu. Seni incittiğim için özür dilerim." Yavaş yavaş ona doğru ilerlemeye başladım. Belki onu hâlâ hissettiği şeyin saf sevgi olduğuna ve yaptığı kötülüklerin bu aşkı kirletmediğine ikna edebilirdim. Acaba onu hâlâ ikimiz için bir şans olduğuna ikna edebilir miydim?

Yüzüme üzgün bir ifade yerleştirmeye çalışarak bir adım daha attım.

"Ölmeni istemiyorum," diye yalan söyledim. "Konuşamaz mıyız? Ne olur, Robert?"

Bir an için onu etkilediğimi sandım ama Robert'm bakışları arka tarafıma doğru kaydı, gözleri birden değişti. Birini görmüştü. Artık yalnız olmadığımızı fark etmişti. Freddie'yi daha da sıkı sarıp uçurumun kenarına doğru gerilemeye başladı. Daha fazla kenara yaklaşmasına izin veremezdim, yalnızca yedi sekiz metresi kalmıştı.

Billy ve Jasmine'in arkamda ağladıklarını duyabiliyordum, Freddie'nin korku dolu minik yüzüne son bir kez baktım. Düşünmek ya da plan yapmak için bekleyemezdim. Çocuğum Robert'm elindeydi. Öne doğru eğilip ona doğru atıldım. İki adım daha atıp Robert'ı yere düşürmeyi denemek için sıçradım. İriyarı bir adam değildi, yine de benden daha irice ve ağırdı; çarpmanın etkisini savuşturdu; düşmemişti. Fakat kollarını gevşetmiş ve kucağındaki Freddie kaçmıştı.

Boğazımdan tutup beni kendine doğru çekti. Ağzının içinde mükemmel aşkıyla ilgili delice bir şeyler geveleyip iyice sıktı. Kurtulmak istiyordum; Jaz'm çığlıklarını duyabiliyor, Robert'm omzunun üstünden Freddie'nin geri geri giderek bizden uzak-laştığmı fakat o minik ayaklarıyla birkaç adım daha atarsa ayağının boşa gelip uçurumun yamacından aşağı yuvarlanacağını fark etmediğini görebiliyordum.

Nefes alamıyordum. Kendi hayatım için değil, Freddie'ninki için savaş veriyordum ama bağıramıyordum. Deniyordum fakat boğazımdaki baskıdan dolayı gırtlağımdan ciyaklamayı andıran bir sesten başka bir şey çıkmıyordu.

Başımı çeviremiyordum ama bilmediğim bir yerden karanlık bir siluetin fırlayıp Freddie'yi tam kenardan çekip aldığını gördüm.

Tanrım, sana şükürler olsun. Çocuklarım güvendeydi.

Artık ölebilirdim.

60

Oturduğum koltuktan, yemek odasındaki masada oturan başmüfettişi -uçurumun tepesinde bitmez tükenmez iki saatlik bekleyişimiz sırasında hitap etmemi istediği şekliyle Tom'u- kurulama bezine sarılı bir paket donmuş bezelyeyle, Freddie'yi uçurumun kenarından çekmek için yere atlarken incittiği bileğine pansuman yaparken görebiliyordum. Doktora göre sadece bileğini burkmuştu ama yaptığı şey karşısında ona yeterince teşekkür edebileceğimi hiç sanmıyordum.

Robert, Alderney topraklarında işlediği suçlardan ötürü tutuklanıp nezarete atılmıştı. İngiltere'nin yetki belgesi yarına buraya ulaşmış olacaktı; görünüşe göre sonrasında Robert'ın orada işlediği suçlardan ötürü Manchester'a mı dönmesi gerektiği yoksa bana ve çocuklara saldırmasından dolayı burada tutulup

dava mı edileceğine karar vermeleri gerekecekti. Ray'ye, Manchester'da işlediği suçların neler olduğunu sordum ama bana bu konuyu Tom'la görüşmem gerektiğini söyledi.

Her yanıma çocuklar doluşmuştu. Jaz bir yanımda, Billy di-ğerindeydi ve her ikisi de bana o kadar sokulmuşlardı ki bütün güçleriyle göğsüme kendilerini bastırdıkça nefes almakta zorlanıyordum. Freddie yün yumağı gibi dizlerimin üstünde kıvrılmış, başı boynumdaki yaralara değiyordu. Sızılarım az kalsın neleri kaybedeceğimi hatırlatıyordu sadece.

Çocuklar çok sarsılmışlardı ve yaşadıklarını nasıl geride bırakmalarını sağlayabileceğimi bilmiyordum. Bu adadaki huzur ve dinginliğin onları rahatlatacağını umuyordum. Düzelmesi en uzun sürecek olan Jasmine'di. O minik yüzündeki ciddi ifade ara ara kafasında bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi çatık kaşlara dönüşüyordu.

Tom, bana bakıyordu; benimle ciddi bir şey konuşmak istediğinin farkındaydım. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı; odadaki sükûneti mahvedecek en ufak gerilim emaresinden kaçınarak olabildiğince düz bir tonda konuşuyordu.

"Olivia biraz konuşabilir miyiz mümkünse? Çocuklarından ayrılmak istemediğini biliyorum ama Becky onlarla kalacak. Gözünün önünden ayrılmasınlar diye hemen şurada yemek odasında da oturabiliriz ama muhtemelen bizi duymamaları daha iyi olur."

Jaz'la, sadece iyi olduğundan emin olmak için, sessizce biraz konuşup hepsinin (eğlenebileceği bir DVD seçmesini önerdim. Zararsız bir şey olabilirdi, hatta en iyisi neşeli bir çizgi film.

Tom'un peşinden gittim, çocuklarımın görüş alanından çıkmamaya gayret ediyordum. Tom söyleyeceklerini çocukların işitmesini istemiyormuşçasma onlara sırtı dönük oturdu.

"Tom, bugün yaptıkların için sana nasıl teşekkür edebilirim, bilemiyorum."

Nazikçe bana gülümsedi. "Hayatını tehlikeye attın, az kalsın seni kaybediyorduk. Böyle bir şey olsaydı kendimi affedebilece-ğimi sanmıyorum."

Tom'un Freddie'yi kucaklayıp Jasmine'e verdiği sırada Ray'in Robert'm üstüne atlayıp yere yatırdığını ve Becky perişan haldeki çocuklarımı emniyete alırken

ikisinin Robert'ı kelepçelediğini bana anlatmışlardı. Fakat çoktan bilincimi kaybetmiştim ve bir kez daha beni ayıltmak zorunda kalmışlardı.

Gözümü açtığımda gördüğüm ilk şey, o ana dek gördüğümden çok daha güzel görünen kirli, gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş yüzleriyle başıma üşüşmüş üç yavrumun inanılmaz gö-rüntüsüydü. Tom uzanıp elimi kibarca sıkınca geçmişten sıyrılıp şimdiye döndüm.

"Robert'ın çocuklar için geldiğini biliyorduk. Sophie söylemişti. Yapmayı planladığı şeye inanabilmek sana imkânsız gelmiş olmalı."

"Öyleydi ama ne yazık ki bunu yapacak ilk baba olmayacaktı, değil mi? Ayrıca onu sevmediğim için bana acı çektirmek istiyordu."

Şüphelerimi ve çocuklarımın hayatının tehlikede olduğunu, söyleseydim kim bana inanırdı ki? Tanrı'ya şükür, kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, Sophie anlamıştı. Gerçi onca yıl önce Robert'ın saplantısına tanıklık eden de oydu; kocamın neler yapabileceğini biliyordu. Çok geçmeden ondan nasıl kurtulacağımı planlamıştık.

Sophie olmadan ne yapardım ben? Kurtulur kurtulmaz Becky'den ona telefon etmesini rica etmiştim. Dostumla şahsen konuşmak istesem de önceliğim çocuklar olmak zorundaydı. Onu sonra, çocukları yatırınca arardım.

Tom öne doğru eğilip sesini daha da alçalttı.

"Bugünkü dehşet anlarına yenisini eklediğim için kusura bakmayın ama Danush Jahander hakkında konuşmamız gerekiyor. Onunla ilgili bana ne anlatabilirsiniz?"

Bunun geleceğini elbette biliyordum, hazırlıklı olmam gerekirdi. Ama onun adını bir başkasının dudaklarından duymak bile hâlâ içimi acıtıyordu. İstifimi bozmamaya çalıştım.

"Yıllar önce gittiğini biliyorsunuz, sizi şimdi o korkunç geceden hatırlıyorum. Çok uzun zaman önce gibiydi ama o zaman bana karşı çok naziktiniz ve ailem konusunda beni desteklemiştiniz." Konudan neredeyse tamamen sapıyordum. Hangi taraftan bakarsam bakayım ailemin ölümü sanki benim hatammış gibi geliyordu. Ama Tom, Dan hakkında konuşmak istiyordu, bu yüzden tekrar konuya döndüm.

"Dan beni terk ettiğinde üzgün olduğunu söyleyen bir mesaj aldığımı bildiğinize eminim ve o zamandan sonra yaklaşık bir yıl öncesine kadar ondan hiç haber almamıştım. İzimi bulmuş, tekrar bir araya gelmemizi istiyordu. Yapamadım. Dan'i çok seviyorum ve daima da seveceğim ama Robert'm neler yapacağını biliyordum."

Bunu söylerken Tom'un yüzüne bakamamıştım. Parmağımla masanın üstüne şekiller çiziyor, tüm dikkatimi ona veriyordum.

"Peki, ne oldu?"

"Dan'i birkaç defa gördüm, kocamdan ayrılmam için bana yalvardı. Hatta benden Jaz'ı ailesiyle tanıştırmak için İran'a bile götürmemi istedi. Az kalsın yapacaktım da. Fakat zamana ihtiyacım olduğunu ve hem Dan hem de çocuklar için tehlikenin göze alınamayacak kadar büyük olduğunu ona anlatamadım."

"Danush'un iki hafta önce kocanızla temas kurduğunu biliyor muydunuz? Anlaşılan bir görüşme ayarlamak istemiş."

Masa örtüsünde giderek daha da karmaşıklaşan şekillere olanca dikkatimi verdim. Sesim, neredeyse fısıltı halinde çıkmaya başlamıştı.

"Sophie söylemişti. Dan biraz tezcanlıdır, beklemek istemiyordu. Ama Robert Nevvcastle'daydı; bu yüzden görüşmelerinin mümkün olmayacağım tahmin etmiştim. İki haftadan beri Dan'den hiç haber almadım, telefonlarıma da cevap vermiyor. Bu yüzden ben de kaçtığım için hâlâ bana çok kızgın olduğunu sanıyordum. Belki şimdi... Bilemiyorum. Her şeyin üstünden o kadar zaman geçti ki."

Tom'un yüzüne hâlâ bakamıyordum. Beynimin her yanı Dan'in görüntüsüyle dolmuştu. Söylediğim bir şeye gülerken ve kolunu uzatıp beni kendine doğru çekmiş saçlarımı öperkenki halini düşünüyordum. Tom yine konuşmaya başladı ama o resmi zihnimde tuttum. Bu resme bakmak hoşuma gidiyordu.

"Geçtiğimiz çarşamba kocanın Danush'la evinizde bir görüşme ayarladığını sanıyoruz. Robert'm o gece eve geldiğini biliyoruz." Göğsümü bir şeyin sıkıştırdığını hissettim, Tom'un ne söyleyeceğini biliyordum. "Üzgünüm Olivia. Bugün o kadar çok şeyle uğraşmak zorunda kaldın ki. Ayrıca yükünü daha da ağırlaştırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama kocamn Da-nush Jahander'i öldürdüğüne inanıyoruz."

Başımı masadaki kollarımın üstüne bıraktım. İçim kederle dolup taşmıştı; sonunda, canım sevgilim Dan'im için yas tutmakta serbesttim. Zihnimde onu hâlâ görebiliyordum. Tom ayrıntılarla devam ederken Dan'in hayalimdeki sarılmasından biraz uzaklaşıp o çikolata kahverengisi gözlerinin içine bakıp gülümseyişini izliyordum. Sanırım şu an benimle gurur duyardı.

"Kocanın çalışma odasında kan bulduk. Kandan aldığımız DNA örneğiyle tavan arasındaki Dan'in eşyalarının olduğu kutuda bulduğumuz eldivendeki kan eşleşti. Fakat bulduğumuzun Dan'in kanı olduğundan tamamen emin olmamız gerekiyor, bu yüzden, senin için de bir mahsuru yoksa, Jasmine'den DNA örneği almayı istiyoruz."

Gözyaşlarıyla çizik çizik olmuş yüzümü kaldırıp Tom'a baktım. Şimdi söyleyeceklerim için kendimden nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu.

"Elbette alabilirsiniz, başmüfettiş; ama işinize yarayacağından emin değilim. Ne yazık ki Jasmine, Dan'in değil, Samir'in kızı."

61

>

Çarşamba

Dönüş yolculuğunda Tom şaşırtıcı derecede sessizdi. Aksine Becky'nin sevinçten içi içine sığmıyordu. Nihayet bu aile huzur içinde yaşayabilecekti. Dan'in bunun bir parçası olamaması çok trajikti, öte yandan korkmadan bir hayat sürmek Olivia için huzur verici olacaktı.

"Sen iyi misin, Tom?" diye sordu Becky. "Elin acıyor mu?"

"Evet ama sorun değil."

Becky bekledi ama dahası gelmedi.

"Her şey yolunda mı?" Tom'un yüzündeki ifadeye anlam veremiyordu. Derin düşüncelere dalmış, bildiği Tom'a hiç benzemeyen şekilde sürekli altdudağını ısırıyordu.

"İyi, sağ ol."

Yok artık, ağzından kerpetenle laf almak gibiydi bu. En azından Olivia'mn ve çocukların güvende olduğunu söylemek için telefonla aradığında Sophie Duncan'ın sesi çok neşeli gelmişti. Becky, Sophie'ye Danush'tan bahsetmemişti, bu işi Olivia'ya bırakmıştı.

"Peki, bu Samir ve Dan olayı hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Becky sohbeti başlatmak için son çare olarak.

"Olivia yıllar önce Danush'u, Jasmine'in Samir'den olabileceğini anlattığını söyledi, adam da bu yüzden gitmiş."

"Ama neden? Danush'u o kadar çok sevmişse neden ağabeyiyle ilişkisi olmuş?"

Tom başını iki yana salladı.

"Bunun nedenini bulmak bizim işimiz değil Becky. İnsanlar kendilerinden başkalarının asla anlayamayacağı nedenlerle türlü türlü aptalca şey yaparlar."

Becky bunun Peter Hunter'la onun hakkında iğneli bir tespit olmamasını umdu, gerçi Tom'un böyle bir şey düşüneceğini zannetmiyordu, bu yüzden bu fikri kafasından attı.

"Galiba hepsi aynı anda hem Dan'i kıskandırmaya hem de Samir'i etkilemeye çalışmasıyla bağlantılı," dedi Tom. "Ve işler biraz kontrolden çıkmış. Böyle bir şey. Zaten Jasmine'in gerçek babası o olmamasına rağmen Olivia, kızını hep Danush'un çocuğu olarak düşünmüş ve kızını da buna inandırarak büyütmüş. Jasmine'in kan örneklerine bakacağız ama amcası yani Danush ile eşleşeceğine neredeyse eminim."

"O halde içini kemiren ne?"

"Bilmiyorum. Yanlış bir şeyler var. Bunu biliyorum, hissedebiliyorum. Fakat ne olduğunu bilemiyorum."

Bir süre konuşmadan her biri kendi düşünce âlemine daldılar. Tom üzerinde çalıştığı notlardan birkaçını aldı, ama hemen tekrar kenara koydu.

"Bir süredir sana söylemek istediğim başka bir şey var; gerçi şimdi söylemek ne kadar doğru emin değilim. Senin gibi biri eki-bimdeyken onu kaybetmek istemem."

Becky birden ona döndü. "Ne? Başım belada filan değil, değil mi?"

"Yok, hayır, tabii ki de değil. Guernsey Havaalanı'nda uçağı beklerken bir telefon geldi, Londra Polis Teşkilatı'ndan, geçici bir görevle ilgilenip ilgilenmediğimi soruyorlardı."

"Kabul etmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Becky sesindeki korkuyu gizleyememişti.

"Hayır ama bahsettikleri işin Peter Hunter'mki olduğunu sana söylemem gerektiğini düşündüm. Düşüncelerini nasıl etkiler bilmiyorum ama anlaşılan karısı sonunda onu terk **ctmif,** Peter ücretsiz izne ayrılmış, stres yüzünden görevini Ininkmif."

Becky cevap vermedi. Ne diyeceğini bilmiyordu; Tom da Becky'yi bir şey söylemesi için sıkıştırmamıştı.

Becky dalgın gözlerle altlarındaki beyaz bulutlara baktı. Demek Peter artık özgürdü... Birkaç ay önce olsa içi neşeyle ve geleceğe dair umutla dolardı.

Duygularını anlamlandırmaya çalıştı. Ne hissetmeliyim? Onu tekrar istiyor muyum? Fakat yüreğinde tek bulabildiği boşluktu; sonunda farkına varmıştı, hiçbir şey hissetmiyordu: ne Peter'ın hak ettiğini bulduğuna dair bir haz ne de serbest olduğu için neşe.

Becky başını koltuğun arkasına yaslayıp gülümseyerek hafifçe Tom'a döndü.

"Benden öyle kolay kolay kurtulamazsın Tom."

"İyi karar/' diye mırıldandı Tom hafif bir tebessümle, sonra tekrar dikkatini notlarına verdi.

62

Perşembe

Tom o geceyi bildiği ve şüphelendiği her şeyi düşünerek geçirmişti. Leo'yu görmemişti. Mutfakta önünde bir şişe şarap bir makarna tabağı, kalem ve kâğıtla öylece oturmuştu. Fakat hiçbir şey yazmamıştı.

Philippa'yı görmesi gerekiyordu.

Odaya girdiğinde Philippa, onu ışık saçan bir tebessümle ve tokalaşmak için masanın diğer tarafına eline uzatarak karşıladı.

"İyi işti Tom. Bilhassa mükemmel bir ekip çalışmasıydı. Bunu Müfettiş Robinson'u arayıp ona da söyleyeceğim. Fakat ekibin geri kalanına tebriklerimi sen iletir misin, lütfen?"

"Teşekkürler Philippa. Fakat kendimizi heyecana kaptırmadan önce bir dakikan var mı?"

"Elbette, buyur, otur. Suratın neden bu kadar asık? Keyiften havalara uçman gerekiyor."

Tom nereden başlayacağı konusunda kararsızdı.

"Robert Brookes'un, Jahander'in ölümüyle ilgisinin olmadığını iddia ettiğini biliyorsun, değil mi? O gece otelden hiç ayrılmadığına ve bir başkasının onun arabasını alıp onu tuzağa düşürmek için Manchester'a getirdiğine yemin ediyor. Ve elbette ortada hâlâ bir ceset yok."

Philippa omuz silkti. "Olacağı da yok gibi, eğer senin de şüphelendiğin gibi bir gölün dibindeyse. Ayrıca adam tabii ki masum olduğunu iddia edecek. Farklı bir şey beklemiyorduk, değil mi? Jahander'in ölmesini başka kim isteyebilir ki?"

Tom başını iki yana salladı. Bu kadar basit olmadığına dair içinde bir his vardı.

"Robert bizden, evindeki çekmecede Jaguar'm yedek anahtarının olup olmadığını kontrol etmemizi istedi. Yoktu, gerçi orada anahtar olduğuna dair elimizde sadece onun sözü var."

"Tom burada önümüzde sonucu baştan belli bir dava var. Jahander'in Brookes, Newcastle'dayken onu aradığını biliyoruz. Bir görüşme ayarladıklarını ve Brookes'un evine geldiğini biliyoruz. Adamı sadece bir kişi değil, iki kişi görmüş. Evde ve arabasında kan bulduk ki aynı araba o gün sabah olmadan tekrar Newcastle'daydı. Kayıp bir bıçak var ve daha sonra tekrar Brookes tarafından yerine konuluyor. Üstelik Jahander hâlâ kayıp. Geçen çarşambadan beri onu ne duyan ne gören var."

"Farkındayım Philippa ama yerli yerine tam oturmayan bazı şeyler var. Robert aslının yerine konan bıçağı satın almış; fakat asıl bıçağa ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok ve tuhaf olan adamımızın elinde ürün kodunun yazıyor olmasına rağmen yanlış ürünü vermişler. Evet, Sophie Duncan'm telefonundan biri Robert'ı aramış, bu kesin. Fakat hiçbir şey konuşmamış da olabilirler. Danush'un bir görüşme ayarladığı konusunda Sophie'nin beyanı dışında elimizde hiçbir delil yok. Ama bu eksik gibi görünen şeylerden sadece biri. Hepsini not almayı denedim, zihnimde rastlantısal fikirleri didik didik etmekten başka akla yatkın bir tarafı olmadı."

"Pekâlâ, canını sıkan şu rastlantısal fikirler her neyse söyle gitsin, ben de not edeyim. Bakalım bu şekilde bir çözüm bulabilir miyiz?"

"Bence Olivia Brookes gayet zekice bir oyun oynadı. Bildiğimiz kadarıyla en az üç tatilinde olmadığı bir yerde olduğuna kocasını inandırmayı başardı. Elbette Sophie Duncan'm yardımıyla."

"Kadını bunun için kim suçlayabilir? Öğrendiğimiz onca şeye bakarsak Robert'm saplantısı günden güne kontrolden çıkmış gibi görünüyor. Olivia akıllı ve her işin üstesinden gelebilecek bir kadın ve iyi ki de öyle." Philippa saygı gösterircesine başını salladı.

"Öyle. Diğer yandan Robert'ın bilgisayarındaki görüntüleri değiştiren kişinin Olivia olduğuna neredeyse eminim."

Philippa kaşlarını çattı, bağlantı kuramadığı şaşkın bakışlarından belliydi.

"Neden böyle bir şey yapsın ki? Robert'ı onca zaman evde olduğuna inandırmak için mi?"

"Olabilir. Fakat Olivia geri dönmeyecekti, yani Robert'ın ne düşündüğünün ne önemi vardı ki? Bence görüntülerin sahte olduğunu bizim ortaya çıkarmamız ama değiştiren kişinin Robert olduğunu farz etmemiz gerekiyordu ve de aynen öyle yaptık."

Philippa kalemini masasına hafifçe vuruyordu.

"Bunun neyi değiştireceğini anlamak için kendimi zorluyorum Tom."

"Tamam, evde neden arama yaptık?" Tom cevabı beklemedi. "Çünkü Robert'ın

sürekli bize yalan söylediğini düşünüyorduk. Kaçmamış olsaydı yapacağımız bir sonraki şey bilgisayarını kontrol etmek olacaktı. Görüntüleri bulacak, analiz edecek ve tıpkı mutfak duvarındaki aylık çizelge gibi hepsinin sahte olduğunu ortaya çıkaracaktık. Bunu fark ettiğimiz anda Olivia'mn nerede olduğu ve o evde en son ne zaman bulunduğu konusunda Robert'ın bize yalan söylediğinden tamamen emin olacak ve olay yeri inceleme ekibini çağırmak zorunda kalacaktık. Bence bu delil silsilesinin tamamı sadece sonunda olay yeri inceleme ekibini getirip evi aramamız ve kanı bulmamız için bırakıldı."

Tom hiç mesafe kat etmiyordu, neden olduğunu kendisi de anlayamamıştı. Hepsini tek başına kendisi çözememişti ama çok yaklaştığından neredeyse emindi.

"Ayrıca bir de ufak şeyler var, güvenlik projektörünün birdenbire yönünün değişip komşunun camına vurması ve onu uyandırması gibi. Çok fazla tesadüf var."

Philippa masasının üstündeki evrakları karıştırıyordu.

"Robert Brookes'un eşyaları arasında bulduğunuz şu klasörden bahsetsene."

Tom derin bir iç çekti. Bu her şeyi çok daha kötüleştiriyordu.

"Kitaplığın arkasında sakladığı şeyin o olduğunu düşünüyoruz. Kitaplıkta, yakın zaman içinde açılmış gibi görünen, arkasında gizli bir bölme vardı. Klasör boyutlarında oraya tam uyuyor ama asla kesin bir şey diyemeyiz. Her neyse, dosyanın içinde Olivia'ya ait yüzlerce fotoğraf ve bir anahtar vardı."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Olivia'ya ait fotoğraflar, üniversitedeki öğrencilik yıllarından. Bilgisi dışında çekildikleri kesin. Çok kaliteli bir teleobjektif kullanılmadığını akla getiren zoomlu, biraz kumlu görüntüler. Olivia partideyken yardım için direk dansı yaparken, gülerken, dans ederken, kütüphanede ders çalışırken çekilmiş yüzlerce fotoğraf, hepsi de Olivia'nın Robert Brookes'la tanışmadığını iddia ettiği dönemde çekilmiş. Benim tahminim Robert'm uzunca bir süreden beri Olivia'yı saplantı haline getirdiği, hatta belki de onunla bir şansı olduğunu düşündüğü; ta ki Olivia'nın çocuğu olana kadar."

Philippa bu tür bir saplantıyı normal karşılıyormuş gibi başını salladı. Fakat hiç

kuşkusuz bu sadece adamın tutarsızlıklarının daha az inandırıcı görünmesini sağlıyordu.

"Peki, ya anahtar?"

"Bunu hiçbir zaman kanıtlayabileceğimi sanmıyorum ama o anahtarın Olivia'nın ailesinin evinin olduğundan şüpheleniyorum. Robert eğer düşündüğüm kadar kurnazsa, o evi satma görevini üstlendiğinde tedbir olarak kilitleri değiştirmiştir."

Philippa koltuğuna yaslandı.

"Vay be, adamın Olivia'nın ailesini öldürdüğünü düşünüyorsun demek?"

"Bundan eminim ama hiç delilim yok. Bilemiyorum, televizyon ya da başka bir şey için daireyi görmeye gittiğinde, bir ara Olivia'nın anahtarlarını yürütmüş, sonra da aynısından yaptırmış olabilir. Robert ile ilgili şu an bildiklerimizden hareketle muhtemelen, sırf günün birinde işine yarar diye, anahtarlıktaki tüm anahtarları çoğaltmıştır. Ailesi olmadan Olivia'nın yapayalnız kalacağını ve güveneceği tek kişinin o olacağını düşünmüştür. Olivia'yı, hayatının en kötü döneminde tamamen ona bağımlı hale getirmek için mükemmel bir yol değil mi?"

"Anlaşılan Olivia'mn Robert Brookes'u tuzağa düşürdüğüne inanıyorsun. O halde izin ver de şunu tam anlayayım, adamın, Olivia'mn ailesini öldürdüğünü düşünüyorsun; fakat Danush Jahander'i öldürdüğüne inanmıyorsun."

Tom başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Jahander'i öldürdüğünden en ufak şüphem yok."

Philippa tamamen hayretler içerisinde kaldığını belli edercesine kollarını iki yana açıp bıraktı.

"Ama geçen hafta değil. Bence Danush Jahander'i dokuz yıl önce öldürdü."

63

Tom bir saate yakın Philippa'nın yanında kalmış, doğru olduğuna inandığı her şeyin üstünden geçtikten sonra Philippa ona eve gitmesini söylemişti. Tom'dan söylediklerini ve sonraki adımını dikkatlice tekrar düşünmesini istemişti. Bu yüzden Tom da Leo'yu aramıştı. Leo dersi olmadığı için bugün evdeydi ve sesi olağandışı şekilde samimiydi.

"Sesin çok sıkıntılı geliyor Tom. Buraya, daireme gel. Sana benim tarzımda öğlen yemeği hazırlarım; istersen konuşur ya da sadece müzik dinleriz. İstersen uyursun."

Tom için bu teklif saadeti müjdeliyordu. Leo, onun hayalinde bile göremeyeceği en huzur verici arkadaştı. Yarım saat içinde Leo'nun kapısmdaydı.

Başlangıçta, Alderney'in ne kadar büyülü bir yer olduğundan başka soruşturmayla ilgili Leo'ya bir şey anlatmadı. Birden kendini ileride bir gün oraya gitmeleri gerektiğini söylerken buldu, Leo da kabul etmişti. Tom şu an için bu önerisinin ne anlama gelebileceğini düşünememişti.

Leo'nun köşedeki şarküteriden aldığı leziz peynir, ekmek ve kırmızı soğan marmeladından oluşan öğlen yemeklerini yediler. Bir kadeh şarap yemeğin yanında mükemmel gidiyordu; Tom yavaş yavaş çözülmeye başladığını hissetti.

"Kulübe konusunda aklına başka bir şey geldi mi?" diye sordu Leo. Tom, onun kulübesine girilmesinden bahsettiğini anlamıştı; fakat bu Leo'nun kibarca hatırlatma şekliydi.

"Steve benim için tüm dosyalan depoya kaldırdı, yani evraklar güvende. Ama neye karar verdim biliyor musun? İlk iznimde hepsini teker teker inceleyeceğim. Kardeşimin evraklarıyla ilgili bu kadar ilgi çekici olan neymiş bulacağım. Çünkü bir şey var, buna eminim."

"Yardım gerekirse söylemen yeter." Leo yerinden kalkıp kahve makinesine doğru yöneldi. Parmağıyla makineyi işaret ederek sordu.

"Evet, lütfen. Harika olur."

"Tamam, sen gidip biraz rahatla. Kahve hazır olur olmaz sana getiririm," dedi Leo eliyle içeriye kışkışlarcasına işaret yaparak.

Tom koltuğa oturup yumuşak minderlere yaslandı, başını geri açıp dalgın gözlerle tavana bakmaya başladı. Leo'nun kahve fincanını yanındaki küçük sehpaya koyduğunu görmese de hissetti. Leo, Tom'un bacaklarının arasına diz çöküp kollarını dizlerinin üstüne koydu.

Tek söylediği, "Anlat," olmuştu.

Tom da anlattı. Kaim bir kirişin çatıyı desteklediği noktada gözünü tavandan ayırmadan bildiği, şüphelendiği her şeyi anlattı.

"Peki, eğer sen haklıysan Sophie Duncan'ı ziyarete gelen adam kimdi?"

"Bayan Evans'a Dan'in bir fotoğrafını gösterdik ama dokuz yıl öncesine aitti. Kadın ne doğrulayabildi ne de yok diyebildi. Belli ki o olduğuna inanmamız istenmiş, on gün öncesine kadar kanlı canlı olduğuna dair olabildiğince çok kanıta sahip olmamız gerekiyordu."

"Dediklerinden herhangi birini kanıtlayabilir misin?"

Tom gözlerini tavandan ayırıp Leo'ya baktı, kısa bir süre duraksadıktan sonra başını iki yana salladı.

"Pek sanmıyorum. Bu işi nasıl yaptıkları konusunda haklıysam, sitrat testi için olay mahallinde bulunan kanın yeteri miktarına ihtiyacımız olurdu."

"Bu neyi kanıtlardı?"

"Eğer, şüphelendiğim gibi, o odada gerçekte kimse ölmemiş-se kanın canlı bir insandan gelmiş olması gerektiği. O kadar çok kan alıp kimsenin ölmemesi için günler ya da hatta haftalar süren bir periyot içinde her seferinde yarım ila bir litre olarak alınması ve duvara püskürtülmeye hazır halde muhafaza edilmesi gerekiyordu. Kanın pıhtılaşmasını engellemek için de bir kimyasal eklemek zorundaydılar. Bir tür sitrat. Emin olmak için dün gece araştırdım; fakat olay yeri incelemesinde rutin testlerin arasında değil."

"O halde sorun ne?"

"Jumbo bana, mikroskobik miktarda kan bulduklarını söylemişti. DNA için yeterli olsa da sitrat testi için değil."

"Peki, Philippa ne diyor?"

"Üstüne basa basa soruşturmayı sürdürmek istemediğini söyledi. Elimizde Robert aleyhinde kaya gibi sağlam görünen bir dosya var ve adama komplo kurulduğuna dair benim elimde kesinlikle tek bir delil yok. Kanıtlayabilirsem Philippa soruşturmaya tekrar göz atacak ama içgüdüler tek başına yeterli değil. Ayrıca tabii eğer Robert Brookes'un dokuz yıl önce üç kişiyi öldürdüğüne inanıyor ama ispat edemiyorsam elimizdekilere razı olmamız gerekiyor. O zaman da bir şey kanıtlayamamıştım şimdi de. Tek bildiğim adamın üniversitedeyken Olivia'yı tanımadığına yemin etmesi ama yalan söylüyordu. Bir de ona, Anglesey'deki kadının hâlâ onun karısı olduğunu sandığımızda karısını ziyarete gelen kişinin Jahander olduğunu söylediğimizde bunu sahiden şaka sanması, ki böyle bir şeyi adamın öldüğünü biliyorsa bekleyebilirsin."

"Yani Philippa bırakmanı istiyor ama sen aynı fikirde değilsin."

Tom gözlerini kapattı. Bunu söylemek istemiyordu ama zorundaydı.

"Hatırlıyor musun, geçen yıl ömrümün sonuna kadar sen dahil herkesten saklı tutacağım bir sırrımın olduğunu sana söylemiştim?"

Tom, Leo'nun bunu unutmamış olduğunu biliyordu ve bunun beraber aşamayacakları son engel olup olmadığmı hep merak etmişti. Leo'nun cevabmı beklemeye gerek görmedi.

"Gerçek şu ki bir katilin serbest kalmasına izin verdim. Hem hakim hem de jüri gibi davrandım ve o zamandan beri vicdanım hiç rahat etmedi. Hâlâ doğru olanı yaptığımı düşünüyorum. Ama bu kararları vermek benim vazifem değil. İşte bu yüzden bir adalet sistemimiz var. Bazen, arada sırada, oyunu kitabına göre oynamanın sonucunun ahlaken doğru olmadığım bilirsin. Philippa'nın bu soruşturmaya bakışı bu işte. Fakat ben bunu bir kez daha yapıp bununla yaşayabileceğimden emin değilim."

Leo, Tom'un ellerini tutup birini kendi yanağına doğru çekti. Avcuna küçük bir öpücük kondurdu.

"O zaman bırak kararı veren Philippa olsun. Bu adam serbest kalırsa o çocukları öldürür mü?"

Tom arkasına geri yaslandı; gözlerinin sızladığını hissediyordu.

"Büyük ihtimalle."

"Yani adamı işlediği bir suçtan dolayı ömür boyu hapse tıkıyorsunuz, yalnızca delillerinizin ortaya koyduğu yolla değil. Bu yanlış olmaz Tom. Fakat bırak bu Philippa'nın vicdanına kalsın. Seninkine değil."

Tom cevap vermeden gözünü tekrar kirişe dikti.

Bir süre konuşmadılar. Tom, Leo'nun biraz daha sokulduğunu hissetti; yumuşak göğsü, Tom'un bacana sürtünüyordu. Tom inlememek için kendini zor tuttu. Leo'nun nefes alıp vermesini duyuyordu, sığ ve hızlı. Parfümünün hoş kokusunu alabiliyordu. Çok yakındı.

"Sanırım sende en çok sevdiğim şey," dedi Leo, alçak ve tedirgin bir sesle. "Bu kadar dürüst olman. Asla kimseyi yüzüstü bırakmıyorsun. Tamamen güvenebileceğimi hissettiğim ilk erkeksin."

Tom nefesini tuttu. Keşke *düşündüğümü kast etmiş olsa.* Duygularını kontrol etmek için verdiği onca çabaya karşın bu kadına sırılsıklam âşık olduğundan hiç şüphesi yoktu. Başını eğdi, Leo'nun o güzel, ürkek gözlerinin içine baktı. Göz göze geldiklerinde dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi hissetti.

Leo'nun elinin hareketlendiğini hissetti. Bacaklarından yukarı doğru kayıyorlardı. Leo, Tom'un göğsüne yaslandı.

"Bu gece benimle kal," dedi fısıldarcasma.

Tom elini uzatıp Leo'nun saçını okşadı. "Peki, ya yarın?"

Leo başını çevirip saçını okşayan eli öptü.

"Yarın da," diye gülümsedi. "Ve hatta belki sonraki gün de..."

64

Kasım

Araba daracık yolda sarsıla sarsıla ilerliyordu; yoldaki büyükçe taşlardan ve çukurlardan kaçmak için elimden geleni yapıyordum. Sonunda Robert'm bana aldığı o aptal Beetle'm yerine doğru düzgün bir arabam olmuştu. Beetle gayet hoştu ama üç çocuklu bir kadın için en kullanışsız araba olsa gerekti. Günün birinde Robert o arabayla çıkageldiğindeki dehşetimi hâlâ hatırlıyordum. Neyse ki ağzımın açık kalmasını Robert şaşkınlık ve mutluluk olarak yormuştu.

"Hay senin kullandığın arabanın Liv biraz daha dikkatli olamaz mısın? Bir kez daha beni sallarsan o kahrolası hastaneye geri göndereceksin."

Kahkahama engel olamadım. Arkadaşımla birlikte olmak öyle muhteşem bir histi ki. Maalesef Robert'm saldırısı Sophie bacağına doktorların başta sandığından daha çok zarar verince bir dizi daha ameliyat yapılmak zorunda kalınmıştı. Fakat Sophie bugünü asla kaçıramayacağını söylemişti. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Yolun sonuna varmıştık, artık arabadan inip kasım ayının soğuğuyla yüzleşme zamanı gelmişti. Havada, adeta asılı gibi duran ince bir soğuk vardı. İçim ürperiyordu ama Saddleworth

Moor'un çıplak topraklarında garip bir haşmet vardı. Burada dururken Manchester'a bu kadar yakın olduğumuza inanmakta güçlük çekiyorduk. Tek yaşam belirtisi koyunlar ve uzaklarda, koruyucu çukurlan içine sığınmış tek tük taş çiftliklerdi. Tepelerin yükseklerinde ağaç yoktu fakat zemini battaniye gibi kaplayan çimenlikler, ara ara serpişmiş turbalık alanlarla kurumaya yüz tutmuş soluk mor süpürgeotlarıyla karışık yeşil ve kahverengi bir halı oluşturuyordu.

"Ne kadar yürümemiz gerekiyor?" diye sordu Sophie arka koltuktan koltuk değneğini çıkarırken.

"Çok değil," diye cevap verdim, doğru hatırladığımı umarak. Sophie'nin bacağına daha fazla zarar vermeye vicdanım el vermezdi.

"Burasının doğru yer olduğuna emin misin?"

Dürüst olmak gerekirse değildim. Fakat yakınlardaydı.

Yürümeye başlayıp tahta çitlerin üstünden atlayıp toprak yoldan kıraç araziye doğru ilerledik.

"Sence gelecek mi?" diye sordum Sophie'ye. Onu göreceğim için gergindim; fakat burada olmak onun da hakkıydı.

"Geleceğini söyledi, hem daha önce hiç seni yüzüstü bırakmadı, değil mi?" Sophie kendini yumuşak toprağa bıraktı, pantolonun nemden ıslanacağından belli ki habersizdi. "Seni biraz yalnız bırakmamı ister misin?"

Fakat yalnız kalmak istemiyordum. Sadece gelip gelmeyeceğini görmek istiyordum.

Bir süre sessizce bekledik, belki ikimiz de sessizliği dinliyorduk. Nihayet uzaklardan toprak yoldaki taşları ezen tekerlek sesleri işittik. Çalılıklarda rahatsız olan bir sülünün kulak tırmalayan cırtlak sesiyle irkildim.

Araba arkamda durdu, içinden bir adam çıktı. Nefesimi tutmuştum. Saçları boynuna dek uzanıyordu, nemli havada uçları kıvrık kıvrıktı. Bir an için imkânsıza inandım.

Sophie güçlükle doğruldu. "Demek bizi buldun," diye seslendi.

Adam başmı salladı fakat baktığı bendim. Yüzümü dikkatle inceliyor, iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

"Nasılsın Liv? Görüşmeyeli aylar oldu. Gel buraya." Kollarım açtı, ikinci kez rica etmesine izin vermedim. Boğazım düğümlenmiş, güçlükle konuşuyordum.

"Geldiğin için sağ ol Samir." Adını söylerken sesim dalgalandı. Az kalsın ona Dan diyecektim. Fakat bu adama neredeyse Sophie'ye borçlu olduğum kadar çok şey borçluydum.

"ikinize de ne söyleyeceğimi, yaptığınız her şeye nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"O kardeşimdi Liv. Başka ne bekliyordun ki?" dedi Samir. Acısı, geçen onca yıla rağmen hâlâ tazeydi.

"Ve sen de benim en iyi dostum," diye lafa girdi Sophie. "Bunu kendi başına yapmana izin veremezdik. Gerçi şu aptal kadın fotoğrafımı çekince az kalsın her şeyi berbat ediyordum."

"Ama etmedin. Hem bir bakıma Robert'm o fotoğrafa tepkisi, her şeyi çok daha akla yatkm hale getirdi. İkiniz için de çok tehlikeliydi," dedim. "Ya..."

"Şiişttt!" dedi Samir parmağmı dudaklarıma götürüp. "Robert tutuklanalı beş ay oldu. Cinayetten suçlu bulundu ve DNA örneği için beni kovalamaya kimse gelmedi. Şimdi de gelmiyorlar, yani endişelenmeyi bırak artık."

Samir'den biraz uzaklaşıp başımı salladım. Asla tam anlamıyla güvende olur muyduk, bilemiyordum; ama çocuklarımın güvenliğini ömür boyu sağlamak zorundaydım.

"Gidelim mi?" dedim. "Pek uzak olduğunu sanmıyorum."

Bir an önce oraya varmak için hevesle yürümeye başladık; diğer yandan aynı anda ölümün bu nihai kabulüne katlanmak zordu.

"Onu gömdüğü yerin burası olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Samir.

Bunu açıklamak benim için zordu ama elimden geleni denedim.

"Robert'm pek hayal gücü yoktu ve hep Moors Cinayetleri'ne hayranlık duymuştu, özellikle de son kurban, Keith Bennett'in cesedinin hiçbir zaman bulunamamış olmasına. Yedi yıl önce ben Billy'ye hamileyken beni buraya getirmişti. Yürüyüşün bize iyi geleceğini söylemişti. Buranın biraz uzağında durduk, yorulduğum için bir taşın üstüne oturdum. Robert, Moors Cinayetleri'nden bahsetmeye başladı."

Şu an bildiklerimi göz önüne alınca bu hikâyeye devam edebilir miydim, bilemiyordum. Fakat kardeşinin başına gelenleri Samir'in de öğrenmesi gerekiyordu, ayrıca gerçeklerden kaçamazdım.

"Kelimesi kelimesine söylediği cümleyi hatırlıyorum: 'Burada gömülü kaç ceset daha var acaba, şu an birinin tam üstünde duruyor olabilirsin.' Söylediği dehşet verici bir şeydi ama o gülümsüyordu."

Bir Sophie'ye bir de Samir'e baktım; Robert'ın hastalıklı be-ninden neler

geçtiğini anlamaya başladıklarının farkındaydım.

Tek kelime etmeden iki elimi de uzattım. Birini Samir, diğerini Sophie tuttu. İkisi de sırayla ellerimi sıkarak bana cesaret verdiler.

"Dan'i ve aileni öldürdüğünü nasıl fark ettin?" diye sordu Samir. "Ne zaman anladın?"

Sophie'ye bakıp hafifçe tebessüm ettim. Her şey onunla tekrar görüşmeye başladığımızda yerli yerine oturmuştu. Sophie bana, Tuhaf Adam'm Robert olduğunu söylediği anda tüm parçalar yerine oturmuştu.

"Sophie seninle karşılaştığını ve Dan, beni terk ettikten sonra ondan hiç haber almadığını söylediğinde Dan'in öldüğünü anladım. Seni çok severdi Samir. Seni ve diğer aile üyelerini asla hayatından çıkarıp atmazdı. Ayrıca annemin ve babamın ölümünün kaza olduğuna inandığım tek bir an bile olmadı."

Bir an konuşamadım, bu yüzden hikâyenin devamını berüm yerime Sophie anlattı.

"Liv'den, Robert'la *tanıştığı* günden itibaren her şeyi yeniden dikkatlice düşünmesini istedim. Evi satışa çıkardıktan birkaç saat sonra Robert'ın kapıyı çaldığını ve hiç pazarlık yapmadan satın aldığını bana söyleyince bunun tesadüf olamayacağını anladım. Sonra Liv, ailesinin evinin adresini ona söylemediği halde arabasına atlayarak oraya gitmesi... Bu yüzden biz de Robert'm gayet hoş bir şekilde kendini tanıttığı andan çocukları öldürmekle tehdit ettiği ana kadar her şeyi sorgulamaya başladık."

"Peki ya Dan?" diye sordu Samir yeniden. Kardeşininkilere çok benzeyen kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Robert'm, Dan'in ölümüyle ilgili bilmesi gerekenden daha fazlasını bildiğinin ilk ciddi kanıtı, Jaz'a babasının Avustralya'ya gittiğini söylemesiydi. Robert'a bundan hiç söz etmemiştim. Hatta kimseye söz etmemiştim, çünkü beni çocuğumuzla bırakıp gitmiş olmasından çok utanıyordum. Polis biliyordu fakat tüm bunlar olmaya başlayıp siz ikinize söyleyene kadar başka hiç kimseye söylememiştim. Robert, Dan'i öldürmüş, sonra Dan'in telefonu ve kredi kartıyla trene kendi binmiş olmalıydı. Zavallı Jaz. Kızıma bunu söylemeye hakkı yoktu."

"Kızım nasıl peki?" diye sordu Samir olağan bir yüz ifadesiyle. Bir saniyeliğine

gözlerimi kapadım. Bu yalandan çok utanıyordum fakat başka seçeneğim yoktu. Kardeşine cevap vermeden içimden sessizce Danush'tan af diledim.

"Of Tanrım, o kadar utanıyorum ki Samir. Olayların buraya varmamasını umuyordum."

Samir güldü. "Şaka yapıyordum Liv. Jasmine'in gerçekten kızım olmasından gurur duyardım. Karıma her şeyi anlattım. Polis konusunda harika iş çıkardı ve tamamen arkamızda."

Samir'e kaygılı bir bakış attım. Onun neyin güvenli olduğunu bildiğine hep güvenmiştim fakat en büyük riski o almıştı. Azar azar kendi kanını günler boyunca alarak cinayet mahalli oluşturmak için hazırlamıştı. Samir'in, Dan'in eşyalarının dolduğu kutunun içine sokuşturduğumuz eldivenlerinin polise DNA kanıtı için yeterli olacağını ummuştuk ama Jasmine'in DNA'sını da kontrol etme ihtimalleri hep vardı. Bu durumda knıın amcadan geldiğini anlayacaklardı, bu yüzden bir yalan gerekiyordu. Ve bunun için Dan'in beni bağışlayacağını biliyordum,

Attığımız her adım, sayısız görünmez tehditler yüzünden tehlikelerle doluydu. Ya Bayan Preston gecenin bir yarısı arabadan inen kişinin Robert olamayacak kadar uzun olduğunu fark etmiş olsaydı? Güvenlik projektörünün Samir eve girene dek kadının gözünü kamaştırıp görmesini engelleyeceğini ummuştuk fakat polisin becerisine ve komşuların burunlarmı sokmalarına bağlı o kadar faktör vardı ki.

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdim. Artık hepsi geride kalmış gibiydi, nihayet geceleri yataklarımızda güven içinde uyuyabilecektik.

Samir'in elini bırakıp koluna girdim, kendime doğru iyice yanaştırıp başımı omzuna koydum. Gözlerimi kapatırsam sadece bir saniye için de olsa Dan olduğunu hayal edebilirdim.

"Geldik sanırım ya da tahminimce çok yakınız. Aşağı yukarı, Robert'ın beni durdurup çokbilmiş saplantılı beyniyle ayaklarımın altında neler olabileceğini düşündürdüğü yerdeyiz."

Sırayla ikisine baktım. Sophie hüzünlü bir tebessümle bana baktı, Samir ise sadece başını bir kez sallamakla yetindi.

Çantamı açıp içinden beyaz bir gül çıkardım. Dudaklarıma götürüp bir öpücük kondurdum ve dizlerimin üstüne çöktüm. Gülü yavaşça ıslak toprağın üstüne bıraktım. Omzumda Samir'in elinin sıcaklığını hissediyordum.

"Dan, senin için sevgilim. Olduğun ve bana demek istediğin her şey için. Güzel kızımız için. Senden bir an bile şüphe ettiğim için beni affet."

Teşekkür

Bu kitabın yazımında bir kez daha sayısız kişiye yardımlarında ötürü derin şükran borçluyum, ayrıca pek çok kişi tarafından seve seve verilen kıymetli tavsiyeler için yürekten müteşekkirim.

Özellikle teşekkür etmem gereken birkaç insan var. Her zaman olduğu gibi polisin çalışma şekli konusunda öngörüleri, ne kadar zorlu olursa olsun her sorumu cevapladığı için John VVrintmore'a teşekkür etmek isterim. Bu romanda aynı zamanda Alderney polisinden, bana istediğim kadar zaman ayıran ve inanılmaz yardımlarda bulunan Colin Solway'in tavsiyelerine başvurmam gerekti. Tüm hatalar şahsımmdır ve hikâyenin güzelliği için yapılmıştır.

Bu kitap için ayrıca bazı adli tıp bilgilerine ihtiyaç duydum ve *Written in Blood* adlı eseri 13 Şubat 2014'te çıkan Mike Silverman'a teşekkür ediyorum.

Çok kıymetli bilgiler sunan çok sayıda kişi oldu, maalesef bu bilgilerin bir kısmı kitapta yer bulamasa da bu uzun listedeki insanlara IP adresi değiştirmeden, adli arkeolojiye kadar her konuda beni bilgilendirmek için vakit ayırmalarından ötürü müteşekkirim. Birkaçının adını vermem gerekirse teşekkürlerim Kate Britton, Steve Rodgers, Lindsey Thomas, Tim Dickinson, Brenda Duncan, Becky Scrivener, John Raffle, Diego Benito ve Aurigny, Eyetek, Tor Project ve iPrivacy personeline.

İlk okuyucularım sağladıkları muhteşem bilgiler ve önerilerle harikuladeydiler, ayrıca geçtiğimiz yıl boyunca pek çok farklı yolla bana yardım eden küçük bir topluluktan Kath, Judith, Char-lotte, Cer i, Ann, John, Kathryn, Rick ve Andria'ya teşekkürler. Bu kadar sıcakkanlı ve misafirperver oldukları için Alderney halkına özel teşekkürlerimi sunuyorum. Güzel adanızın coğrafyasına saygısızlık etmişsem özür dilerim.

Çilekeş tasarımcım Alan Carpenter kararsızlıklarıma, sürekli yön değiştirmeme karşın bir kez daha fevkalade bir kapak ortaya koydu.

Özel teşekkürlerim her zaman olduğu gibi, işinin en iyisi menajerim Lizzy Kremer'a gitsin. Tıpkı David Higham Ortaklığı'nda ekibin özellikle de Lizzy ve Harriet gibi diğer üyelerinin muhteşem desteğini ve rehberliğini gördüm. Müsveddeyi Lizzy ve Harriet kaç defa okudu bilmiyorum; fakat yardımları ve yönlendirmeleriyle ve iki harikulade editör, Clare Bowron ve Lizzie Dipple'ın verdiği girdilerle bu kitap onlarsız olacağından çok daha mükemmel bir hale geldi. Her birine yeterince nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

SON

Yazar Üzerine

Rachel Abbott İngiltere'nin Manchester kentinde doğup büyüdü. Sistem analisti olarak eğitim aldıktan sonra 1980'lerin başlarında, kendi interaktif medya şirketini kurdu. 2000 yılında şirketini sattıktan sonra 2005 yılında İtalya'nın Le Marche bölgesine taşındı.

Şimdilerde Kanal Adaları'ndan biri olan Alderney'de yaşamaktadır ve bütün zamanını yazarak geçirmektedir.

Rachel Abbott'm ilk kitabı olan *Only the Innocerıt* uluslararası çok satan kitaplardan biri olmuş ve Amazon listelerinde hem İngiltere'de hem de Amerika'da birinci sıraya yükselmiştir.

İkinci kitabı *The Back Road* İngiltere listelerinde ikinci sıraya çıkmış ve dört hafta boyunca ilk onda kalmıştır.